

Точка обману
Браун Ден

подяки

Сердечно дякую Джейсону Кауфману за чудові поради і проникливе мистецтво редактора; Блайт Браун за невтомні дослідження і творчий внесок у створення книги; моєму доброму приятелеві Джейку Елвелу з «Візер енд Візер»; Архіву національної безпеки; відділові НАС А зі зв'язків з громадськістю; Стену Пленгону, який був і є джерелом інформації про все і всіх; Агенції національної безпеки; гляціологу Мартіну Джеффрісу; Бретту Троттеру, Томасу Надо та Джимові Беррінгтону – людям винятково талановитим і розумним. Дякую також Коні і Дікові Браун, Документаційному центру розвідувальної політики СІЛА, Сьюзен О'Ніл; Марджі Воч-тел; Морі Стеттнер; Оуену Кінгу; Елісон Маккінел; Мерії Стівену Гормен; доктору Карлу Хінгеру; доктору Майюгу І. Латцу з Інституту океанографії імені Скріппса; Ейпріл з «Майкрон електронікс»; Естер Санг із Національного музею авіації і космонавтики; доктору Джин Олмендінджер; незрівнянній Гайді Ланж з літературної агенції «Сенфорд Дж. Грінбергер ессошіейтс», а також Джонові Пайку з Федерації американських науковців. Підрозділ «Дельта», Національне управління військово-космічної розвідки і фонд «Космічний кордон» – реальні організації. Усі технології, описані в романі, дійсно існують і застосовуються.

Якщо це відкриття підтвердиться, то воно, поза сумнівом, стане одним з найбільш вражаючих проривів у Всесвіт, будь-коли здійснених наукою. Важко навіть уявити його далекосяжні перспективи. Вони приголомшують і надихають. Обіцяючи дати відповіді на декотрі з питань, що здавна стоять перед людством, це відкриття водночас порушує нові, ще глибші проблеми. З виступу президента Біла Клінтона 7 серпня 1997 року на прес-конференції, присвяченій науковому відкриттю, відомому під кодом АІН 84001

ПРОЛОГ

У цьому Богом забутому краї смерть приходить незбагненними шляхами. Геолог Чарльз Брофі роками приживався до дикої й пишної краси тутешньої місцевості, однак ніщо не віщувало такого варварського та неприродного фатуму, що його спіткав.

Тягнувши тундрою сани з геологічною апаратурою, чотири лайки раптом стишили біг і підвели голови, вдивляючись у небо.

– Що сталося, дівчата? – спитав Б'рофі, встаючи з саней.

Зі зловісних хмар, що скупчувалися, провіщаючи снігову бурю, виринув двогвинтовий гелікоптер і понісся над крижаними вершинами, оминаючи їх із військовою спритністю.

«Дивно», – подумав Брофі. Він ніколи не бачив гелікоптерів так далеко на півночі. Машина приземлилася за п'ятдесят ярдів від нього, здійнявши лопатами буревій з гранул злежалогь снігу. Собаки насторожено заскімлили. Двері вертольота ковзнули вбік, і на землю зійшли двоє чоловіків з гвинтівками та в білих полярних комбінезонах. Вони поспіхом рушили до геолога.

– Ви доктор Брофі? – спитав один із них.

– Звідки ви знаєте, як мене звуть? Хто ви? – спантеличено спитав геолог.

– Віддайте вашу рацію, будь ласка.

– Не зрозумів?

– Вам сказано – віддайте.

Ошелешений Брофі витяг рацію з-під куртки.

— Нам треба передати екстрене повідомлення. Зменште вашу радіочастоту до ста кілогерців.

«До ста кілогерців? — розгублено подумав Брофі. — Але ж на такій низькій частоті взагалі не можна щось прийняти. Може, трапився нещасний випадок?» Другий чоловік націлив гвинтівку на голову геолога.

— Нам нема коли пояснювати. Робіть, що вам сказали.

Брофі тремтячими пальцями налаштував потрібну частоту передачі.—

. Перший незнайомець подав йому картку з кількома надрукованими на ній рядками.

— А тепер — передайте ось це повідомлення. Не зволікайте.

Геолог поглянув на картку.

— Не розумію. Ця інформація хибна. Я не...

Другий незнайомець міцно притиснув дуло гвинтівки до скроні науковця. І Брофі тремтячим голосом передав химерне повідомлення.

— Чудово, — прокоментував перший незнайомець. — А тепер залазьте разом із вашими собаками до вертушки.

Під дулом гвинтівки Брофі загнав своїх лайок та сани по відкидному трапу до вантажного відсіку гелікоптера. Щойно вони вместилися, машина злетіла і взяла курс на захід.

— Хто ви, в біса, такі? — сердито спитав Брофі, рясно потіючи під своєю курткою. — І що означає це послання?!

Чоловіки промовчали.

Вертоліт набрав висоту, й у відчинені двері увірвався вітер. Чотири лайки, і досі запряжені в сани, перелякано заскавуліли.

— Ви хоч двері зачиніть! Ви що — не бачите, що собакам страшно?! — розлючено вигукнув Брофі.

Чоловіки нічого не відповіли.'

Піднявшись на висоту чотири тисячі футів, гелікоптер різко накренився над низкою крижаних розщелин та тріщин, що простягнулися вниз. Раптом чоловіки підвелися. Вони мовчки вхопилися за сани з важучою покляжею і виштовхнули їх крізь розчинені двері. З жахом дивився Брофі, як марно дряпалися лайки, намагаючись втримати величезну вагу. Мить — і тварини, завиваючи, полетіли вниз, витягнуті з гелікоптера непереборною силою. На той момент, коли чоловіки схопили Брофі, він уже встиг скочити на ноги і закричати. Незнакомці потягли його до дверей. Похоловши від страху, він вимахував кулаками, намагаючись відбитися від дужих рук, що виштовхували його назовні.

Але марно. Через кілька секунд він уже летів назустріч роз-щелинам, що розкрили свої смертельні обійми.

Предметом гордовців ресторану «Тулос», розташованого біля Ка-пітолійського пагорба, є політично некоректне меню — телятина та карпачо з конини.

Іронія полягає в тому, що саме через це меню в «Тулосі» полюбляють снідати великі цабе вашингтонської політики. Того ранку в «Тулосі» теж було людно і шумно — там звучала какофонія з брязкоту столового срібла, гудіння автоматів для приготування кави еспreso та балачок по стільникових телефонах.

Тієї миті, коли старший офіціант — як і завжди вранці — вже збирався був крадькома сьорбнути ковточок «Кривавої Мері», до ресторану увійшла жінка. Він обернувся до неї з добре натренованою посмішкою.

— Доброго ранку, — сказав офіціант. — Що ви хотіли?

Жінка була приваблива, років тридцяти п'яти, вдягнена в сірі фланелеві брюки, консервативні туфлі на низьких підборах та кремову блузку «Лора Ешлі». Трималася вона прямо, трохи випнувши підборіддя. Не пихато й самовпевнено, а просто впевнено, демонструючи внутрішню силу.

Світло-брунатне волосся було підстрижене в найпопулярнішому у Вашингтоні стилі, який називався «телеведуча», – пухнасті «пера», завиті на плечах усередину: достатньо довгі, щоб мати сексуальний вигляд, але й достатньо короткі, щоб нагадувати вам про те, що співрозмовниця може виявитися розумнішою за вас.

– Трохи спізнилася, – невимушено мовила вона. – У мене діловий сніданок з сенатором Секстоном.

Старший офіціант несподівано для самого себе занервувався. Сенатор Седжвік Секстон. Цей політик був їхнім завсідником та одним з найвідоміших нині чоловіків у Сполучених Штатах. Минулого тижня, у Супервівторок, він переконливо виграв усі дванадцять початкових виборів, і це фактично гарантувало, що республіканська партія висуне його своїм кандидатом на вибори президента США. Багато хто не сумнівався, що наступної осені сенатор матиме прекрасний шанс потіснити з Білого дому нинішнього президента, який нажив собі купу ворогів та проблем. Останнім часом обличчя Секстона прикрашало мало не всі загальнонаціональні видання, а його виборче гасло на кожному кроці закликала: «Годі марнувати. Час ремонтувати».

– Сенатор Секстон – у своїй кабінці, – відповів офіціант. – А ви...

– Я – Рейчел Секстон.

«Ну й бовдур же я!» – подумав він. Зовнішня схожість була вельми очевидною. Жінка мала сенаторові проникливі очі та рафіновані манери, що видавали приналежність до життєздатної енергійної еліти. Рейчел Секстон успадкувала класичні привабливі риси батькового обличчя, але вона, схоже, несла цей благословенний дар долі з граціозністю та скромністю, яких сенаторові ще треба було в неї повчитися.

– Радий вітати вас, міс Секстон.

Коли офіціант вів доньку сенатора через зал ресторану, його збентежили прискіпливі погляди чоловіків: деякі – обачливо-обережні, а деякі – не дуже. В «Тулосі» зазвичай харчувалося мало жінок, а тих, хто могли зрівнятися красою з Рейчел Секстон, було ще менше.

– Яка гарна фігура, – прошепотів один з відвідувачів. – А що, Секстон уже знайшов собі молоду дружину?

– Це його донька, бовдуре, – відповів сусід по столику.

– Знаючи Секстона, не здивуюся, якщо він і з нею спить, – хихикнув чоловік.

Коли Рейчел підійшла до столика, за яким сидів її батько, сенатор якраз гучно обговорював по мобільному один зі своїх нещодавніх успіхів. Він на мить відірвався від розмови і, зиркнувши на Рейчел, постукав пальцем по своєму годиннику «Картъе» – мовляв, спізнилася. /

«Я теж за тобою скучила», – подумала Рейчел.

Насправді її батька звали Томас, але він уже давно перейшов на своє друге ім'я, бо йому подобалася алітерація: Сенатор Седж-вік Секстон. Це був срібноволосий та срібноголосий політичний «звір», якому пощастило мати зовнішність героя популярного телесеріалу, і ця обставина здавалася цілком доречною, зважаючи на його талант перевтілення.

– Привіт, Рейчел! – Батько клацнув телефоном і підвівся, щоб цьомнути доньку.

– Привіт, татку, – відповіла вона, але не поцілувала."

– У тебе змарнілий вигляд.

«Почалося», – подумала Рейчел.

– Я отримала твоє повідомлення. Що сталося?

– А мені що – вже не можна запросити свою доньку на сніданок?

Рейчел давно призвичаїлася, що батько рідко коли запрошував її зустрітися, не маючи при цьому якогось прихованого мотиву. Сенатор відсORBнув кави.

— Ну, розповідай — як твої справи?

— Справ багато. А я бачу, твоя кампанія проходить успішно.

— Заради Бога, тільки не про це. — Секстон нахилився над столиком і стишив голос: — А як той хлопець із Держдепартаменту, з яким я тебе познайомив?

Рейчел зітхнула, переборюючи бажання поглянути на годинник;

— Татку, я й справді не мала часу йому зателефонувати. І, будь ласка, припини...

— Треба вчитися викрокувати час для важливих речей, Рейчел. Без кохання все решта не має сенсу.

Їй одразу ж спали на думку кілька варіантів дотепної відповіді, але Рейчел визнала за краще промовчати. Бо батько полюбляв повчати і це йому добре вдавалося.

— Татку, ти хотів мене бачити? Сказав, що це — щось важ-, ливе. >

— Так, важливе. — Він прискіпливо подивився на неї.

Рейчел відчула, як під цим поглядом розтала перша лінія її оборони, і подумки чортихнулася, віддаючи належне непереборному шармові свого батька. Сенаторові очі були подарунком долі, і Рейчел відчувала, що цей подарунок зможе довести його аж до Білого дому. Він запросто міг наповнити ці очі слізьми, а за мить — осушити їх і перетворити на кришталево чисте вікно душі, крізь яке він подає руку довіри всім і кожному. «Вся справа — в довірі», — полюбляв казати її батько. Сенатор уже давно втратив довіру Рейчел, але натомість швидко завойовував довіру всієї країни.

— Маю дещо тобі запропонувати, — мовив сенатор Секстон.

— Стривай, дай здогадатися, — відповіла Рейчел, намагаючись відновити свої оборонні позиції. — Якийсь багатий та відомий холостяк шукає собі молоду дружину?

— Люба, не треба себе дурити. Ти не така вже й молода.

У Рейчел з'явилося вже знайоме боязке відчуття, яке часто супроводжувало її зустрічі з батьком.

— Я хочу кинути тобі рятувальний круг, — сказав він.

— А я й не знала, що тону.

— Ти — не тонеш. Тоне президент. І тобі слід зіскочити з корабля, поки не стало запізно.

— Здається, ми вже про це говорили, еге ж? .

— Подумай про своє майбутнє, Рейчел. Можеш піти працювати до мене.

— Сподіваюся, ти не для цього запросив мене на сніданок?

У фасаді напускного спокою сенатора з'явилася маленька тріщина. . ,

— Рейчел, ти не можеш не розуміти, що твоя робота з ним кидає тінь на мене. І на мою кампанію.

Рейчел зітхнула. Вони з батьком уже не раз про це говорили.

— Татку, я працюю не на президента. Я з ним навіть не знайома. Я працюю в Ферфаксі, заради Бога!

— Політика — це чисте сприйняття, Рейчел. І тому зовні виглядає так, наче ти працюєш саме на президента.

Рейчел перевела подих, намагаючись стриматися.

— Я доклала багато зусиль, щоб отримати цю роботу, татку. І тому не збираюся її кидати.

Сенатор звузив очі.

— Знаєш, часом твій егоїзм і справді...

— Сенаторе Секстон! — мовив репортер, несподівано вигулькнувши біля столу.

Настрій сенатора одразу ж пом'якшав. Рейчел невдоволено простогнала і взяла булочку з кошика, що стояв на столі.

— Я Ральф Сніден з «Вашингтон пост», — продовжив журналіст. — Можна поставити вам декілька запитань?

Сенатор посміхнувся і промокнув рота серветкою.

— Із задоволенням, Ральфе. Тільки поспішай. Я не люблю пити охололу каву.

Репортер нешироко засміявся.

— Звісно, сер. — Він витяг мініатюрний записувальний пристрій і увімкнув його. — Сенаторе, ваші виборчі телевізійні ролики закликають законодавчу владу забезпечити однакові зарплати для жінок та чоловіків, а також зменшити податки для новостворених сімей. Ви можете коротко обґрунтувати ці вимоги?

— Аякже. Просто я великий симпатик сильних жінок та міцних родин. Рейчел ледь не вдавилася своєю булочкою.

— До речі, про сім'ї, — продовжив репортер. — У ваших виступах ви багато уваги приділяєте освіті. І пропонуєте дуже суперечливе скорочення декотрих бюджетних витрат заради збільшення фінансування державних шкіл.

— Я вважаю, що діти — це наше майбутнє.

Рейчел повірити не могла, що її батько опустився до цитування популярних пісень.

— І останнє запитання, пане сенатор. За останні кілька тижнів ваш рейтинг, заданими опитувань, стрімко підскочив. Президента має занепокоїти цей факт. Що є причиною вашого успіху?

— Гадаю, це пов'язано з довірою. Американці починають ба-' чити, що нинішньому президентові не можна довіряти: він не здатен вжити рішучих заходів, які зараз так необхідні нашій країні. Захмарні витрати уряду щоденно заганняють нашу країну дедалі глибше у борг, і американці починають усвідомлювати, що настав час не марнувати, а ремонтувати. Рятуючи Рейчел від смертної кари через вислуховування батькової риторики, в її сумочці озвався пейджер. Зазвичай його різке електронне пищання бувало неприємною несподіванкою, що недоречно переривала розмову, але зараз воно прозвучало •мало не солодкою мелодією.

Сенатор невдоволено насупився — його посміли перервати!

Рейчел вивудила пейджер з сумочки і натиснула в певній послідовності п'ять кнопок, підтверджуючи, що саме вона і є тією особою, що тримає пристрій. Пищання припинилося, і почав блимати рідкокристалічний дисплей. За п'ятнадцять секунд вона отримує засекречене текстове повідомлення.

—

Сніден радісно вишкірився на сенатора.

— Вочевидь, ваша донька — дуже зайнята жінка. Приємно бачити, що ви все одно знаходите час у ваших щільних розкладах, аби разом пообідати.

— Як я вже сказав, сім'я — це найголовніше.

Сніден кивнув, а потім його погляд враз посуворішав.

— А дозвольте вас спитати, пане сенатор, — як вам з донькою вдається долати конфлікт інтересів?

— Конфлікт? — сенатор Секстон з удаваним нерозумінням сіпнув головою.

— Який конфлікт?

Рейчел підвела очі вгору, аж скривившись від невдалого акторства батька.

Вона прекрасно знала, про що йдеться. «Бісові репортери», — подумала вона. Половина з них — на утриманні політиків. Запитання, яке щойно

прозвучало, на жаргоні журналістів мало назву «грейпфрут». Тобто воно мало виглядати як несподіванка, хоча насправді було заздалегідь зрежисованою «домашньою заготовкою» для прояснення декотрих моментів у вигідному для сенатора світлі — така собі зручна подача у баскетболі: тільки хапай м'яча і забивай його у кошик.

— Ну, розумієте, пане сенатор... — прокашлявся репортер, удаючи збентеження від власного запитання. — Конфлікт, полягає в тому, що ваша дочка працює на вашого опонента.

Сенатор Секстон вибухнув сміхом, розряджаючи начебто напружену атмосферу.

— Ральфе, по-перше, ми з президентом не опоненти. Просто ми патріоти, але маємо різні погляди на те, як слід керувати країною, яку обидва любимо.

Журналіст аж засяяв од щастя: йому вдалося вивудити саме такий вираз, на який він сподівався.

— А по-друге? ч

— А по-друге, моя донька працює не на президента, її наймає розвідувальне відомство. Вона систематизує розвідувальні дані й надсилає їх до Білого дому. Це не така вже й висока посада... — Сенатор замовк і поглянув на Рейчел. — Якщо вже на те пішло, то я навіть не певен, що ти, моя люба, особисто знайома з президентом, чи не так?

Рейчел витріщилася на батька, мало не пропікаючи його гнівним поглядом.

^

Цієї миті цвірінькнув пейджер, і Рейчел уп'ялася поглядом у повідомлення, що висвітилося на екрані.

КРКТ БІКШО 5ТАТ

Швидко розшифрувавши стенографічний запис,, вона спохмурніла.

Повідомлення було несподіваним і, найпевніше, нічого доброго не означало. Однак воно стало приводом піти.

— Панове, — звернулася Рейчел до чоловіків. — Мені страшенно не хочеться, але я змушена йти. Спізнююся на роботу. . — Міс Секстон, — швидко зорієнтувався репортер, — перед тим як піти, чи не могли б ви прокоментувати чутки про те, що сьогоднішній сніданок був організований для того, щоб обговорити можливість залишити вашу теперішню посаду і працювати на виборчу кампанію вашого батька?

У Рейчел виникло таке відчуття, наче хтось вихлюпнув їй в обличчя гарячу каву. Це запитання заскочило її зненацька. Рейчел поглянула на батька і з його усмішки здогадалася, що воно було заздалегідь підготовлене. їй страшенно захотілося перегнутися через стіл і штрикнути сенатора виделкою.

Репортер тицьнув їй під носа диктофон.

— То що ви на це скажете, міс Секстон?

Рейчел гнівно витріщилася на репортера.

— Ральфе — чи як вас там звуть, — затямте ось що: я не збираюся кидати свою роботу, аби працювати у виборчій кампанії сенатора Секстона, а якщо ви надрукуєте щось не так, як я вам щойно сказала, то вам доведеться виколупувати оцей диктофон кочергою з вашої дупи.

Журналіст отетеріло витріщився на Рейчел. Потім, ховаючи ехидну усмішкуГвмкнв диктофон і оголосив:

— Дякую вам обом. — І хутко зник.

Рейчел одразу ж пошкодувала, що зірвалася..Вона успадкувала вибухову вдачу свого батька і ненавиділа його за це. Спокійно, Рейчел, вгамуйся.

- ' . '

Батько уставився на неї з гнівом та осудом.

— Час би вже навчитися стримувати себе.

Рейчел стала збирати свої речі.

— Зустріч закінчено.

, Сенатор і не збирався прохати її залишитися. Витягнувши мобільний для нової розмови, він кинув:

— Бувай, дорогенька. Якщо хочеш, можеш заскочити днями до мене в офіс — хоч привітатися. І виходь заміж, заради Бога. Тобі вже тридцять три.

.

— Тридцять чотири, — відрізала Рейчел. — Твоя ж секретарка надсилала мені картку на день народження!

Сенатор сумно посміхнувся.

— Тридцять чотири. Майже стара діва. Знаєш, коли мені було тридцять чотири, я вже...

— ..встиг одружитися і заскочити в ліжко до сусідки? — Ця фраза прозвучала гучніше, ніж хотіла Рейчел, і її відлуння зависло в несподівано запалій тиші, чутне для всіх присутніх. Відвідувачі за сусідніми столиками підвели голови.

Очі сенатора Секстона спалахнули гнівом і вмить перетворилися на два крижані, кристали, що вп'ялися в Рейчел.

— Не заривайтесь, дівчино.

Рейчел рушила до виходу. «Це ви не заривайтесь, сенаторе», — подумки відповіла вона.

Троє чоловіків мовчки сиділи у своєму утепленому наметі. А надворі лютував крижаний вітер, шарпаючи їхній притулок і погрожуючи зірвати його з кріплень. Та ніхто з чоловіків не звертав на це уваги, бо кожен не раз бував у набагато небезпечніших ситуаціях.

їхній сніжно-білий намет розташувався у неглибокій западині, так, щоб його не було видно. Засоби зв'язку, пересування та зброя були найкращими та найсучаснішими. Командир групи мав кодове ім'я Дельта-Один. М'язистий і гнучкий, він мав очі так само невиразні й пусті, як і місцевість, де зараз базувалася група.

Військовий хронометр на руці Дельти-Один різко писнув. Його звук пролунав в унісон із пищанням хронометрів у двох інших чоловіків.

Минуло ще півгодини.

Час вирушати. Знову.

Дельта-Один задумливо підійшов до виходу і, полишивши своїх компаньйонів, ступив у темряву, де скаженів крижаний вітер. Командир уважно оглянув залитий місячним сяйвом обрій крізь інфрачервоний бінокль. Як і завжди, він зосередився на об'єкті, який розміщувався на відстані з тисячу метрів — величезна та несподівана в цих краях споруда, що здіймалася над пустельною місцевістю. Відтоді, як було завершено її будівництво, Дельта-Один зі своєю групою ось уже десять днів спостерігав за нею. Він не сумнівався, що інформація, яку містив цей об'єкт, здатна змінити світ. Задля її захисту кілька людей уже наклали життям.

Наразі біля об'єкта панував спокій.

Однак набагато важливіше було перевірити те, що зараз відбувалося всередині.

Дельта-Один зайшов назад до намету і звернувся до підлеглих:

— Час здійснити обліт.

Обидва чоловіки кивнули. Вищий на зріст Дельта-Два розкрив переносний комп'ютер і увімкнув. Ставши напроти екрана,

Дельта-Два поклав руку на механічний джойстик та коротко смикнув його. І за тисячу метрів від намету, схований у центрі споруди, ожив спостережний робот завбільшки з комара.

з

Ведучи свій білий «Форд Інтегра» автострадою Лісберг-Пайк, Рейчел Секстон і досі кипіла гнівом. Голі клени біля підніжжя пагорбів Фоллз-Черч красиво здіймалися угору, чітко вирізняючись на тлі чистого й прозорого березневого неба, але ця мирна картина не могла вгамувати її люті. Нещодавній стрибок рейтингу її батька не тільки не додав йому ані крихти елегантно́ї впевненості в собі, а навпаки – зробив його ще бундючнішим та пихатішим.

Хитра пастка, яку він їй улаштував, була тим більш болючою, що батько залишився єдиним прямим родичем Рейчел. Її мати померла три роки тому, і то була спустошлива втрата, яка й досі краяла серце. Єдиною втіхою для Рейчел була думка про те, що смерть, проявивши до матері іронічне співчуття, визволила її від того жахливого нещастя, яким став для неї шлюб із сенатором.

Пейджер Рейчел знову писнув, повернувши її до реальності й змусивши зосередити увагу на дорозі. Вхідне повідомлення було таким самим.

КРКТ БІКШЮ 5ТАТ

Це означало: «Звітуйте директорові Національного управління військово-космічної розвідки, про стан об'єкта». Рейчел зітхнула: «Та їду вже, їду, заради Бога!»

Зі зростаючим відчуттям непевності вона скерувала авто до звичного з'їзду, звернула на приватну під'їзну дорогу і загальмувала біля добре захищеної будки вартового. То була одна з най-потаємніших адрес у країні: Лісберг-Пайк, 14225.

Поки охоронець перевіряв її автівку на предмет «жучків», Рейчел кинула погляд на велетенську споруду, що маячила на відстані. Комплекс площею мільйон квадратних футів царствено вивищувався на шістдесяти восьми акрах лісистої території в містечку Ферфакс, що у штаті Вірджинія, – якраз на кордоні з округом Колумбія. Фасад будівлі нагадував бастіон із дзеркального скла, у якому відбивався цілий сонм розташованих неподалік супутникових «тарілок», антен та радарів, подвоюючи їх і без того вражаючу кількість, що вселяла мимовільний страх та повагу.

Дві хвилини по тому Рейчел припаркувала авто і пройшла підстриженим газоном до парадного входу з карбованою гранітною табличкою, яка сповіщала:

НАЦІОНАЛЬНЕ УПРАВЛІННЯ ВІЙСЬКОВО-КОСМІЧНОЇ РОЗВІДКИ

Рейчел пройшла повз двох озброєних морських піхотинців, що стояли обабіч куленепробивних обертальних дверей і напружено вдивлялися у простір поперед себе. У неї з'явилося відчуття, яке завжди виникало, коли вона проходила крізь ці двері: наче вона входила до черева сплячого гіганта. Опинившись у склепінчастому вестибюлі, Рейчел почула довкола себе слабе відлуння приглушених розмов, що наче просочувалися з офісів, розташованих на горішніх поверхах. Велетенський напис, викладений мозаїчними кахлями, проголошував мету управління:

ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ГЛОБАЛЬНОГО ІНФОРМАЦІЙНОГО ПАНУВАННЯ СІЛА В МИРНИЙ ЧАС ІВ ПЕРІОД ВІЙНИ

Стіни були увішані величезними фотографіями: запуски ракет, спуск підводних човнів, монтаж устаткування для спостереження та перехоплення – неабиякі досягнення, якими можна було вихвалитися лише в цих стінах. Увійшовши, Рейчел звично відчула, як проблеми зовнішнього світу зблякли і залишилися далеко позаду. Бо вона увійшла до потаємного світу. В цьому світі були інші проблеми. Вони вривалися з оглушливим гуркотом товарних потягів, а рішення для їх розв'язання приймалися вкрай обачливо й обережно – майже невидимо і нечутно.

. «Цікаво, яка проблема змусила так наполегливо мене вишукувати?» – подумала Рейчел, наближаючись до останнього контрольно-перепускного пункту. ^

– Доброго ранку, міс Секстон, – посміхнувся їй вартовий, коли вона підійшла до сталевого одвірка.

Рейчел посміхнулася йому у відповідь, і охоронець простягнув їй невеличкий пакетик.

– Ви ж знаєте нашу процедуру.

Вона взяла герметично запакований шматочок вати і зняла з нього пластикове покриття. А потім вставила собі в рота – як термометр. І потримала його там дві секунди. Після чого нахилилася і дозволила вартовому витягнути вату. Той вставив зволожену кульку в щілину якогось пристрою, що стояв позаду ^ нього. Машині знадобилося чотири секунди, щоб підтвердити ідентичність ДНК у слині Рейчел. На моніторі замерехтіло її фото і дозвіл на вхід.

Вартовий підморгнув.

– Схоже, що ви – це й справді ви. – Витягнувши ватку з пристрою, він вкинув її в інший отвір, де інший пристрій умить перетворив її на попіл.

– Проходьте. – Охоронець натиснув кнопку, і важкі сталеві двері розчинилися.

Пробираючись лабіринтом гамірливих коридорів, Рейчел з подивом відчула, що навіть після шестирічної роботи в цьому закладі її й досі, приголомшує колосальний обсяг його діяльності! До управління входило ще шість комплексів на території США, де працювали понад десять тисяч агентів, а їх утримання обходилося платникам податків у 10 мільярдів доларів щорічно.

В обстановці повної секретності управління військово-космічної розвідки розробило і використовувало вражаючий арсенал найновітніших шпигунських технологій: всесвітнє електронне перехоплення і підслуховування; супутники-шпигуни; безшумні мікросхеми, які можна непомітно вмонтовувати в телекомунікаційні пристрої; було створено навіть всесвітню систему морської розвідки, відому як «Класік візард», – таємну мережу з тисячі чотирьохста п'ятдесяти шести гідрофонів, змонтованих на морському дні і здатних відстежувати переміщення суден ПО ВСІЙ земній кулі;

Технології, розроблені в стінах управління, не лише допомагали Сполученим Штатам перемагати у воєнних конфліктах, а й забезпечували безперервний потік інформації для таких організацій, як ЦРХ Агенція національної безпеки та Міністерство оборони, допомагаючи їм боротися з тероризмом, фіксувати злочини проти довкілля, а також надавати політикам відомості, необхідні для прийняття кваліфікованих рішень з найширшого кола проблем. Рейчел працювала тут референтом. Реферування, або просіювання та відбір інформації, потребувало ретельного аналізу складних звітів і «дистиляції» їхньої суті – власне реферування – у вигляді стислих доповідей обсягом в одну сторінку. Рейчел довела, що вона має до цієї справи неабиякий хист. «Бо мені роками доводилося продиратися крізь усіляку фігню, яку верз мій батько», – подумала вона.

І тепер Рейчел обіймала посаду головного референта управління військово-космічної розвідки – забезпечувала розвідувальною інформацією Білий дім., Вона відповідала за щоденний аналіз розвідувальних повідомлень, що надходили, вирішуючи, які з них мають важливе значення для президента, і зводячи їх до стислих доповідей на одну сторінку. А потім передавала цей проаналізований матеріал радникові президента з національної безпеки. На їх професійному жаргоні це звучало б так: «Рейчел Секстон виробляла кінцевий продукт і постачала його зазначеному клієнту».

Це була важка й виснажлива робота, що потребувала багато-годинної копіткої праці, але для Рейчел вона була як почесна відзнака, як спосіб утвердити свою незалежність від батька. Сенатор Секстон багато разів пропонував дочці солідне утримання, якщо вона кине цю роботу, але Рейчел не збиралася потрапляти у фінансову залежність від такого чоловіка, як Седжвік Секстон. Її мати була промовистим свідченням того, що може трапитися, коли в руках у чоловіка опиняється надто багато козирних карт.

Звук її пейджера відлунням прокотився по мармуровому коридору. Що, знову? Цього разу Рейчел навіть не потурбувалася перевірити повідомлення.

«Що ж, у біса, відбувається, га?» – подумала вона, входячи до ліфту. Пропустивши власний поверх, вона подалася просто нагору.

4

Назвати директора Національного управління військово-космічної розвідки «непоказним чоловіком» уже було б перебільшенням. Бо Вільям Пікерінг був малесеньким чоловічком з блідою шкірою, лисою макітрою та карими очима, котрі, незважаючи на те що бачили найпотаємніші секрети країни, скидалися на дві висохлі калюжки. Однак тим, хто працював під його керівництвом, Пікерінг здавався гігантом. Його невиразна персона та неприкрашена й проста філософія стали легендарними в стінах управління. Спокійна старанність цього чоловіка в поєднанні з простим чорним костюмом заслужили йому прізвисько Квакер. Талановитий стратег і взірець професіоналізму, Квакер керував своїм усесвітом з не-перевершеною чіткістю та ясністю. Його улюблена мантра проголошувала: «Знайдіть істину. І дійте відповідно до неї».

Коли Рейчел увійшла до кабінету начальника, той розмовляв по телефону. Кожного разу вона зустрічала його з деяким подивом: Вільям Пікерінг зовсім не був схожий на людину, яка має достатньо влади, щоб розбудити президента о будь-якій годині.

Шеф поклав слухавку і махнув рукою Рейчел, щоб вона заходила.

– Сідайте, агенте Секстон, – сказав він владно.

– Дякую, сер, – відповіла Рейчел і сіла.

У компанії Пікерінга багато хто почувався некомфортно че-, рез його прямоту й відвертість, але цей чоловік завжди подобався Рейчел. Він був прямою протилежністю її батька: ' фізично непоказний, позбавлений усякої харизми, він виконував свій обов'язок з безкорисливим патріотизмом, уникаючи уваги мас-медіа, у той час як сенатор Секстон дуже любив перебувати в центрі уваги.

Пікерінг зняв окуляри й уважно поглянув на Рейчел.

– Агенте Секстон, приблизно півгодини тому мені зателефонував президент. Ішлося безпосередньо про вас.

Рейчел неспокійно завовтузилася у кріслі. Пікерінг був відомий тим, що відразу ж переходив до суті справи. «От тобі й початок!» подумала вона.

– Сподіваюся, ваша розмова не стосувалася якоїсь проблеми, що виникла через мою роботу?,

– Навпаки. Президент каже, що у Вілому домі вас надзвичайно високо цінують.

Рейчел полегшено зітхнула – так, щоб цього не помітив Пікерінг.

– Що ж тоді йому треба?

– Він хоче з вами зустрітися. Особисто. І негайно. ,

Рейчел занепокоїлася ще більше.

– Особиста зустріч? Стосовно чого?

– До біса гарне запитання. Бо я сам не знаю. Він мені не сказав.

Рейчел зовсім розгубилася. Не надати інформації директорові управління військово-космічної розвідки було все одно, що тримати Папу в невіданні про секрети Ватикану. Найпоширенішим жартом в управлінні був такий: якщо Пікерінг про щось не знає, отже, цього не існує. \ , Пікерінг підвівся і почав походжати туди-сюди перед вікном.

— Він попрохав, щоб я негайно з вами зв'язався і направив вас до нього.

— Просто зараз?

— Президент прислав транспортний засіб. Він чекає надворі.

Рейчел нахмурилася. Уже саме президентське прохання про зустріч було бентежним, та ще більше занепокоїв її тривожний вираз обличчя Пікерінга.

— Ви явно маєте якісь заперечення.

— Звісно, що маю, чорт забирай! — Пікерінг дав волю своїм почуттям, а це траплялося нечасто. — Президент наче навмисне вибрав такий неслухний час. Ви — донька чоловіка, який збирається боротися з ним за крісло і має зараз високий рейтинг. А керівник держави саме в цей момент запрошує вас на зустріч! Я вважаю це абсолютно недоречним. І ваш батько, без сумніву, погодився б з моєю думкою.

Рейчел знала, що Пікерінг має рацію, а на думку батька їй було начхати.

— Ви не впевнені щодо намірів президента?

— Я присягався забезпечувати розвідувальною інформацією нинішню адміністрацію Білого дому, а не виносити судження стосовно її політики. «Типова відповідь у стилі Пікерінга», — подумала Рейчел. Її шеф не приховував, свого ставлення до політиків як до тимчасових фігур, котрі ненадовго з'являлися на шахівниці, за якою сиділи справжні гравці, до яких Пікерінг зараховував і себе: досвідчені фахівці, «довічні» кадровики, які займалися своєю справою достатньо довго, щоб бачити гру в певній перспективі. Вільям Пікерінг часто повторював, що два терміни в Білому домі — зовсім недостатньо, щоб розібратися у світовому політичному ландшафті.

— А може, це якесь безневинне прохання, котре не стосується того, що ви тільки-но сказали? — обережно припустила Рейчел, сподіваючись, що президент вважає нижче своєї гідності займатися якимись дешевими передвиборними трюками. — Може, йому потрібна інформація з якоїсь дражливої теми?

— Не хочу применшувати ваших заслуг і талантів, агенте Секстон, але Білий дім має у своєму розпорядженні достатньо фахових референтів на той випадок, якщо знадобляться їхні послуги. Коли йдеться про якусь внутрішню справу Білого дому, то президент мав подумати двічі, перш ніж виходити з вами на контакт. А якщо ж ні, то він, чорт забирай, мав подумати тричі, перш ніж запрошувати до себе мого агента і при цьому відмовлятися пояснити, навіщо це йому потрібно! .

Пікерінг завжди називав своїх підлеглих «агентами», і така фігура мови видавалася багатьом холодно-офіційною та бездушною.

— Ваш батько набирає політичної ваги, — зауважив Пікерінг. — Істотної ваги. Це, вочевидь, не може не нервувати Білий дім. — Він зітхнув. — Політика — непроста справа. Коли президент влаштовує таємну зустріч із донькою свого суперника, то, гадаю, він має на думці дещо більше, ніж просто аналіз розвідувальних даних.

У Рейчел по спині побігли мурашки. Припущення Пікерінга майже завжди справджувалися.

— Тобто ви побоюєтеся, що Білий дім вважає ситуацію настільки серйозною, що там вирішили і мене залучити до політичної гри?

Пікерінг трохи помовчав.

— Ви не дуже-то приховуєте свого ставлення до батька, і я майже не сумніваюся, що керівники виборчої кампанії чинного президента знають про розкол, який між вами існує. Гадаю, вони спробують якимось чином використати вас проти батька.

— Я готова, де розписатися? — сказала Рейчел майже не жартуючи. На Пікерінга її слова не справили враження, принаймні зовні. Він суворо поглянув на неї.

— Попереджаю вас, агенте Секстон. Якщо ви відчуваєте, що особисті проблеми з батьком здатні вплинути на ваші судження під час розмови з президентом, я раджу вам відмовитися від аудієнції.

— Відмовитися? — нервово хихикнула Рейчел. — Як же я можу відмовити президенту?

— Ви не можете. Зате я можу, — сказав директор управління. Його слова прозвучали як віддалений гуркіт каменепаду, і Рейчел пригадала ще одну причину, через яку цей чоловік отримав прізвисько Квакер: цей релігійний термін походив від англійського слова «трясти». Попри свою дрібну статуру, Вільям Пікерінг — якщо його розлютити — здатен був спричинювати політичні землетруси.

— Мої міркування прості, — продовжив директор. — Я маю обов'язок захищати людей, котрі зі мною працюють, і тому не потерплю навіть натяку на те, що когось із моїх підлеглих збираються використати як пішака у політичній грі.

— І що ви мені рекомендуєте?

Пікерінг зітхнув. '

— Моя пропозиція полягає в тому, що вам слід з ним зустрітися. І нічого не обіцяти. Коли президент скаже, що там, у біса, у нього на думці, одразу ж поінформуйте мене. Якщо у мене виникне підозра, що він грає з вами в політичні ігри, то, повірте мені, я миттєво висмикну вас із халепи: він навіть не здогадається, що сталося.

— Дякую, сер. — Рейчел відчула, як від директора йде та захисна аура, якої їй так часто бракувало в рідному батькові. — Ви сказали, що президент уже прислав за мною авто?

— Г- Не зовсім. — Пікерінг насупився і показав у вікно.

Трохи розгубившись, Рейчел підійшла до вікна і подивилася туди, куди показував Пікерінг.

На галявинці стояв тупоносий гелікоптер МН-60С «Пейв Хоук»; його турбіна працювала на холостих обертах. Цей гелікоптер, один із найшвидших у світі, прикрашала емблема Білого дому. Поруч вичікував пілот, поглядаючи на годинник.

Рейчел обернулася до Пікерінга, не вірячи своїм очам.

— З Білого дому прислали по мене вертоліт, щоби відвезти на відстань всього-на-всього п'ятнадцять миль — до округу Колумбія?

— Вочевидь, президент хотів справити на вас враження і трохи налякати.

— Пікерінг змріяв її поглядом. — Сподіваюся, що з вами не станеться ні першого, ні другого.

Рейчел кивнула. Хоча була і вражена, і налякана.

Чотири хвилини по тому Рейчел Секстон вийшла з управління і сіла до вертольота. Не встигла вона пристебнутися, як машина злетіла і понеслась над лісами штату Вірджинія. Рейчел поглянула на дерева, що мигтіли вниз, і серце її пришвидшено закалатало. Воно закалатало б іще швидше, якби вона дізналася, що гелікоптер так і не долетить до Білого дому.

Вітер немилосердно шарпав намет, та Дельта-Один цього навіть не помічав.

Він і Дельта-Три зосередили увагу на своєму товаришеві, який із

хірургічною вправністю маніпулював джойстиком. Перед ними на екрані розгорталася пряма трансляція з мініатюрної відеокамери, вмонтованої в мікроробот.

«Абсолютно бездоганний пристрій стеження», — подумав Дельта-Один, який відчував подив і захват кожного разу, коли вони його вмикали. Здавалося, останнім часом у світі мікро-механіки факти випереджали фантазію. Мікроскопічні електромеханічні системи, тобто мікроробо-ти, були найновішим досягненням високих технологій у царині пристроїв стеження. На жаргоні спеців ця технологія звалася «муха на стіні».

У буквальному значенні.

Мікроскопічні роботи з дистанційним керуванням видавалися чимось з області фантастики, хоча насправді вони існували й використовувалися ще з 1990-х років. У головній статті журналу «Діскавері» за травень 1997 року йшлося як про «літаючі», так і про «плаваючі» моделі. «Плавці» — наносубмарини завбільшки з кристалик солі — можна було запускати у кровоносну систему людини, точнісінько як у фільмі «Фантастична мандрівка». Зараз ці пристрої використовувалися у передових медичних закладах, для того щоб лікарі мали змогу перевіряти стан артерій, дивитися прямі відеотрансляції з кровоносних судин і фіксувати місця розташування тромбів, навіть не беручись при цьому за скальпель. Попри певні побоювання, створити літаючий мікроробот виявилось справою, легшою за створення «плавців». Аеродинамічна технологія, потрібна для підйому машини в повітря, існувала ще з тих часів, коли брати Райт змусили злетіти перший у світі літак, тому залишалася єдина проблема — проблема мініатюризації. Перші літаючі мікророботи, спроектовані в НАСА як безпілотні дослідні пристрої, призначені для майбутніх польотів на Марс, були кілька дюймів завдовжки. Однак у наш час досягнення у царині нанотехнологій, легких надміцних матеріалів та мікромеханіки дозволили зробити літаючі мікророботи реальністю.

Справжній прорив забезпечила нова галузь, яку називали «біо-наслідування», тобто копіювання живих організмів, створених матінкою-природою.

Виявилось, що мініатюрні гедзі є ідеальним прототипом для вертких і ефективних літаючих роботів. Модель RH2, якою зараз керував Дельта-Два (лишень сантиметр завдовжки — не більше від комара!), піднімалася в повітря за допомогою двох- прозорих силіконових крилець на шарнірах. Ці крильця забезпечували мікроіроботу неперевершену мобільність і високі льотні характеристики.

Ще одним технічним проривом став "механізм підзарядки. Перші прототипи мікророботів могли підзаряджати свої батареї, тільки зависаючи безпосередньо над джерелом яскравого світла, що було мінусом для непомітного використання у темних місцях. Однак новіші прототипи вже мали змогу підзаряджатися, просто приземляючись за кілька дюймів від магнітного поля. Це виявилось дуже зручною обставиною, бо в сучасному світі магнітні поля є майже скрізь: це і розетки, і монітори комп'ютерів, і електромотори, і гучномовці, і мобільні телефони — імпровізованих підзарядних станцій не бракує. Якщо помістити мікроробот у якесь приміщення, він зможе передавати відео- та аудіоінфор-мацію скільки завгодно довго. Тому ось уже понад тиждень підрозділ «Дельта» без проблем забезпечував трансляцію за допомогою літаючого пристрою RH2.

От і зараз мікроробот тихо висів у нерухомому повітрі центрального приміщення об'єкта, наїче комар у великому сараї. Трансляючи вид унизу «з пташиного польоту», літаючий шпигун тихо кружляв над людьми, які й не підозрювали про його існування. То були науковці — фахівці з різних галузей знань. Поки RH2 над ними кружляв, Дельта-Один помітив два знайомі

обличчя, які нахилилися одне до одного, про щось розмовляючи. То був сигнал до дії: командир наказав Дельта-Два опустити пристрій і підслухати розмову.

Маніпулюючи джойстиком, Дельта-Два увімкнув звукові сенсори робота, націлив умонтований у нього параболічний підсилювач і почав спускати літаючого шпигуна, аж поки той не опинився за кілька футів над головами науковців. Чутність була слабкою, але достатньою.

— Ніяк не можу в це повірити, — казав один фахівець.

Попри те що він прибув сюди дві доби тому, збудження в його голосі і досі не згасло.

Здавалося, його співрозмовник відчував не менший ентузіазм.

— Ти коли-небудь у 'житті думав, що станеш свідком чогось подібного?

— Ніколи, — відповів перший науковець, сяючи від захвату. — Для мене це й досі як прекрасний сон.

Дельта-Один почув, що хотів. Було ясно, що всередині об'єкта все йшло так, як і планувалося. Дельта-Два порухом джойстика забрав мікроробот від-двох науковців і спрямував його до схованки. Він загнав його до «ангару» — потаємного місця біля циліндра електрогенератора. І батареї живлення PH2 одразу ж почали заряджатися для нового завдання.

6

Гелікоптер мчав у вранішньому небі, а Рейчел Секстон подумки губилася в сьогоднішніх химерних подіях. І лише тоді, коли MH-60C блискавично проскочив повз Чезапіцьку бухту, вона збагнула, що вони летять у зовсім іншому напрямку. Сум'яття, що вмить спалахнуло в її душі, одразу ж змінилося на страх.

— Гей! — крикнула вона пілоту. — Що ви робите? — Її голос ледь пробивався крізь гуркіт лопатей і виття турбіни. — Ви ж мали відвезти мене до Білого дому!

Пілот похитав головою.

— Вибачте, пані. Цього ранку президент не в Білому домі.

Рейчел спробувала пригадати, чи говорив Пікерінг щось конкретне про Білий дім, чи то їй здалося.

— А де ж тоді зараз президент?

' — Зустрінетеся з ним в іншому місці.

Ось тобі й маєш!

• — Де це, в іншому?

— Вже недалеко звідси. г

— А можна уточнити?

— Через шістнадцять миль.

Рейчел гнівно встромила погляд у пілота. Цьому типові місце серед політиків, а не за штурвалом гелікоптера.

— А від куль ви теж так вправно ухиляєтеся, як і від моїх відповідей?

Пілот промовчав.

Щоб перелетіти через Чезапіцьку бухту, гелікоптерові знадобилося менш ніж сім хвилин. Коли попереду знову з'явився суходіл, пілот звернув машину на північ і погнав її вздовж берега вузького півострова, де Рейчел побачила кілька злітно-посадкових смуг та будівель, схожих на військові об'єкти. Пілот почав знижуватися саме туди, і Рейчел здогадалася, що то було за місце. Шість пускових майданчиків та закіптюжені ракетні башти слугували доброю підказкою, а для особливо нетямущих на даху однієї з будівель ви-днівся напис величезними літерами: ВОЛЛОПС-АЙЛЕНД.

Воллопб-айленд був одним із найстаріших пускових майданчиків НАСА. І досі використовуваний для запуску супутників та випробувань експериментальних

літальних апаратів, Воллопс був чимось на кшталт неофіційної закритої бази НАСА.

Президент на Воллопс-айленд? Повне безглуздя!

— Пілот вирівняв гелікоптер відносно трьох злітно-посадкових смуг, що простягнулися уздовж вузького півострова. Здавалося, вертушка прямувала до дальнього кінця смуги, що розташовувалася по центру.

Машина почала опускатися.

— З президентом ви зустрінетеся в його кабінеті.

Рейчел повернулася до пілота — чи не жартує він, бува?

— Президент Сполучених Штатів має кабінет на Воллопс-айленд?

Лле вигляд у пілота був абсолютно серйозний.

— Пані, президент Сполучених Штатів має свій кабінет там, де забажає.

— І він показав, на кінець смуги, де мерехтіли обриси велетенського літака.

Серце Рейчел мало не зупинилося. Навіть на відстані півкілометра вона безпомилково впізнала блакитний корпус модифікованого «В'оїнг-747».

— Отже, наша зустріч відбудеться на борту...

— Так, пані. Бо то його дім, коли він не вдома.

Рейчел прикипіла поглядом до гігантського літака. Цей знаменитий літальний апарат був позначений військовим кодом УС-25-А, хоча решта світу знала його під іншою назвою: ВПС-1.

— Схоже, ваша зустріч відбудеться сьогодні у новій машині, — сказав пілот і кивнув на цифри, що виднілися на хвості «боїнга».

Рейчел задумливо кивнула. Мало хто з американців знав, що насправді було два ВПС-1: двійко ідентичних спеціально обладнаних «В'ОІНГ-747-200В8» — один із хвостовим номером 28000, а другий — 29000. Обидва літаки мали крейсерську швидкість 600 миль на годину і були обладнані устаткуванням для дозаправлення у повітрі, що забезпечувало їм практично необмежену дальність польоту.

Після приземлення гелікоптера на смугу біля президентського літака Рейчел збагнула, чому ВПС-1 часто називали «резервом» головнокомандувача. Бо ця машина і справді мала лячний вигляд.

Коли президент літав до інших країн на зустріч з главами держав, він часто висловлював бажання, щоб ця зустріч — з міркувань безпеки — відбувалася на злітно-посадковій смузі на борту його літака. Хоча безпека й справді була одним з міркувань, але іншим, не менш важливим моментом було бажання здобути фору в перемовинах шляхом звичайнісінького залякування. Візит до ВПС-1 був набагато більш лячним, аніж будь-яке відвідування Білого дому. Вздовж фюзеляжу тягнувся напис

2 Точка обману

літерами шість футів заввишки: СПОЛУЧЕНІ ШТАТИ АМЕРИКИ. Якось одна жінка — член англійського кабінету міністрів — дорікнула президентові Річарду Ніксону, що запросити її на борт ВПС-1 було все одно, що вимахувати у неї перед носом своїм чоловічим достоїнством. Після цього екіпаж дав літакові жартівливе прізвисько «Великий Дік», бо Дік, зменшувальне від Річард, означало також чоловічий прутень.

— Доброго ранку, міс Секстон. — Біля гелікоптера матеріалізувався вдягнений у куртку агент секретної служби і відчинив їй двері. — Президент чекає на вас.

Рейчел вийшла з вертушки і поглянула вгору, на крутий трап, що вів до здоровеного корпусу літака. «До цього літаючого фалоса», — подумала вона. Колись їй розповідали, що летючий «Овальний кабінет» має понад чотири тисячі квадратних футів внутрішньої площі, включно з чотирма

окремими приватними спальнями, койками для двадцяти шести членів екіпажу та двома бортовими кухнями, здатними забезпечити їжею п'ятдесят осіб. Піднімаючись східцями, Рейчел відчувала, що агенх секретної служби мало не наступає їй на п'яти, спонукаючи поквипитися. Високо вгорі виднівся розчинений люк пілотської кабіни, схожий на невеличкий отвір у тілі велетенського сріблястого кита. Ступивши на затемнений сходовий майданчик, жінка відчула, як її впевненість у собі почала швидко згасати. Спокійно, Рейчел. Це ж всього-на-всього літак.

На майданчику агент спецслужби ввічливо взяв її під руку і повів напрочуд вузьким коридором. Потім вони повернули праворуч, пройшли трохи вперед – і опинилися у просторому розкішному салоні. Рейчел одразу ж упізнала його, бо неодноразово бачила на фото.

– Залишайтеся тут, – сказав спецагент і зник.

Рейчел стояла сама у знаменитому передньому салоні ВПС-1 із дерев'яними панелями. Це приміщення використовували для зустрічей і відпочинку великих цабе, а також, вочевидь, для того, щоб до смерті лякати пасажирів, котрі вперше сюди потрапляли. Салон займав усю ширину літака – як і товсте, килимове покриття. Умеблювання вражало бездоганністю: обшиті вичиненою кінською шкірою крісла, розставлені довкола ділового кленового столу; поліровані мідні торшери біля комфортабельного дивана у стилі «континентал», а також бар із червоного дерева, де стояв кришталевий посуд з ручним гравіюванням.

Певно, конструктори цієї моделі «боїнга» ретельно спроектували носовий салон так, щоби забезпечити його пасажирам відчуття порядку в поєднанні зі спокоєм. Однак Рейчел відчувала цієї миті все, що завгодно, тільки не спокій. їй на думку спадало лише одне: ті численні світові лідери, які сиділи в цьому салоні і приймали рішення, що впливали на долю людства. Усе в цій кімнаті промовляло про владу – від тонкого аромату тютюну для люльки до всюдисущого зображення президентської печатки. Орел, що стискає в пазурах стріли та гілки оливи, виднівся на невеличких подушках, на відерці для льоду і навіть на підставках для келихів у барі. Рейчел взяла одну з підставок і уважно її обдивилася.

– Вже цупите сувеніри? – пролунав у неї за спиною чийсь низький голос.

. . .

Ошелешена Рейчел аж підскочила від несподіванки, різко крутнулася на п'ятах і впустила підставку на підлогу. А потім незграбно нахилилася, щоби підняти її. Вхопивши підставку, вона підвела голову і побачила, як на неї з веселою посмішкою дивиться згори президент Сполучених Штатів.

– Я не ясновельможна осрба, міс Секстон. їй-богу, не треба мені вклонятися.

7

Сенатор Седжвік Секстон насолоджувався затишком свого видовженого лімузина «лінкольн», коли той віз його до офісу, пробираючись, немов змія, крізь ранкові автомобільні затори на вашингтонських вулицях. Напроти сенатора влаштувалася його особиста помічниця Габріель Еш, двадцять чотирьох років. Вона знайомила Секстона з розкладом зустрічей на сьогодні, але той ледве слухав, про що вона говорить:

«Вашингтон мені до вподоби, – думав він, із задоволенням роздивляючись груди помічниці під кашеміровим светром. – Влада – найсильніший сексуальний стимулятор... саме вона і змушує таких жінок валом валити до Вашингтона». Габріель Еш закінчила престижний університет і сама мріяла коли-небудь стати сенатором. Секстон не сумнівався, що це їй вдасться. Габріель була неймовірно гарна і надзвичайно кмітлива. А найголовніше – вона чудово розуміла правила гри.

Габріель була темношкірою. Проте скоріше не чорною, а світло-брунатною або ж кольору червоного дерева. Такий собі «компромісний варіант», котрий – на переконання Секстона – надто вразливі білі американці могли прийняти без відчуття, що зраджують своїх. Описуючи приятелям свою секретарку, сенатор хвалився, що вона має зовнішність Холлі Беррі, а розум і честолюбство у неї, як у Хіларі Клінтон. Хоча іноді йому здавалося, що й ця характеристика є недостатньою.

Сенатор підвищив Габріель на посаді три місяці тому, призначивши особистою помічницею в своїй виборчій кампанії, і за цей час вона зарекомендувала себе надзвичайно добре. А найголовнішим було те, що працювала вона абсолютно безкоштовно. Компенсацією за шістнадцятигодинний робочий день був досвід: воюючи пліч-о-пліч із бувалим політиком, можна багато про що дізнатися і багато чого навчитися.

«А ще, – упивався Секстон, – я переконав цю дівчину робити дещо інше, окрім безпосередньої роботи». Підвищивши Габріель по службі, сенатор запросив її пізно ввечері до особистого кабінету для «інструктажу». Як і передбачалося, молода асистентка з'явилася, відчуваючи ледь не побожний страх перед зоряним блиском боса і прагнучи догодити. І сенатор, з неквапливим терпінням, надбаним десятиліттями практики, почав чаклувати. Він добився повної довіри Габріель, поступово звільнив її від комплексів, продемонстрував вражаюче самовладання і врешті-решт спокусив дівчину просто там, в офісі.

Секстон не сумнівався, що ця подія виявилася найяскравішою в сексуальному житті молодої персони. Та він помилився. Вже на ранок, при світлі дня, Габріель пошкодувала про власну нестриманість. Збентежена, вона запропонувала звільнити її. Секстон відмовився. Дівчина залишилася, але абсолютно чітко окреслила свої наміри. І відтоді між босом та помічницею встановилися виключно ділові стосунки.

Габріель і досі ворушила своїми повненькими губками:

– ...не розслабляйтеся, вирушаючи сьогодні на теддебати до Сі-ен-ен. Ми й досі не знаємо, кого Білий дім відрядить опонентом. Я вам надрукувала нотатки – ось, перегляньте. – І секретарка подала йому теку. Секстон узяв теку, із задоволенням вдихаючи цілий букет ароматів; тонкі парфуми асистентки в поєднанні з приємним запахом замшевих сидінь автомобіля.

* – Ви мене не слухаєте, – зауважила асистентка.

– Та ні, слухаю – і дуже уважно, – посміхнувся сенатор*
Не переймайтеся ви цими теледебатами.. Найгірше, що може зробити Білий дім, – це відрядити мені в піку когось із нижніх чинів виборчої кампанії. А в найкращому випадку вони пришлють яке-небудь велике цабе, і я з'їм його на обід.

Габріель насупилася.

– Що ж, чудово. У ці нотатки я включила також список найбільш імовірних небажаних тем.

– Певно, ті самі «підозрювані», що й зазвичай.

– Там є один новий пункт. Мені здається, може статися недоброзичливий випад з боку гомосексуалістів щодо, вашої вчорашньої заявигу програмі Ларрі Кінга,

Секстон знизав плечима, слухаючи одним вухом:

– Дійсно. Я несхвально висловився про одностатеві шлюби.

Габріель ще дужче спохмурніла:.

– Ви виступили проти них, і дуже сильно.

«Одностатеві шлюби, – з огидою подумав Секстон. – Якби

це залежало від мене, то я б навіть позбавив цих недоносків виборчих прав».

— Ну гаразд, — неохоче погодився він, — я трішки зменшу натиск.

— От і добре. Позаяк по декотрих із цих болючих тем ви явно перестаралися. Головне — не переборщити. Публіка може змінити думку водномить. Зараз ваш рейтинг зростає і ви набираєте темп. Тож треба просто осідлати хвилю і їхати на ній. Не треба вибивати м'яча за майданчик. Тримайте його у грі.

— Аз Білого дому є якісь новини?

На обличчі Габріель з'явився спантеличений вираз, і це порадувало сенатора.

— Мовчання триває. Жодної офіційної заяви. Ваш опонент перетворився на людину-невидимку.

Останнім часом Секстону аж не вірилося, що все йде так гарно. Президент декілька місяців наполегливо проводив свою виборчу кампанію. Але раптом, десь тиждень тому, він усамітнився в Овальному кабінеті, і відтоді ніхто його не, бачив і не чув. Здавалося, могутньому супернику несила далі терпіти все зростаючу популярність сенатора.

Габріель пригладила своє випрямлене чорне волосся.

— До мене дійшли чутки, що його помічники самі здивовані й розгублені. Президент ніяк не пояснює свого зникнення. Ясна річ, там усі отетеріли.

— А чим це можна пояснити? Є якісь припущення? — спитав сенатор. Габріель поглянула на нього поверх строгих окулярів, що надавали їй вченого вигляду.

— Сьогодні мені вдалося одержати з власних джерел цікаву інформацію безпосередньо з Білого дому.

Секстон упізнав цей погляд: Габріель Еш знову роздобула якісь внутрішні секретні відомості. Цікаво, як вона розплачується зі своїми постачальниками? Робить мінет якомусь президентському помічникові на задньому сидінні його авта? Втім, його це не обходить. Головне, що інформація надходила без перебоїв.

— Кажуть, — продовжила асистентка, перейшовши на шепіт, — що глава держави поводить ся якимось дивно з минулого тижня, після своєї несподіваної приватної бесіди з керівником

11 АСА. Президент повернувся з цієї зустрічі спантеличений і розгублений. Негайно скасував усе, що було заплановано, і відтоді підтримує найтісніший зв'язок з НАСА.

Секстону дуже сподобалося те, що він почув.

— То ви вважаєте, космічна агенція могла повідомити йому якісь погані новини?

— Цілком логічне пояснення, — з надією відповіла Габріель, — хоча мало статися щось екстраординарне, щоб президент отак узяв і все кинув.

Секстон замислився. Очевидно, події в НАСА розгортаються несприятливо, інакше президент викинув би цю новину як козирну карту у грі проти нього. Адже останнім часом Секстон сильно критикував президента за фінансування космічної агенції. Низка нещодавніх провалів і колосальна перевитрата бюджету зробили його хлопчиком для биття, і сенатор неухабно критикував марнотратство та неефективність зрослого державного апарату. Ясна річ, мало хто з політиків наважився б завойовувати голоси виборців наскоками на НАСА — один із найвизначніших символів Америки і предмет національної гордості, але сенатор Секстон володів зброєю, яку мало хто з політиків мав: Габріель Еш, з її безпомилковою інтуїцією та проникливістю.

Ця кмітлива молода жінка привернула увагу Секстона кілька місяців тому, коли працювала координатором у вашингтонському офісі виборчої кампанії

сенатора. Саме тоді, коли рейтинг сенатора залишався дуже низьким, а його критика бездумного марнотратства уряду не знаходила широкого відгуку, Габріель Еш продемонструвала босові свою, радикально оновлену концепцію виборчої кампанії. Вона запропонувала йому зробити об'єктом критики величезні бюджетні перевитрати НАСА, а постійні поступки агенції з боку уряду подати як яскравий приклад легковажної фінансової політики президента Герні.

«НАСА обходиться Америці у величезну купу грошей, — писала йому Габріель, додавши список витрат, позик і дотацій. — Виборці не мають про все це ані найменшої гадки. Але, дізнавшись, вони вжахнуться. Думаю, ви просто мусите зробити питання про НАСА політичним аргументом».

Секстон аж застогнав від її наївності.

— Ну аякже! Лишилося тільки виступити проти виконання гімну країни на бейсбольних матчах.

Однак у наступні тижні Габріель наполегливо продовжувала підкладати на стіл сенаторові інформацію про космічну агенцію. І що більше Секстон заглиблювався в проблему, то ясніше бачив: ця дівчина багато в чому має рацію. Навіть для урядової організації НАСА була страшенно невдалим фінансовим проектом — вона виявилася дорогою, громіздкою структурою, працювала неефективно, а останніми роками — відверто погано.

Одного разу Секстон давав інтерв'ю в прямому ефірі щодо проблем у галузі освіти. Журналіст тиснув на сенатора, намагаючись дізнатися, де той/збирається знайти кошти на обіцяну реформу шкіл. У відповідь сенатор вирішив напівжартома випробувати теорію Габріель Еш щодо НАСА.

— Гроші на освіту? — удавано здивувався він. — Ну, наприклад, я наполовину урізу космічну програму. Вважаю, що коли космічна агенція може пускати п'ятнадцять мільярдів на вітер щороку, то я маю повне право витратити сім з половиною із них на дітлахів отут, на Землі.

У кабіні звукорежисерів люди з команди сенатора гЖ роти пороззявляли-з жаху: настільки непередуманим і необережним здалося їм це зауваження, Адже траплялися випадки, коли виборчі кампанії зазнавали фіаско, і через менш сміливі вислови на адресу всемогутнього відомства. Миттєво задзвичали телефони. Співробітники Секстона розгублено зіщулилися зі страху: то вболівальники НАСА пішли в атаку, щоб прикінчити ворога.

Але сталося щось абсолютно несподіване.

— П'ятнадцять мільярдів на рік? — недовіжливо уточнив перший з тих, що дзвонили. Може, я недочув? Тобто ви хочете сказати, що клас, де вчиться мій син, переповнений через те, що школи не можуть найняти на роботу достатню кількість учителів, тоді як НАСА витрачає п'ятнадцять мільярдів на рік, аби фотографувати космічний пил?

— Ну... десь так, — ухильно підтвердив Секстон..

— Але ж це абсурд! А президент має достатньо повноважень, щоб припинити це неподобство?

— Звісно, що має, — цього разу вже упевнено відповів сенатор. — Президент має повне право накладати вето на бюджетну заявку будь-якого відомства, яку визнає надмірною.

— Тоді я віддаю свій голос вам, сенаторе Секстон. 'П'ятнадцять мільярдів на дослідження космосу, коли нашим дітям бракує вчителів. .. Це просто жах! Бажаю успіху, сер. Сподіваюся, у вас вистачить витримки пройти увесь шлях до переможного кінця.

Потім підключили наступного абонента.

— Сенаторе, я щойно прочитав, що міжнародна космічна станція, у роботі якої бере участь НАСА, одержує колосальні гроші, до того ж президент

збирається збільшити фінансування за рахунок резервного фонду, щоб продовжити терміни її експлуатації. Це правда?

' Саме на це запитання й очікував сенатор.

— Правда!

Він детально пояснив, що космічна станція спочатку замислювалася як спільне підприємство, витрати на утримання якого розділили б дванадцять країн. Але після того, як почалося будівництво, бюджет станції різко роздувся і вийшов з-під контролю. Тому багато країн відмовилися від своєї частки. Проте президент США, замість відмінити проект, вирішив покривати і чужі витрати.

— Наша частка у фінансуванні міжнародної космічної станції зросла з восьми мільярдів доларів, як передбачалося спочатку, до неймовірної цифри сто мільярдів!

Абонент розлютився:

— То чому ж, чорт забирай, президент не перекриє кисень?

Секстонові захотілося аж розцілювати співрозмовника.

— До біса гарне запитання! На жаль, третину конструкцій уже доставлено на орбіту, і президент зробив це за рахунок вас, платників податків. Тому «перекрити кисень» — це все одно, що визнати жахливу помилку, скоєну за рахунок ваших же грошей.

Дзвінки не припинялися. Здавалося, американці тільки зараз почали виразно усвідомлювати, що НАСА — аж ніяк не національна священна корова і що ситуацію можна й треба міняти.

Коли передача скінчилася, усі, хто перебував тоді в студії, окрім декількох затятих прихильників освоєння космосу, що жваво загомоніли про вічний і непозбутній потяг людства до знань, зішлися в одному: в ході своєї виборчої кампанії сенатор Секстон надібав золотий ключик до успіху, намацав «гарячу кнопку» — ще ніким не досліджене, суперечливе питання, яке зачепило виборців за живе. .

І впродовж наступних тижнів Секстон обійшов своїх опонентів на п'яти початкових виборах у важливих для остаточної перемоги штатах. Він одразу ж призначив Габріель Еш особистою помічницею. Це стало нагородою за роботу, яку вона виконала, щоб донести до виборців інформацію про стан справ у НАСА. Легким порухом руки сенатор зробив нікому не відому афроамериканку висхідною політичною зіркою й одночасно раз і назавжди поховав проблему, пов'язану зі своїми колишніми голосуваннями в сенаті, які можна було кваліфікувати як расистські та дискримінаційні стосовно жінок.

А тепер, коли вони сиділи разом у лімузині, Секстон збагнув, що Габріель знову демонструє свою обізнаність. Роздобута нею, інформація про секретну зустріч, що відбулася .минулого тижня між керівником НАСА і президентом, беззаперечно свідчила: космічну агенцію чекають нові труднощі — можливо, від фінансування проекту відмовляється ще одна країна-учасниця.

І коли автомобіль проїздив повз пам'ятник Джорджеві Вашингтону, сенатор Секстон відчув, що сама доля призначила йому стати наступним президентом Сполучених Штатів.

8

Незважаючи на свій злет до наймогутнішої політичної посади у світі, президент Захарій Герні був чоловіком середнього зросту, тендітним і з вузькими плечима. Він мав чорне волосся із зализинами, обличчя, вкрите ластовинням, і носив біфокальні окуляри. Однак його непоказна статура різко контрастувала

з тією майже побожною любов'ю, яку він викликав у тих, хто його знав. Казали, що варто хоч раз зустрітися із Заком Герні – і ви підете за ним хоч. на край світу.

Я такий радий, що ви змогли приїхати, – сказав президент, простягаючи руку, аби привітатися з Рейчел.

Його потиск був емоційним та щирим.

Рейчел переборола ніяковість, що клубком стала у горлі.

– Зви... звичайно, пане президент. Для мене зустрітися з вами – велика честь.

Президент заспокійливо посміхнувся, і Рейчел уперше відчула на собі вплив легендарної люб'язності Захарія Герні. Цей чоловік мав відкрити привітну зовнішність, яку так полюбляли політичні карикатуристи, бо, хоч би як її не спотворювали, все одно його щира теплота та приязна посмішка безпомилково розпізнавалися. Очі Герні постійно випромінювали почуття власної гідності та щирість.

– Якщо ви підете зі мною, – мовив він підбадьорливо, – то у мене знайдеться спеціально для вас філіжанка кави.

– Дякую, сер.

Президент натиснув кнопку внутрішнього зв'язку і попросив, щоб йому в кабінет принесли кави.

Йдучи за президентом через літак, Рейчел не могла не помітити, що глава держави виглядає надзвичайно бадьорим та задоволеним як для претендента з низьким рейтингом. Більше того, на ньому було невимушене вбрання: сині джинси, футболка та прогулянкові черевики.

Рейчел спробувала зав'язати розмову.

– Ви... мабуть, щойно з прогулянки, пане президент?

– Аж ніяк. Просто мої радники вирішили, що таким має бути мій новий імідж. А яка ваша думка?

Рейчел сподівалася, що він жартує – і це було б доречно.

– Таке вбрання... ну... як це краще сказати... додає вам муж-ності, пане президент.

– От і добре, – незворушно відреагував Герні. – Мені та радникам здається, що такий прикид допоможе відвоювати у вашого батька якийсь відсоток прихильниць. – Президент витримав паузу, а потім широко посміхнувся. – Це був жарт, міс Секстон. Усі ми прекрасно розуміємо, іцо мені знадобиться дещо більше, аніж футболка та джинси, аби виграти ці вибори.

Відкритість президента д його добродушний гумор швидко зруйнували ту напруженість, яку відчула Рейчел, коли зайшла до літака. Брак фізичної сили президент з лишком компенсував своїм дипломатичним умінням.

Дипломатія – мистецтво спілкування з людьми, і Захарій Герні мав до неї неабиякий хист.

Рейчел пішла за президентом до хвостової частини літака. І що далі вони йшли, то менше інтер'єр нагадував літак: звивисті коридори, шпалери на стінах – і навіть невеличкий спортзал з тренажерами. Дивно, але здавалося, що в літаку нікого не було.

– Ви подорожуєте на самоті, пане президент?

Герні похитав головою.

Фактично ми щойно приземлилися.

«Приземлилися? По дорозі звідки?» – здивовано подумала Рейчел. Серед розвідувальних даних цього тижня вона не зустрічала нічого про те, іцо президент збирається кудись відбути. Вочевидь, він використовував базу Воллопс-айленд, щоби подорожувати інкогніто.

— Мій персонал залишив борт літака незадовго до вашого прибуття, — пояснив президент. — Незабаром я подамся до Білого дому, щоб зустріти їх там, але мені хотілося зустрітися з вами саме тут, а не в Овальному кабінеті.

— Намагаєтеся мене настрашити?

— Навпаки. Намагаюся виявити вам повагу, міс Секстон. У Білому домі є все, що завгодно, окрім приватності й затишку, тому новина про нашу зустріч могла б розсварити вас із батьком.

— Ціную вашу делікатність, сер. .

— Бачу, ви й самі намагаєтеся зберегти крихку рівновагу в родинних стосунках, тому не хочу зводити нанівець ваші зусилля. Рейчел швидко пригадала вранішню зустріч з батьком, яка минула в атмосфері, далекій від делікатності. Зак Герні всіляко намагався не виходити за межі світської пристойності, хоча зовсім не мав цього робити.

— Я можу звати вас Рейчел? — спитав Герні.

— Звісно.

«А можна я зватиму вас Зак?» — подумала вона.

— Це мій кабінет, — сказав президент, пропускаючи Рейчел до кімнати з різьбленою кленовою підлогою.

Офіс на борту ВПС-1 був, безперечно, затишнішим за свій аналог у Білому домі, але все одно його обстановка була дещо спартанською. Завалений купом газет робочий стіл, а за ним вражаюче полотно із зображенням класичної трищоглової шхуни, яка на всіх вітрилах намагається втекти від шторму, що насувається. Ця картина здалася Рейчел чудовою метафорою того становища, у якому зараз опинився президент.

Захарій Герні запропонував Рейчел один із трьох обертальних офісних стільців, що стояли поблизу столу. Вона сіла, сподіваючись, що президент сяде за стіл, але він підтягнув до себе стілець і розташувався біля неї. «Бажання не вивищуватися над співрозмовником, — здогадалася вона. — Дійсно майстер дипломатії».

— Ну що Ж, Рейчел, — стомлено зітхнув президент. — Мабуть, я не помилюся, якщо скажу, що ви, сидячи отут, відчуваєте велике сум'яття, еге ж?

Під обеззброювальною дією доброти, що чулася в голосі цього чоловіка, залишки обачливості в душі Рейчел розтанули, як сніг.

— Так, сер, я й справді спантеличена.

Герні гучно розсміявся.

— Надзвичайно. Не кожного дня мені вдається спантеличити співробітника розвідувального управління.

— Не кожного дня співробітника Національного управління військово-тосемічної розвідки запрошує до ВПС-1 президент у футболці та джинсах. Президент знову розсміявся.

У двері офісу тихо постукали — то принесли каву. Увійшла жінка-член екіпажу, несучи на таці олов'яне горнятко з кавою та дві олов'яні чашки. Президент подав знак, вона поставила тацю на стіл і вийшла.

— Вершки? Цукор? — спитав Герні і підвівся, щоб налити кави.

— Вершки, будь ласка, — відповіла Рейчел, вдихаючи густі пахощі.

Отакої! Президент Сполучених Штатів персонально подає мені каву!

Захарій Герні подав Рейчел важку олов'яну чашку.

— Справжній «Пол Ревер», — зауважив він. — Один із нечисленних предметів розкоші, які тут є.

Рейчел відсюрбнула напій. Такої доброї кави їй іще ніколи не доводилося куштувати.

— Взагалі-то, — сказав президент, наливаючи й собі чашку і знову сідаючи, — у мене обмаль часу, тому одразу до справи. — З цими словами він кинув у чашку кубик цукру і уважно поглянув на співрозмовницю. — Чомусь мені здається, що Біл Пікерінг устиг попередити вас, що єдине, для чого я вас міг запросити, — це щоб вигідно використати з політичною метою?

— Саме так він і висловився, сер.

Президент розсміявся.

— Циніком він був, циніком і залишається.

— То він помилився? . . .

— Жартуєте? — усміхнувся президент. — Біл Пікерінг ніколи не помиляється. Він влучив у десятку — як завжди.

9 —

Лімузин поволі пробирався до офісу сенатора Секстона крізь напружений транспортний потік, а Габріель Еш байдужим поглядом дивилася у вікно. І думала про те, як дійшла до цього етапу свого життя. Бо саме цього вона прагнула, чи не так?

Я їду в лімузині з наступним президентом Сполучених Штатів.

Габріель поглянула через замшевий салон авта на сенатора, який сидів, глибоко поринувши у думки. Вона захоплювалася його вродливим обличчям та бездоганним вбранням. Він і справді мав президентський вигляд.

Уперше Габріель побачила виступ сенатора Секстона три роки тому, коли вивчала політологію в Корнелльському університеті. Вона ніколи не забуде, як його очі пронизували аудиторію, немов посилаючи повідомлення безпосередньо їй: «Довірся мені». Після промови сенатора Габріель стала в чергу симпатиків, щоби познайомитися з ним.

— Габріель Еш, — сказав сенатор, прочитавши її ім'я на бей-джику. — Що ж, красиве ім'я для красивої молодої жінки. — І кинув на неї спокійний і доброзичливий погляд.

— Дякую, сер, — відповіла Габріель, відчуваючи у потиску руки силу та енергію цього чоловіка. — Мене надзвичайно вразила основна теза вашої промови.

— Радий чути! — відповів Секстон і тицьнув їй у руку свою візитівку! — Мені завжди потрібні талановиті-молоді люди, які поділяють мої погляди. Коли закінчите університет, знайдіть мене. Мої люди підшукають вам роботу.

Габріель було розкрила рота, щоб подякувати йому, але сенатор уже розмовляв з наступним прихильником, котрий, стояв у черзі. Однак усі наступні місяці Габріель ловила себе, на тому, що стежить по телевізору за політичною кар'єрою сенатора. Із захватом спостерігала вона, як той виступав проти надмірних урядових витрат — ініціював бюджетні скорочення, займався удосконаленням і спрощенням податкової системи, щоб зробити її більш ефективною, «підтоплював жирок» управління боротьби з наркотиками і навіть добивався скорочення надмірних програм, що стосувалися держслужбовців. А потім, коли дружина Секстона несподівано загинула в автокатастрофі, вона з побожним захватом дивилася, як сенатор обернув негатив на позитив. Піднявшись над особистим нещастям, сенатор заявив на увесь світ, що балотуватиметься в президенти і решту своєї політичної кар'єри присвятить пам'яті загиблої дружини. Саме тоді Габріель і вирішила взяти безпосередню участь у виборчій кампанії сенатора Секстона. Щоб тісно з ним співпрацювати.

І вона дійсно зблизилася з ним, як ніхто інший.

Габріель пригадала ту ніч, яку вона провела з Секстоном у його розкішному офісі, і поморщилася, намагаючись заблокувати не надто приємні картини,

що почали виринати в її свідомості. Що я собі думала?. Вона знала, що мала опиратися, але чомусь не змогла. Седжвік Секстон так довго був її ідолом... і — подумати тільки — він її забажав!

Лімузин вскочив у вибоїну і різко повернув Габріель до реальності,
— З тобою все гаразд? — спитав Секстон, переключивши увагу на неї. Габріель швидко зобразила посмішку.

— Чудово.

— Невже ти й досі думаєш про ту чорнуху?

— Та трохи непокоюся, якщо чесно, — знизала вона плечима.

— Забудь. Та чорнуха — найкраще, що було в моїй кампанії.

Як дізналася Габріель на власному, не зовсім приємному досвіді, чорнухою на політичному жаргоні називається витік інформації про те, що, наприклад, ваш конкурент користується збільшувачами пеніса або підписався на порнографічний журнал для голубих. Вдаватися до чорнухи — не вельми шляхетна тактика, але коли вона спрацьовувала, то спрацьовувала масштабно.

Однак траплялося, що чорнуха могла вдарити бумерангом...

І вона таки вдарила бумерангом. Приблизно місяць тому персонал виборчої кампанії президента, занепокоєний падінням рейтингу свого шефа, вирішив проявити агресивність і злив у пресу історію, яка, на його думку, була правдивою: про те, що сенатор Секстон крутив роман зі своєю асистенткою, Габріель Еш. На превеликий жаль для Білого дому, беззаперечних доказів не було. І сенатор Секстон, твердо вірячи, що найкращий захист — це активний напад, скористався слушним моментом і перейшов у атаку. Він скликав прес-конференцію для загальнонаціональних мас-медіа і заявив про свою невинуватість і обурення безпідставними чутками. «Повірити не можу, — заявив він, дивлячись у камери очима, сповненими болем, — що президент вирішив запламувати пам'ять моєї покійної дружини дами злостивими плітками».

Виступ сенатора був настільки переконливим, що Габріель сама майже повірила в те, що між ними ніколи й нічого не було. Спостерігаючи, як легко і невимушено він брехав, вона збагнула, що насправді сенатор Секстон — людина дуже небезпечна.

Останнім часом Габріель, яка була впевнена в тому, що поставила на найсильнішого коня у президентських перегонах, почали долати сумніви, що вона поставила на найкращого та найчеснішого коня. Тісна співпраця з Секстоном відкрила їй очі — сталося щось на кшталт того, коли захоплене дитинча потрапляє за лаштунки студії «Юніверсал пікчерз» і його наївний захват затьмарюється поступовим усвідомленням того, що Голівуд — це зовсім не магія.

І хоча віра у головну тезу Секстона залишилася, Габріель почала ставити під сумнів самого автора цієї тези.

10

— Те, про що я хочу розповісти вам, Рейчел, — розпочав президент, — має код ІШВКА. І цей код перебуває далеко за межами вашого нинішнього рівня допуску до секретної інформації. >

Рейчел здалося, що стіни літака насуваються на неї. Президент наказав привезти її на Воллопс-айленд, запросив на борт свого літака, прямо заявив, що збирається використати її у політичній боротьбі проти батька, а тепер, бач, хоче незаконно розголосити засекречену інформацію. Хоч який би приязний вигляд не мав Захарій Герні, Рейчел Секстон щойно дізналася про нього одну важливу річ: цей чоловік має залізну хватку.

— Два тижні тому, — продовжив президент, — НАСА зробила відкриття.

Слова повисли у повітрі, і Рейчел не одразу збагнула їх зміст. НАСА зробила відкриття? Останні розвідувальні звіти не містили нічого екстраординарного щодо космічної агенції. Звісно, нині вже всі звикли, що чергове «відкриття НАСА» означає не що інше, як іще одну спробу вибити побільше грошей на якийсь проект.

— Поки ми не перейшли до суті справи, — сказав президент, — я хотів би дізнатися, чи поділяєте ви батьків скептицизм стосовно дослідження космосу.

Рейчел дуже не сподобалася ця фраза.

— Сподіваюся, ви запросили мене сюди не для того, щоб попросити контролювати випадки мого батька проти НАСА?

Герні розсміявся.

— Чорт забирай, звісно, що ні. Я надто довго був сенатором, аби зрозуміти, що Седжвіка Секстона не здатен контролювати ніхто. . 1

— Мій батько — опозиціонер, пане президент. Усі більш-менш відомі політики є опозиціонерами. Вони шукають слушної нагоди, щоб здобути вигоду. І, на жаль, НАСА надала їм таку нагоду. Кілька останніх провалів НАСА, що вишикувалися в безперервний ланцюг, були такими кричущими, що хоч плач, хоч скач: супутники розвалювалися на орбіті, космічні зонди безслідно зникали в неозорому Всесвіті, бюджет Міжнародної космічної станції зріс удесятеро і країни-учасниці почали розбігатися, як пацюки з тонучого корабля. Було змарновано і пущено на вітер мільярди доларів, а сенатор Секстон осідлав цю вкрай вигідну тему, зробивши її улюбленою конячкою, котра обіцяла довести його аж до президентського крісла.

— Мушу визнати, — продовжив президент, — що останнім часом НАСА дійсно була ходячою катастрофою. Кожного разу, коли я детально вивчаю її справи, вона дає мені безліч причин плюнути на все і скоротити її бюджет. Рейчел побачила невеличкий плацдарм і спробувала зачепитися на ньому.

— Однак, пане президент, хіба ж я не читала зовсім недавно, що ви вкотре врятували агенцію, виділивши термінову субсидію в три мільйони доларів, аби зберегти її платоспроможність?

Президент іронічно усміхнувся.

— Ваш батько, напевне, був з цього дуже задоволений.

— Це все одно, що подати патрони кату, який зібрався вас розстріляти.

— А ви ніколи не чули свого батька у програмі «Нічний контур»? «Зак Герні — космічний наркоман, і платники податків фінансують його згубну пристрась».

— Але ж ви самі продовжуєте підтверджувати його правоту, сер.

Герні кивнув.

— Не роблю секрету з трю, що я великий прихильник НАСА. І завжди був. Космічна гонка — «Супутник», Джон Гленн, «Аполлон-11» — припала на часи мого дитинства, тому я ніколи не вагався висловлювати почуття захвату і національної гордості за нашу космічну програму! В моєму розумінні чоловіки та жінки, що працюють у НАСА, — це сучасні першопрохідці. Вони замахуються на неможливе, спокійно переживають свою поразку, а потім уперто повертаються до креслярської дошки, поки решта стоять і лише критикують.

Рейчел мовчала, відчуваючи, як під тонким шаром президентського спокою вирує несамолюбне обурення безкінечними нападами її батька на космічну агенцію. Президент явно не поспішав переходити до суті розмови.

— Сьогодні, — мовив Герні, підвищивши голос, — я маю намір докорінно змінити вашу думку про НАСА.

Рейчел кинула на нього непевний погляд.

— Можете вже розраховувати на мій голос, сер. Краще зосередьтеся на решті країни.

— Саме це я і збираюся зробити. — Він відсюрбнув кави і посміхнувся.

— І хочу попросити, щоб ви мені в цьому допомогли. — Президент помовчав і нахилився до Рейчел. — І в дуже незвичний спосіб. '

Рейчел відчула, що Зак Герні пильнує кожен її порух — як мисливець, який намагається вирахувати, чи тікатиме його здобич, чи відчайдушно захищатиметься. На жаль, Рейчел не знала, куди б можна; було втекти.

— Наскільки я можу судити, — сказав президент, доливаючи їм обох кави, — вам відомо про існування проекту НАСА, що має назву ССЗ?

Рейчел ствердно кивнула.

— Так. «Система спостереження за Землею». Здається, батько кілька разів згадував про неї.

Її прихований сарказм змусив президента спохмурніти. Річ у тім, що батько Рейчел згадував цю систему при нагоді й без нагоди. Це був один із суперечливих та дорогих авантюрних проектів НАСА: сузір'я з п'яти супутників, призначених для того, щоб спостерігати з космосу за нашою планетою й аналізувати стан її довкілля: збільшення озонової діри, танення полярних льодів, глобальне потепління, знищення тропічних лісів. Метою проекту було забезпечити екологів раніш не баченою макроскопічною інформацією, щоб вони могли краще прогнозувати майбуття Землі.

На жаль, проект ССЗ мав серйозні вади. Як і багато недавніх проектів НАСА, його від самого початку обтяжували великі бюджетні перевитрати. А на горіхи за все це діставалося Заку Герні. Скориставшись підтримкою екологічного лобі, він проштовхнув через конгрес проект ССЗ вартістю 1,4 мільярда доларів. Але замість принести очікувані результати і зробити внесок у загальносвітову науку про Землю, ССЗ швидко перетворилася на низку вкрай дорогих і невдалих запусків, збоїв у роботі комп'ютерів та похмурих прес-конференцій, що їх давали представники НАСА. Останнім часом єдиним усміхненим обличчям було обличчя сенатора Секстона, котрий вчасно нагадував виборцям, скільки їхніх грошей уже витратив президент на ССЗ і якими жалюгідними виявилися результати.

Президент кинув кубик цукру собі в чашку.

— Хоч яким би дивним це не здавалося, те відкриття НАСА, про яке я щойно сказав, було зроблено саме «Системою спостереження за Землею». Рейчел зовсім розгубилася. Якби ССЗ дійсно досягла такого успіху, то НАСА неодмінно б заявила про це, хіба ж ні? Її батько шпетив ССЗ у мас-медіа, тож космічна агенція з радістю ухопилася б за будь-яку добру новину. ,

— Я нічого не чула про це відкриття, — сказала Рейчел.

— Я знаю, що не чули. НАСА має звичку дещо притримувати оприлюднення гарних новин.

У душу Рейчел закрався сумнів.

— Наскільки я можу судити з власного досвіду, сер, відсутність новин — це зазвичай погана новина. — Стриманість не була сильною стороною відділу НАСА зі зв'язків з громадськістю. В управлінні військово-космічної розвідки ходив жарт, що достатньо комусь із науковців НАСА перднути, як космічна агенція відразу ж влаштує з цього приводу прес-конференцію. Президент насупився.

— Ну аякже. Я забув, що розмовляю з одним із вірних учнів Пікерінга, для якого секретність понад усе. Він і досі бідкається через те, що НАСА не може тримати язика за зубами?

— Секретність і безпека — це наша робота, сер. Пікерінг ставить до неї вкрай серйозно.

— Ще б пак! Просто мені невтямки — чому ці два відомства, . що мають так багато спільного, завжди знаходять причину погризтися між собою? Іще на початку своєї кар'єри Рейчел засвоїла, що, хоча військово-вочкосмічна розвідка та НАСА мали стосунок до космосу, їхня філософія була діаметрально протилежною. Перша була оборонним управлінням і тому засекречувала всю свою діяльність, що стосувалася космосу. В той же час НАСА як науково-дослідна організація широко й радо оприлюднювала всі свої досягнення — і часто, як зауважував Вільям Пікерінг, на шкоду національній безпеці. Декотрі з найіпередовіших технологій НАСА — наприклад, оптика високої роздільності для супутникових телескопів, систем зв'язку далекої дії та пристроїв для отримання радіозо-бражень — мали негарну звичку опинятися в розвідувальному арсеналі вороже налаштованих країн і використовувалися ними для того, щоб шпигувати за їх винахідниками. Біл Пікерінг часто невдоволено бурчав, що науковці НАСА — великі розумники... і навіть іще більші базікала.

Однак дражливішою проблемою у стосунках цих двох організацій було те, що саме НАСА відповідала за запуски супутників управління розвідки і тому нещодавні невдачі з цими запусками безпосередньо били по розвідувальному відомству. Найгучніший провал стався 12 серпня 1998 року, коли ракета «Титан-4», що належала НАСА та ВПС, вибухнула за сорок секунд після старту, що призвело до знищення вантажу, який вона несла, — супутника Національного управління військово-космічної розвідки під кодовою назвою «Вортекс-2» вартістю 1,2 мільярда доларів. Пікерінг особливо часто згадував про цю катастрофу.

— Тоді чому ж НАСА не оприлюднила своє недавнє відкриття? — з тиском спитала Рейчел. — Чому б не скористатися цією новиною для покращення власної репутації?

— У НАСА мовчать, тому що я наказав їм мовчати, — несподівано заявив президент.

Рейчел здалося, що вона не розчула главу держави. Якщо це дійсно так, то президент своїм наказом учинив політичне харакірі з незрозумілою для неї метою.

— Це відкриття, — продовжив президент, — скажімо так, вражає своїми потенційними наслідками — не більше й не менше.

Рейчел відчула на спині бентежний холодок. У світі розвідників вираз «вражаючі потенційні наслідки» рідко означав добру новину. Вона мимохіть подумала, що мовчанку НАСА, напевне, спричинило те, що супутники ССЗ зафіксували якусь неминучу природну катастрофу.

— І в результаті цього відкриття виникли проблеми?

— Жодної проблеми не виникло. Те, що відкрила ССЗ, є просто чудесним.

,

Рейчел замовкла.

— А якщо я заявлю, що НАСА щойно зробила відкриття надзвичайної наукової значущості... відкриття, котре виправдало кожен долар, який американці витратили на дослідження космосу, то що ви на це скажете? Рейчел не знала, що й думати.

Президент підвівся.

— Може, підемо прогуляємося?

Рейчел ступила слідком за президентом на блискучий трап літака ВПС-1.

Ідучи східцями, вона відчула, як безезневе повітря прочищає їй мозок. Та від ясності думок недавня заява президента почала здаватися ще нереальнішою.

НАСА щойно зробила відкриття надзвичайної наукової значущості, котре виправдає кожен долар, який американці витратили на дослідження космосу?

Уява Рейчел мала свої межі. Тому вона пов'язала вагоме відкриття зі священною коровою НАСА — контактом із позаземною цивілізацією. На жаль, Рейчел надто добре знала цю корову, щоб не мати жодного сумніву в її абсолютній нежиттєздатності.

Як аналітик розвідувальних даних, Рейчел постійно отримувала запитання від друзів, яким кортіло дізнатися, чи не приховує уряд інформацію про контакти з чужинцями. Вона не переставала жохатися теоріям, на які купувалися її начебто освічені приятелі: розбиті під час посадки літаючі тарілки, сховані в секретних урядових ангарах, заморожені трупи прибульців з космосу і навіть викрадення безневинних громадян чужинцями для здійснення над ними хірургічних експериментів. Звісно, це нісенітниця. Не було ані чужинців, ані їхніх літаючих тарілок, схованих у бункерах.

Кожен член розвідувальної спільноти добре знав, що переважна більшість випадків візуального контакту з чужинцями та «викрадень» — це продукт бурхливої уяви або ж витівки спритних шахраїв, охочих заробити гроші на сенсації. А сфотографовані НЛО мали дивну звичку з'являтися поблизу тих американських військових баз, де перевірялися новітні секретні літаки. Коли фірма «Локхід» почала випробні польоти свого революційно нового літака, реактивного бомбардувальника-невидимки, кількість зафіксованих появ НЛО біля бази ВПС Едвардз зросла у п'ятнадцять разів.

— Бачу на вашому обличчі скептичний вираз, — сказав президент, скося зиркнувши на неї.

Його інтонація спантеличила Рейчел. Вона уважно поглянула на Захарія Герні, не знаючи, як відповісти.

— Ну... — вагаючись, почала вона. — Сподіваюся, ми не будемо серйозно говорити про чужинські космічні кораблі та маленьких зелених чоловічків? На обличчі президента з'явився вираз легкого здивування.

— Рейчел, я майже не сумніваюся, що вам це відкриття видасться цікавішим, аніж наукова фантастика.

Рейчел відчула полегшення, збагнувши, що НАСА не в настільки відчайдушному становищі, що намагається здивувати президента черговою історією про прибульців. Та все одно його зауваження лише поглибило відчуття таємничості.

— Знаєте, — зауважила вона, — хоч би що там НАСА не знайшла, ця знахідка трапилася в надзвичайно слушний момент.

Герні зупинився на трапі.

— Слушний? Це як?

Як? Рейчел теж зупинилася і здивовано уп'ялася доглядом у главу держави.

— Пане президент, нині НАСА веде боротьбу не на життя, а на смерть, щоби виправдати своє існування, а вас піддають безперервним нападкам за те, що ви продовжуєте її фінансувати. Великий прорив чи відкриття стали б зараз панацеєю як для космічного відомства, так і для вашої виборчої кампанії. Звісно, вашим критикам може здатися, що момент оголошення про відкриття вибрано підозріло вчасно.

— То ви хочете сказати, що я або брехун, або дурень?

Рейчел відчула, як до горла підкотився клубок.

— Я не збиралася висловлювати неповагу, сер. Просто я...

— Заспокойтеся. — Герні слабко усміхнувся і знову рушив униз по трапу.

— Коли керівник НАСА вперше розповів мені про це відкриття, я одразу ж відкинув його як абсурдне. І звинуватив Екстрому в організації найгрубішого політичного шахрайства в історії Сполучених Штатів.

Рейчел здалося, що клубок у горлі деїцо розсмоктався.

На нижній сходинці трапа Герні зупинився і поглянув на неї.

— Однією з причин, чому я попрохав НАСА зачекати із розголошенням, було бажання захистити її. Значущість і масштабність такої знахідки набагато перевершує все, про що коли-небудь заявляла космічна агенція. В її світлі тьмяніє навіть висадка людей на Місяць. Через те що всі, включно зі мною, можуть так багато здобути або втратити, я визнав за розумне забезпечити паралельну перевірку інформації, отриманої космічною агенцією, і лише після цього виходити перед камерами і робити офіційну заяву..

Рейчел ошелешено поглянула на президента.

— Сподіваюся, що йдеться не про мене, сер?

Герні розсміявся:

. — Ні, це не ваша спеціалізація. До того ж я вже отримав підтвердження через неурядові канали.

Полегшення, яке відчула Рейчел, змінилося на нове занепокоєння.

— Неурядові, пане президент? Ви хочете сказати, що скористалися послугами приватного сектору? В такій секретній справі?

Герні переконано кивнув.

— Я зібрав групу зовнішньої перевірки — чотирьох цивільних науковців, відомих людей з-поза меж НАСА, що мають незаперечну репутацію. Для спостережень вони використали власне устаткування і зробили власні незалежні висновки. Упродовж останніх двох діб ці цивільні науковці підтвердили правдивість відкриття НАСА без найменшої тіні сумніву. Тепер Рейчел відчула приємне здивування. Президент підстрахувався з типовим для нього апломбом. Найнявши безпристрасну групу скептиків, які не мали жодного зиску з підтвердження чи заперечення відкриття, Герні убезпечив себе від підозр у тому, що це всього-на-всього хитрий маневр загнаної в кут НАСА, яка таким чином намагалася виправдати свій гігантський бюджет і забезпечити переобрання президента, котрий приязно ставився до космічної агенції, а також відбити наскоки сенатора Секстона.

— Сьогодні о восьмій вечора, — сказав Герні, — я влаштую в Білому домі прес-конференцію і розповім усьому світові про це відкриття.

Після цих слів Рейчел відчула розчарування і пригнічення, бо, фактично, Герні нічого конкретного їй так і не сказав.

— А що це за відкриття, пане президент?

Герні посміхнувся.

— Сьогодні ви переконаєтеся, що терплячість — це неабияка чеснота. Вам слід побачити це відкриття на власні очі. Я хочу, щоб ви повністю усвідомили нинішню ситуацію, і лише після цього ми перейдемо до наступного етапу. Керівник НАСА чекає на вас. Він розповість вам усе, що необхідно знати. А після цього ми з вами обговоримо вашу місію.

Поглянувши у вічі президенту, Рейчел відчула неминуче наближення драматичного моменту і пригадала здогадку Пікерінга про те, що Білий дім має у своєму розпорядженні якусь козирну карту. І виявилось, що Пікерінг, як зазвичай, мав рацію.

Герні кивнув, показуючи на найближчий авіаційний ангар.

— Йдіть за мною, — сказав він і рушив у напрямку цієї споруди.

Рейчел розгублено пішла за ним. Будівля, що бовваніла перед ними, не мала вікон, а її високі розсувні двері були закриті та опломбовані. Здавалося, до ангара можна було потрапити лише через невеличкий боковий вхід. Двері були прочинені. Президент підвів до них Рейчел, а сам зупинився за кілька футів.

— А тепер закінчуйте маршрут без мене, — сказав він, кивнувши на двері. — Заходьте всередину.

Рейчел завагалася. ,

- Ви не підете зі мною?
- Мені треба повертатися до Білого дому. Невдовзі ми знову поговоримо. Маєте з собою стільниковий телефон?
- Звісно, сер.
- Дайте його мені.

Рейчел витягнула телефон і подала його президентові, гадаючи, що той запише свій приватний контактний номер. Натомість Герні поклав його собі до кишені.

- Ви тепер поза межами досяжності, — пояснив президент. — Про виконання ваших робочих обов'язків в управлінні військово-космічної розвідки подбають. Ви ні з ким не будете розмовляти сьогодні без чіткої вказівки від мене або керівника НАСА, Ясно?

Рейчел отетеріло витріщилася на нього. Невже президент щойно вкрав міймобільник?

- Після того як він уведе вас у курс справи стосовно відкриття, керівник НАСА зв'яже нас через захищені канали. Невдовзі ми з вами поговоримо. Щастя вам.

Рейчел поглянула на бокові дверцята і відчула зростаюче занепокоєння. Герні заспокійливо поклав руку їй на плече і знову кивнув на двері.

- Запевняю вас, Рейчел, ви не пошкодуєте, що допомогли, мені в цій справі.

І, не кажучи більше ні слова, президент широким кроком рушив до гелікоптера, який привіз Рейчел на базу. Він сів — і машина злетіла. Зак Герні жодного разу не озирнувся.

12

Рейчел Секстон стояла одна на порозі ангару на базі Воллопс і вдивлялася в темряву за дверима. їй здалося, що вона стоїть біля входу до іншого світу. З просторої порожнечі війнув прохолодний пліснявий вітерець, наче споруда дихала.

- Агов, тут хто-небудь є? — гукнула вона злегка тремтячим голосом. Тиша. З дедалі сильнішим трепетом переступила Рейчел через поріг. На мить вона осліпла, поки її очі не призвичаїлися до темряви.

- Гадаю, це ви міс Секстон? — пролунав чоловічий голос за кілька ярдів од неї.

Рейчел аж підстрибнула від несподіванки і повернулася в напрямку звуку.

- Так, сер.

До неї наблизився розмитий силует чоловіка.

Коли зір прояснився, Рейчел збагнула, що стоїть лицем до лица з кремезним молодим самцем, тренованим та м'язистим на вигляд, із квадратним підборіддям. Він був вдягнений у льотний костюм НАСА із безліччю кишеньок.

- Командир ескадрильї Вейн Лусіджен, — відрекомендувався чоловік. — Вибачте, якщо я вас налякав, пані. Тут досить темно. Я ще не встиг розчинити воріт ангару. — І, не чекаючи відповіді, додав: — Маю честь бути сьогодні вашим пілотом.

- Пілотом? — недовірливо витріщилася на нього Рейчел. Щойно я вже мала нагоду спілкуватися з одним пілотом. — Але я прийшла сюди, щоб зустрітися з директором НАСА.

- Так, пані. Я маю наказ доставити вас до нього негайно.

Рейчел не одразу збагнула сказане. А коли збагнула, з'явилося неприємне відчуття, що її надурили. Було зрозуміло, що подорож іще не закінчилася.

- А де ж зараз керівник? — наполегливо й підозріло спитала вона.

— Такої інформації я наразі не маю, — відповів пілот. — Координати я отримаю тоді, коли ми вже будемо в повітрі.

Рейчел відчула, що чоловік не бреше. Вочевидь, не одну її та її шефа Пікерінга тримали сьогодні вранці в невіданні. Президент ставився до питань безпеки надзвичайно серйозно, і Рейчел була ошелешена тим, як швидко та без видимих зусиль він вивів її поза межі досяжності, так би мовити, вивів із системи. Не минуло й півгодини, як я тут, а мене вже позбавили можливості зв'язку, а мій шеф і гадки не має, де я.

І тепер, стоячи перед пілотом, що витягнувся перед нею по стійці «струнко», Рейчел майже не сумнівалася, що події сьогоднішнього ранку було продумано й сплановано заздалегідь. Подобалося їй чи ні, але процес пішов, і вона брала в ньому участь. Залишалося тільки одне запитання: у якому напрямку цей процес пішов.

Упевненим кроком пілот наблизився до стіни і натиснув кнопку. Дальня стіна ангару почала відсуватися, повільно ковзаючи убік. Знадвору до споруди хлинуло світло і вихопило з темряви силует якогось великого об'єкта, що стояв посеред ангару.

У Рейчел аж щелепа відвисла. Боже, допоможи.

У центрі ангару стояв грізний на вигляд реактивний винищувач. Такого красивого стрімкого літака вона ще не бачила.

— Ми на ньому полетимо? Не смішіть мене, — вихопилося в неї.

— Спочатку всі так реагують, пані. Але Р-14 «Томкет» з подвійним хвостовим оперенням — дуже надійний літак. ,

Та це ж справжнісінька ракета з крильцями.

Пілот повів її до літака і кивнув на двомісну кабінку.

— Ви полетите ззаду.

Та невже? — саркастично посміхнулася Рейчел. — А я думала, що ви дозволите мені сісти за штурвал.

Натягнувши комбінезон поверх одягу, Рейчел незграбно сіла в кабінку і ледь умостила стегна на вузькому сидінні.

— Одрозу видно, що НАСА не приймає на роботу пілотів з товстими сидницями, — зауважила вона.

Пілот посміхнувся і допоміг їй пристебнутися. А потім надів їй на голову шолом.

— Ми полетимо досить високо, — пояснив він. — Вам знадобиться кисень.

— І, витягнувши з бокового ящика кисневу маску, почав пристібати її до шолома.

— Я сама, — сказала Рейчел і, дотягнувшись рукою, взяла маску.

— Звісно, пані.

Довго пововтузившись із «намордником», вона нарешті пристебнула його до шолома. Маска сиділа на диво незручно і муляла.

Пілот кинув на неї довгий прискіпливий погляд — явно чимось розсмішений. . — Щось не так? — невдоволено спитала Рейчел.

— Та ні, зовсім ні. — Здавалося, командир стримував іронічну посмішку. — Спеціальні пакети — під сидінням. Більшість людей страждають від нудоти під час свого першого польоту на реактивному винищувачі.

— Все буде в нормі, — запевнила його Рейчел приглушеним маскою голосом. — Я не схильна до повітряної хвороби.

Пілот знизав плечима.

— Багато хлопців казали те саме, але мені часто доводилося прибирати після них ригачку.

Вона злегка кивнула. Як романтично.

— Маєте якісь запитання перед польотом?

Рейчел трохи повагалася, а потім постукала пальцем по кисневій масці, що врізалася їй в щоку.

— Ця штука заважає кровообігу. Як'ви примудряєтеся терпіти її під час тривалих польотів?

Пілот із розумінням посміхнувся.

— Як? Зазвичай ми не вдягаємо маску догори ногами, пані.

Сидячи в літаку, що стояв на початку злітно-посадкової смуги і ревів двигунами, Рейчел відчула себе кулею в гвинтівці, яка завмерла, чекаючи, що стрілець ось-ось натисне на гачок. Пілот дав газу, подвійні двигуни «томкета» потужно загуркотіли, і, здалося, увесь світ довкола Рейчел затрясся. Пілот відпустив гальма — і Рейчел влипла в сидіння. Реактивний літак рвонув смугою і злетів за лічені секунди. Земля почала віддалятися із запаморочливою швидкістю.

. Літак стрімко піднімався, і Рейчел заплющила очі. «Що ж я зробила сьогодні не так? Де помилилася?—подумала вона. — Я ж мала сидіти зараз за столом і готувати доповіді». А натомість вона сиділа у стрімкій летючій торпеді й дихала через кисневу маску.

Рейчел відчувала нудоту увесь час, поки «томкет» не набрав висоту сорок п'ять тисяч футів і не вирівнявся. Зусиллям волі вона відвертала думки. Дивлячись на океан під ними, до якого було аж дев'ять миль, Рейчел раптом відчула себе страшенно самотньою.

А попереду пілот розмовляв з кимось по радіо. Коли розмова скінчилася, Вейн Лусіджен повісив мікрофон і різко повернув винищувач праворуч. Потім машина пірнула майже вертикально вниз, і Рейчел здалося, що її шлунок виконав сальто-мортале. Нарешті літак знову вирівнявся.

«Дякую, що попередив, піжоне», — простогнала Рейчел і простягнула руку за пакетом.

— Вибачте, пані, але мені щойно дали засекречені координати місця* де має відбутися ваша зустріч із директором НАСА.

— Зараз вгадаю, — мовила Рейчел. — Ми летимо на північ? .. — А звідки ви знаєте? — здивувався пілот.

Рейчел зітхнула. З цими пілотами, вченими на комп'ютерних тренажерах, усе ясно.

' — Хлопче, зараз дев'ята ранку, а сонце — праворуч. Отже, ми прямуємо на північ.

У кабіні на хвилю запала тиша.

— Так, пані, ми летимо зараз на північ.

— А чи далеко ми летимо?

Пілот перевірів координати,

— Приблизно три тисячі миль.

Рейчел аж підскочила на своєму сидінні.

— Що?! — Вона відразу ж спробувала уявити мапу, навіть не пригадуючи, який об'єкт ВПС чи НАСА може розташовуватися так далеко на півночі. — Це ж не менше чотирьох годин польоту!

— З нашою теперішньою швидкістю — так, — погодився Лу-сіджен. — А зараз — дивіться:

Не встигла Рейчел рота розкрити, як він змінив конфігурацію крил винищувача на стрілоподібну, зменшивши таким чином опір повітря. Ще мить — і Рейчел знову влипла у спинку сидіння, бо літак рвонув уперед так, неначе до цього непорушно стояв на місці. За хвилину вони вже мчали зі швидкістю майже 1500 миль за годину.

У Рейчел замакітрилося в голові. Винищувач буквально розривав небо із запаморочливою швидкістю, і на жінку накопила хвиля нудоти. У глибині свідомості слабким відлунням озвався голос президента. Запевняю вас,

Рейчел, що ви ніколи не пошкодуєте, погодившись допомогти мені в цій справі.

«От і вір після цього політикам», – подумала Рейчел і простягнула руку за пакетом.

Хоча сенатор Секстон і недолюбливав плебейський бруд таксомоторів, він навчився спокійно ставитися до нечастих моментів приниження, що супроводжували його дорогою до слави. Потворне таксо компа.нії «Мейфлауер», яке щойно доставило його на нижній поверх підземного гаража готелю, забезпечило сенаторові те, чого не міг дати розкішний лімузин, – анонімність.

Він з приємністю визначив, що на майданчику було пустельно, лише кілька запилених автівок виднілися серед лісу бетонних колон. Рушивши пішки навскоси, сенатор поглянув на годинник.

11:15 ранку. Прекрасно.

Чоловік, із яким мав зустрітися Секстон, був поведений на пунктуальності. А зважаючи на те, кого цей чоловік представляв, Секстон нагадав собі, що його візаві може бути чутливим та пунктуальним до будь-чого, що могло наверзнутись йому на думку. Секстон помітив білий мінівен «Форд Віндстір», припаркований точнісінько втому самому місці, що й під час їхніх попередніх зустрічей: у східному кутку гаража, за низкою смітєвих баків. Сенатор волів би зустрітися з цим чоловіком у номері люкс нагорі, але розумів необхідність перестороги. Якби друзі цього чоловіка були недбалими, то ніколи б не стали тими, ким вони були зараз.

Йдучи до мінівена, Секстон відчув уже знайому легку нервозність, яка завжди супроводжувала ці зустрічі. Зусиллям волі розслабляючись та розправляючи плечі, він сів на пасажирське сидіння і привітно кивнув. Але темноволосий пан на. во-дійському сидінні навіть не посміхнувся. Йому було сімдесят, але його лице майже без зморшок випромінювало жорсткість та силу – як і належить керівникові цілої армії відчайдушних фантазерів та жорстоких і безжальних підприємців.

– Зачиніть двері, – грубо кинув чоловік.

Секстон зробив, як було сказано, елегантно проігнорувавши виявлену до, нього невічливість. Зрештою, цей чоловік представляв тих, хто мав справу з величезними сумами грошей, значну частину яких нещодавно кинули на те, щоб поставити сенатора Седжвіка Секстона на поріг наймогутнішого владного кабінету в світі. Сенатор поволі прийшов до розуміння того, що ці зустрічі були не стільки нарадами для вироблення стратегії, скільки щомісячним нагадуванням – як багато завдячував він тепер своїм благодійникам. Ці люди розраховували на пристойний прибуток від своїх інвестицій. Секстон мусив визнати, що «прибуток» звучить занадто грубо і нахабно; але, як це не дивно, саме прибуток і перебуватиме в межах його компетенції, якщо він здобуде Овальний кабінет.

– Наскільки я можу судити, – почав Секстон, знаючи звичку свого співрозмовника одразу ж братися до справи, – було зроблено ще один внесок?

– Так. Як і раніше, ви мусите використати ці фінанси виключно на потреби своєї кампанії. Ми раді були бачити, що рейтинги змінилися на вашу користь, тому можна дійти висновку; що ваші менеджери витрачають наші гроші ефективно.

– Ми швидко набираємо темп.

– Як я вже сказав вам по телефону, – зауважив старий* – я переконав іще шістьох зустрітися з вами сьогодні увечері.

– Прекрасно, – прокоментував Секстон і подумки викроїв час у своєму графіку.

Співрозмовник подав сенаторові теку.

— Ось їхня інформація. Вивчіть її. Вони воліють, щоби ви конкретно ознайомилися з їхніми інтересами, і хочуть знати, чи зможете ви посприяти. Пропоную вам зустріти їх у себе вдома.

— У мене вдома? Але ж я зазвичай...

— Сенаторе, ці шестеро керують компаніями, які розпоряджаються ресурсами, що набагато перевищують ресурси тих людей, з якими ви вже зустрічалися. їм є що здобувати і є що втрачати. Я чимало постарався, переконуючи їх зустрітися з вами. Ці люди потребують особливого поводження. Персонального підходу, так би мовити.

Секстон швидко кивнув на знак згоди.

— Безперечно. Я організую зустріч у себе вдома.

— Ясна річ, для цих людей має бути забезпечена повна конфіденційність.

З Точка обману

— Для мене теж.

— Тоді нехай вам щастить, — мовив старий. — Якщо сьогоднішня нарада пройде успішно, то стане вашою останньою зустріччю. Ці люди самі зможуть забезпечити все необхідне для того, щоб виборча кампанія сенатора Секстона переможно завершилася.

Секстонові сподобалися ці слова. Він упевнено посміхнувся старому.

— Друже, якщо нам поталанить, то день виборів стане нашою спільною перемогою!

— Перемогою? — Старий скривився і, нахилившись до Секстона, погрозово зауважив: — Завести вас до Білого дому—це лише перший крок до перемоги, сенаторе. Гадаю, ви про це не забули.

14

Білий дім — один із найменших президентських особняків у світі. Він має 170 футів завдовжки, 85 футів завширшки і займає впорядковану ділянку площі, всього-на-всього 18 акрів. Зроблений архітектором Джеймсом Хобеном проект схожий на ящик кам'яної споруди з чотирискатним дахом, балюстрадою та входом з колонами хоча й не вирізнявся оригінальністю, але переміг на відкритому конкурсі. Експерти віддали йому перевагу через його «привабливість та шляхетний і скромний зовнішній вигляд».

Хоча президент Захарій Герні і провів у Білому домі три з половиною роки, він майже завжди почувався чужим у цьому лабіринтові люстр, старожитностей та озброєних охоронців з морської піхоти США. Однак зараз, швидко йдучи до Західного крила будівлі, він почувався навдивовижу чудово. Він не йшов — він летів над плісовою килимовою доріжкою. Кілька членів персоналу Білого дому підвели голови, коли до них наблизився президент. Герні помахав їм рукою і привітав кожного по імені. Ті відповіли хоча й чемно, але якось неохоче, явно вичавивши з себе посмішки.

— Доброго ранку, пане президент.

— Приємно вас бачити, пане президент.

— Здрастуйте, сер.

Йдучи до свого кабінету, президент почув за спиною перешіптування. У Білому домі поволі починався бунт. За останні кілька тижнів розчарування на Пенсільванія-авеню, 1600 до-сягло тієї точки, коли Герні почав нагадувати собі капітана, який намагається вивести корабель із зони шторму, а команда у цей час замислила збунтуватися. Президент не винував їм. Його команда наполегливо працювала на перемогу на майбутніх виборах, аж раптом їм здалося, що президент не зміг як слід прийняти пас, втратив м'яча і розгубився.

«Невдовзі вони все зрозуміють, – запевнив себе Герні. – Невдовзі я знову стану героєм».

Він шкодував, що так довго доводиться тримати персонал у невіданні, але цьрго разу секретність мала вирішальне значення. В плані здатності зберігати таємниці Білий дім мав репутацію найбільшого базикала у Вашингтоні.

Герні увійшов до приймальні Овального кабінету і підбадьорливо махнув своїй секретарці.

– Сьогодні вранці ви чарівні, Долорес.

– І ви також, сер, – відповіла вона, обдивляючись його звичний одяг з неприхованою несхвальністю.

– Я хотів би, щоб ви організували мені зустріч, – мовив він, понизивши голос.

– Зустріч із ким, пане президент?

– З усім персоналом Білого дому.

Секретарка спантеличено поглянула на нього.

– З усім персоналом? З усіма 145 працівниками? .

– Саме так.

– І що – одразу? .

– А чом би й ні? Призначте зустріч о четвертій дня.

Секретарка кивнула з таким виглядом, наче догоджає пацієнтові психіатричної лікарні.

– Добре, сер. А яка тема зустрічі?

– Я маю сьогодні ввечері виступити зі зверненням до американського народу. І я хочу, щоб члени мого персоналу почули це звернення першими. Раптом на обличчі секретарки, з'явився пригнічений вираз, наче вона внутрішньо була готова до цього моменту,, але все одно страшенно боялася його настання. Стишивши голос, вона спитала:

– Пане президент, ви знімаєте свою кандидатуру?

Герні вибухнув сміхом.

– Ні, Долорес! Навпаки – я збираюся відчайдушно битися, чорт забирай! Тінь сумніву пробігла обличчям секретарки. Усі засоби масової інформації наперебій твердили, що президент збирається зняти свою кандидатуру.

Він заспокоїливо кивнув їй.

– Долорес, ви чудово попрацювали на мене останні кілька років, і тепер я розраховую, що впродовж наступних чотирьох років ви працюватимете так само чудово. Ми втримаємо Білий дім. Присягаюся.

З виразу обличчя Долорес було видно, що вона й сама хоче вірити почутому.

4

– Дуже добре, сер. Я повідомлю персонал. Зустріч о четвертій.

Увійшовши до Овального кабінету й побачивши увесь свій персонал, що набився до оманливо маленької кімнати, Зак Герні не зміг стримати посмішки.

Хоча за багато років цей знаменитий кабінет дістав багато прізвиськ –г «Сортир», «Лігво Діка», «Спальня Клінтона», найбільше Герні подобалося прізвисько «Пастка для телепнів». Воно здавалося найбільш доречним. Коли новачок заходив до Овального кабінету, розгублення наставало майже одразу. Симетрія кімнати, трохи вигнуті стіни та хитро розташовані входи й виходи – усе це давало відвідувачам ілюзію того, що їм зав'язали очі, кілька разів обкрутили, а потім знову розв'язали очі. Часто після зустрічі в Овальному кабінеті яке-небудь велике цабе підводилося, тисло руку президентові – і вирушало прямісінько до комірчини. Залежно від того, як минула зустріч, Терні або відразу ж зупиняв гостя, або весело чекав, поки той потрапить у ніякове становище. Герні завжди вважав, що

найвизначнішою деталлю Овального кабінету був мальовничий орел, зображений на овальному килимі кімнати. У пазурах лівої лапи орел стискав оливкову гілку, а правої – стріли. Мало хто з непосвячених знав, що в мирний час орел дивився ліворуч, на оливкову гілку. Але під час війни орел якимось загадковим чином повертав голову праворуч – у напрямку стріл. Традиційно про механізм, що забезпечував цей нехитрий трюк, знали лише президент і завгосп. І Герні дізнався, що секрет загадкового орла був на диво простим. У комірчині у підвалі зберігався дублікат, і прибиральник просто міняв килими пізно вночі. І тепер, дивлячись на мирного орла, що повернув голову ліворуч, Герні з усмішкою подумав, що йому слід було б поміняти килими на знак тієї маленької війни, яку він збирався розпочати проти сенатора Седжвіка Секстона.

15

Американський підрозділ «Дельта» – єдина військова одиниця, якій президент гарантував повну непідвладність законодавству США. Президентська директива номер 25 гарантує військовослужбовцям «Дельти» «свободу від усякої юридичної відповідальності», зокрема і від передбаченої Актом «Роззе Сотіайіз» – законом, за яким під кримінальну відповідальність підпадає кожен, хто застосує військову силу з метою особистої вигоди, порушення закону, а також для несанкціонованих таємних операцій. Членів загону «Дельта» ретельно відбирали з Групи розробки методів бойового застосування озброєнь і техніки – секретної організації у структурі військ спецпризначення, що квартирувалися у Форт-Брегг, штат Північна Кароліна. Військовики підрозділу «Дельта» – натреновані вбивці. Вони є фахівцями зі спецоперацій, порятунку заручників, несподіваних нападів та знищення секретних підрозділів супротивника. Через те що завдання, виконувані підрозділом «Дельта», зазвичай пов'язані з високим рівнем секретності, традиційну багатоступінчасту систему управління часто «скорочують» або обходять на користь одноосібного командування: один керівник несе відповідальність, за управління цим підрозділом так, як вважає за потрібне. Зазвичай цей керівник є військовиком або урядовцем достатньо високого рангу чи впливу, щоб виконувати поставлене завдання. Операції підрозділу «Дельта» санкціонуються на найвищому рівні, а після виконання місії військовики ніколи про неї не згадують – ні між собою, ні в розмовах з командирами інших підрозділів спецназу.

Вилітаємо. Воюємо. Забуваємо.

Групі «Дельта», закинутій аж за вісімдесят другу паралель, ні з ким не треба було воювати. Вона просто спостерігала.

Дельта-Один мусив визнати, що наразі це було найдивовижнішим завданням з тих, які йому доводилося виконувати, але він уже давно при звичався не дивуватися з того, що йому наказували робити. Упродовж останніх п'яти років йому випадало визволяти заручників на Близькому Сході, вистежувати і знищувати терористичні осередки в самих Сполучених Штатах і навіть здійснювати філігранні операції зі знищення кількох чоловіків та жінок у різних точках земної кулі.,

Лише місяць тому група «Дельта» використала літаючий мікроробот, щоби той спричинив смертельний серцевий напад в одного з особливо небезпечних наркобаронів Південної Америки. Дельта-Два підняв у повітря мікроробот, оснащений тонесенькою, як волосина, титановою голкою, з потужним судинозвужувальним препаратом і скерував його в будинок того злочинця через вікно на другому поверсі. Робот проникнув до спальні й уколів наркобарона в плече, коли той спав. Коли ж злочинець прокинувся з сильним

бодем у грудях, від механічного комара вже й слід прохолов. А коли дружина наркобарона викликала «швидку», група «Дельта» вже летіла додому. Ніхто нікуди не вривався крізь вибиті двері чи вікна.

Звичайнісінька смерть, викликана природними причинами.

Це була прекрасна і бездоганно виконана робота.

А зовсім недавно ще один мікроробот, схований в офісі відомого сенатора, щоб здійснювати контроль за його особистими зустрічами, зробив фотографії шаленого статевого акту. Члени групи «Дельта» жартома називали те завдання «проникненням прутня в глибокий тил супротивника».

І тепер, безвилазно просидівши в цьому наметі десять днів і здійснюючи спостереження, Дельта-Один готувався до закінчення своєї місії.

Залишатися у схованці.

Стежити за об'єктом — як усередині, так і зовні.

Звітувати керівникові про всякі неочікувані події.

Дельта-Один був привчений ніколи не відчувати жодних емоцій стосовно завдань, що йому давали. Однак коли їх відправляли на йинішнє завдання, під час першого інструктажу він та його підлеглі не могли не відчувати певного хвилювання. Той інструктаж був «безконтактним» — кожен крок пояснювався через секретні канали електронного зв'язку. Дельта-Один так і не зустрівся з керівником, відповідальним за цю місію.

Дельта-Один якраз готував страву з сушеного м'яса, коли його годинник писнув в унісон з годинниками решти членів групи. За кілька секунд розташований поруч пристрій кодованого зв'язку увімкнувся й заблимав. Командир кинув готувати і схопив слухавку. Решта членів групи мовчки спостерігали.

— Дельта-Один, — сказав він у мікрофон.

Комп'ютерна програма всередині пристрою одразу ж розпізнала ці два слова. Кожне слово мало свій номер, який кодувався і через супутник пересилався на протилежний кінець лінії. Там ідентичний пристрій декодував ці цифри, знову перетворюючи їх на слова за допомогою спеціального словника. Після цього отримані слова вимовлялися голосовим синтезатором. Загальна тривалість затримки становила лише вісімдесят мілісекунд.

— Керівник слухає, — сказав чоловік, відповідальний за операцію. Механічний голос кодованого пристрою звучав химерно — неприродної без інтонацій, притаманних жіночій чи чоловічій статі. — Як обстановка?

— "— Все йде за планом, — відповів Дельта-Один.

— Прекрасно. Маю для вас уточнення стосовно часових рамок. Інформацію буде оприлюднено сьогодні о восьмій вечора.

Дельта-Один звірився з хронометром. Залишилося всього-на-всього вісім годин. Невдовзі його робота в цій точці закінчиться. Це стало приємною новиною.

— Є ще одна новина, — сказав керівник. — На арені з'явився новий гравець.

— Хто цей новий гравець?

Дельта-Один уважно вислухав пояснення. Хтось грає в азартну гру. І явно йде на загострення ситуації.

— Гадаєте, їй можна довіряти?

— За нею треба уважно стежити.

— А якщо через неї виникнуть проблеми?

Чоловік на протилежному кінці лінії не забарився з відповіддю.

— Накази залишаються в силі, — без вагань сказав він.

16

Ось уже годину Рейчел Секстон летіла на північ. За всю дорогу вона бачила внизу лише воду. Тільки один раз промайнула земля — Ньюфаундленд.

— Ну чому ж стільки води? — пробурмотіла вона.

У віці семи років, катаючись на ковзанах по замерзлому ставку, Рейчел провалилася під лід. Опинившись у страшній пастці, вона вже не сумнівалася, що помре, але несподівано сильні руки матері витягнули її з води. З того жакливого дня Рейчел нерідко відчувала моторошні напади гідрофобії. Особливо лякали її безкрайні морські простори і холодна вода. Отд зараз, коли навколо не було нічого, окрім неба і Північного Льодовитого океану, страх знову прокинувся в ній.

До тієї хвилини, коли Лусіджен вийшов на зв'язок з військовою базою Туле на півночі Гренландії, щоб звірити координати, Рейчел навіть не уявляла, як далеко вони залетіли. С

Невже вони за Полярним колом? Відкриття виявилось не з приємних. Куди її везуть? Що ж там виявила НАСА?

Незабаром сіро-блакитний простір унизу вкрився тисячами білих цятток. Айсберги. ^

Рейчел бачила айсберги лише раз у житті. Сталося це шість років тому, коли мати умовила її поїхати з нею в круїз до берегів Аляски. Рейчел наполегливо пропонувала безліч інших варіантів спільної подорожі. Природно, що по землі, а не по воді.

— Рейчел, любя, — вмовляла мати, — дві третини планети покриті водою. Отже, рано чи пізно тобі доведеться мати з нею справу.

Місіс Секстон була типовою життестійкою жінкою з Нової Англії/ що мала твердий намір виховати доньку сильною особистістю. .

Цей круїз став їхньою останньою спільною подорожжю.

Кетрін Вентворт Секстон. Рейчел відчула раптовий біль самотності. Наче вітер, що завивав за вікном літака, в її душу хлинули спогади — так само стрімко, як і завжди. Востаннє вони з матір'ю розмовляли по телефону. Це був ранок Дня подяки.

— Вибач, мамо. — Рейчел зателефонувала додому із занесеного снігом аеропорту О'Хара. — Я знаю, що в нашій сім'ї ніколи не проводили День подяки нарізно. Але схоже, що сьогодні це відбудеться. :

Здавалося, мати жакливо занепокоїлася.

— Мені так хотілося тебе побачити!

— Та й мені теж. Коли будете з татом смакувати індичку, уявляй собі, як я тут, в аеропорту, харчуюся всякою гидотою.

Запало довге мовчання. Потім місіс Секстон знов заговорила, але її голос звучав якимось дивно.

— Доню, я не хотіла говорити до твого приїзду, але батько стверджує, що дуже зайнятий і не зможе цього року вибратися на свято додому.

Залишиться у своїй квартирі там, у Вашингтоні, на весь уїк-енд.

— Що?! — Рейчел не змогла приховати подиву, проте він одразу ж змінився гнівом. — Але ж це — День подяки! Сенат не засідає! А додому йому добиратися менш ніж дві години! Він зобов'язаний бути з тобою!

— Знаю. Він каже, що змучився. Дуже втомився, щоб вести машину. І вирішив попрацювати у вихідні, бо роботи завал.

«Попрацювати?» — скептично подумала Рейчел. Скоріш за все, сенатор Секстон має намір «попрацювати» з іншою жінкою. Його подружні зради, які він намагався приховувати, почалися багато років тому. Місіс Секстон не була дурепою, але інтрижки чоловіка завжди супроводжувалися переконливим алібі і хворобливим неприйняттям щонайменшої підозри в невірності. Урешті-решт місіс Секстон вирішила, що єдиний можливий вихід для неї — не звертати уваги на пригоди чоловіка.

Рейчел намагалася переконати матір у необхідності розлучення, проте Кетрін Вентворт Секстон уміла тримати слово.

— «Поки смерть не розлучить нас», — процитувала вона. — Твій батько подарував мені тебе, прекрасну, чудову доньку. За це я йому вдячна. А за свої вчинки він коли-небудь сам відповість перед вищим судом. І тепер, в аеропорту, Рейчел аж кипіла від гніву.

— Але ж тобі доведеться провести День подяки на самоті! ' Вона ледь не луснула з люті. Кинути сім'ю в День подяки — це було занадто навіть для сенатора Секстона!

— Ну що ж, — розчаровано, але бадьоро сказала місіс Секстон, — звісно, я не можу дозволити всім цим харчам зіпсуватися. Відвезу їх до тітоньки Енн. Адже вона завжди запрошувала нас на День подяки. Подзвоню їй просто зараз.

Відчуття провини трохи відпустило Рейчел.

— Домовилися. Приїду додому одразу ж, як тільки зможу. Цілую тебе, матусю. ,

— Безпечного польоту, мила.

О десятій тридцять вечора таксі, у якому їхала Рейчел, нарешті звернуло на звивисту під'їзну алею розкішного маєтку Секстонів. Вона відразу зрозуміла: щось трапилося. Біля будинку — три поліцейські машини. Декілька телевізійних фургонів. У всьому будинку горить світло. З шалено калатаючим серцем Рейчел злетіла сходами. Поліцейський зустрів її у дверях. Обличчя його було похмурым. Говорити йому нічого не довелося. Рейчел зрозуміла без слів. Стався нещасний випадок. '

— Шосе номер 25 було дуже слизьке — йшов дощ і одразу ж замерзав, — пояснив полісмен. — Машина вашої матері вилетіла в глибокий, порослий деревами яр. Мені дуже шкода. Вона загинула миттєво від удару. Рейчел заклала. Батько, який повернувся додому відразу ж, як тільки одержав повідомлення, давав інтерв'ю у вітальні. Він оголошував всьому світу, що його дружина загинула в автомобільній катастрофі, повертаючись з сімейного обіду на честь Дня подяки.

Рейчел стояла в коридорі, безперестанку ридаючи.

— Єдине, чого я хотів би, — це мати можливість бути на свято вдома, поруч із нею. Тоді цього б не трапилося, — сказав батько репортерам. У його очах стояли сльози.

«Тобі слід було подумати про це багато років тому», — плакала Рейчел, а її огида і ненависть до батька міцніли з кожною хвилиною. ' '

Саме тієї миті Рейчел подумки розійшлася з батьком. Вона зробила те, що наполегливо відмовлялася робити матір. Але сенатор навряд чи це помітив. Він раптово заходився витрачати статки покійної дружини й «обробляти» впливових людей, щоби партія висунула його кандидатуру на президентських виборах. Те, що він використовує природне співчуття людей чужому горю, зовсім його не бентежило.

І ось три роки по тому сенатор знову прирікав її на самоту. Прагнення батька будь-що потрапити до Білого дому відсувало на не-визначену перспективу здійснення планів Рейчел зустріти чоловіка своєї мрії та створити сім'ю. Їй було набагато легше повністю усунутися від усіх світських ігор, аніж мати справу з нескінченною низкою жадібних до влади вашингтонських женихів, котрі прагнуть оволодіти серцем убитої горем потенційної «першої дочки» країни, поки вона ще не підвищила свій соціальний статус.

За склом кабіни Б-14 денне світло почало помалу згасати. В Арктиці стояла пізня зима — час полярної ночі. Рейчел збагнула, що залетіла до країни безперервної темряви. Нарешті сонце остаточно зникло за обрієм. Літак, не міняючи курсу, летів на північ. З'явився сяючий місяць у третій чверті.

Він непорушно висів у крижаному прозорому повітрі. Далеко внизу мерехтіли океанські хвилі, а айсберги нагадували діаманти на темному оксамиті з блискітками.

Урешті-решт Рейчел помітила туманні контури землі. Але це виявилося зовсім не тим, що вона чекала побачити. Попереду літака з океану виступав величезний, вкритий снігами гірський хребет.

— Гори? — розгублено запитала Рейчел. — Невже на північ від Гренландії є гори?

Очевидно, — відповів пілот.

Здавалося, він був здивований анітрохи не менше, аніж вона.

Ніс B-14 пішов униз, і Рейчел відчувала химерну невагомість. Крізь нескінченний дзвін у вухах їй почувся ритмічний електронний писк.

Очевидно, пілот налаштувався на якийсь радіомаяк і орієнтувався по ньому. Вони опустилися до висоти нижче трьох тисяч футів, і тепер Рейчел могла розгледіти вражаюче красиві обшири залитої місячним світлом землі. Біля підніжжя гір тягнулася розлога сніжна рівнина. Плато плавно згиналося, опускаючись до океану приблизно з десятків миль, а потім раптово упиралося у крижану скелю, що вертикально стриміла над океаном.

І саме в той момент Рейчел побачила його. Видовище, подібне до якого вона ніде більше на землі не бачила. Спочатку вона вирішила, що це, мабуть, грає у свої чаклунські ігри місяць. Примружившись* почала придивлятися до сніжної рівнини, але все одно не могла збагнути, що ж то таке. Що нижче опускався літак, то чіткіше вимальовувалася картина.

— Заради Бога, що ж це таке?

Унизу, під літаком, плато виявилося смугастим... немов хтось розфарбував сніг трьома гігантськими мазками срібної фарби. Мерехтливі примарні смуги тягнулися паралельно прибережним скелям. Лише коли літак знизився до п'ятисот футів, оптична ілюзія прояснилася. Три срібні смуги виявилися глибокими западинами, кожна завширшки приблизно тридцять ярдів. То були заповнені замерзлою водою широкі канали, що паралельно перетинали плато. Білі уступи між ними вивишувалися, як дамби.

Літак різко знизився до плато і застрибав у сильних турбулентних потоках. Рейчел почула, як з важким брязкотом висунулося шасі, проте посадкової смуги і досі ніде не було видно. Пілот щосили намагався зберегти керованість машини, а Рейчел тим часом уважно розглядала землю — і нарешті помітила дві пульсуючі лінії, що тягнулися вздовж крайньої сріблястої смуги. І з жахом зрозуміла, що саме збирається зробити пілот.

— Ми сідаємо на лід? — стривожено запитала вона.

Льотчик нічого не відповів. Здавалося, уся його увага^зосере-дилася на боротьбі зі скаженим вітром. Літак різко скинув швидкість і пірнув до крижаного каналу. Душа Рейчел у п'яти пішла. Високі сніжні «дамби» різко вирости обабіч машини. Рейчел затамувала подих, чудово усвідомлюючи, що найменша помилка пілота означатиме неминучу смерть. Літак опустився між заметами ще нижче, і раптом турбулентна тряска припинилася. Опинившись поза досяжністю вітру, літак акуратно торкнувся льоду.

Двигуни перекинулися на зворотну тягу, гальмуючи літак. Рейчел полегшено, зітхнула. Машина прокотилася вперед іще з сотню ярдів і зупинилася точно біля широкої червоної лінії, нанесеної спреї-фарбою просто на лід. Праворуч пейзаж був нічим іншим, як сніжною стіною, що мерехтіла у місячному сяйві. То був схил уступу. Зліва — те саме. Тільки крізь переднє скло Рейчел могла щось роздивитися... це щось було нескінченним засніженим простором. Відчуття було таке, немов вона приземлилася на мертвої планети. Єдиною ознакою життя була червона смуга на льоду.

А потім Рейчел почула звук іншого двигуна, що наближався здалеку. Цей звук здавався вищим. Шум дедалі гучнішав, і нарешті в полі зору з'явилася машина. До них наближався великий гусеничний снігохід, що важко пробирався вздовж крижаної улоговини. Високий і веретеноподібний, він нагадував височенну фантастичну комаху, що повзла до них на обертальних ногах, які пожадливо вгризалися в сніг. Плексигласова кабіна, змонтована високо над шасі, мала раму з кількома потужними прожекторами, котрі освітлювали все довкола.

Снігохід затремтів і зупинився поруч із літаком. Двері плексигласової кабіни відчинилися, і по драбинці на лід спустився чоловік. Він був одягнений у товстий білий комбінезон, що здавався немов надутим. «Божевільний Макс зустрічається з Пампушкою Пілсбері», – мимоволі подумала Рейчел, з полегшенням переконавшись, що на цій химерній планеті все ж таки мешкають люди.

Чоловік жестом показав, щоб пілот відкинув дверцята кабіни.

Той зробив, як йому вказали.

Щойно кабіна відкрилася, потік холодного повітря вмить пронизав Рейчел до мозку кісток.

Негайно ж зачиніть ці чортівні двері!

– Міс Секстон? – звернулася до неї біла постать, промовляючи з американським акцентом. – Я вітаю вас від імені НАСА.

Рейчел тряслася від холоду. Красенько дякую!

– Будьте ласкаві, відстебніть реміні, зніміть шолом і залиште його в кабіні, а потім спустіться за допомогою спеціальних опор на фюзеляжі.

Питання є?

– Є! – прокричала у відповідь Рейчел. – Де я, в біса, опинилася?

17

Марджорі Тенч – старший радник президента – була справжнісіньким Скелетом, що пересувався розмашистими кроками. Її виснажена фігура шість футів заввишки нагадувала транс-формер з кінцівками на шарнірах. Над хитким та крихким тілом теліпалося жовтяве обличчя зі шкірою, що нагадувала аркуш пергаменту, проколотий двома гудзиками очиць без жодного натяку на емоції. У свої п'ятдесят років вона виглядала на всі сімдесят. У Вашингтоні на Тенч дивилися з побожним трепетом – як на богиню політичного Олімпу. Казали, що вона володіла аналітичними здібностями, що межували з даром провидиці. Десять років, проведених ца посаді керівника держдепівського Бюро розвідки та досліджень іще більше відточили її смертельно гострий критичний розум. На жаль, політичний талант Тенч ішов «у пакеті» з крижаним, темпераментом, який ніхто не міг витерпіти довше кількох хвилин. У цьому плані Марджорі Тенч нагадувала комп'ютер: була так само розумною і так само холодною. Однак президентові Захарію Герні неважко було витримувати дивацтва її вдачі, бо саме її інтелекту та наполегливій роботі завдячував він тим, що потрапив до Білого дому.

* – Марджорі, – сказав президент, підводячись, щоб привітати її в Овальному кабінеті, – що вас до мене привело? – Він не запропонував їй сісти, бо звичні умовності не стосувалися такої жінки, як Марджорі Тенч. Якби вона хотіла сісти, то сіла б, не питаючись. .

– Ви, наскільки мені відомо, призначили брифінг персоналу Білого дому на четверту годину, – мовила вона хрипким голосом заповзятого курця. – Що ж, прекрасно.

Тенч мовчки пройшлася туди-сюди, і президент ледь не фі: зично почув* як напружено крутяться коліщатка її мозку. І відчув вдячність до цієї жінки. Марджорі Тенч була однією з небагатьох утаємничених у відкриття, яке

зробила НАСА, і її політична інтуїція допомагала Герні виробляти свою стратегію.

— Ці дебати, що відбудуться на Сі-ен-ен сьогодні о першій, — сказала Тенч і прокашлялася. — Кого ми пошлемо спаринг-партнером Секстона? Герні посміхнувся.

— Якогось молодшого речника з команди, що займається моєю кампанією. — Політична тактика, — що полягала у пригніченні опонента завдяки прийому виставлення проти нього другорядної фігури, була такою старою, як і самі дебати.

— Я маю кращу ідею, — сказала Тенч, упіймавши своїм холодним поглядом погляд співрозмовника. — Дозвольте мені самій туди сходити. Зак Герні різко підвів голову.

— Вам?

. Що вона, в біса, задумала?

— Марджорі, це не ваша специфіка — зустрічатися з представниками мас-медіа. До того ж це шоу йтиме пополудні, у не-рейтинговий час. Якщо я пошлю на дебати свого старшого радника, що подумают люди? Вони подумают, що в наших лавах почалася паніка.

— Саме так.

Герні затримав на ній уважний погляд. Хоч яку б там хитру комбінацію не замислила Тенч, він нізащо не дозволить їй з'явитися на Сі-ен-ен. Кожен, кому хоч раз у житті доводилося бачити Марджорі Тенч, одразу ж розумів, чому вона завжди працювала за лаштунками. Бо для цього була одна дуже вагома підстава: Тенч мала жакливу зовнішність, тож жінці з таким обличчям президент не міг довірити виступ від імені Білого дому.

— Я візьму участь у цих теледебатах, — повторила вона.

І цього разу вона не прохала, а вимагала.

— Марджорі, — ухилився президент, відчувши віддалену тривогу, — представники Секстона неодмінно заявлять, що ваша присутність на теледебатах свідчить про те, що Білий дім наклав у штани. Те, що ми передчасно кидаємо в бій важку техніку, змусить їх подумати, що нам просто нікуди діватися.

Жінка спокійно кивнула і запалила цигарку.

— Що розпачливіший вигляд ми матимемо, то краще.

І впродовж наступної хвилини Марджорі Тенч стисло пояснила, чому президент має послати на дебати саме її, а не другорядного чиновника. Коли вона скінчила, Герні витріщився на неї, не приховуючи свого ошелешеного здивування.

Марджорі Тенч знову проявила себе політичним генієм.

Шельф Мілна — найбільший суцільний крижаний масив у Північній півкулі. Розташований над вісімдесят другою паралеллю, в районі найвіддаленішого північного узбережжя острова Елс-мір, що у полярній Арктиці, він має чотири милі завширшки, а його товщина сягає понад трьохсот футів. Рейчел, сівши до високої плексигласової кабіни снігоходу, з вдячністю виявила на своєму сидінні теплу куртку та рукавиці; комфорту додавала також система обігріву, що напompовувала в кабіну тепле повітря. А за вікном Р-14 уже почав розвертатися на льодяній злітно-посадковій смузі.

— Він що — вже рушає назад? — перелякано спитала Рейчел.

Водій снігоходу кивнув, умошуючись на своєму сидінні.

— На об'єкті дозволено перебувати лише науковому персоналу та працівникам НАСА, що входять до групи безпосередньої підтримки.

Коли Р-14 злетів у темне небо, Рейчел відчула себе так, неначе опинилася на безлюдному острові.

— Звідси ми поїдемо на моєму снігоході, — сказав чоловік. — Директор НАСА вже чекає.

Рейчел зиркнула на льодяну стежку поперед ними і спробувала уявити, що ж, у біса, робить керівник НАСА в цьому Богом забутому краї.

— Тримайтеся, — гукнув їй водій і смикнув якийсь важіль.

Машина загарчала і різко крутнулася на дев'яносто градусів, наче танк на гусеницях. Тепер перед ними була висока стіна снігової «дамби».

Рейчел зі страхом поглянула на крутий схил. Невже він і справді збирається.

— А тепер — рок-н-рол! — Чоловік увімкнув швидкість, і машина помчала до «дамби».

Рейчел здавлено верескнула і вхопилася за ручки. Коли снігохід уперся у схил, шиповані гусениці увіп'ялися у сніг, і химерна конструкція почала підніматися. Рейчел не сумнівалася, що вони ось-ось перекинуться назад, але кабіна, на диво, так і залишилася в горизонтальному положенні, а гусениці наполегливо вгризалися в сніг. Коли великий снігохід видерся на вершечок пагорба, водій зупинив його і весело поглянув на свою пасажирку, у якої аж пальці побіліли — так міцно вчепилася вона в ручки.

, — Куди там джипам до цієї конячки! Амортизатори ми запозичили в марсохода. Працює як годинник!

Бліда від страху Рейчел злегка кивнула.

— Та отож.

Опинившись на вершечку снігового пасма, Рейчел побачила перед собою вражаючу картину. Просто перед ними виднілося ще одне пасмо, за яким починалося величезне, ледь-ледь похиле поле блискучого льоду. Залите місячним сяйвом, воно тягнулося далеко-далеко, поступово звужуючись і змією заповзаючи в гори.

— Це льодовик Мілна, — пояснив водій, показуючи на гори. — Починається він там, а потім стікає в цю широку дельту, в якій ми зараз і перебуваємо.

Водій знову увімкнув передачу, дав газу, і Рейчел вхопилася за ручки — вони почали спускатися крутосхилом. Спустившись, снігохід перетнув іще одну крижану річку, а потім видерся ще на одну снігову дамбу. Вибравшись на її вершечок і швидко скотившись протилежним схилом, вони ковзнули на гладеньку поверхню льодовика і рушили вперед.

— А далеко нам їхати? — спитала Рейчел, не бачачи попереду нічого, окрім льоду.

— Десь милі зо дві.

Рейчел здалося, що це бозна-де. Пориви вітру стрясали плек-сигласову кабіну, неначе намагаючись скинути її та швиргонути аж до океану.

— Це катабатичний вітер, — гукнув водій. — Я вже до нього звик. — Він пояснив, що в цьому районі постійно дме сильний вітер у напрямку океану. Катабатичним він називається тому, що грецькою це означає «той, що рухається схилом донизу». Цей безжальний і жорстокий вітер виникає внаслідок того, що важке холодне повітря стікає вниз крижаною поверхнею, як бурхлива гірська річка. — Це єдине місце на землі, — додав, сміючись, водій, — де і справді замерзає пекло.

За кілька хвилин Рейчел розгледіла далеко попереду якийсь невиразний силует, щось схоже на величезний білий купол, що вивищувався над крижаною поверхнею. Вона протерла очі. Що ж це, в біса, таке?

— Схоже на велике ескімо, еге ж? — пожартував чоловік.

Рейчел спробувала здогадатися, що то за конструкція. Вона була схожа на х'юстонський космодром.

— НАСА збудувала його тиждень з половиною тому, — пояснив водій. — Багатоступінчастий надувний плексиполісорбат. Надуваєте частини, з'єднуєте. їх, а потім усю конструкцію кріпите до льоду гаками й тросами. Схоже на величезний намет, але насправді це прототип пересувного житла, який створила НАСА для майбутніх подорожей на Марс. Ми звемо його житлосферою.

— Житлосферою?

— Так, а що ж тут незрозумілого? Така собі півкуля, де мешкають люди. Рейчел посміхнулася й увіп'ялася поглядом у химерну споруду, яка, повільно наближаючись, бовваніла над поверхнею криги.

— Через те що космічна агенція ще не спромоглася дістатися Марса, ви вирішили влаштувати собі щось на кшталт грандіозного полярного пікніка з ночівлею?

Чоловік розсміявся.

— Взагалі-то, я віддав би перевагу Гавайським островам, але доля розпорядилася інакше, вибравши саме цю місцину. Рейчел непевно витріщилася на конструкцію. Її білуватий купол примарою вирізнявся на тлі чорного неба. Коли снігохід під'їхав до споруди, то зупинився біля маленьких бокових дверей, які саме почали відчинятися. Зсередини на сніг впало світло. З дверей з'явилася постать. То був чоловік — кремезний гігант у чорному вовняному светрі, який збільшував чималеньку статуру незнайомця і робив його схожим на ведмедя. Він рушив до снігоходу.

У Рейчел не лишилося сумнівів щодо особи цього велетня: перед нею був Лоуренс Екстром, директор НАСА.

Водій заспокійливо усміхнувся.

— Нехай його зріст і розміри вас не лякають. Цей хлопець сумирний, як кошеня.

«Скоріше тигр», — подумала Рейчел, добре обізнана з репутацією цього чоловіка, котрий буквально загризав кожного, хто заважав йому втілювати свої мрії.

Коли Рейчел вибралася з кабіни снігоходу, її ледь не здуло вітром.

Щільніше загорнувшись у куртку, вона рушила до купола.

Керівник НАСА вийшов їй назустріч і подав величезну руку в рукавиці.

— Здрастуйте, міс Секстон. Дякую, що приїхали.

Не знаючи, що й думати, Рейчел кивнула і відповіла, перекикуючи виття вітру:

— Чесно кажучи, сер, мене особливо й не питали — хочу я їхати чи ні. А за тисячу метрів від купола, у верхів'ї льодовика, стояв Дельта-Один і спостерігав у інфрачервоний бінокль, як керівник НАСА провів Рейчел Секстон усередину споруди.

19

Директор НАСА Лоуренс Екстром, рудий неотесаний гігант, дуже нагадував гнівливого скандинавського бога. Світле волосся, обстрижене по-військовому коротко, стирчало над насупленими бровами, широкий, з товстим переніссям ніс був укритий павутинням капілярів. Його очі зблякли від низки безсонних ночей. До призначення в НАСА Екстром, впливовий космічний стратег і радник, служив у Пентагоні, де мав репутацію людини, надзвичайно похмурої і нетовариської, але ці якості компенсувалися безмірною відданістю справі й відповідальністю за виконуване завдання. Рейчел Секстон ішла за ним по заплутаному лабіринту просторих світлих залів і коридорів житлосфери. Стінки лабіринту зблизька виявилися панелями з непрозорого пластику, прикріпленими до туго натягнутого дроту. Підлога була з чистої криги, покритої гумовими матами, щоб не ковзати під

час ходьби. Потім вони проминули подобу житлового приміщення, у якому був тільки ряд ліжок і біотуалети.

На щастя, повітря в житлосфері було теплим, хоча важким через суміш усіляких запахів, що завжди супроводжують скупчення людей у замкнутому просторі. Десь стиха гудів генератор. Він виробляв струм, що живив лампи, які звисали в коридорі на шнурах-подовжувачах.

— Міс Секстон, — гиркнув Екстром на ходу, ведучи гостю до якоїсь йому одному відомої точки призначення, — дозвольте мені бути максимально відвертим із самого початку.

Тон його мав на увазі все, що завгодно, тільки не задоволення від її присутності й необхідності приділяти їй увагу.

— Ви зараз тут тільки тому, що ваша присутність потрібна президенту. Він хоче, щоб ми вас прийняли. Зак Герні — мій особистий друг. Крім того, він надає НАСА постійну підтримку. Я поважаю його. Я глибоко шаную його. Довіряю йому. А тому не дозволяю собі ставити під сумнів ті вказівки, які він віддає, навіть якщо вони мені дуже не подобаються. Для повної ясності хочу підкреслити, що зовсім не поділяю ентузіазму президента з приводу вашої участі в цій справі.

Рейчел уважно слухала. Так ось заради якого привітного прийому вона промандрувала три тисячі миль! Цього чолов'ягу аж ніяк не назвеш взірцем чести та ввічливості!

— Попри всю мою пошану, — відповіла вона в тон Екстро-му, — я також лише виконую наказ президента. Більш того, мені навіть не пояснили, навіщо мене сюди везуть. І зовсім не питали моєї згоди.

— Чудово, — резюмував Екстром, — тоді я говоритиму прямо і відверто. '

■

— Вам це до біса добре вдається.

Відповідь Рейчел, здавалося, здивувала керівника НАСА. Він уповільнив крок і уважно подивився на гостю, при цьому погляд його трохи прояснився. Потім він глибоко зітхнув і пішов далі. — Сподіваюся, ви розумієте, — знову заговорив Екстром, — що перебуваєте тут, на секретному об'єкті НАСА, проти моєї волі і всупереч усім моїм запереченням. Ви не лише представник Національного управління військово-космічної розвідки, директор якого не соромиться обходитися зі співробітниками НАСА, немов з недоумкуватими хлоп'ятами, ви, до того ж, дочка людини, яка вважає справою честі знищити мою агенцію. Зараз настав щасливий момент для нас: останнім часом мої люди зазнавали нещадної критики і тому цілком заслужили нинішній момент слави. Але через хвилю скептицизму, яку збурих ваш батько, НАСА опинилася в ситуації, за якої мої працелюбні і самовіддані люди вимушені ділити інтерес і увагу всього світу зі жменькою абсолютно випадкових учених, що до нас примазалися, і навіть із дочкою людини, яка відкрито намагається нас знищити.

— Я прилетіла сюди зовсім не для того, щоб привернути до себе увагу світу, сер, — відповіла Рейчел.

Екстром знову уважно на неї поглянув.

— Може виявитися, що альтернативи у вас не буде.

Це зауваження здивувало Рейчел. Хоча президент Герні і не говорив нічого конкретного щодо її можливої допомоги, в якій-небудь публічній справі, все ж таки Вільям Пікерінг недвозначно висловив підозру з приводу того, що Рейчел цілком може опинитися в ролі політичного пішака.

— Я хочу знати, що мені належить робити, — заявила вона.

— І ви, і я — ми обидва хочемо це знати. Я не володію такою інформацією.

— Прошу?

— Президент попросив мене ввести вас у курс справи щодо нашого відкриття. А роль, яку вам належить виконувати в цій грі, будете визначати ви разом із ним.

— Захарій Герні сказав, що відкриття зробила ваша «Система спостереження за Землею».

Екстром скося зиркнув на гостю:

— Наскільки добре ви ознайомлені з проектом?

— «Система спостереження за Землею» — це сузір'я з п'яти супутників НАСА; кожен з них вивчає Землю за своєю програмою: картографування океану, аналіз геологічних змін, спостереження за процесом танення полярних льодів, пошук викопних паливних ресурсів...

— Чудово, — зупинив її Екстром, зовсім не в захваті від її знань. — А чи відомо вам про нещодавнє поповнення цього сузір'я супутників?

Рейчел кивнула. Полярний орбітальний сканер щільності (РСЮ5) було створено для того, щоб ретельніше контролювати наслідки глобального потепління..

— Наскільки я розумію, сканер вимірює товщину і щільність полярних льодів, так?

— Здебільшого так. Він використовує технологію спектрального аналізу і вимірює щільність криги на всій її площі. Виявляє аномалії в щільності льоду, тобто його розм'якшення, місця поверхневого танення, внутрішні проталини, великі приховані розломи. Усе це показники, якими визначають процес глобального потепління.

Рейчел чула про метод комбінованого сканування щільності. Супутники Національного управління військово-космічної розвідки використовували аналогічні технології для визначення різниці щільності земної поверхні у Східній Європі і знаходження таким чином місць масових поховань. Вони доводили, що там дійсно відбувалися етнічні чистки.

— Два тижні тому, — продовжив Екстром, — супутник-сканер проходив саме над цим льодовиком і зафіксував аномалію, зовсім не схожу на ті, що ми сподівалися виявити. На глибині двохсот футів під поверхнею льоду було зафіксовано утворення діаметром десять футів, повністю замкнуте шарами твердого льоду.

— Водяна кишеня? — швидко уточнила Рейчел.

— У тому й річ, що не водяна. І взагалі — не рідка. Аномалія виявилася твердішою за той лід, який її оточує.

Рейчел помовчала, роздумуючи.

— Отже... там якийсь валун чи щось подібне?

— Саме так, — кивнув Екстром.

Рейчел чекала продовження розповіді. Але так і не дочекалася. Невже я прилетіла сюди тільки тому, що НАСА виявила в кризі дуже великий камінь?

— Поки сканер не визначив щільність каменя, ми й не звернули на нього уваги. А потім терміново вислали команду для аналізу знахідки. Цей камінь ось тут, під нами, і він виявився набагато щільнішим за інші камені на острові Елсмір. Значно щільнішим за всі камені в радіусі чотирьохсот миль.

Рейчел уважно поглянула під ноги, на лід, чітко уявивши, що десь там, у глибині, лежить величезний валун.

— Ви хочете сказати, що хтось перемістив його сюди?

Здавалося, її запитання трохи розвеселило Екстрома.

— Камінь важить понад вісім тонн. Він лежить під двома сотнями футів щільного льоду. Отже, перебуває тут непорушний уже триста років.

Рейчел, утомлено плентаючись за Екстромом, увійшла слідком за ним у довгий вузький коридор, проминувши двох озброєних охоронців, що стояли непорушно. Вона поглянула на директора НАСА:

— Гадаю, логічне пояснення все ж таки існує?

— Звісно, існує, аякже, — відповів Екстром. — Виявлений супутником камінь — це метеорит.

Рейчел зупинилася як укопана посеред коридору і уважно подивилася на свого провідника. Метеорит? На неї накотилася хвиля розчарування.

Президент обіцяв слона, а вона знайшла муху. Просто абсурд. Це відкриття вмить і безповоротно виправдає всі минулі витрати і помилки НАСА?..

Цікаво, про що думав Герні? Звичайно, метеорити — досить цінні й рідкісні каменюки, але космічна агенція постійно їх знаходить.

— Цей метеорит — один з найбільших із будь-коли знайдених, — заговорив, зупинившись, Екстром. — Ми вважаємо, що він є частиною набагато більшого метеорита, який, за документальними свідченнями, впав у Північний Льодовитий океан на початку вісімнадцятого століття.

Найпевніше, цей камінь відколовся під час удару, відлетів убік і впав сюди, на льодовик

Мілна, а потім його поволі заносило снігом упродовж останніх трьохсот років.

Рейчел поморщилася. Ні, це відкриття анічогісінько не міняє. Вона відчула міцніючу підозру: її хочуть зробити учасницею публічного трюку, за який у відчаї вхопилися і НАСА, і Білий дім. Вони щосили намагаються витягнути знахідку, що трапилася під руку, на рівень гучної перемоги НАСА, здатної потрясти світ своєю значущістю.

— Вас це не дуже здивувало, — зазначив Екстром.

— Мені здається, я чекала чогось... іншого.

Гігант недоброзичливо звузив очі.

— Метеорит таких розмірів — рідкісна знахідка, міс Секстон. У світі існує лише декілька екземплярів більшого розміру... —

— Але, наскільки я розумію...

— ..втім, нас вражає не сам розмір метеорита.

Рейчел уважно поглянула на Екстрома.

— Цей метеорит має декотрі вражаючі властивості, які раніше не зустрічалися в жодному з інших небесних тіл такого типу. Ні великих, ні маленьких. — Він махнув рукою вздовж коридору. — Якщо ви не проти, я познайомлю вас із людиною, котра розбирається в цих питаннях значно краще за мене.

Рейчел здивувалася.

— Невже існує людина, яка має вищу кваліфікацію, ніж сам керівник НАСА?

Екстром увіп'яв у неї погляд своїх холодних очей.

— Цей чоловік має вищу кваліфікацію, міс Секстон, тому що він не військовий, а цивільний. Я вирішив, що оскільки ви професійний аналітик-референт, то вважатимете за краще одержати інформацію від неупередженої людини.

Рейчел капітулювала.

Вони знову рушили вузьким коридором і нарешті наштовхнулися на важку чорну завісу. За нею Рейчел розчула приглушене бурмотіння безлічі голосів, немов на величезному відкритому просторі зібрався натовп людей. Не кажучи ні слова, адміністратор простягнув руку і відсмикнув завісу. Рейчел засліпило яскраве світло. Вона зробила невпевнений крок уперед, мружачись від сліпучого сяйва. Коли її очі призвичаїлися, вона побачила перед собою великий зал і аж рота розкрила, вражена видовищем.

— Господи, — прошепотіла вона, — що це таке?

20

Студія Сі-ен-ен на околиці Вашингтона, округ Колумбія, — одна з двохсот дванадцяти студій, розташованих по всій земній кулі і з'єднаних через супутник зі всесвітньою штаб-квартирою теле-компанії «Тернер Бродкастинг Систем».

О першій сорок п'ять лімузин сенатора Седжвіка Секстона заїхав на автостоянку. Секстон, перебуваючи в гарному і бадьорому настрої, вийшов з авта і впевненим кроком рушив до входу. Коли він з Габріель увійшов усередину, їх зустрів, широко посміхаючись, опецькуватий продюсер із кругленьким черевцем.

— Ласкаво просимо, сенаторе Секстон, — сказав продюсер. — Маємо чудову новину. Щойно ми дізналися, якого спа-ринг-партнера відрядив вам Білий дім. — Продюсер скорчив гримасу. — Тільки не лякайтеся. — І він кивнув, показуючи крізь скло на студію.

Секстон поглянув — і дійсно-мало не впав. Крізь дим своєї сигарети на нього дивилася одна з найогидніших жінок в американській політиці.

— Марджорі Тенч?! — випалила Габріель. — Якого біса вона сюди припхалася?

Секстон жодної гадки не мав, але хоч би якою не була причина, присутність Марджорі Тенч у студії була сама по собі фантастичною новиною, чіткою ознакою того, що президент впав у відчай. А чому б іще він виставив на передову свого старшого радника? Зак Герні викотив на лінію вогню гармату великого калібру, і Секстон радів слухній нагоді, яка йому випала. Що більша мішень, то з більшим гуркотом вона падає.

Сенатор не сумнівався, що Тенч буде міцним горішком, але, придивившись до неї уважніше, він збагнув, що президент серйозно помилився у своєму рішенні. Марджорі Тенч і справді була надзвичайно огидною. Цієї миті, коли радниця президента сиділа, зсугулюючись, у кріслі і ритмічно погойдувала правою рукою, у якій тримала цигарку, вона скидалася на гігантського хижого богомола, що видивляється своєю здобич.

«Господи, — подумав Секстон, — їй категорично не можна з'являтися на екрані. Хіба що по радіо виступати».

Кожного разу, коли сенатор бачив у журналі жовтувате лице старшого радника президента, йому ніяк не вірилося, що це обличчя однієї з найвпливовіших фігур у Вашингтоні.

— Щось мені все це не подобається, — прошепотіла Габріель.

Та Секстон її майже не чув. Що більше він розмірковував над ситуацією, яка склалася, то більше вона йому подобалася. Не-фотогенічне обличчя Марджорі Тенч було обставиною, вкрай сприятливою для нього, але ще сприятливішою була репутація Тенч стосовно одного ключового питання: радниця президента неодноразово висловлювалася в тому дусі, що майбутнє лідерство Америки можна забезпечити лише за рахунок її технологічної переваги. Вона була палким прихильником програм уряду, спрямованих на розвиток високих технологій, і перш за все — прихильником НАСА. Багато хто вважав, що саме залаштунковий тиск, що його чинила Тенч, пояснював уперту позицію президента, котрий підтримував космічну агенцію, яка не давала очікуваних результатів.

Секстону здалося, що, можливо, тепер президент вирішив покарати свою радницю за ті недолугі поради, які вона давала йому щодо беззаперечної підтримки НАСА. Невже він кидає Тенч на поталу своїм критикам?

Габріель Придивилася крізь скло до Марджорі Тенч і відчула зростаючу тривогу. Ця жінка була до біса розумною, і її візит до Сі-ен-ен став абсолютною несподіванкою. Ці два факти змусили її інстинктивно

насторожитися. Зважаючи на позицію, яку займала радниця президента стосовно НАСА, могло здатися, що Захарій Герні вчинив украй нерозважливо, пославши її на поєдинок із сенатором Секстоном. Але президент був ким завгодно, тільки не дурнем. Внутрішній голос підказував Габріель, що поява Марджорі Тенч не віщує нічого доброго.

Габріель уже відчула, як сенатор пустив слину в передчутті легкої здобичі, і це ще сильніше її збентежило. Секстон мав звичку втрачати самовладання, коли йому в голову вдаряли амбіції і він ставав занадто самовпевненим. Проблеми НАСА сприяли значному зростанню рейтингу, але асистентці здавалося, що останнім часом сенатор явно перегнув палку з цією темою. Багато кандидатів у президенти провалили свої кампанії, кинувшись добивати суперника, прагнучи неодмінно нокаутувати його, а їм просто треба було лише дочекатися кінця раунду, щоб перемогти за очками. Продюсер аж підстрибував від нетерплячки, чекаючи на кривавий поєдинок, що мав невдовзі розпочатися..

— Час готуватися, сенаторе.

Коли Секстон заходив до студії, Габріель спіймала його за лікоть.

— Я знаю, про що ви думаєте, — прошепотіла вона. — Але будьте обачливі. І дивіться — не перегніть палку.

— Я? Перегнути палку? — Секстон самовдоволено вишкірився.

— Не забувайте, що ця жінка дуже добре робить те, чим займається.

— І я теж, — двозначно зауважив сенатор з єхидною усмішкою.

21

Схожий на печеру головний зал житлосфери НАСА в будь-якому місці планети був би надзвичайно дивним видовищем. І те, що він розміщувався серед арктичних льодів, ніяк не затьмарювало його фантастичності.

Дивлячись угору, на футуристичний купол, зібраний зі зчеплених між собою трикутних щитів, Рейчел почувалася наче її колосальному ізоляторі. Стіни впиралися в підлогу з чистого льоду, де по периметру, немов вартові, завмерли численні галогенові лампи. Вони кидали вгору різке світло і перетворювали зал на якесь нереальне, примарне царство.

Крижаною підлогою в різних напрямках зміїлися доріжки з пористої гуми.

Вони нагадували кладку в лабіринті переносних комплексів наукового устаткування. Серед цієї електроніки старанно працювали тридцять-сорок співробітників НАСА. Одягнені в біле люди жваво перемовлялися, щось збуджено обговорюючи. Рейчел одразу зрозуміла настрій, що панував у залі. Цей настрій був спричинений творчим хвилюванням і радістю відкриття.

Рейчел, вирушивши разом із Екстромом уздовж периметра залу, не могла не помітити здивованих і відверто несхвальних поглядів тих, хто її впізнав.

У лункому просторі виразно почувся шепіт:

— Це що, дочка сенатора Секстона?

— Якого біса вона сюди припхалася?

— Важко повірити, що Екстром узагалі з нею розмовляє!

Рейчел не здивувалася б, побачивши тут пронизані й пошматовані невеличкі опудала свого батька, на яких йому ворожили на смерть. Проте тут відчувалася не лише ворожість, а й настрій переможців, що упивалися своєю перевагою, неначе в НАСА твердо знали, хто цього разу сміятиметься останнім.

Керівник підвів гостю до низки столів, з яких лише один був зайнятий: за ним сидів чоловік, занурившись у роботу на комп'ютері. Він був одягнений у чорну водолазку, вельветові брюки в широкий рубчик і важкі черевики на товстій підошві. На відміну від решти присутніх він не став вдягатися у стилі НАСА. Чоловік сидів до них спиною.

Екстром попросив Рейчел трохи почекати, а сам підійшов до співробітника і почав щось пояснювати.

Послухавши з хвилину, чоловік у водолазці кивнув і почав вимикати комп'ютер. Директор НАСА повернувся до гості.

— Далі вас поведе пан Толланд, — пояснив він, — його теж найняв президент, тому ви порозумієтеся. А я приєднаюся до вас пізніше.

— Спасибі.

— Сподіваюся, ви чули про Майкла Толланда?

Рейчел знизала плечима, не припиняючи з цікавістю розглядати все навколо.

— Щось не пригадую.

Чоловік у водолазці підійшов до неї, широко посміхаючись:

— Не пригадуєте? — Голос звучав доброзичливо і лунко. — Це найкраща новина, яку я почув за весь сьогоднішній день. Але, схоже, я вже втратив здатність вражати з першого погляду.

Коли Рейчел придивилася до того, хто підійшов, вона заклала на місці.

Вона одразу ж упізнала гарне обличчя цього чоловіка. Його в Америці знали всі.

— Ой! — не стримавшись, вигукнула вона, коли вчений потиснув їй руку.

— Так ви — той самий Майкл Толланд!, .

Коли президент сказав Рейчел, що зібрав для підтвердження відкриття авторитетних незалежних учених, вона уявила собі чотирьох старих зануд із допотопними калькуляторами в руках. Але Майкл Толланд був абсолютно іншим. Один із найвідоміших людей у світі науки, він вів щотижневу документальну телепрограму «Дивовижні моря». Він знайомив глядачів із незвичайними океанськими явищами: підводними вулканами, морськими черв'яками завдовжки десять футів, величезними припливними хвилями, здатними вбити людину. Преса побачила в Майклові Толланді вдале поєднання кращих якостей Жака Кусто й Карла Сагана і віддавала належне його обширним та глибоким знанням, щирому ентузіазму і пристрасі до пригод. Вважалося, що на цих китах тримається інтерес глядачів до програми: вона міцно утримувала верхні позиції в рейтингах. Ясна річ, біль-шість критиків не проминали нагоди відзначити також привабливу зовнішність ученого і безперечну харизматичність його натури. І це, на їхню думку, особливо сприяло його успіху серед жіночої частини аудиторії.

— Здрастуйте, пане Толланд... — промимрила Рейчел розгублено. — Я — Рейчел Секстон.

Толланд посміхнувся приємною хитруватою усмішкою.

— Привіт, Рейчел. Зви мене просто Майк.

Рейчел дивувалася з власної скутості. Це зовсім не було їй властиво.

Очевидно, давалися взнаки і напруженість перельоту, і велика кількість вражень: житлосфера, метеорит, обстановка секретності і ось, нарешті, зустріч віч-на-віч із телезіркою.

— Взагалі-то я дуже здивована тим, що ви тут, — зізналася вона, прагнучи відновити звичну упевненість у собі. — Коли президент сказав, що набрав незалежних учених для підтвердження істинності відкриття НАСА, я уявила собі.

Вона замовкла, вагаючись.

— Справжніх, типових учених? — знову широко посміхнувся Толланд.

Рейчел ніяково зашарілася.

— Я не це мала на увазі.

— Не хвилюйтеся, — заспокоїв її Толланд, — з часу свого приїзду сюди я тільки і чую подібні слова. А ваш батько. — сенатор Секстон?

Рейчел мовчки кивнула. І подумала: «На жаль».

Шпигунка з табору Секстона за лінією фронту?

— Лінія фронту далеко не завжди проходить там, де здається.
Запала ніякова тиша. 4

— Ну тоді поясніть мені, — швидко знайшлася Рейчел, — що робить знаменитий океанограф тут, на льодовику, в компанії космічних дослідників НАСА?

Толланд хихикнув.

— Чесно кажучи, один хлопець, дуже схожий на президента нашої країни, попросив зробити йому послугу. Я вже відкрив був рота, щоб сміливо відмовитися і кинути: «А пішов ти під три чорти!», але натомість чомусь промекав: «Так точно, сер».

Рейчел розсміялася — уперше за весь ранок.

— Зі мною сталося те саме.

Хоча зазвичай знаменитості в житті виявляються нижчими на зріст, Майкл Толланд навпаки — здавався вищим. Карі очі дивилися так само проникливо і пристрасно, як і з телеекрана, а голос звучав так само приязно і зацікавлено. Жорстке чорне волосся спадало на лоб кучерявою чуприною. На вигляд цьому чоловікові було років сорок п'ять, причому він явно не проводив життя на дивані: спортивна, підтягнута й енергійна зовнішність безумовно свідчила про протилежне. Різко окреслене сильне підборіддя і невимушені манери говорили про упевненість у собі. Коли він потиснув їй руку, мозоляста шорсткість його долоні нагадала. Рейчел, що перед нею не типова «кімнатна» телезірка, а досвідчений моряк і практичний дослідник.

— Мені здається, — дещо засмучено зізнався Толланд, — що я опинився тут зовсім не як авторитетний учений, а швидше як фахівець зі зв'язків з громадськістю. Президент попросив зліз тати сюди і зробити для нього документальний фільм.

— Документальний фільм? Про метеорит? Але ж ви океанограф!

— Саме це я йому й сказав! Але він відповів, що не знає жодного документаліста, що спеціалізується на метеоритах. Зате моя участь дозволить надати відкриттю широкий суспільний резонанс. Схоже, він збирається показати мою програму сьогодні — як частину великої прес-конференції, на якій оголосить про відкриття.

Знаменитість у ролі прихильника-агітатора. Рейчел зрозуміла, що політична хитрість Зака Герні не дримає. НАСА часто звинувачували в тому, що вона дивиться на платників податків зневажливо і не вважає необхідним тримати їх у курсі своїх справ. Але не цього разу. Вони залучили до роботи майстерного і пристрасного популяризатора науки, якого всі американці чудово знали і якому могли довіряти в наукових питаннях.

Толланд указав на протилежну стіну залу. Там організували місце для преси. Кригу застелили блакитним килимом і встановили телекамери, прожектори та довгий стіл з декількома мікрофонами. Зараз до стіни за столом прикріплювали американський прапор — як тло для прес-конференції.

— Готуються до сьогоднішнього вечора, — пояснив учений. — Керівник НАСА і деякі відомі вчені країни зв'яжуться через супутник з Білим домом у прямому ефірі, щоб узяти участь у президентському виступі, запланованому на восьму годину.

«Дуже доречно», — подумала Рейчел. Їй було приємно дізнатися, що Зак Герні не збирався залишати осторонь представників і космічної агенції.

— І все-таки, — зітхнувши, вимовила вона, — хто-небудь нарешті пояснить мені, що ж особливого в тому метеориті?

Толланд комічно здійняв брови і обдарував нову знайому загадковою усмішкою.

— Всю незвичність цього метеорита краще побачити на власні очі, а не пояснювати, — відповів він. І, жестом запросивши Рейчел іти за ним, попрямував до робочої зони. — Он той хлопець якраз займається зразками породи. Він зможе показати нам масу цікавого.

— Зразками? У вас уже є осколки метеорита?

— Саме так. Ми змогли добути їх у достатній кількості. Якщо говорити точно, то саме аналіз зразків і навіть НАСА на думку про важливість відкриття.

Не уявляючи, чого можна чекати, Рейчел пішла услід за своїм гідом у робочу зону. Здавалося, там не було ані душі. На столі, захарашеному зразками породи, нутромірами, мікроскопами та іншим устаткуванням, стояла і парувала чашка кави.

— Марлінсоне! — крикнув Толланд, озираючись.

Ніхто не відгукнувся. Учений розчаровано зітхнув і обернувся до супутниці:

— Напевно, він загубився, вирушивши на пошуки вершків до кави. Я навчався разом з цим хлопцем в аспірантурі в Принстоні, так він примудрявся заблукати навіть у гуртожитку. А зараз він лауреат Національної наукової премії за досягнення в астрофізиці. Перспективна фігура!

Рейчел замислилася:

— Марлінсон? Ви, часом, не маєте на увазі знаменитого Коркі Марлінсона?

Толланд весело розсміявся:

— Саме його, і тільки його!

Рейчел приголомшено замовкла.

— Отже, Коркі Марлінсон і Справді тут? — Ідеї Марлінсона щодо природи гравітаційних полів стали легендою серед інже-

4 Точка обману

нерів і космічних фахівців управління військово-космічної розвідки. — Марлінсон теж один із президентських рекрутів?

— Звичайно. Він один зі справжніх учених.

«Дійсно справжній», — подумки погодилася Рейчел. Вона знала, що Коркі Марлінсон — блискучий та всіма шанований фізик.

— — Неймовірний парадокс вдачі Коркі, — зауважив Толланд, — полягає в тому, що він з точністю до міліметра пам'ятає відстань до альфи Центавра, але не вміє самотійно зав'язати краватку.

— І тому ношу краватки на кнопках, — почувся за спиною трохи гугнявий, добродушний голос. — Наука вища за зовнішній вигляд, Майку. Вам, голівудським зіркам, цього не зрозуміти.

Рейчел і Толланд обернулися до чоловіка, що якраз виходив з-за стелажа, заставленого електронним устаткуванням. Фізик виявився невисоким, повним, трохи схожим на бульдога: такі ж витрішкуваті очі, коротка товста шия. Коротко підстрижене волосся вже рідшало. Побачивши Рейчел, він зупинився як укопаний.

— Боже, Майку! Ми замерзаємо собі на Північному полюсі, а він навіть тут примудряється відшукати собі подружку! Краще б я на телебачення подався працювати!

Майкл Толланд явно знітився.

— Міс Секстон, будь ласка, не ображайтеся на доктора Марлінсона. Свій брак тактовності він цілком компенсує масою даремних, нікому не потрібних знань про наш великий і безкрайній Всесвіт.

Коркі наблизився до них:

— Щиро радий бачити вас, пані. Пробачте, не розчув ваше ім'я.

— Рейчел, — відрекомендувалася гостя, — Рейчел Секстон.

— Секстон? — Коркі грайливо охнув. — Сподіваюся, ви не родичка того самого недалекоглядного й безрозсудного сенатора?

Толланд поморщився.

— Правду кажучи, Коркі, сенатор Секстон — батько Рейчел.

Коркі припинив сміятися та якось одразу похнюпився.

— Знаєш, Майку, думаю, не випадково мені так не щастить у стосунках з жінками.

Коркі Марлінсон, лауреат премії з астрофізики, провів Рейчел і 'Толланда до свого робочого місця і почав нишпорити, перебираючи інструменти і зразки породи. Він рухався, як міцно стиснута пружина, що ось-ось мала розпрямитися.

— Що ж, міс Секстон, — мовив він, тремтячи від радісного збудження, — зараз я прочитаю вам короткий, півхвилинний курс початкового метеоритознавства. Автор — Коркі Марлінсон.

Толланд підморгнув Рейчел — мовляв, виявляйте терплячість.

— Сприймайте його таким, як він є. Цей хлопець і справді колись хотів стати актором.

— Еге ж, а Майк мріяв стати поважним науковцем. — Із цими словами Коркі понишпорив у коробці з-під взуття, видобув звідти шматочки зразків породи і розклав їх на своєму робочому столі. — Перед вами — три основні типи метеоритів, що існують у Всесвіті.

Рейчел поглянула на три камінчики. Усі вони були схожі на грубі сфероїди завбільшки з м'ячик для гольфу. І кожен був розділений навпіл, аби було видно його поперечний перетин.

— Усі метеорити, — продовжив Марлінсон, — складаються з різної кількості нікелево-залізних сплавів, силікатів та сульфідів. Ми класифікуємо їх, виходячи зі співвідношення металу й силікатів.

Рейчел відчула, що півхвилинний початковий курс триватиме набагато довше, аніж півхвилини.

— Ось цей перший зразок, — сказав Коркі, показуючи на блискучий чорний камінь, — метеорит із металевим осердям. Дуже важкий. Цей маленький хлопчик приземлився в Антарктиці кілька років тому.

Рейчел уважно придивилася до камінця. Він мав явно позаземний вигляд — булька важкого сіруватого заліза з обсмаленою та почорнілою зовнішньою кіркою.

— Цей обвуглений зовнішній шар називається «кора плавлення», — пояснив Коркі. — Вона утворюється в результаті дії надзвичайно високих температур під час входження метеорита в атмосферу. Всі метеорити мають таку обвуглену кірку. — І Марлінсон швидко перейшов до другого зразка. — А оцеї зветься «кам'яно-залізним метеоритом».

Рейчел поглянула на камінь і відзначила, що він теж був обвуглений. Однак він мав світло-сірий колір, а його поперечний перетин нагадував кольоровий колаж кутастих фрагментів — як у дитячому калейдоскопі.

— Гарненький який! — сказала Рейчел.

— Та що ви кажете, він просто розкішний! — І Коркі цілу хвилину розводився про високий уміст олівіну, що давав зеленуватий відблиск, а потім драматичним жестом узяв третій — останній — зразок і ііодав його Рейчел.

Вона взяла метеорит у руку. Цей камінь, сірувато-брунатного відтінку, нагадував граніт і був важчий за аналогічні земці камені, але не набагато. Єдиною ознакою його позаземного походження була кора плавлення — обсмалена зовнішня поверхня.

— А оце, — мовив Коркі, даючи зрозуміти, що лекція добігає кінця, — типовий кам'яний метеорит. Представник найпоширенішого типу метеоритів. Понад дев'яносто відсотків знайдених на землі метеоритів підпадають під цю категорію.

Рейчел здивувалася. Вона завжди уявляла метеорити такими, як перший зразок, — шматок металу нетутешнього вигляду. А той метеорит, який вона тримала в руці, був схожий на звичайний земний камінь. За винятком обвугленої поверхні, він мав такий вигляд, наче його знайшли на березі моря.

Очі Коркі аж світилися від збудження.

— Метеорит, похований під кригою отут, на льодовику Міл-на, — це кам'яне утворення, дуже схоже на те, яке ви тримаєте. Кам'яні метеорити майже ідентичні нашим земним каменям вулканічного походження, і тому їх важко виявити. Це стає можливим завдяки суміші легких силікатів — польового шпату, олівіну та піроксену. Начебто нічого особливого. «Та отож», — подумала Рейчел, віддаючи зразок.

— Цей метеорит схожий на звичайний камінь, який поклали до каміна і який там обвуглився.

Коркі вибухнув сміхом.

— Це ще той камін! Доменна піч і близько не здатна відтворити той жар, який відчуває метеорит, входячи в атмосферу Землі. Вони спопеляються! Толланд із розумінням посміхнувся Рейчел.

— Це позитивний момент. Інакше б вони сипалися нам на голови.

^ ,

— Візьмімо ось це, — сказав Коркі, беручи у Рейчел зразок метеорита. — Уявімо, що цей прибулець має розмір завбільшки з будинок. — З цими словами він підняв метеорит над головою. — Ось він пливе у космосі, мандруючи Сонячною системою, увесь просякнутий космічним холодом — мінус сто градусів за Цельсієм.

Толланд тихенько посміювався, вочевидь, він уже не раз був свідком театральної постановки «Прибуття метеорита на острів Елсмір» у виконанні Коркі.

Марлінсон почав поволі опускати зразок.

— Наш метеорит рухається до Землі. І коли він підлітає надто близько, сила земного тяжіння захоплює його, він прискорюється, прискорюється...

' " 4

Рейчел спостерігала, як Коркі відтворює траєкторію метеорита, зображуючи його прискорення під дією сили тяжіння.

— І ось він уже мчить із шаленою швидкістю! — вигукнув Марлінсон. — Понад десять миль за секунду г— це тридцять шість тисяч миль за годину! На висоті 135 кілометрів над поверхнею Землі він починає зазнавати дії атмосферного тертя. — Коркі не- ' самовито затряс камінець, наближаючи його до крижаної долівки. — Впавши нижче ста кілометрів, він починає світитися! А тим часом щільність атмосфери зростає і тертя стає неймовірно спільним! Повітря довкола метеорита теж розжарюється, і матеріал на його поверхні плавиться від високої температури. — Коркі зашипів і забулькав, додаючи звукових ефектів до своєї розповіді. — Ось він швидко промайнув позначку вісімдесят кілометрів, і його поверхня нагрівається до восьмисот градусів Цельсія!

Рейчел спостерігала, не вірячи своїм очам, як лауреат премії з астрофізики з хлопчачим ентузіазмом стрясає метеорит, булькає і сичить. .

' , ■

— Шістдесят кілометрів! — вигукнув Марлінсон. — Наш метеорит наштовхується на стіну повітря. Воно надзвичайно щільне! Воно протидіє

падінню з силою, що у триста разів перевищує силу тяжіння! — Коркі видав скреготливий звук автомобільних гальм і різко уповільнив рух космічного прибульця. — Метеорит враз охолоджується і припиняє світитися. Його політ стає невидимим. А розплавлена поверхня миттєво охолоджується до стану обвугленої кірки.

Рейчел почула, як Толланд досадливо простогнав, коли Коркі став навколішки, щоб зобразити фінальний акт — удар метеорита об землю.

— І ось, — сказав Коркі, — наш величезний метеорит проноситься в нижніх шарах земної атмосфери. — Стоячи навколішки, він зобразив, як камінь наближається до землі скісною траєкторією. — Він рухається в напрямку Північного Льодовитого океану під гострим кутом... падає... падає... схоже, що він зараз відскочить від поверхні океану, як плоский камінець...', і нарешті... — З цими словами науковець доторкнувся зразком до крижаної долівки. — Геп!

Рейчел аж підскочила.

— Удар просто страшний! Метеорит вибухає! Його уламки розлітаються, кружляючи і підстрибуючи поверхнею океану. — І Коркі, як в уповільненому кіно, почав котити і перекидати зразок по уявній поверхні океану, наближаючи його до ніг Рейчел. — Один шматок метеорита скаче, перевертаючись, до острова Елсмір. — І Коркі притиснув камінець до великого пальця на нозі Рейчел. — Підскочивши на поверхні океану, він вистрибує на суходіл... — Камінь перемістився по язичку черевика Рейчел і зупинився біля кісточки її ноги. — ...і нарешті зупиняється аж на льодовику Мілна, де його швидко вкривають сніг та лід, захищаючи від атмосферної корозії. — Коркі підвівся і посміхнувся.

Рейчел аж рота розкрила від подиву, надзвичайно вражена розповіддю; А потім розсміялася і сказала:

— Що ж, докторе Марлінсон, ваше пояснення вийшло винятково...

— Наочним? — підказав Коркі.

— Десь так, — посміхнулася Рейчел.

Науковець знову подав їй зразок.

— С)сь погляньте на поперечний перетин.

Рейчел подивилася, але нічого особливого не помітила.

— Поверніть його під світло, — підказав Толланд приязно. — І придивіться ретельніше. — .

Рейчел піднесла камінь до очей і повернула його під світло сліпучих галогенних ламп. І нарешті побачила — малесенькі блискучі металеві вкраплення. Десятки їх було розпорошено по всій поверхні перетину, наче малесенькі краплини ртуті, кожна і іриблизно міліметр завбільшки.

— Ці маленькі краплинки називаються, хондри, — пояснив Коркі. — І вони трапляються лише в метеоритах.

Рейчел примружилася і поглянула на краплинки.

— Ай справді, я ніколи не бачила нічого подібного.

— І не побачите! — з упевненістю заявив Коркі. — Хондри — це така геологічна структура, якої на Землі просто не існує. Декотрі з них є надзвичайно древніми; вочевидь, вони складаються з первісних матеріалів Усесвіту. Інші — набагато молодші, на кшталт тих, що ви тримаєте у себе в руці. Хондрам у цьому метеориті всього-на-всього сто дев'яносто мільйонів років.

— Сто дев'яносто мільйонів років — це молодий вік?

— Аякже, чорт забирай! Для космосу це все одно, що вчора. Утім, найголовніше в камінці те, що він містить хондри, що є беззаперечною ознакою метеорита.

— Гаразд, — погодилася Рейчел. — Хондри — це переконливо. Зрозуміла.

— І насамкінець, — важко зітхнув Коркі, — якщо кора плавлення та хондри вас не переконали, то ми, астрономи, маємо сто-4 ВІДСОТКОВО надійний метод підтвердження метеоритного ПОХОТ дження, здатний переконати останнього бовдура. .

— Що це за метод? '

Науковець невимушено зчизав плечима.

— Ми просто використовуємо петрографічний поляризаційний мікроскоп, рентгенівський флуоресцентний спектрометр, аналізатор нейтронної активації або індукційний спектрометр для вимірювання феромагнітних коефіцієнтів.

Толланд аж застогнав.

— А тепер він просто викаблучується. Насправді Коркі хоче сказати, що метеоритне походження каменя можна довести, визначивши його хімічний склад.

— Гей, моряче! — скипів Марлінсон. — Залиш науку науковцям, добре? — Й одразу ж додав, обернувшись до Рейчел: — У породах земного походження нікель трапляється або у високих концентраціях, або в надзвичайно низьких — середини тут немає. Однак у метеоритах така середина існує. Тому коли ми, аналізуючи склад зразка, виявляємо, що концентрація нікелю знаходиться в середньому діапазоні величин, то можемо без найменшого сумніву гарантувати, що Цей зразок метеоритного походження.

Рейчел урвався терпець.

— Добре, панове: кора плавлення, хондри, середній діапазон умісту нікелю — все це докази космічного походження. Загалом я зрозуміла, що до чого. — Вона поклала зразок на стіл Коркі. — Але навіщо тут я? '

Коркі зловісно зітхнув.

— Хочете побачити зразок метеорита, який знайшла НАСА в товщі льоду під нашими ногами?

«Поки я не луснула з досади — будь ласка», — подумала Рейчел.

Цього разу Коркі не став нишпорити в коробці з-під взуття. Він засунув руку до нагрудної кишені й видобув звідти шматочок каменя. Він мав форму СБ-диска, був приблизно дюйм завтовшки, а своїм складом скидався на кам'яний метеорит, який вона щойно бачила.

— Це шматочок зразка, який ми висвердлили вчора. — І з цими словами Коркі подав диск Рейчел.

На вигляд нічого особливого в тому диску не було. Важкий помаранчево-білий камінь. Частина обідка обвуглена й чорна. Це напевне була частина зовнішньої поверхні метеорита,

— Бачу, тут є кора плавлення, — відзначила Рейчел.

Коркі'кинув.

— Так, цей зразок взяли ближче до краю метеорита, тому на ньому і досі є кірка.

Рейчел нахилила диск убік, під світло і помітила маленькі металеві краплі.

— А ось і хондри.

— Правильно, — сказав Коркі голосом, що тремтів від ентузіазму. — Можу вам сказати, що перевірка цієї штуки під петрографічним поляризаційним мікроскопом виявила, що вміст нікелю в ній знаходиться в середньому діапазоні величин, який не зустрічається в земних породах. Вітаю — ви щойно успішно підтвердили, що камінь, який тримаєте в руці, прилетів до нас із космосу.

Рейчел розгублено поглянула на нього.

— Докторе Марлінсон, це метеорит. Певна річ, що він прилетів сюди з космосу. Може, я випустила щось важливе?

Коркі й Толланд обмінялися поглядами людей, що володіли якимись знаннями. Толланд поклав руку на плече Рейчел і тихо прошепотів:

— А тепер переверніть його.

Рейчел перевернула диск, щоб роздивитися його протилежний бік. Її мозку знадобилася лише якась невловна мить, щоб обробити й усвідомити те, що вона побачила.

Істина вдарила її, як величезна вантажівка.

«Але ж це неможливо!» У неї аж щелепа відвисла від здивування, однак, дивлячись на камінь, вона поступово усвідомила, що поняття «неможливо» щойно назавжди змінилося в її свідомості. У камені виднілася закарбована форма, яка в земній породі видалася б цілком банальною, однак у метеориті вона здавалася просто неймовірною.

— Та це ж...— затнулася Рейчел, мало не втративши дар мови. — Це ж комаха! Цей метеорит містить скам'янілі рештки комахи!

І Толланд, і Коркі аж сяяли з радощів.

— Ласкаво просимо на наш корабель, — пожартував Коркі.

Від напливу емоцій Рейчел на якусь мить оніміла, але навіть у такому ошелешеному стані вона спромоглася розібратися, що, поза всяким сумнівом, ця скам'янілість колись була живим біологічним організмом. Скам'янілий відбиток, приблизно три дюйми завдовжки, схоже, був колись черевною частиною якогось великого жука або повзучої комахи. Сім пар суглобчастих кінцівок ховалися під захисним панциром, що складався з сегментів — як у броненосця!

У Рейчел аж у голові запаморочилося.

— Комаха з космосу...

— Це морський тарган, — зауважив Коркі. — Комахи мають три пари ніг, а не сім.

Та Рейчел ледь чула його. Вона витріщалася на комаху, і у неї аж голова обертом ішла.

— Тут чітко видно, — зазначив Коркі, — що верхній панцир сегментований на пластини, як у земної мокриці, однак два виступаючі хвостові подовження вирізняють її як організм, — ближчий до воші. . . , " Але Коркі вже випав зі свідомості Рейчел. Класифікація істот більше не мала значення. Компоненти мозаїчної головоломки з тріском з'єдналися до купи: і таємничість президента, і радісне збудження, що панувало серед працівників НАСА.

У цьому метеориті — скам'янілі рештки комахи! Не якась там дрібна бактерія, а доволі складна біологічна форма! Це доказ того, що десь у Всесвіті також існує життя!

23 .

Після десяти хвилин дебатів на Сі-ен-ен сенатор Секстон почав дивуватися, не розуміючи, чому він узагалі хвилювався, йдучи на дебати. Марджорі Тенч явно переоцінювали як опонента. Незважаючи на приписувану їй проникливість і безжальну критичність, вона куди більше нагадувала офірне ягня, явно не дотягуючи до звання гідного суперника.

Щоправда, на самому початку розмови старшому радникові президента ще якось вдалося перехопити ініціативу, засуджуючи виборчу платформу сенатора як спрямовану проти жінок

та їхніх прав. Але під час дискусії, коли вже здавалося, що перевага на її боці, Марджорі раптом допустила прикру помилку. Розпитуючи опонента, яким саме чином він планує поліпшити систему освіти, не піднімаючи податки, вона раптом необережно натякнула на його постійні нападки щодо захмарних витрат НАСА.

Теми НАСА Секстон збирався торкнутися ближче до кінця дискусії, але Тенч порушила її надто рано. От дурепа!

— До речі, про НАСА, — недбало докинув він. — Не могли б ви прокоментувати чутки, які я чую звідусіль, про чергову невдачу, що спіткала нашу поважану космічну агенцію?

Марджорі Тенч і оком не змигнула:

— Боюся, я не в курсі цих чуток.

Її прокурений голос шерхотів, немов цигарковий папір.

— Отже, без коментарів?

— Боюся, що так.

Секстон торжествував. Мовою преси «без коментарів» означало визнання провини одразу ж після висунення звинувачення.

— Зрозуміло, — підбадьорився сенатор, — а що ви скажете щодо таємної зустрічі президента з керівником НАСА?

Цього разу Тенч неначе здивувалася.

— Я не дуже розумію, про яку саме зустріч ідеться. Президент проводить безліч зустрічей.

— Ясна річ, що проводить. — Секстон вирішив іти навпростець. — Міс Тенч, адже ви ревна прихильниця космічної агенції, чи не так?

Тенч зітхнула, немов утомившись від обговорення улюбленої теми сенатора.

— Я вірю у важливість збереження технологічних переваг Америки, у військовій, промисловій, науковій царині чи в галузі телекомунікацій. І НАСА, поза сумнівом, є частиною моєї системи поглядів. Безперечно. Подивившись крізь скло в кімнату режисера, де сиділа Габріель Еш, Секстон побачив, що асистентка посилає йому благальні погляди, немов прохаючи відступити, закрити небезпечну тему. Але було вже пізно. Сенатор відчув смак крові.

— Все ж таки цікаво, шановна пані, чи, бува, не під вашим впливом президент наполегливо продовжує підтримувати цю вкрай неефективну і хвору організацію?

Тенч рішуче похитала головою:

— Ні, президент і сам широко вірить у можливості НАСА. І рішення він ухвалює цілком самостійно.

Секстон не вірив власним вухам. Він щойно надав радниці шанс виправдати президента, узявши на себе частку провини за фінансування космічної агенції. А натомість вона відбила м'яча у бік Герні. «Президент сам ухвалює рішення». Невже Тенч вирішила дистанціюватися од виборчої кампанії, що пішла шкереберть? Нічого дивного. Адже коли пил осяде, Марджорі Тенч доведеться підшукувати собі роботу.

Протягом наступних декількох хвилин сенатор Секстон і старший радник президента Марджорі Тенч обмінювалися репліками, немов ударами на тенісному корті. Тенч спробувала було змінити тему, але сенатор не піддався, знов повернувшись до бюджету НАСА.

— Сенаторе, прагнучи урізати бюджет НАСА, ви уявляєте собі, скільки робочих місць втратить наша країна? — Радниця висунула сильний аргумент.

— Причому не просто робочих місць, а таких, що вимагають найвищої кваліфікації, довгих років навчання і наукової роботи!

Секстон ледь не розсміявся просто в обличчя Марджорі Тенч. Невже це і є найрозумніша голова у Вашингтоні? Їй не завадило б дещо почитати про демографічну ситуацію в країні. Фахівці з високих технологій становили лише крихітну частку «блакитних комірців».

Секстон навіть надувся від усвідомлення власної значущості.

— Тут ідеться про мільярди, які можна зекономити, Марджорі. І якщо врешті-решт купці вчених з НАСА доведеться сісти у свої «мерседеси» і

відвезти свої такі потрібні знання в якесь інше місце, то так тому й бути. Я маю намір твердо дотримуватися своєї позиції відносно витрат НАСА.

Марджорі Тенч замовкла, ніби намагаючись оговтатися від цього останнього стусана.

Ведучий не витримав.

— Що скажете на це, міс Тенч? — підохотив він.

Помовчавши, вона відкашлялася і заговорила:

— Певно, я просто дуже здивувалася, почувши, що пан Секстон має намір виставити себе таким твердолобим супротивником космічної агенції.

Секстон примружився. «Добре, люба, продовжуй у тому ж дусі!»

— Я зовсім не проти НАСА, і я не згоден з подібним звинуваченням. Я лише стверджую, що бюджет агенції є яскравим прикладом бездумних, непотрібних витрат, які підтримує нинішній президент. НАСА заявила, що може збудувати корабель багаторазового використання вартістю п'ять мільярдів доларів. Насправді він обійшовся у дванадцять мільярдів. Потім вона запевняє, що може побудувати космічну станцію за вісім мільярдів. Зараз у неї вже вкладено сто мільярдів.

Америка тому і-лідирує, — заперечила радниця, — що ми не боїмося ставити перед собою великі цілі й досягати їх навіть за складних обставин.

— Ця риторика у дусі національної гордості зовсім мене не вражає, міс Тенч. За останні два роки НАСА уже в три рази перевищила свій бюджет. А потім, підібгавши хвоста, приповзла до президента, щоб випросити додаткові суми... Якщо ви хочете говорити про національну гордість, краще подумайте про хороші, оснащені всім необхідним школи. Згадайте про охорону здоров'я нашого населення. Про тих розумних дітей, які підростають у країні рівних можливостей. Ось на що повинна спиратися національна гордість!

Тенч кинула на опонента розлючений погляд:

— Чи можу я поставити вам пряме запитання, сенаторе?

Секстон нічого не відповів. Він просто чекав продовження.

Марджорі заговорила поволі, з несподіваним сарказмом, ретельно добираючи кожне слово:

— Сенаторе, якби я сказала вам, що ми не в змозі досліджувати космічний простір, витрачаючи менші кошти, аніж ті, які НАСА одержує зараз, ви б виступили із законодавчою ініціативою повністю відмовитися від космічної агенції?

Запитання прозвучало так, наче на коліна сенатору впав величезний кругляк. Можливо, Тенч не так вже й дурна? Приспала пильність опонента й одразу ж поставила перед ним пряме запитання, що вимагало однозначної — так чи ні, — відповіді. Аби пихатий сенатор раз і назавжди визначив свою позицію.

Секстон інстинктивно спробував відступити:

— Не сумніваюся, що за умови належного керівництва НАСА стане спроможною продовжувати свої дослідження зі значно меншими витратами, ніж ті, які ми бачимо зараз...

— Сенаторе Секстон, відповідайте, будь ласка, на запитання. Дослідження космосу — справа небезпечна й дорога. Дуже схожа на конструювання й будівництво пасажирського літака. Треба або робити його як слід, або не робити взагалі. Бо ризик аж надто великий. Тому повторюю своє запитання: якщо ви станете президентом і опинитеся перед необхідністю ухвалити рішення — продовжувати фінансувати НАСА на нинішньому рівні чи ж повністю скасувати космічну програму, — то який варіант ви оберете?

Чорт! Секстон крізь скло поглянув на Габріель. Вираз обличчя асистентки говорив про те, що сенаторові і так уже було ясно. Тебе загнали в кут. Треба відповідати прямо, а не крутитися вужем. Виходу немає. Секстон рішуче підвів голову: , .

— Я спрямував би нинішній бюджет НАСА в освітню систему, якби мені належало вибирати. Я віддав би перевагу нашим дітям, а не космосу. На обличчі Марджорі Тенч з'явився вираз абсолютного потрясіння.

— Я просто ошелешена. Можливо, я недочула? Ставши пре-зидентомі ви збираєтеся скасувати нашу космічну програму? Секстон відчув, їщо закипає. Радниця президента змусила його говорити те, що було потрібно їй. Він спробував заперечити, але не встиг: ' .'

— Тож ви, сенаторе, офіційно заявляєте, що готові запросто знищити агенцію, яка послала людину на Місяць?

— Я намагаюся довести, що космічні перегони скінчилися! Часи змінилися. НАСА вже не відіграє визначальної ролі в житті пересічних американців, проте ми продовжуємо фінансувати її, неначе нічого не сталося.

— Тож ви не вважаєте, що наше майбутнє — це космос?

— Ясна річ, космос — це майбутнє,— проте НАСА — це справжнісінький динозавр! Нехай вивченням космічного простору займається приватний сектор. Американські платники податків зовсім не повинні спустошувати свої гаманці кожного разу, коли який-небудь вашингтонський інженер захоче зробити фотографію Юпітера вартістю мільярд доларів. Американці втомилися від необхідності продавати майбутнє власних дітей, щоб годувати застарілу зажерливу агенцію, яка дає так мало реальних результатів на вкладені колосальні кошти!

Тенч театральнo зітхнула:

— Мало реальних результатів?. Але ж за винятком окремих програм, зокрема пошуку позаземного інтелекту, НАСА зазвичай одержує величезні дивіденди на вкладені кошти.

Секстон здивувався тому, що Тенч визнала безуспішність окремих програм-. Яка помилка! Ну, спасибі, що нагадала. Цей проект свого часу виявився найстрашнішою фінансовою ямою, в яку провалилася НАСА. І хоча нині вчені намагалися якось підфарбувати й оживити програму, змінивши назву на «Витоки» і перетасувавши деякі завдання, все одно вона залишалася проектом, заздалегідь приреченим на фіаско.

— Марджорі, — сказав Секстон, скориставшись слушною нагодою, — я говоритиму про цю програму лише тому, що ви самі про неї згадали.

Дивно, але, здавалося, Тенч із задоволенням почула ці слова.

Секстон прокашлявся.

— Багато людей і не підозрюють, що НАСА займається пошуками позаземних цивілізацій майже тридцять п'ять років. Причому це полювання за скарбами влітає в чималу копійчину: системи супутникових антен, потужні передавачі, мільйони доларів на зарплату вченим, які сидять у темних кімнатах, наполегливо прослуховуючи порожні плівки. Але все це — жакливе марнотратство ресурсів.

— Тобто ви хочете сказати, що позаземного інтелекту не існує? Що там, у космосі — пуста і ми у Всесвіті самі-самісінькі?

— Я вважаю, що коли уряд за тридцять п'ять років витратив сорок п'ять мільярдів доларів і не отримав жодного позитивного результату, то проект має бути скасовано. — Секстон зробив паузу, щоб зміст його слів дійшов до всіх і кожного. — Після тридцяти п'яти років невдалих спроб нам навряд чи вже вдасться виявити життя де-небудь за межами Землі.

— Ну а якщо ви все-таки помиляєтеся?

Секстон закотив очі.

— О, заради Бога, міс Тенч! Якщо раптом виявиться, що я не маю рації, я готовий з'їсти власного капелюха.

Марджорі Тенч втупила у Секстона свої жовтаві очі.

— Я запам'ятаю ці ваші слова, сенаторе. — І вперше за час дискусії посміхнулася. — Гадаю, ми всі запам'ятаємо.

За шість миль від студії, в Овальному кабінеті, президент Зак Герні вимкнув телевізор і налив собі шкалик. Як і обіцяла Марджорі Тенч, сенатор Секстон клюнув на наживку. Цілком і повністю.

24

Майкл Толланд і сам світився радістю. Йому передалося те захоплення, яке відчувала зараз Рейчел. Секстон, котра, ошелешено розкривши рота, мовчки стояла з метеоритом у руці. Здавалося, вишукана краса цієї жінки повністю поступилася місцем виразу дитячого подиву: маленька дівчинка вперше в житті побачила Санта-Клауса.

«Прекрасно розумію, що ти зараз відчуваєш», — подумав він. Якихось дві доби тому Толланд пережив те саме потрясіння. Він теж ошелешено замовк. Наукові і філософські наслідки цього відкриття й досі бентежили його, примушуючи наново обдумувати все, що він знав про природу.

Океанографічні відкриття самого Толланда охоплювали декілька раніш невідомих глибоководних видів. Але цей «космічний жук» був абсолютно іншим рівнем наукового прориву. Попри схильність Голівуду зображати інопланетян у вигляді маленьких зелених чоловічків, і астробіологи, і популяризатори науки — усі зійшлися на думці, що, зважаючи на адаптаційні здібності земних комах, позаземне життя матиме, найпевніше, жукоподібну форму.

Комахи належать до істот із зовнішнім скелетом та членистими ногами. У світі налічується приблизно мільйон двісті п'ятдесят тисяч видів комах, близько п'ятисот тисяч з яких і досі чекають належної класифікації. Вони становлять дев'яносто п'ять відсотків усіх земних видів узагалі і сорок відсотків біомаси планети.

Але вражає не стільки розмаїття комах, скільки їхня адаптивність. Від антарктичного льодового жука до сонячного скорпіона з Долини Смерті всі вони чудово переносять неймовірні температури, засуху і тиск. Вони навіть навчилися пристосовуватися до найсмертоноснішої з усіх відомих на Землі сил — до радіації. Після ядерних випробувань 1945 року військові, надягнувши захисні скафандри і вивчаючи наслідки вибуху, виявляли, що і таргани, і мурашки почуваються чудово, немов нічого не відбулося. Астрономи дійшли висновку, що членистоногі із захисним панциром — прекрасні кандидати на заселення незліченних радіоактивних планет, де ніщо інше просто не має можливості вижити.

«Схоже, астробіологи мають-таки рацію, — подумав Толланд. — Позаземні форми життя — це жуки».

У Рейчел аж ноги підігнулися.

— Я не можу... я не можу повірити, — мовила вона, не випускаючи з рук шматок метеорита з закам'янілою комахою. — Ніколи не думала...

— Не поспішайте, нехай вгамуються ваш подив та потрясіння, — сказав, посміхаючись, Толланд. — Мені особисто знадобилася доба, аби знову відчути під собою ноги.

— т- Бачу, у нас новачок, — приєднався до розмови нехарактерно високий азієць, підходячи до них.

Побачивши його, і Коркі, і Майкл умить здулися, як проколоті повітряні кульки. Чарівна мить розбилася на друзки.

— Доктор Вейлі Мін, — відрекомендувався незнайомець, — головний палеонтолог проекту.

Цей чоловік тримався прямо і гордо, з церемонністю аристократа епохи Відродження. Він постійно погладжував свою краватку-метелика, яка під довгим, по коліна, піджаком з верблюжої шерсті мала вигляд абсолютно недоречний. Утім, Вейлі Мін, вочевидь, вважав, що така дріб'язкова обставина не в змозг затьмарити його бездоганно аристократичну зовнішність.

— Мене звуть Рейчел Секстон.

Потискуючи гладку м'яку долоню Міна, Рейчел відчула, що тремтіння в руці ще не угамувалося. Мін, певно, був ще одним з незалежних фахівців, мобілізованих президентом.

— Міс Секстон, — сказав палеонтолог, — я залюбки розповім вам про ці скам'янілості все, що ви захочете дізнатися.

— А крім того, ще і масу всього, чого не захочете, — пробурчав Коркі. Мін знову погладив краватку-метелика.

— Моя спеціалізація в палеонтології — зниклі види членистоногих. Вочевидь, найбільш вражаючою характеристикою цього організму є...

— Те, що він прилетів з іншої бісової планети, — докинув Коркі. Мін невдоволено скривився і прокашлявся.

— Так* от, найбільш вражаючою характеристикою цього організму є те, що він абсолютно точно вписується в систему земної таксономії.

Рейчел підвела погляд на вченого. Невже їм дійсно вдасться класифікувати цю комаху-прибульця?

— Ви маєте на увазі вид, тип і таке інше?

— Саме так, підтвердив Мін. — Цей зразок, знайдений у земних умовах, віднесли б до класу рівноногих і до однієї групи з двома тисячами різноманітних типів вошей.

— Вошей? — перепитала Рейчел. — Але ж знайдена комаха величезна! ■

, , ■

— Таксономія не враховує розмір тварини. Хатні кішки і тигри — близькі родичі. Зразки класифікують відповідно до їх фізіології. А з цієї точки зору наш зразок, поза сумнівом, належить до групи вошей: ось погляньте — він має пласке тіло, сім пар ніг і репродуктивну сумку, тобто є абсолютно ідентичним лісовим вошам, гнойовим жукам і подібним близьким родичам. Інші ж скам'янілості ясно відображають більш специфічну...

— Інші скам'янілості?

Мін здивовано поглянув на Коркі й Толланда.

— Вона що, не знає?

Толланд похитав головою.

Очі Міна вмить спалахнули ентузіазмом.

— Міс Секстон, виявляється, ви ще не чули найцікавішого.

— Їй інші скам'янілі рештки, — втрутився в розмову Марлінсон, прагнучи перехопити ініціативу в Міна, — причому дуже багато.

Коркі швидко витягнув великий коцверт, видобув з нього складену роздруківку рентгенівського знімка і поклав її на стіл перед Рейчел.

— Просвердливши отвори, ми занурили в метеорит рентгенівську камеру. Ось графічне зображення поперечного перетину.

Рейчел уважно подивилася на роздруківку, що лежала перед нею. Їй одразу ж сіла, щоб не впасти. Тривимірний перетин метеорита виявився буквально нашпигований відбитками.

— Палеонтологічні рештки зазвичай зустрічаються в значній концентрації, — відзначив Мін, — завдяки тому, що зсуви часто накривають масові скупчення організмів — їхні гнізда і навіть цілі популяції. Коркі посміхнувся:

— Ми дотримуємося думки, що скупчення комах у метеориті є гніздом. — І він показав на одного жука на роздруківці: — Ось матка.

Рейчел придивилася до жука, про якого йшлося, і аж рот розкрила від подиву. Цей жук був близько двох футів завдовжки.

— Ні фіга собі, еге ж? — зауважив Коркі.

Рейчел отетеріло кивнула, уявивши собі, як воші завбільшки з кота чимчикують якоюсь далекою планетою.

— На нашій Землі, — зазначив Мін, — жуки залишаються порівняно невеликими, оскільки їм не дає рости сила тяжіння. Вони не можуть вирости більшими, ніж їм дозволяє їхній зовнішній скелет. Проте цілком можна уявити, що на планеті з меншою гравітацією комахи здатні досягти набагато більших розмірів.

— Лишень уявіть собі, що за вами женеться комарик завбільшки з яструба, — пожартував Коркі, забираючи у Рейчел кайінь з відбитком і опускаючи його собі в кишеню.

Мін невдоволено насупився.

— Краще б ти не цупив зразки! — напівжартома-напівсерйозно сказав він.

— Заспокойся! У нас цього добра ще вісім тонн, — відказав Марлінсон.

.

Аналітичний розум Рейчел ледь встигав перетравлювати одержану інформацію.

— Яким же чином життя з глибокого космосу може бути настільки схожим на земне? Я маю на увазі ваші слова про те, що ці жуки відповідають нашій дарвінівській класифікації.

— Повністю відповідають, — підтвердив Коркі. — Хочете — вірте, хочете — ні, але багато астрономів передрікали, що позаземне життя виявиться дуже схожим на життя тут, на Землі.

— Але ж чому? — наполягала Рейчел. — Ці комахи потрапили сюди з абсолютно іншого середовища!

— Панспермія, — мовив Марлінсон.

— Прошу?

— Згідно з теорією панспермії, життя на Землю потрапило з іншої планети.

Рейчел звелася на ноги.

Щось я взагалі нічого не розумію.

. Коркі обернувся до Толланда:

— Майку, продовжуй! Ти ж у нас головний спец з первісного океану. , Толланд, здавалося, був радий підхопити розмову.

— Колись життя на Землі не було, Рейчел. А потім раптово, наче за одну ніч, воно з'явилося. Багато біологів вважають, що такий вибух виявився результатом ідеального поєднання елементів у первісних морях. Проте нам так і не вдалося відтворити цю ситуацію в лабораторних умовах, а тому богослови вхопилися за наш провал як за доказ існування вищих сил, Божественного Провидіння. Вони стверджували, що життя не могло існувати* поки Бог не доторкнувся до первісного океану і не вдихнув у нього життя.

— Але ми, астрономи, — заявив Коркі, — запропонували інше пояснення раптового вибуху життя на Землі.

— Панспермія, — повторила Рейчел, тепер уже розуміючи, про що йдеться. Вона і раніше чула про теорію панспермії, але не знала, як вона називається.

— Згідно з цією теорією, життя — це наслідок падіння метеорита в первісний океан, у результаті якого на Землі з'явилися перші мікроорганізми.

— Абсолютно точно! — прокоментував Коркі. — І там вони почали множитися і розвиватися.

— А якщо це відповідає дійсності, — продовжила Рейчел, — то форми, які існували до появи життя на Землі і поза нею, мають бути ідентичними земним.

— І знову — прямо в точку.

Панспермія, по думки повторила Рейчел, і досі насилу уявляючи собі потенційні наслідки почутого.

— Отже, ці скам'янілості підтверджують не тільки те, що життя існує десь іще у Всесвіті, вони практично підтверджують теорію про панспермію... тобто про те, що життя було занесене до нас звідкись ЗЗОВНІ.

— І знову правильно! — енергійно кивнув Коркі. — Ми всі запросто можемо виявитися інопланетянами.

Він приставив руки до голови у вигляді двох антен, скосив очі і висолопив язика, зображаючи комаху — прибульця з космосу.

Толланд подивився на Рейчел і зворушливо посміхнувся:

— А цей хлопець є вершиною нашої еволюції.

Рейчел Секстон простувала життосферою в замріяному настрої; її супроводжували Майкл Толланд і Коркі, а Мін ішов трохи позаду.

— З вами все гаразд? — поцікавився Толланд.

Рейчел поглянула на нього і слабо посміхнулася:

— Так, спасибі, все нормально. Просто... так багато всього звалилося. Вона подумки повернулася до сумнозвісного відкриття НАСА 1996 року під кодовою назвою АШ84001. Воно стосувалося метеорита з Марса, який, на думку космічної агенції, містив скам'янілі сліди бактерій. Проте буквально за кілька тижнів після триумфальної прес-конференції, влаштованої керівництвом НАСА, декілька незалежних учених висунули переконливий доказ, що «сліди життя», виявлені в камені, насправді були не більш ніж результатом земного забруднення. Довіра до НАСА зазнала важкого удару. Газета «Нью-Йорк тайме» негайно скористалася цим і саркастично переробила аббревіатуру цієї організації: НА-уково Сумнівна Агенція.

У тому ж самому виданні, яке надрукувало спростування вчених, палеобіолог Стівен Джей Гулд узагальнив проблему АШ84001, вказавши на той факт, що аргументи НАСА мали швидше хімічний та логічний характер і не були «предметними», ^, наприклад, цілком недвозначні кістка чи панцир.

Але тепер не залишалося анінайменшого сумніву, що НАСА вдалося нарешті виявити найнадійніші докази. Жоден, навіть найбільш скептично налаштований учений не зміг би виступити зі спростуванням цих скам'янілих решток. НАСА вже не роздувала якісь незрозумілі й туманні домисли, не намагалася будувати свою аргументацію на основі збільшених фотографій нібито виявлених мікроскопічних бактерій. Агенція надавала справжнісінькі зразки метеорита, у яких неозброєним оком можна розгледіти відбитки біологічних організмів. Не абищо, а воша з фут завдовжки!

Рейчел мимоволі усміхнулася: підлітком вона обожнювала піс-шо Девіда Боуї, у якій йшлося про «павуків з Марса». Хто б міг подумати, що слова цієї поп-зірки, бісексуала з Британії, виявляться пророчими, провіщатимуть славний момент астрофізики?

Поки Рейчел слухала знайомі акорди, що лунали в її голові, з нею порівнявся Коркі Марлінсон:

— Ну що, Майк уже встиг похвалитися своїм документальним фільмом? —

— Ще ні, — зізналася Рейчел, — але я із задоволенням послухаю його. Коркі поплескав Толланда по плечу:

— Вперед, вундеркінде! Розкажи їй, чому президент вирішив, що про цей найважливіший для історії науки момент розповість усьому світові саме така телезірка, як ти, — у ластах, масці і з дихальною трубкою!

— Коркі, я тебе благаю!

— Ну добре, тоді поясню я, — мовив той, втискуючись між Рейчел і Майком. — Як ви, можливо, знаєте, міс Секстон, сьогодні увечері президент влаштовує прес-конференцію, щоб розповісти всьому світу про метеорит. А оскільки значна частина людства складається з недоумків, то пан президент і попросив Майка встати поряд і все популярно роз'яснити.

— Я дуже вдячний тобі, Коркі, — не витримав Толланд, — дуже мило з твого боку. — Він поглянув на Рейчел. — Насправді Коркі хоче сказати, що, позаяк це питання є таким складним, президент цілком справедливо вирішив, що невеликий документальний фільм про метеорит допоможе зробити інформацію доступнішою для пересічних американців. На жаль, далеко не всі наші співгромадяни встигли одержати вчений ступінь з астрофізики.

— Знаєте, — знову пустив шпильку Марлінсон, — я нещодавно дізнався ось про що: президент нашої країни — пристрасний прихильник програми «Дивовижні моря». — Жартівливо засмучуючись, він похитав головою. — Уявляєте, Зак Герні, лідер вільного світу, примушує секретарку записувати серії на відео, а потім розслабляється після напруженого трудового дня. Толланд знизав плечима:

— Що я можу на це сказати? Тільки те, що пан президент має добрий смак.

Рейчел почала розуміти, наскільки хитромудрим був план президента. Політика — це вміння грати на засобах масової інформації, і Рейчел уже уявляла собі той інтерес та наукову достовірність, які забезпечить прес-конференції поява на телеекрані популярного ведучого Майкла Толланда. Для реалізації свого блицкригу та реабілітації НАСА Зак Герні залучив ідеальну людину. Скептики опиняться у скрутному становищі. І їм буде важко поставити під сумнів наведену президентом інформацію, якщо її підтвердять декілька найбільш шанованих у країні учених і популярний телеведучий.

Марлінсон пояснив:

— Майк уже зняв сюжети про всіх нас, цивільних, а також про більшість фахівців НАСА. І ставлю на кін свою Національну премію: наступна в його списку — ви.

Рейчел обернулася до нього і зміряла поглядом:

— Я? Та що ви кажете? Мене ніхто на це не уповноважував, тим більше я працівник розвідувального відомства.

— Тоді чому президент вас сюди прислав?

— Він мені ще не пояснив.

Марлінсон ехидно усміхнувся.

— А ви розвідниця-зв'язківка Білого дому? Займаєтеся аналізом та підтвердженням поточної інформації, еге ж?

— Так. Але до науки я не маю жодного стосунку.

— До того ж ви ще й дочка людини, яка примудрилася всю свою виборчу кампанію побудувати на критиці НАСА за її марнотратство?

Рейчел відчула, що насувається шторм. —

— Вам доведеться визнати, міс Секстон, — вступив у розмову Мін, — що ваша участь у фільмі додала б йому чимало наукової переконливості. Якщо

президент прислав вас сюди, то, найпевніше, йому потрібна ваша участь — у тій або іншій формі.

Рейчел знову пригадала слова Вільяма Пікерінга, якого непокоїло те, що її спробують використати проти власної волі.

Толланд поглянув на годинник.

— Нам треба поспішати, — промовив він, прямуючи до центру житлосфери.

— Невдовзі розпочнеться.

— Розпочнеться що? — поцікавилася Рейчел.

— Вилучення. НАСА збирається підняти метеорит на поверхню. Це відбудеться з хвилини на хвилину.

— Що, ці хлопці насправді витягують камінчик вагою вісім тонн з шару льоду завтовшки двісті футів? ,

Коркі аж засяяв.

— Невже ви думали, що НАСА збирається залишити таку знахідку там, де вона лежить бозна-скільки, прихована льодами?

— Та ні, але ж... — розгублено мовила Рейчел, пригадавши, що не бачила в житлосфері якихось ознак присутності важкого підйомного устаткування. — Але ж яким чином вона збирається це зробити?

Коркі гордо задер носа:

— Без проблем. Адже тут сила-силенна вчених-ракетників!

— Не мели дурниць! — пхикнув Мін і поглянув на Рейчел. — Доктор Марлінсон просто дуже любить вішати людям локшину на вуха. А правда полягає в тому, що кожному тут дали завдання — придумати найкращий спосіб витягнути метеорит. І, звичайно,, винахідник найефективнішого розв'язання — доктор Менгор.

— Я не знайома з доктором Менгором..

— Це гляціолог з Університету Нью-Гемпширу, — пояснив Толланд. — Четвертий і останній з незалежних учених, зібраних тут президентом. Мін має рацію: саме Менгор найкраще вдалося все розрахувати.

— Добре, — зацікавилася Рейчел. — І що ж саме запропонував цей хлопець?

— Не хлопець, — виправив Мін, явно зніяковівши. — Доктор Менгор — жінка. —

— Ну, це ще треба довести, — пробурчав Марлінсон. І кинув погляд на Рейчел: — До речі, доктор Менгор вас незлюбить, це точно.

Толланд сердито зиркнув на Коркі.

— Неодмінно! — підтвердив той. — Конкуренція їй зовсім не сподобається.

Рейчел розгубилася.

— Вибачте... Про яку конкуренцію йдеться?

— Не зважайте на нього, — порадив Толланд. — На жаль, Національний науковий комітет чомусь не звернув уваги на той факт, що Марлінсон — просто бовдур. Ви з доктором Менгор. чудово порозумієтеся. Вона прекрасний фахівець і вважається одним з найавторитетніших гляціологів світу. Пані Менгор навіть декілька років прожила в Антарктиці, досліджуючи рух льодовиків.

— Дивно, — зауважив Коркі, — а я чув, що університет вибив грант і відправив її подаль, в льоди, щоб у студмістечку хоч ненадовго запанували мир та спокій.

— А чи знаєте ви, — відрізав Мін, явно зачеплений за живе цим зауваженням, — що доктор Менгор там мало не загинула? Вона заблукала під час бурі і аж п'ять тижнів харчувалася самим тюленьчим жиром, поки її не знайшли! —

Східний Коркі пошепки зазначив, звернувшись до Рейчел:

— Наскільки я знаю, ніхто її особливо і не шукав.

26

Зворотна подорож на лімузині від студії до офісу Секстона здалася Габріель Еш довшою, ніж зазвичай. Сам же сенатор сидів напроти асистентки, неухважно дивлячись у вікно і вочевидь упиваючись своєю перемогою на теледебатах.

— Додумалися — на денне кабельне шоу прислали Тенч, — підсумував він нарешті, поглянувши на супутницю з чарівливою посмішкою. Схоже, Білий дім впадає в паніку.

Габріель лише кивнула, не бажаючи починати обговорення. Вона помітила, що, коли Марджорі йшла зі студії, обличчя старшого радника виражало неприховане задоволення. І це змушувало нервуватися.

У Секстона задзвонив стільниковий телефон, і він поліз у кишеню. Як і більшість політиків, сенатор мав цілу ієрархію телефонних номерів, за якими його можна було знайти, — залежно від ступеня важливості того, хто дзвонив. Нинішній абонент, поза сумнівом, перебував у верхніх рядках списку; дзвінок пройшов по особистій лінії Секстона, по тому номеру, на який не наслідувалася телефонувати навіть Габріель.

— Сенатор Седжвік Секстон слухає, — проспівав він солодко, тішачись звучанням власного імені.

Крізь шум двигуна Габріель не розчула, що говорив співрозмовник сенатора, але Седжвік став напружено вслухатися, а потім з ентузіазмом відповів:

— Фантастика! Я такий радий, що ви зателефонували! О шостій? Чудово. Я маю тут, у Вашингтоні, квартиру. Приватну. Зручну. Адресу ви знаєте? От і добре. Чекаю зустрічі. До вечора.

Секстон вимкнув телефон, і на його обличчі з'явився само-вдоволений вираз.

— Новий прихильник Секстона? Чи прихильниця? — поцікавилася Габріель.

— Вони множаться, як гриби після дощу, — відповів сенатор. — А цей хлопець — велике цабе.

— Я й не сумнівалася. Ви зустрічаєтеся у вас удома? — Сенатор дорожив затишком вашингтонської квартири, як той лев, що захищає свою останню схованку.

Секстон знизав плечима.

— Так. Доведеться підключити особистий фактор. Ця людина має чималий вплив. Ви ж знаєте, що мені необхідно встановлювати й особисті зв'язки. Усе впирається в довіру.

Габріель кивнула, розгортаючи щоденник сенатора.

— Занести його в розклад?

— Та ні, не варто. Я все одно планував провести сьогоднішній вечір удома.

Габріель знайшла потрібну сторінку і побачила, що рукою сенатора вже зроблена позначка — жирні букви «П. В.». Це могло означати і «приємний вечір», і «приватну вечірку», і «послати всіх» подалі. Визначити точніше зміст цього скорочення було неможливо. Час від часу сенатор призначав такий «П. В.», щоб занишкнути у власній квартирі, відімкнути всі телефони і робити те, що любив понад усе, — цмулити бренді зі старими приятелями і вдавати, що на сьогоднішній вечір він забув про політику.

Габріель зі здивуванням поглянула на сенатора:

— Невже ви збираєтеся дозволити бізнесу відняти у вас наперед запланований особистий час? Оце так!

— Хлопцеві просто поталанило втиснутися у шпарину, коли я маю ввечері трохи вільного часу. Трохи з ним поговорю. Послухаю, що він скаже.

Секретарці хотілося запитати, хто ж ця таємнича людина, проте Секстон навмисне уникав чіткої відповіді. А Габріель уже навчилася не пхати носа куди не слід;

Вони звернули з окружної дороги і попрямували до офісу Секстона. Габріель знову поглянула на позначену рукою сенатора сторінку щоденника, і раптом у неї виникло химерне відчуття, що бос чекав цього дзвінка.

27

На льоду посеред житлосфери НАСА вивисувалася конструкція на трьох опорах заввишки вісімнадцять футів, зроблена з комбінованого риштування. Вона скидалася на щось середнє між нафтовою вишкою та неоковирною моделлю Ейфелевої вежі. Рейчел уважно розглядала споруду, і їй було невтямки — як за допомогою цієї штуки можна дістати гігантський метеорит?

Під конструкцією до металевих пластин, що стирчали з льоду, важкими болтами було прикручено декілька лебідок. Металеві троси спускалися у вузькі, просвердлені в кризі отвори. Декілька дебелих співробітників НАСА по черзі обертали лебідки. З кожним зусиллям троси у просвердлених отворах піднімалися на декілька дюймів, наче чоловіки витягували корабельний якір.

«Я чогось явно не розумію», — подумала Рейчел, підійшовши разом з іншими до свердловин.

— Вирівняйте тягу, чорт забирай! — пролунав неподалік гучний жіночий голос, що звучав з мелодійністю механічної пилки.

Рейчел озирнулася і побачила невисоку жінку в яскраво-жовтому комбінезоні, заляпаному мастилом. Вона стояла спиною до глядачів, проте не залишалося сумнівів, що саме вона керує ходом усієї операції. Роблячи якісь позначки на планшеті, жінка бігала назад-вперед, немов розлючений буровий майстер. —

— Тільки не кажіть, що втомилися, ви ж не жінки!

Коркі подав голос:

— Агов, Норо! Кидай командувати хлопцями з НАСА і йди краще пофліртуй зі мною!

Жінка навіть не обернулася до нього.

— Це ти, Марлінсоне? Твій писклявий голосок я впізнаю будь-де.

Приходь, коли досягнеш статевої зрілості!

Коркі обернувся до Рейчел:

— Нора, як завжди, зігриває нас своїм шармом.

— Я все чую, космонавте, — огризнулася доктор. Менгор, не відриваючись від планшета. — А якщо ти зараз свердлиш поглядом мої сідниці, то зважай, що ці полярні штани додають фунтів тридцять ваги, не менше.

— Нема проблем, — заспокоїв Марлінсон, — мене зводить з розуму зовсім не твоя товстелезна, як у сибірського мамонта, дупа, а твоя приваблива й доброзичлива натура!

— Йди під три чорти!

Коркі розсміявся.

— Маю для тебе надзвичайну новину, Норо. Схоже, ти не єдина жінка, яку завербував президент.

— Чорт, звичайно ж ні! Адже він ще й тебе завербував.

Толланд вирішив втрутитися.

— Норо! У тебе знайдеться хвилинка, щоб з деким познайомитися?

Зачувши голос телезірки, Нора відразу ж кинула писати й обернулася.

Суворий вираз умить зник з її обличчя.

— Майку! — Вона радісно кинулася йому назустріч. — Давно я тебе не бачила! Аж кілька годин!

— Я фільм редагував.

— Ну і як мій сюжет?

— Ти маєш чарівний вигляд.

— Він використовував спецефекти, — докинув Коркі.

Нора проігнорувала цю ремарку, бо дивилася на Рейчел з люб'язною, але холодною посмішкою. А потім перевела погляд на Толланда.

— Сподіваюся, ти не жартуєш з мене, Майку?

Мужнє обличчя Толланда чомусь спалахнуло ніяковим рум'янцем, коли він відрекомендувався жінку одну одній.

— Норо, хочу познайомити тебе з Рейчел Секстон. Міс Секстон працює в розвідувальній службі, а тут опинилася на прохання президента. Її батько — сенатор Седжвік Секстон. *

. На обличчі Нори з'явилося сум'яття.

Не хочу навіть удавати, ніби розумію, що тут до чого. — Нора подала Рейчел руку, так і не знявши рукавичку. Її рукостискання не відрізнялося щирістю. — Ласкаво просимо на вершину світу.

Рейчел посміхнулася.

— Спасибі. '

Її здивувало, що Нора Менгор, попри свій гучний та різкий голос, виявилася миловидною і пустотливою жінкою. Коротко підстрижене й акуратно укладене каштанове волосся з сивиною, великі очі дивляться уважно і ясно, немов два крижані кристали. Рейчел імпонувала сталеву впевненість, яка відчувалася в цій жінці.

— Норо, — звернувся до неї Толланд, — знайдеш пару хвилин, щоб роз'яснити Рейчел, чим ви тут займаєтесь?

Нора здивовано звела брови:

— А ви вже звете одне одного на ім'я? Ой-ой!

Марлінсон аж застогнав.

— Майку, я тебе попереджав!

Нора Менгор організувала Рейчел екскурсію довкола вежі, а Толланд і решта чимчикували позаду, розмовляючи.

— Бачите оці отвори в льоду, просто під триногою? — запитала Нора, показуючи під ноги.

Її початкову холодну стриманість змінила гарячкова пристрасність, бо вона вочевидь любила свою роботу.

Рейчел кивнула, уважно роздивляючись отвори в кризі. Кожна з дірок мала в діаметрі приблизно фут, і в ній виднівся сталевий трос.

— Отвори залишилися ще з того часу, коли ми тут висвердлювали зразки породи і робили рентгенівські знімки метеорита. Тепер ми використовуємо їх як входи для потужних гвинтів, які ми опустили крізь порожні шахти і всвердлили в метеорит. Закріпивши гвинти, ми в кожен з дірок спустили міцний плетений трос приблизно двісті футів завдовжки, прикріпили до гвинтів могутніми гаками і зараз просто піднімаємо метеорит лебідками. Знадобиться декілька годин, щоб ці хлопці-молодці витягнули його на поверхню. І він піднімається, хоча й повільно.

— Здається, я не все розумію, — зізналася Рейчел. — Метеорит лежить під тисячами тонн льоду. Як же ви його піднімаєте?

Нора показала на вершину конструкції, звідки вертикально, зверху вниз, світив тонкий яскраво-червоний промінь. Рейчел і раніше його бачила, але вирішила, що це якийсь оптичний індикатор, котрий вказує точне місце, де розташовується метеорит.

— Напівпровідниковий лазер на арсеніді галію, — пояснила Нора.

Рейчел уважно придивилася до променя і нарешті помітила, що він встиг пропекти крихтний отвір у кризі і тепер світив униз, у крижані глибини.

— Це дуже гарячий промінь, — мовила Нора. — Ми поступово нагріваємо метеорит, у міру того як він піднімається нагору. Рейчел нарешті збагнула просту геніальність плану, який замислила ця жінка. Нора просто спрямувала лазерний промінь униз, розтоплюючи лід і нагріваючи сам метеорит. Камінь був надто щільним, щоб лазер міг розплавити його, але він вбирав у себе його тепло, поступово стаючи достатньо гарячим для того, щоб розтопити лід навколо. Він сам прокладав собі шлях на поверхню. А лід, що танув над метеоритом, водою стікав униз, заповнюючи шахту.

Як гарячий ніж, що проходить крізь замерзлий брусок масла.

Нора кивнула на людей біля лебідок:

— Генератори не витримують такої напруги, ось я і використовую людську силу.

— Дурниці! — весело відгукнувся один з робітників. — Вона поставила нас сюди просто тому, що любить дивитися, як ми ішачимо.

— Вгомонися, — париувала Нора. — Ви, зніжені хлоп'ята, два дні скаржилися на холод. От я вас і зігріла. А тепер — крутіть! Робочі розсміялися.

— А навіщо ці пілони?

Рейчел показала на декілька помаранчевих дорожних конусів, установлених навколо вежі начебто абсолютно довільно. Такі самі конуси Рейчел бачила і довкола самого купола.

— Найважливіший інструмент гляціолога, — пояснила Нора. — Ми звемо їх «ССЗН». Ця аббревіатура означає «Стань сюди і зламай ногу».

Вона підняла один із конусів. Під ним виявився круглий отвір, що, немов бездонний колодязь, ішов углиб льодовика.

— Сюди краще не ступати. — Нора поставила конус на місце. — Ми свердлили ці дірки по всьому льодовику, щоб вивчити склад товщин льоду. Як і в археології, час, упродовж якого об'єкт лежав прихованим від очей, визначається глибиною, на якій його виявили. Що глибше залягає камінь, то довше він там лежить. Так само, коли щось раптом знаходять під товщею льоду, можна встановити, коли це «щось» туди потрапило, за кількістю криги зверху. А щоб упевнитися в точності вимірювань, ми вимірюємо й товщину сусідніх ділянок. Таким чином упевнюємося, що лід однорідний, тобто не зруйнований землетрусами, стисненнями, обвалами і тому подібними катаклізмами.

— І яким же виявився цей льодовик?

— Абсолютно бездоганним, — відповіла Нора. — Цілісний моноліт. Ані розломів, ані льодових завихрень. Такі метеорити ми називаємо статичними об'єктами. І лежить він тут неторканим та неушкодженим від того самого моменту, як приземлився, — з 1716 року.

Рейчел була в захваті.

— Ви дізналися точний рік падіння?

Здавалося, Нору здивувало це запитання.

— Чорт забирай, так! Для того мене сюди і покликали. Я ж умію «читати» лід. — І вона показала на акуратний штабель трубок льоду. Кожен із цих прозорих стовпів був помічений оранжевою биркою. — Ось ці льодові палиці є цінними геологічними зразками. — Вона підвела Рейчел до «труб». — Якщо придивитися уважно, можна побачити окремі шари льоду.

Нахилившись, гостя дійсно змогла розгледіти, що стовпи складаються з фрагментів, які різняться і прозорістю, і відтінком. Навіть товщина шарів була дуже різною — від декількох міліметрів до п'яти сантиметрів.

— Узймку на шельфовий лід падає сніг, — пояснила Нора, — а навесні відбувається часткове танення. Тому кожен сезон додає новий компресійний шар. Ми починаємо зверху, з останньої зими, і робимо зворотній відлік.

— Наче кільця на деревах?

— Не все так просто, міс Секстон, Не забувайте, що нам доводиться вимірювати сотні футів нашарувань. Необхідно звірятися з кліматичними маркерами, щоб не наробити помилок. А такими маркерами є звіти про кількість опадів, відомості про забруднення повітря і тому подібна інформація.

До них підійшов Толланд з колегами. Майкл посміхнувся Рейчел.

— Вона знає багато цікавого про лід, еге ж?

Дивно, але Рейчел зраділа, побачивши його.

— Так, вона надзвичайно цікава жінка.

— До речі, — кивнув Толланд, — доктор Менгор має рацію стосовно 1716 року. НАСА вирахувала такий самий рік удару метеорита об землю ще задовго до того, як ми тут з'явилися. А доктор Менгор свердлила свої отвори, вивчала зразки і дійшла того ж висновку, підтвердивши результати космічної агенції.

Рейчел була неймовірно вражена.

— І до речі, — зауважила Нора, — саме 1716 року спостерігачі бачили яскраву кулю в небі над північчю Канади. Цей ви--падок увійшов до історії під назвою «Юнгерсольське падіння», на честь людини, яка багато займалася його дослідженням.

• — Отже, — додав Коркі, — відповідність між зафіксованою істориками датою і датою, встановленою експериментальним шляхом, свідчить про те, що наш камінь — шматок того самого метеорита, падіння якого було зареєстровано 1716 року.

— Докторе Менгор! — покликав один з робітників. — Уже видно гаки.

— Експерсію закінчено, хлопці, — заявила Нора. — Настає момент істини.

— Вона схопила складаний стілець, видерлася на нього і щосили закричала:

— Всім сюди! За п'ять хвилин витягуємо!

Усі науковці, що перебували в куполі, наче, піддослідні собаки Павлова, що реагують на дзвінок до обіду, кинули свої справи і поквапилися до зони витягання.

Нора Менгор стала руки в боки і обвела поглядом свої володіння.

— Ну що ж, підіймаймо «Титанік»!

28

— Швидше відійдіть! — заволатала Нора, пробиваючись крізь зростаючий натовп.

Робітники розосередилися. Нора командувала процесом і явно грала на публіку, перевіряючи натяг тросів та правильність їх кріплення.

— Віра! — крикнув один із працівників НАСА.

Чоловіки натягнули лебідки — і троси вилізли з отворів іще на шість дюймів.

Троси рухалися догори, і Рейчел відчула, як натовп мимоволі потроху сунеться вперед, передчуваючи велику подію. Коркі й Толланд стояли поруч і скидалися на малят, що прийшли подивитися на різдвяну ялинку. З протилежного боку отвору з'явилася масивна фігура керівника НАСА Лоуренса Екстрема; він зайняв зручне місце і почав спостерігати за витягуванням метеорита.

— Гаки! — заволав один із працівників НАСА. — Бачу гаки!

Сталеві сріблясті троси, що піднімалися крізь свердловини, і юстилися місцем жовтим ланцюгам.

— Ще шість футів! Не розгойдуйте! Тримайте рівно!

Біля вежі з риштуванням запала напружена тиша, неначе глядачі, як на спиритичному сеансі, очікували появи якогось божественного привида, — усі нетерпляче чекали на появу метеорита. ~

І Рейчел побачила його.

Крізь шар льоду, що, дедалі тоншав, почали з'являтися невиразні обриси метеорита. Він був довгастим і темним.

— Тримайте міцніше! — заволав якийсь інженер.

Чоловіки налягли на лебідки, і риштування заскрипіло.

— Залишилося п'ять футів! Зберігайте рівномірність натягу!

Рейчел побачила, як лід над метеоритом береться пухирцями, немов черево тварини, яка ось-ось має народити. На вершечку цього пагорбка, у тому місці, де входив промінь лазера, отвір почав танути і швидко розширюватися.

— Шийка матки розширилася! — крикнув якийсь дотепник. — Дев'ятсот сантиметрів!

Тишу порушив напружений сміх.

— Годі, вимикайте лазер!

Хтось клацнув вимикачем — і промінь зник.

І сталося давно очікуване.

Неначе якесь древнє божество, що з'являється у вогні та клубах диму, велетенський камінь вийшов на поверхню в клубах пари. Крізь неї проглядав об'ємистий предмет, що виринув із льоду. Робітники, які працювали з лебідками, напружилися ще сильніше — і нарешті увесь камінь звільнився від залишків криги і-загойдався на тросах над глибокою шахтою. З гарячого метеорита стікала вода.

Рейчел'заворожено заціпеніла.

Перед нею на тросах погойдувався мокрий метеорит, і його шершава поверхня виблискувала у світлі флуоресцентних ламп; вона була обвуглена та зморщена, від чого метеорит нагадував скам'янілий гігантський чорнослив.

З одного боку камінь

був рівний та гладенький; вочевидь, ця його частина відшліфувалася тертям об повітря, коли він; входив у щільні шари атмосфери.

Дивлячись на обвуглену кору плавлення, Рейчел уявила, як метеорит снопом полум'я несеться до Землі, неначе стрімка ракета. Наймовірно, але це сталося аж триста років тому. А тепер ця спіймана космічна тварина висіла на тросах, а з її тіла скрапувала вода.

Полювання скінчилося.

І тільки цієї миті Рейчел збагнула всьГдраматичність та значущість події, свідком якої вона стала. Предмет, який висів перед нею,, був представником іншого світу, віддаленого від Землі на багато мільйонів миль. А всередині цього предмета містилися,свідчення — та які там свідчення — докази! — того, що людина у Всесвіті не самотня.

Здавалося, всіх умить захопила ейфорія, і натовп вибухнув вітальними криками та аплодисментами. Навіть директор НАСА — і той, здавалося, піддався загальному ентузіазму. Він плескав колег по спинах і вітав із успіхом. Спостерігаючи цю картину, Рейчел раптом відчула гордість за НАСА. Останнім часом космічній агенції не щастило. Та нарешті все змінилося.

І НАСА заслужила цей момент слави.

Зяючий отвір посеред житлосфери скидався на невеличкий плавальний басейн. Поверхня талої води в цьому озерці двісті футів завглибшки трохи позріюпалася об крижані стінки, а потім заспокоїлася. Лінія води в шахті виявилася на цілих чотири фути нижче від кромки — внаслідок витягнення метеорита та^ властивості дьоду зменшуватися в об'ємі під час танення.

Нора Менгор негайно розставила довкола отвору пілони ССЗН. Хоча його і було чітко видно, який-небудь надміру цікавий індивід міг підійти занадто близько, послизнутися — і на-разитися на велику небезпеку. Стіни басейну були з суцільного льоду, без ручок та сходинок, тому вибратися з отвору самому було марною справою.

До Нори Менгор нечутно підійшов Лоуренс Екстром і міцно потиснув їй руку.

— Гарна робота, докторе Менгор.

— Гадаю, газети не забудуть мене похвалити, — пожартувала нона. .

— Обов'язково похвалять. — Керівник НАСА повернувся до Рейчел. Вигляд у нього був щасливий і безтурботний. — Ну що, міс Секстон, ви, професійний скептик, тепер переконалися?

Рейчел не стримала посмішки.

— Точніше було б сказати — я просто ошелешена.

— От і добре. А тепер ходімо зі мною.

Рейчел пішла слідком за Екстромом через житлосферу до великого металевого ящика, що нагадував промисловий транспортний контейнер. Ящик був розфарбований камуфляжними кольорами і мав трафаретний напис «ППСЗ». Пересувний пункт секретного зв'язку, розшифрувала Рейчел. Ці пересувні кабінки стандартної військової конструкції призначалися для використання в районах бойових дій, хоча Рейчел не очікувала, що один з них буде використано під час мирної місії НАСА. Але раніше Екстром працював, у Пентагоні, тому він, безперечно, мав доступ до таких іграшок. З напружених і суворих облич двох озброєних охоронців Рейчел виснувала, що контакт із зовнішнім світом здійснювався тут виключно з недвозначної згоди-директора.

Схоже, не одна я перебуваю поза зоною досяжності

Екстром про щось швидко переговорив з одним із охоронців біля контейнера, а потім повернувся до Рейчел.

— Всього найкращого, — побажав він. І пішов.

Охоронець постукав у двері контейнера, і вони розчинилися зсередини. Вийшов інженер і запросив Рейчел., Вона увійшла слідком за ним.

Усередині пункту секретного зв'язку було темно й душно. У синюватому світінні екрана комп'ютерного монітора Рейчел змогла розібрати полиці з телефонною апаратурою, радіообладнання та пристрої супутникового зв'язку. Не встигла вона зайти, як уже відчула напад клаустрофобії. Повітря всередині було різким та вогким, як у підвалі взимку. *

— Будь ласка, сідайте сюди, міс Секстон.

Витягнувши стілець на коліщатах, інженер запросив Рейчел сісти біля плаского монітора. Потім встановив перед нею мікрофон і надів їй на голову навушники. Поглянувши в журнал паролів, інженер натиснув кільканадцять кнопок на якомусь пристрої, що стояв неподалік. На екрані перед Рейчел виник таймер.

00:60 секунд.

Інженер задоволено кивнув, побачивши, як таймер почав зворотний відлік часу. *

— До з'єднання залишилася одна хвилина. — А потім повернувся і вийшов, хряснувши за собою дверима.

Рейчел почула, як надворі клацнув засув.

Приголомшливо.

Чекаючи у темряві і спостерігаючи, як на таймері спливають секунди, вона збагнула, що це перший момент приватності, який у неї трапився за останню добу. Сьогодні вранці вона прокинулася без найменшого уявлення про те, що

чекає її попереду. Позаземне життя. І от сьогодні цей найпопулярніший із сучасних міфів перестав бути міфом. Тільки зараз до Рейчел почало приходити розуміння, наскільки небезпечно-руйнівним стане цей метеорит для президентської кампанії її батька. Хоча фінансування НАСА в політичному плані було не таким важливим, як, скажімо, проблема абортів, соціальних програм та охорони здоров'я, батько все ж таки висунув його на перший план. І тепер ця проблема ось-ось мала вибухнути просто йому в обличчя.

За кілька годин американці мали пережити знайомий трепет піднесення і гордість за досягнення НАСА. Будуть заплакані очі мрійників. Роззявлені роти науковців-скептиків. Політ дитячих фантазій. Проблеми доларів та центів-зблякнуть і відійдуть як щось дріб'язкове, затьмарене монументальною величиною історичного моменту. Президент постане з попелу, мов той фенікс, ураз перетвориться на героя, а надто прагматичний сенатор у розпал святкування виглядатиме дріб'язковим скнарою, як (лсрудж із мультфільму, особою, позбавленою американського духу першопрохідців. Комп'ютер писнув, і Рейчел підвела голову.

00:05 секунд.

Раптом екран замерехтів, і на ньому виникло розмите зображення Білого дому. За мить це зображення зникло, і натомість з'явилося обличчя президента Герні.

— Привіт, Рейчел, — сказав він, пустотливо посміхаючись. — Сподіваюся, подорож виявилася цікавою?

29

Офіс сенатора Седжвіка Секстона був розташований у сенатській офісній будівлі імені Філіпа А. Гарта на С-стріт з північного сходу від Капітолію. Ця будівля — неомодерністська конструкція з білих трикутників, — на думку критиків, більше скидалася на тюрму, ніж на жиле приміщення. Багато, людей, що там працювали, були тієї ж думки.

На третьому поверсі Габріель Еш нетерпляче ступала своїми красивими довгими ногами, походжаючи перед комп'ютерним терміналом. На екрані виникло нове повідомлення, надіслане електронною поштою. І вона не знала, як його тлумачити.

Перші два рядки сповіщали:

СЕДЖВІК СПРАВИВ ПІД ЧАС ДЕБАТІВ СИЛЬНЕ ВРАЖЕННЯ.

МАЮ ДЛЯ ВАС ДОДАТКОВУ ІНФОРМАЦІЮ.

Такі повідомлення Габріель регулярно отримувала ось уже два тижні.

Зворотна адреса була, ясна річ, фіктивною, хоча вона й змогла відстежити її до якогось начебто урядового домену, пов'язаного з Білим домом, — l^Bil:евои8е,5оу. Схоже, її загадковий інформатор працював у системі Білого дому; хоч би хто це не був, він останнім часом перетворився на джерело всілякої надзвичайно цінної інформації, включно з даними про таємну зустріч керівника НАСА з президентом.

Спочатку Габріель поставилася до цих повідомлень з недовірою і підозрою, але коли влаштувала паралельну перевірку, то з подивом виявила, що ця інформація була надзвичайно надійною та корисною — то були засекречені дані про марнотратство НАСА, надміру дорогі нові проекти, цифри, що підтверджували роздутість тієї статті бюджету космічної агенції, яка покривала витрати на пошуки позаземного життя, демонструючи гнітючу безрезультатність цих пошуків. Серед надісланих даних були навіть результати внутрішньовідомчого опитування, які били на сполох: проблеми НАСА відвертали виборців від президента.

Для того щоб набити собі ціну в очах сенатора, Габріель не розповіла йому, що одержувала достовірну інформацію саме з Білого дому. Натомість

вона просто видавала її за отримувану «з власних джерел». Секстон завжди цінував її зусилля і був достатньо завбачливим, щоб не питати, звідки у неї ці дані і що це за «джерела». Вона здогадувалася, щочвін підозрював її в наданні сексуальних послуг. На жаль для неї, це його, здавалося, зовсім не хвилювало.

Габріель кинула походжати і знову поглянула на щойно отримане повідомлення. Зміст усіх цих повідомлень електронною поштою був чітким та недвозначним: хтось, у Білому домі зацікавлений у тому, щоб сенатор Секстон виграв ці вибори, і тому допомагає йому, підтримуючи його наскоки на НАСА.

Але ж хто? І чому?

«Напевне, якийсь пацюк з тонучого корабля», – вирішила Габріель. У Вашингтоні не було чимось екстраординарним, коли якийсь посадовець у Білому домі* цобюючись, що президент може втратити посаду, таємно пропонував свої послуги суперникам, сподіваючись, що вони залишать його на посаді, коли прийдуть до влади. Схоже* хтось відчув, що Секстон перемагає, і похапцем завчасно скуповував акції.

Послання, що світилося зараз на екрані, змусило Габріель рознервуватися. Таких вона ще не отримувала. Перші два рядки були звичайними. Але два останні...

СХІДНІ ДВЕРІ ДЛЯ ВІДВІДУВАЧІВ, О ІІІВ НА П'ЯТУ ПРИХОДЬТЕ САМА. .

Її інформатор іще жодного разу не просив про особисту зустріч. До того ж Габріель розраховувала на якесь менш примітне місце для зустрічі тет-а-тет. Східні двері для відвідувачів? У Вашингтоні існували лише одні Східні двері для, відвідувачів, наскільки їй було відомо. Поруч із Білим домом? Це що – жарт?

Габріель знала, що не може відповісти електронкою: її послання завжди поверталися як такі, що не надходять до адресата. Адреса ж її дописувача була анонімною. І недивно.

Може, з Секстоном порадитися? Але вона одразу ж вирішила цього не робити. Він був зараз на зустрічі. До того ж, якщо вона скаже йому про це повідомлення, їй доведеться розповісти і про інші. Габріель вирішила, що пропозиція інформатора зустрітися на людях серед білого дня мала на меті заспокоїти її, щоб вона не турбувалася про свою безпеку. Зрештою, він не зробив їй нічого поганого за два тижні, а тільки допомагав. Хоч би хто це не був – жінка чи чоловік, це однозначно був доброзичливець.

Востаннє перечитавши повідомлення, Габріель зиркнула на годинник. У її розпорядженні ще година часу.

30

Тепер, коли метеорит успішно витягли з криги, керівник НАСА почувався менш знервовано. «Усе нарешті стає на свої місця, – подумав він, ідучи через купол до робочого місця Майкла Толланда. – Тепер нас ніщо не зупинить».

– Ну, як справи? – спитав Екстром, підходячи ззаду до теле-ведучого. Толланд відірвався від комп'ютера. Вигляд у нього був утомлений, але щасливий.

– Майже закінчив редагування. Зараз просто додаю відео-матеріал про підйом метеорита, знятий вашими людьми. Закінчую з хвилини на хвилину ,

– Чудово. – Річ у тому що президент попросив Екстрома переслати йому документальний фільм, як тільки він буде готовий.

Хоча спочатку Екстром і ставився скептично до рішення президента скористатися послугами Майкла Толланда в цьому проекті, він передумав, коли побачив чорновий варіант фільму. Натхненні і жваві коментарі, якими

відомий телеведучий супроводжував подачу відеоматеріалу, в поєднанні з інтерв'ю, котрі він узяв у відомих науковців, талановито переплавлялися в захопливий та надзвичайно дохідливий науково-популярний фільм тривалістю п'ятнадцять хвилин. Толландові без особливих зусиль, удалося те, що так часто не вдавалося НАСА, — описати наукове відкриття на такому рівні, щоб пересічний американець зрозумів, про що йдеться, і при цьому не відчув зверхності й зарозумілості з боку творців фільму

— Коли впораєтеся з редагуванням, — сказав Екстром, г— принесіть готовий продукт до прес-центру Я дам кому:небудь завдання переслати цифрову копію до Білого дому.

— Так, сер, — відповів Толланд і знову заглибився в роботу Екстром пішов далі. Дійшовши до північної стіни, він з приємністю відзначив, що «прес-центр» вийшов вдало. На льоду простелили великий блакитний килим. Посередині килима вста: новиди довгий симпозиумний стіл з кількома мікрофонами та емблемою НАСА, а на задньому тлі виднівся величезний американський прапор. А попереду завершуючи цю вражаючу картину, на почесному місці стояв метеорит, притягнутий сюди на спеціальному піддоні. ^ ^

Екстром із задоволенням спостеріг, що настрої у прес-центрі був святковий. Більшість його підлеглих скупчилися біля метеорита, приклавши руки до його й досі теплої поверхні, — наче Мандрівники, що простягають руки до табірнього вогнища.

Директор НАСА вирішив, що слушний момент настав. Він підійшов до кількох картонних ящиків, що стояли на льоду з тиль-ного боку прес-центру. Уранці він наказав доставити ці ящики н Гренландії.

— Пригощаю всіх! — заволав він, роздаючи бляшанки з пивом ошелешеному персоналу.

— Гей, босе! — вигукнув хтось. — Оце так! Воно навіть охолоджене! І всі зареготали.

— Стрибайте, — скрикнув якийсь чоловік, добродушно скривившись на свою банку пива. — Це піло — з Канади? Де ж ваш патріотизм?

— У нас обмежений бюджет, хлопці. Це найдешевше, яке мені вдалося знайти.

І знову вибух сміху.

— Усім любителям пива — увага! — загорлав один телевізійник у мікрофон. — Зараз ми перейдемо на спеціальне медіа-освітлення. Через яскраве світло у вас може виникнути тимчасове засліплення!

— І не цілуватися в темряві, — додав якийсь дотепник. — Це ж програма для сімейного перегляду.

Екстром задоволено хихикнув, насолоджуючись веселощами, а тим часом його команда здійснювала останні приготування прожекторів і допоміжних світильників.

— Переключення відбудеться через п'ять, чотири, три, дві...

Галогенні лампи згасли — і всередині купола швидко почало темніти. За кілька секунд згасли всі лампи, і житлосфер'а поринула в непроглядну темряву.

Хтось завершав від удаваного переляку.

— Хто вшипнув мене за сраку? — почувся чийсь голос.

Темрява тривала лише якусь мить, а потім її пронизало сліпуче світло медійних прожекторів. Усі мимоволі примружилися. Тепер трансформацію було завершено: північний сегмент житлосфери НАСА перетворився на телевізійну студію. Решта купола скидалася на зячий темний сарай. Єдиним освітленням

там було відбите від стелі світло прожекторів, що кидало довгасті тіні на спорожнілі робочі місця.

Екстром відійшов назад у тінь, щасливо спостерігаючи, як члени його команди крутяться біля яскраво освітленого метеорита. Він почувався, як батько під час різдвяних свят, що бачить, як бавляться навколо ялинки його діти.

«Бачить Бог, вони на це заслужили», – подумав Екстром, навіть не підозрюючи, яка катастрофа на них насувається.

31

Погода мінялася.

Як суворий передвісник прийдешньої біди, катабатичний вітер тужливо завив і щосили шарпнув намет, у якому знайшли притулок бійці підрозділу «Дельта». Керівник групи, опустивши додаткове захисне покриття, повернувся до своїх підлеглих. Вони вже переживали таке. Негода скоро скінчиться.

Дельта-Два якраз вдивлявся у відеорепортаж, трансльований мікророботом.

– Поглянь на ось це, – стривожено мовив він.

Дельта-Один підійшов до нього й уп'явся поглядом в екран.

Усередині житлосфери було темно, за винятком яскраво освітленого квадрата з північного боку біля імprovізованої сцени. Решта купола проступала тьмяними обрисами.

– Усе нормально, – прокоментував він. – Вони випробовують телевізійне освітлення перед сьогоднішньою прес-конференцією.

– Та не в освітленні справа, – сказав Дельта-Два і показав на темну пляму посеред льоду – заповнену водою шахту, з якої нещодавно витягнули метеорит. – Онде проблема.

Дельта-Один придивився до отвору. Його і досі оточували пілони, і поверхня води видавалася спокійною.

– Нічого не бачу.

– А ти придивися. – І Дельта-Два посунув джойстик, скерувавши робота ближче до поверхні води.

Дельта-Один уважніше придивився до темного озерця талої води – і отетеріло відсахнувся.

– Що це, в біса, таке?

Дельта-Три підійшов до них і теж придивився. І теж отетерів.

– Господи, це що – яма, з якої витягнули метеорит? А хіба з водою може коїтися щось подібне?

– Ні, – мовив Дельта-Один. – Стовідсотково не може.

32 .

Хоча Рейчел Секстон і сиділа зараз у металевому ящику за три тисячі миль від Вашингтона, вона почувалася так, неначе її викликали безпосередньо до Білого дому. Перед нею на моніторі відеофону виднілося кристально чітке зображення президента Зака Герні, який сидів у вузлі зв'язку Білого дому на тлі величезної президентської печатки. Цифровий аудіозв'язок був бездоганим, і, за винятком ледь помітного запізнення сигналу, можна було подумати, що співрозмовник перебуває в тій самій кімнаті.

Їхня бесіда проходила у відвертому та оптимістичному дусі. Президент явно був задоволений – хоча й не здивований – тією сприятливою оцінкою, що її дала Рейчел знахідці НАСА. Він був також задоволений її схвальним відгуком на його рішення використати як речника такого привабливого та популярного ведучого, як Майкл Толланд. Президент перебував у жартівливому та доброзичливому настрої;

– Не сумніваюся, що ви погодитеся зі мною, – сказав Герні, – що в якомусь гіпотетичному бездоганному світі це від-, криття мало б суто

наукові наслідки. — Він зробив паузу, нахилився, і його обличчя зайняло увесь екран. — Але, на жаль, ми живемо в недосконалому,; далекому від бездоганності світі, і цей тріумф НАСА перетвориться на політичний футбол тієї ж миті, коли я зроблю оголошення про знахідку.

— Зважаючи на переконливі докази і тих поважних людей, яких ви залучили до пабліситі, я не думаю, що ваші опоненти зможуть щось протиставити. їм тільки й залишиться, що змиритися з цим відкриттям. Герні посміхнувся з ледь помітним сумом на обличчі.

— Мої політичні опоненти дійсно повірять у те, що побачать, Рейчел. Мене турбує інше — їм дуже не сподобається те, що вони побачать. Рейчел не могла не помітити, як старанно Герні уникає згадок про її батька. Він уживав лише терміни «опоненти» та «політичні супротивники».

— А ви гадаєте, що ваші опоненти почнуть волати про змову та підробку з політичних мотивів? — спитала вона.

— У цьому й полягає справжня природа цієї гри. Усе, що треба зробити, — це кинути тінь сумніву, нехай слабку, і заявити, що відкриття є всього-на-всього фальсифікацією, сфабрикованою НАСА спільно з Білим домом, і в результаті цим може навіть зайнятися спеціальна слідча комісія. Мас-медіа швидко забудуть, що НАСА знайшла беззаперечні докази існування позаземного життя, і зосередять свою увагу на виявленні інших доказів — доказів фальсифікації. .Як не сумно, але будь-який брудний натяк на це відкриття завдасть шкоди науці, Білому дому, НАСА і, якщо чесно, усій країні загалом.

— Саме тому ви відклали оголошення, поки не буде повного й чіткого підтвердження, завіреного поважними незалежними експертами?

— Моя мета подати це відкриття таким невідпорним і неспростовним чином, щоб придушити всякий цинізм та сумніви в самому зародку. Я хочу, щоб його святкували з незатьмареною радістю, на яку воно, безперечно, заслуговує. На яку заслуговує НАСА. Рейчел відчула, як її інтуїція подала сигнал. А що ж йому від мене потрібно?

— Цілком очевидно, — продовжив президент, — що ви перебуваєте в унікальному становищі, щоб мені допомогти. Ваш досвід аналітика і кривий зв'язок з моїм опонентом додадуть вашим словам про відкриття неспростовної достовірності.

Рейчел відчула зростаюче розчарування: «Він хоче мене використати... отже, Пікерінг мав рацію!» .

— Зважаючи на це, — продовжив Герні, — я хотів би, щоб ви підтримали це відкриття офіційно й особисто, як постачальник секретної інформації Білому дому та як донька мого опонента.

Ось воно. Карти розкрито.

Герні хоче, щоб я підтримала це відкриття.

Раніше Рейчел здавалося, що Зак Герні вищий за брудну під-килимну політику. Якщо вона публічно підтримає це відкриття, то проблема сенатора перейде в особисту площину; він не зможе поставити під сумнів правдивість відкриття, не ставлячи під сумнів правдивість своєї доньки. І це стане смертним вироком кандидату з гаслом «У першу чергу — родина!». •

— Якщо чесно, пане президент, то я прикро вражена тим, що з цим проханням ви звернулися саме до мене, — сказала Рейчел, дивлячись у монітор.

На обличчі Герні з'явився спантеличений вираз.

— Я гадав, що ви з радістю допоможете мені.

— З радістю? Пане президент, ваше прохання ставить мене в жахливу ситуацію — і це не кажучи вже про мої суперечності з батьком. Мені й так

не бракує проблем у стосунках з ним, а ви пропонуєте лобове зіткнення у двобої не на життя, а на смерть. Попри мою антипатію до цього чоловіка, він усе ж таки мій батько, і виставляти мене проти нього – це, якщо чесно, не гідно вас.

– Стривайте! – вигукнув Герні, підіймаючи руки так, неначе здається в полон. – Хіба я щось казав про публічність?

Рейчел на мить замовкла.

– Мені здалося, що ви хотіли, аби я вийшла разом із керівником НАСА сьогодні на прес-конференцію о восьмій годині.

У навушниках забубонів гучний сміх Герні.

– Рейчел, чому ви так погано про мене думаєте? Невже ви й справді гадаєте, що я здатен просити вас загнати ніж у спину рідному батьку перед мільйонами телеглядачів?

– Але ж в^сказали... .

– І нерже ви гадали, що я дозволю керівникові НАСА ділити славу відкриття з донькою його головного ворога? Я не намагаюся викрутитися, Рейчел, але сьогоднішня прес-конференція. – це наукова презентація. Не думаю, що ваші знання в області метеоритів, скам'янілих решток і структури льоду нададуть достовірності цій презентації.

Рейчел відчула, як у неї спалахнули шоки.

– Але ж тоді... Тоді про яку підтримку йдеться?

– Про підтримку, < більш доречну у вашій ситуації.

– Не зрозуміла? .

– Ви – моя зв'язківка. Ви проінструктуєте мій персонал з питань загальнонаціональної ваги.

– Ви хочете, щоб я підтримала це відкриття перед апаратом Білого дому? З обличчя Герні й досі не сходив іронічний вираз, спричинений її нерозумінням.

– Так. Скептицизм, з яким я зіштовхуюся поза межами Білого дому, – це ніщо в порівнянні тим, який я відчуваю серед членів мого персоналу. Довіра до мене всередині Білого дому кульгає. Моя команда почала умовляти мене скоротити витрати на НАСА. Я ігнорував ці прохання, а це було рівнозначно політичному самогубству.

– До сьогоднішнього, дня.

– Саме так. Як ми вже говорили сьогодні вранці, час оприлюднення цього відкриття видасться підозрілим для декотрих цинічних політиків, а саме цинічними політиками і є члени моєї команди в даний момент. Тому, коли вони вперше почують цю інформацію, я хочу, щоб вона виходила...

– А хіба ви не розповідали працівникам Білого дому про метеорит?

– Тільки кільком головним радникам. Тримати метеорит у секреті було моїм найголовнішим завданням.

Рейчел отетеріла. Недивно, що його очікує бунт на кораблі

– Але це не моя компетенція. Метеорит навряд чи може належати до секретної інформації, яку я аналізую.

– Хоча це й не стосується царини ваших традиційних обов'язків, відомості про відкриття безперечно мають стосунок до вашої роботи: це складна і надзвичайно важлива інформація, яку слід проаналізувати з урахуванням потенційних політичних наслідків.

– Яжне спеціаліст з метеоритів, пане президент. Може, вам краще попрохати керівника НАСА, щоб він провів цей брифінг?

– Жартуєте? Тут усі ненавидять його. Для мого персоналу Екстром – усе одно що шахрай, який торгує фальшивими зіл-лями, негідник, який продовжує заманювати мене то в одну фінансову халепу, то ,в іншу.

Рейчел збагнула, що президент має рацію.

— А як стосовно Коркі Марлінсона? Лауреата премії з астрофізики? До нього довіри буде значно більше, ніж до мене.

— Рейчел, мій персонал складається з політиків, а не з науковців. Ви, напевне, вже встигли познайомитися з доктором Мар-лінсоном. Я вважаю його надзвичайно талановитим хлопцем, але якщо я напушу його на своїх лівацьких хитромудрих інтелектуалів, то для мене в результаті це буде все одно, що врізатися на нічній дорозі у стадо розлючених лосів. Мені потрібна людина надійна й перевірена. Саме ви і є такою людиною, Рейчел. Мій персонал знає, як ви працюєте, і, враховуючи ваші кривні зв'язки, в очах членів моєї команди ви будете максимально неупередженим фахівцем. Рейчел . відчула, як її оповивають чари президентської ха-ризми.

— Нарешті ви зізналися, що той факт, що я донька опонента, має хоч якийсь стосунок до вашого прохання.

Президент винувато посміхнувся.

— Звісно, що має. Але, як ви розумієте, моя команда так чи інакше отримає інструктаж — незалежно від вашого рішення. Ви, Рейчел, образно кажучи, не шайба, а лід. Через специфіку своєї роботи ви — найбільш підходяща кандидатура для такого інструктажу. До того, ж, за збігом обставин, пряма родичка чоловіка, який хоче перешкодити тому, щоб мій персонал залишився при роботі в Білому домі і на другий термін. Тому вам довірять саме з цих двох причин.

— Вам слід було працювати торговельним агентом.

— Так, моя робота, фактично, мало чим відрізняється від роботи торговельного агента. Як і те, чим займається ваш батько. І тому хочу саме зараз укласти з вами угоду — просто так, заради цікавості. Президент скинув окуляри і поглянув Рейчел просто у вічі. Вона відчула в його погляді ту внутрішню силу, яка була притаманна її батьку.

— Я прошу вас, Рейчел, зробити мені послугу. Гадаю, що ця послуга є частиною ваших обов'язків по роботі. Ну то як? Так чи ні? Ви проінструктуєте мою команду з цього питання?

Рейчел видалося, що вона потрапила в пастку. От чорт, це гірше, ніж набридлива агресивна реклама. Навіть на відстані три тисячі миль вона відчула силу волі президента, яка проникала до неї крізь екран. Рейчел розуміла також, що це цілком доречне прохання, подобалося воно їй чи ні.

— Я маю декотрі застереження, — сказала Рейчел.

Герні здивовано вигнув брови.

— Які саме?

— Я зустрінуся з вашим персоналом у приватній обстановці. Без репортерів. Це буде приватний брифінг, а не публічна заява про підтримку.

— Даю слово. Можете вважати, що ваша зустріч уже призначена і відбудеться в надзвичайно усамітненому місці;

Рейчел зітхнула.

— Тоді згода.

Президент аж просіяв.

— Прекрасно!

Рейчел поглянула на годинник і з подивом побачила, що вже була четверта з копійками.

— Стривайте, — ошелешено мовила вона, — якщо ви виходите у прямий ефір о восьмій вечора, то ми просто не маємо часу. Навіть за допомогою отієї хитромудрої штуковини, на якій з вашої волі я сюди прилетіла, я зможу дістатися Білого дому не раніше, ніж за дві години. А потім мені треба буде підготувати нотатки до виступу і...

Президент похитав головою.

— Боюсь, я не зовсім точно висловився. Ви вестимете брифінг звідти через відеозв'язок.

— Ой! — завагалася Рейчел. — А на який час ви збираєтеся призначити відеоконференцію?

— Як щодо того, — почав президент, іронічно посміхаючись, — аби розпочати просто зараз? Усі уже зібралися і сидять, витріщившись у порожній екран телевізора. Вони вже чекають на вас. ~
Рейчел уся напружилася.

— Сер, я зовсім не готова. Не можу ж я й справді...

— А ви просто скажіть їм правду. Невже це так важко?

— Але ж...

— Рейчел, — сказав президент, нахилившись до екрана. — Запам'ятайте, що ви збираєте й обробляєте інформацію, отримуючи за це гроші. Це ваша робота. Просто розкажіть їм про те, що там у вас відбувається. — Він уже простягнув руку, щоб вимкнути свій відеотранслятор, але на мить зупинився. — І, гадаю, вам буде приємно дізнатися, що я вивів вас на владну позицію.

Рейчел не зрозуміла, що означала остання фраза, але було вже запізно. Президент від'єднався.

На мить екран перед Рейчел згас. А потім знову засвітився — і Рейчел побачила перед собою найбентежнішу картину в своєму житті. Просто перед нею був Овальний кабінет Білого дому, битком набитий людьми. Яблуку ніде було впасти. Здавалося, що там зібрався увесь персонал Білого дому. І всі ці люди невідривно дивилися на неї. Рейчел збагнула, що відеокамера, яка транслює їй це зображення, розміщується у президента на столі. «Тобто я і справді промовляю з владної позиції!», — подумала вона і відчула, як вкрилася рясним потом. З виразу облич членів персоналу Білого дому вона здогадалася, що вони не менш здивовані її появою на екрані, аніж вона — їх.

— Міс Секстон? — гукнув хрипкий голос.

Рейчел пробіглася поглядом по морю облич і побачила, хто це сказав. То була висока худа жінка, що якраз вмошувалася в передньому ряду, — Марджорі Тенч. Її зовнішність не можна було сплутати з жодною іншою, навіть у натовпі.

— Дякую, що приєдналися до нас, міс Секстон, — сказала Марджорі Тенч дещо самовдоволено. — Президент каже, що ви маєте нам щось повідомити?

33

Насолоджуючись темрявою, палеонтолог ВейліМін сидів собі сам-один на своєму робочому місці й неквапливо розмірковував. Від передчуття події, що мала статися сьогодні увечері, він відчував ентузіазм і піднесення. Невдовзі я стану найвідомішим палеонтологом у світі! Він сподівався, що Майкл Толланд виявив режисерську щедрість і не пошкодував місця для його коментарів у своєму документальному фільмі. Смакуючи свою неминучу славу, Мін відчув під ногами легеньку вібрацію і аж підскочив від несподіванки. Інстинктивне передчуття землетрусу, яке виробилося в нього завдяки мешканню в Лос-Анджелесі, зробило його надчутливим до найменших коливань земної поверхні. Однак за мить йому стало соромно за власну лякливість, і він збагнув, що вібрація була цілком нормальним явищем. «То просто шмат льодовика відламався й обрушився в океан», — нагадав він собі, полегшено зітхаючи. Він ніяк не міг при звичаїтися до цього явища. Кожні кілька годин у нічній тиші гуркотів далекий потужний вибух — то від краю льодовика відламувалася брила і падала у воду. Нора Менгор добре про це сказала: «Так народжуються нові айсберги».

Підвівшись, Мін розпростер руки. Він кинув погляд через жит-лосферу, туди, де у яскравому світлі телепрожекторів уже починалося святкування. Мін недолюблював гучні вечірки і тому пішов у протилежному напрямку. Лабіринт робочих місць був тепер схожий на мертве містечко, і Мін чомусь відчув себе в куполі, як у великій гробниці. Війнуло прохолодою, і вчений застібнув довгий піджак із верблюжої шерсті.

Попереду він побачив шахту, через яку витягли метеорит разом із найдивовижнішими в усій історії людства скам'янілими рештками.

Велетенську металеву триногу вже встигли демонтувати, і круглий ставок з'яв чорною поверхнею талої води, оточеної імі помаранчевими стовпчиками, наче небезпечна ковбана біля автомобільної стоянки. Мін повільно підійшов до води, зупинився на безпечній відстані й почав вдивлятися в'непорушну поверхню озера двісті футів завглибшки. Незабаром воно замерзне, стираючи всякі сліди тих, хто тут був.

«Яке прекрасне видовище — це озеро темної води, — подумав Мін. — Навіть у темряві».

Особливо в темряві.

Мін завагався. А тоді помітив.

Тут щось не так.

Коли він пильніше поглянув на воду, його початкове умироутворення змінилося раптовим вихором сум'яття. Він закліпав очима, знову витріщився на воду — і кинув швидкий погляд через купол, туди, де юрба людей святкувала визначну подію, зібравшись біля прес-центру. Він збагнув, що ніхто його тут, у темряві, не бачить.

Мабуть, треба комусь^про це сказати, еге ж?

Мін знову поглянув на воду, розмірковуючи, що саме він їм скаже. Можливо, це оптичний обман? Якесь дивовижне віддзеркалення?

Вагаючись, Мін зайшов за обмежувальні стовпчики і присів біля краю басейну. Рівень води був за чотири фути від кромки льоду, і він нахилився вперед, щоб краще придивитися. Так, щось тут, безумовно, було дивним. Цього не можна було не помітити, однак воно стало видимим лише тоді, коли світло в куполі вимкнули.

Мін підвівся. Так, треба обов'язково комусь сказати про це. І він похапцем рушив до прес-центру. Але, пройшовши кілька футів, натиснув на гальма. Боже милостивий! Мін крутнувся назад, до води, і його очі розширилися — він усе зрозумів. Його осяяло.

— Цього не може бути! — тихо скрикнув він.

Однак Мін знав: те, що спало йому на думку, і було єдиним поясненням.

«Стривай, не поспішай, подумай ретельно ще раз, — урезонив він себе. —

Має ж бути якесь більш реалістичне пояснення». Але що більше Мін міркував, то переконанішим ставав у тому, що перед собою бачив. Іншого пояснення немає! Він не міг повірити, що НАСА та Коркі Марлінсон примудрилися не помітити таке неймовірне явище, але Мінові це було тепер на руку. Тепер це має відкриття. Відкриття, яке здійснив Вейлі Мін. Тремтячи від збудження, він кинувся до найближчого робочого місця і знайшов там мензурку. Усе, що було потрібно, — це набрати трохи води для зразку. Це ж просто неймовірно! .

34

— Я зв'язківка, що передає розвідувальну інформацію Білому дому, — почала Рейчел Секстон, звертаючись до натовпу на екрані й намагаючись угамувати тремтіння голосу, — і до моїх обов'язків входять подорожі до тих місць на планеті, де відбуваються значущі політичні події, аналіз непевних і потенційно небезпечних ситуацій і звітування про них президенту та персоналу Білого дому.

На лобі у неї, якраз під лінією волосся, виникла краплина поту, і Рейчел змахнула її, подумки вилаявши президента за те, що навантажив її цим брифінгом без усякого попередження.

— Ще ніколи не доводилося мені подорожувати до такої екзотичної місцини, у якій я побувала цього разу. — І Рейчел обвела рукою пункт зв'язку. — Хочете — вірте, хочете — ні, але я звертаюся до вас із-за самісінького Полярного кола, з льодового поля понад триста футів завтовшки.

Рейчел помітила, як здивовано видовжилися обличчя тих, хто зібрався перед екраном в Овальному кабінеті. Вони напевно знали, що їх зібрали там не просто так, але, мабуть, ніхто з них і подумати не міг, що брифінг матиме стосунок до подій, що розгортаються поза Полярним колом.

І знову на лобі в Рейчел утворилася краплина поту. Ближче до теми, Рейчел. Це ж твоя робота.

— Я промовляю звідси до вас, відчуваючи величезний приплив гордості за свою країну... і, понад усе, — радісне збудження.

Аудиторія, не розуміючи, закліпала очима.

«От зараза, — подумки вилаялася Рейчел і знову змахнула краплину геть. — І навіщо я на це погодилася?!» Рейчел знала, і що сказала б матір, якби опинилася на її місці: «Коли не знаєш; і що казати, кажи, що знаєш!» Це старе прислів'я англійських першопрохідців Америки відбивало один із фундаментальних принципів її матері: усі перешкоди можна здолати, якщо сказати правду, і не важливо, що станеться потім.

Зробивши глибокий вдих, Рейчел випросталася на стільці й поглянула просто у камеру.

— Вибачте, хлопці й дівчата, вам, мабуть, дивно — і чого оця краля сидить там, на Північному полюсі, та ще й пітніє. Просто я трохи нервуюся.

Здалося, що всі присутні перед екраном трохи сіпнулися від несподіванки. Хтось удавано засміявся.

— До того ж, — продовжила Рейчел, — ваш бос дав мені аж цілу хвилину на підготовку до виступу перед своїм персоналом, не попередивши про це заздалегідь. Не думала я, що моя перша поява в Білому домі відбуватиметься за таких екстремальних обставин. Хрещення вогнем, та й годі.

Цього разу засміялося більше людей.

— Я ніколи не думала, — продовжила Рейчел, — що мені доведеться сидіти за столом президента, точніше — на столі, — виправилася вона, поглянувши в низ екрана:

Пролунав веселий сміх, і зблиснули посмішки. Рейчел відчула, як її заціпенілі м'язи починають поволі розслаблятися.

— Ситуація полягає ось у чому. — Нарешті голос Рейчел став її власним і зазвучав невимушено й чітко. — Останнім часом президент Герні зник з об'єктивів телекамер не тому, що втратив інтерес до своєї кампанії, а радше тому, що занурився в іншу справу. Набагато важливішу — як на його думку.

Рейчел зробила ефектну паузу й обвела поглядом аудиторію.

— В Арктиці, на шельфі Мілна, було зроблено наукове відкриття. Президент поінформує про нього світ під час своєї прес-конференції, призначеної сьогодні на восьму годину. Цю знахідку зробила група наполегливих та відданих американців, яким останнім часом катастрофічно не щастило, і тому вони цілком заслужили на таку удачу після низки нещодавніх провалів. Я маю на увазі НАСА. Ви тепер можете пишатися тим, що президент — із наполегливістю і впевненістю провидця — останнім часом

підтримував НАСА в усіх бідах, які пережило це відомство. І тепер його настійливість отримала заслужену винагороду. Тільки зараз Рейчел відчула всю історичну значущість моменту, який вона переживала. До її горла підкотився клубок, вона придушила емоції, що на неї нахлинули, і продовжила:

— Як співробітник розвідки, що спеціалізується на перевірці та аналізі інформації, я стала одним із фахівців, запрошених президентом для перевірки та підтвердження відкриття, яке зробила НАСА. Я ретельно вивчила його особисто у співробітництві з іншими фахівцями — як з представниками державних організацій, так і з цивільними особами, чия репутація не викликає жодних сумнівів і чий авторитет і відомість робить їх незалежними від впливу політиків. На мою професійну думку, інформація, яку я вам зараз представляю, є предметною за походженням і неупередженою за формою презентації. Більше того, на мою особисту думку, президент, діючи з мотивів поваги до своєї посади та до американського народу, виявив гідну всякої пошани стриманість та обережність і відклав оголошення про відкриття, хоча я знаю, що йому дуже хотілося зробити це ще минулого тижня.

Рейчел помітила, що дехто з присутніх в Овальному кабінеті обмінялися спантеличеними поглядами. А потім здивовано витріщилися на неї. Рейчел збагнула: вона цілком заволоділа увагою аудиторії.

— Пані та панове, зараз ви почуєте найдивовижнішу інформацію з усіх, що коли-небудь озвучувалися в цьому кабінеті. І, гадаю, ви зі мною одностайно погодитеся.

35

Вигляд згори, який зараз транслиювався до намету мікророботом, що кружляв під куполом життосфери, скидався на сцену з якогось авангардистського фільму: тьмяне освітлення, блискуча поверхня води в отворі, через який витягли метеорит. Біля краю цього отвору лежить долілиць якийсь азієць, і поли його піджака з верблюжої шерсті розпростерлися обабіч нього, наче величезні крила. Видно було, що він намагається взяти зразок води з цієї велетенської ополонки.

— Маємо його зупинити, — сказав Дельта-Три.

Дельта-Один погодився. Шельф Мілна мав свої секрети, котрі підрозділ «Дельта», згідно з наказом, мав, охороняти навіть із застосуванням сили.

— А як же ми його зупинимо? — виклично спитав Дельта-Два, і досі стискаючи в руці джойстик. — Ці мікророботи нічим не оснащені.

Дельта-Один невдоволено скривився. Мікроробот, що зараз ширяв у повітрі, був розвідувальною моделлю, позбавленою додаткового устаткування заради збільшення тривалості польоту. Тому він був так само безневинним, як і звичайна хатня муха.

— Треба зв'язатися з контролером, — заявив Дельта-Три.

Дельта-Один незмигтно уставився на зображення Вейлі Міна, що небезпечно завис над краєм води. Поблизу нікого не було, а крижана вода мала властивість позбавляти здатності кричати тих, хто у неї падав.

— Ану дай мені джойстик. ^

— Що ти зібрався робити? — невдоволено спитав військовик за пультом, керування.

— Те, чого нас навчили, — відрізав Дельта-Один, відсуваючи його вбік і беручись за джойстик. — Імпровізувати.

36

Вейлі Мін лежав долілиць біля отвору, через який витягли метеорит. Перегнувши руку через край, він намагався зачерпнути в мензурку води. Так, то не був зоровий обман: тепер, коли його обличчя перебувало за ярд від води, він бачив усе абсолютно чітко., Це ж просто неймовірно!

Напружившись, Мін поворушив у руці мензуркою, намагаючись дотягнутися до поверхні води. Усе, що треба було, — це здолати ще якихось кілька дюймів. Не маючи змоги дотягнутися рукою ще далі, Мін поволі підповз ближче до отвору. Якомога міцніше притиснувшись носками черевиків до льоду, він твердо вперся лівою рукою в його кромку. І знову витягнув руку настільки, наскільки зміг. Майже дістав! Він посунувся ще трохи. Нарешті! Край мензурки торкнувся поверхні води. Коли вона почала заливатися всередину, він витріщався на неї, не вірячи своїм очам.

І раптом сталося щось абсолютно незбагненне. З темряви, зі швидкістю кулі, випущеної з гвинтівки, вилетів малесенький шматочок металу. Мін встиг побачити його на якусь дешицу секунди — перед тим як він поцілів йому в праве око.

Інстинкт захищати очі сидить у людині настільки глибоко, що Мін — попри команду мозку не робити різких рухів, аби не втратити рівноваги, — мимоволі відсахнувся. Його спонтанна реакція була спричинена скоріше подивом, аніж болем. Ліва рука Міна, найближча до обличчя, інстинктивно зірвалася з льоду, щоб захистити уражене око. Рука ще не дійшла до обличчя, а він уже збагнув, яку страшну помилку зробив. Уся його вага подалася вперед, він втратив опору і захитався. Вейлі Мін оговтався надто пізно. Впустивши мензурку і намагаючись ухопитися за слизький край льоду, щоб зупинити своє падіння, він послизнувся — і шубовснув у темну діру. Хоча до води було лише чотири фути, коли голова Міна торк-, нулася її поверхні, йому здалося, що він ударився об дорогу, злетівши з мотоцикла, який мчав зі швидкістю п'ятдесят миль * за годину. Рідина, яка огорнула його голову, була настільки холодною, що нагадувала ядучу кислоту. Міна враз охопила паніка. Упавши у воду сторчголов, Мін на мить втратив орієнтацію в просторі, не знаючи, куди плисти, щоб добратися до поверхні.

Його товстий шерстяний піджак затримав удар холоду по тілу, але-на якихось кілька секунд. Нарешті випроставшись, Мін виринув на поверхню, відпльовуючись і хапаючи ротом повітря. Саме цієї миті вода добралася і до його спини, стиснувши мертвою крижаною хваткою.

— До... по... можить, — ледь витиснув він із себе, широко роззявивши рота, але замість крику вийшов лише комариний писк.

Він почувався так, наче його вдарили в груди і йому забило дух.

— До... допоможіть!

Але він і сам ледь чув свій крик. Мін так-сяк підгріб до краю отвору і спробував витягнути себе. Та перед ним вивищувалася вертикальна стінка з льоду. І не було за що схопитися. Під водою він колотив, ногами, але теж не міг знайти ані найменшого виступу. Мін напружено подався вперед, намагаючись ухопитися за край. І до краю залишався якийсь фут — не більше.

Мін відчув, як м'язи вже перестають слухатися його. Він сильніше забив ногами, намагаючись підкинути себе догори і вхопитися за край. Його тіло стало важким, як свинець, а легені, здавалося, здулися, немов розчавлені повітряні кульки. З кожною секундою просякнутий водою піджак ставав дедалі важчим і тягнув його донизу. Мін спробував скинути його, але важка тканина прилипла до тіла.

— До... по... можить!

Хвиля паніки охопила його.

Мін читав колись, що втоплення.— найстрашніша смерть, яку тільки можна уявити. Але він ніколи й подумати не міг, що йому доведеться гинути у воді. М'язи вже відмовлялися слухатися команд, які подавав його мозок, і тепер він щосили намагався просто втримати голову над водою. Просякле крижаною водою вбрання нестримно тягнуло вглиб, і він безпорадно дряпав онімілими пальцями льодяну стінку перед собою.

Тепер Мін кричав лише подумки.

. І ось сталося найстрашніше.

Мін зник під водою. Ніколи не думав він, що гинутиме, чітко усвідомлюючи сам процес своєї неминучої смерті. Але сталося те, чого ніколи не гадалося: Вейлі Мін поволі опускався вглиб, безпорадно торкаючись замерзлими пальцями крижаної стінки отвору двісті футів завглибшки. Перед його очима промайнули міріади образів. Моменти з дитинства. Кар'єра науковця. «Мене, мабуть, ніхто вже не знайде там, унизу», — спало на думку востаннє. Він осідав на дно льодовика, щоб бути похованим там навічно.

Легені Міна криком кричали, благаючи повітря. Він затримував дихання, і досі намагаючись хвицати ногами і якимось дістатися поверхні. Хочу дихати! Він відчайдушно боровся з рефлексом, що розтискував його міцно стиснуті й уже нечутливі губи. Дихати! Він востаннє спробував виплисти на поверхню. Та цієї миті природний рефлекс, діючи всупереч здоровому глузду, переміг прагнення Міна тримати рот стуленим. .

Вейлі Мін зробив вдих.

Крижана вода, що увірвалася в його легені, була для їхньої чутливої внутрішньої тканини як розплавлений свинець. Йому здалося, наче його палять ізсередини. Але жорстока вода убиває не відразу. Мін прожив іще цілих сім жакливих секунд, вдихаючи холодну воду, і кожен вдих був болючішим за попередній і не, давав його тілу такого бажаного кисню. Нарешті Мін, спускаючись у крижану темряву, відчув, що втрачає свідомість. Він був не проти. Він навіть вітав це позбавлення від мук. А повсюдно у воді довкола себе він бачив сячі цяточки світла. І це було найгарніше видовище за все його життя.

37

Східні двері для відвідувачів Білого дому розташовуються збоку Східного службового проїзду між Міністерством фінансів та Східною галлявиною.

Посилена огорожа по всьому периметру та бетонні тумби, встановлені тут після нападу на казарми морських піхотинців у Бейруті, надають цьому входу будь-якого вигляду, тільки не привітного.

Підійшовши до воріт, Габріель Еш звірила годинник, відчуваючи зростаючу нервозність. Уже за п'ятнадцять хвилин п'ята, але поруч нікого не видно.

СХІДНІ ДВЕРІ ДЛЯ ВІДВІДУВАЧІВ, О ДІВ НА П'ЯТУ ПРИХОДЬТЕ САМА.

«Ну ось, я прийшла, — подумала вона. — А ви де?»

Габріель кинула уважний погляд на обличчя туристів, що вешталися поблизу, — може, хтось із них впаде їй в око. Кілька чоловіків зміряли її поглядами, але піїли далі, не зупиняючись. Габріель уже почала думати, що, мабуть, не варто було приходити взагалі. Вона відчула, що вартовий у будці, співробітник секретної служби, уже звернув на неї увагу. Габріель вирішила, що її інформатор наклав у штани і не прийшов! Поглянувши востаннє крізь огорожу на Білий дім, вона зітхнула і повернулася, щоб піти.

— Габріель Еш? — гукнув позаду вартовий.

Габріель крутнулася на п'ятах, і серце її перелякано завмерло. Що таке?

Чоловік у будці махнув їй підійти. Охоронець виявився худорлявим і непривітним.

— Ваш співрозмовник готовий з вами зустрітись. — З цими словами він відімкнув двері й кивнув, щоб вона заходила.

У Габріель від страху аж ноги підігнулися. Вона на мить заціпеніла. (

— Мені проходити всередину?

Охоронець кивнув.

— Мене попрохали вибачитися, що вам довелося чекати.

Габріель поглянула на розчинені двері — і знову не знайшла в собі сил зробити крок уперед. Що тут відбувається? Я ж на ^це не розраховувала!

— Ви ж Габріель Еш, чи не так? — суворо спитав вартовий, явно втрачаючи терпіння.

— Так, сер, але ж...

— Тоді я настійно рекомендую вам слідувати за мною.

Ноги Габріель сіпнулися і нарешті почали рухатися. Вона обережно переступила через поріг, і важкі двері грюкнули, зачиняючись за нею. Дві доби, проведені ,без сонячного світла, переінакшили біоло-(гічний годинник Майкла Толланда. Хоча його ручний годинник показував, що незабаром настане вечір, тіло телеведучого настійливо твердило, що вже пізня ніч. Нарешті він додав завершальних штрихів своєму документальному фільму, записав його на цифровий диск і рушив через затемнений купол. Дійшовши до освітленого прес-центру, він віддав цей диск медіа-інженеру з НАСА, який відповідав за презентацію.

— Дякую, Майку, — сказав інженер і підморгнув, беручи диск. — Тепер зміниться саме поняття «популярна телепрограма», еге ж?

Толланд зморено посміхнувся.

— Сподіваюся, президентові цей фільм сподобається.

— Аякже. Та хоч би там як, а роботу зроблено. Тож тепер розслабся і насолоджуйся шоу.

— Дякую.

Стоячи у прес-центрі, залитому яскравим світлом, Толланд спостерігав, як радісний та збуджений персонал НАСА святкував появу метеорита, попиваючи канадське пиво. Толландові теж хотілося відсвяткувати цю подію, але він почувався втомленим та емоційно виснаженим. Він озирнувся — чи, бува, немає поблизу Рейчел Секстон, але вона, напевне, і досі розмовляла з президентом.

«Він хоче, щоб вона вийшла у прямий ефір», — подумав Толланд. Ні, він не засуджував Герні за це: Рейчел буде прекрасним додатком до компанії речників, що розповідатимуть про метеорит. Окрім своєї вроди Рейчел випромінювала невимушеність і впевненість у собі, які Толланд рідко зустрічав у тих жінках, що йому траплялися. До того ж траплялися вони йому переважно на телебаченні, але навіть цим безжальним жінкам з чоловічою вдачею та розкішним телеведучим бракувало саме тих якостей, які Толланд помітив у Рейчел.

І тепер він тихцем вшився від бурхливого натовпу веселих співробітників НАСА й подався заплутаним лабіринтом проходів, гадаючи, куди поділися решта цивільних фахівців. Якби попи були хоч наполовину такі зморені, як і він, то мали б зараз перебувати в житловій зоні, намагаючись хоч трохи подрімати перед знаменною подією. Толланд побачив коло обмежувальних помаранчевих стовпчиків навкруг ями, з якої витягли метеорит, вдавалося, купол угорі відлунював голосами далеких спогадів.

' І олланд спробував відкинути їх.

Забудь про привидів, сказав він собі, напруживши силу волі. Нони часто обсідали його саме в такі хвилини, коли він почувався втомленим або самотнім, — у хвилини особистого тріумфу чи якихось святкувань. Вона мала б зараз бути поруч з тобою, прошепотів голос. Самотньо стоячи в темряві, він відчув, наче падає в забуття.

Селія Берч була його коханням в аспірантурі. Одного разу на День святого Валентина він запросив цю дівчину до її улюбленого ресторану. Коли офіціант приніс їй десерт, це виявилася троянда з діамантовим перснем. Селія все одразу ж зрозуміла. І зі сльозами на очах мовила одне-єдине слово, яке зробило Майкла Толланда найщасливішою людиною в світі.

Так.

Сповнені передчуття щастя, вони придбали собі невеличкий будинок неподалік Пасадени, де Селія влаштувалася викладати точні науки. Хоча зарплата була скромною, для початку і це було добре, до того ж не так далеко, у Сан-Дієго, розташовувався Інститут океанографії імені Скріппса, де Толланд знайшов омріяну роботу на борту геологічного дослідного судна. Ця робота означала, що на три-чотири дні поспіль він відлучався з дому, але його повернення до Селії завжди були бурхливими та радісними.

Під час виходів у море Майк почав знімати на відео найцікавіші сюжети про свої пригоди для Селії, роблячи щось на кшталт невеличких документальних серіалів про своє перебування на борту судна. Після одного з таких відряджень він повернувся з не дуже якісним відео, знятим крізь ілюмінатор глибоководного батискафа, — то були перші кадри химерної хемотропної каракатиці, про існування якої досі ніхто не знав. Толланд аж підстрибував від ентузіазму, коментуючи відео.

«Та в тих глибинах — буквально тисячі досі невідомих науці видів! — аж захлинався він від захвату. — А ми лишень пошкрябали поверхню — і все! Там криються такі таємниці, про які ми навіть не здогадуємося!»

Селію заворожили пристрасність чоловіка і його стисле, суто наукове пояснення. Вона просто так показала те відео в аудиторії — і воно відразу ж перетворилося на хіт. Решта вчителів теж захотіли його подивитися. Батьки учнів прагнули його переписати. Здавалося, усі чекали на чергове повернення Майка з морського відрядження. Раптом у Селії виникла ідея. Вона зателефонувала своїй колишній однокласниці, яка працювала в той час на Ен-бі-сі, і послала їй відео.

За два місяці Майкл Толланд, повернувшись із чергового відрядження, запропонував Селії прогулятися по пляжу Кінгмен-Біч. То було їхнє улюблене місце, там вони відпочивали і мріяли.

— Я хочу тобі дещо сказати, — почав Толланд.

Селія зупинилася і взяла чоловіка за руки, а океанська хвиля тієї миті огорнула їй ноги.

— Що саме?

Толланда аж розпирало від нетерпіння.

— Минулого тижня мені зателефонували з Ен-бі-сі. Запрошують вести документальний телесеріал про океан. Це просто надзвичайно! Наступного року хочуть запустити пробний проект! Уявляєш?

Селія цьомкнула його, сяючи від радості.

— Уявляю. В тебе все, прекрасно вийде.

Якось через шість місяців Селія і Толланд йшли під вітрилом біля Каталіни, коли раптом його дружина поскаржилася на біль у боку. Кілька тижнів вони ігнорували той біль, але зрештою він став нестерпним. Селія пішла на прийом до лікаря.

І за якусь мить казкове життя Толланда розбилося на друзки і перетворилося на пекельний кошмар. Селія була хвора. Дуже хвора.

Град почав барабанити по санчатах, немов стихія вирішила дати спокій Норі й Коркі, зосередившись тепер на Рейчел і Тол-ландові. Одна з крижинок влучила в чохол, і її частина застрягла в брезенті, а друга відкололася і, відскочивши, приземлилася на рукав Рейчел. –

Придивившись до неї, Рейчел похолола: спантеличення миттєво обернулося жахом. «Крижинки» виявилися рукотворними. На її рукаві лежала бездоганно кругла льодяна кулька завбільшки з велику вишню. Її бездоганну форму спотворював лише шов. Вона була схожа на свинцеву кулю зі старовинного мушкета, виготовлену за допомогою механічного преса. Сумнівів, не лишалося: ці кульки були витвором людських рук;

Он воно що – крижані кулі.

Маючи справу з секретними документами військових, Рейчел чудово знала про існування нової експериментальної зброї з так званими імпровізованими боєприпасами – спеціальних гвинтівок, що перетворюють сніг на льодові кульки, а в пустелі переплавляють пісок на кулі скляні. Вони могли стріляти навіть водою – з силою, що трощила людські кістки. Величезна перевага цієї зброї над звичайною полягала в тому, що вона використовувала доступні матеріали і тут же* на місці, їх пере-робляла* забезпечуючи себе боєприпасами в необмеженій кількості. Рейчел зрозуміла, що їх зараз обстрілюють кулями, виготовленими тут-таки, на місці. Усе, що треба зробити для цього стрільцеві, – заштовхати в приклад потрібну кількість снігу.

Часто в світі розвідки трапляється така ситуація: що більше, людина знає, то страшнішим здається їй сценарій дій. І цей момент не був винятком. Рейчел щиро віддала б перевагу блаженному невіданню, проте пізнання в області «імпровізованого спорядження» миттєво привели її до єдино можливого висновку: їх атакує якийсь підрозділ сил спеціального призначення. Тільки ці загони мали доступ до такого виду зброї. За цим висновком з'явився ще один, набагато страшніший: імовірність пережити цю атаку дорівнювала нулю.

Цю похмуру думку перервала чергова льодяна куля. Вона пробила чохол, зі скреготом пронизала устаткування на санчатах і влучила Рейчел у Живіт. Навіть у товстому комбінезоні вона відчувала удар, що за силою та різкістю міг належати хорошему боксерові-професіоналу, коли той б'є по тулубу. Перед її очима раптом затанцювали зірочки, і Рейчел хитнулася назад, намагаючись утриматися рукою за устаткування на санчатах. Майкл відпустив мотузку, якою підтягав Нору, і кинувся вперед, щоб підтримати Рейчел, але спізнився. Вона впала назад, смикнувши за собою купу приладдя. Обидва вмить опинилися на льоду під купою електронного обладнання.

– Це кулі... – важко видихнула Рейчел, наче хтось зненацька стиснув їй груди. – Тікаймо!

50

Габріель Еш здалося, що потяг вашингтонського метро, виходячи зі станції Федеральний трикутник, рухався аж надто повільно. Вона залякло сиділа в кутку напівпорожнього вагона, а за вікнами пролітали якісь розпливчасті контури. Великий червоний конверт, який наостанок віддала їй Марджорі Тенч, лежав на колінах багатотонною брилою. .

«Треба поговорити з Секстоном! – подумала вона, коли потяг, набираючи швидкість, помчав її у напрямку до будівлі, де розташовувався офіс сенатора. – Негайно поговорити!»

У тьмяному світлі тремтячого вагона дівчина почувалася так, немов вирушила в сюрреалістичну подорож, перебуваючи під впливом галюциногенів. Угорі за вікнами миготіли тьмяні вогні, нагадуючи освітлення дискотеки.

Стіни надокучливо-нескінченного тунелю здіймалися по обидва боки прямовисними скелями величезного каньйону.

Може, усе це мені наверхлося?

Вона опустила погляд на конверт, що лежав у неї на колінах. Відкривши його, Габріель дістала одну фотографію. Лампи у вагоні змигнули, і їх спалах різко висвітлив шокуючу картину: Седжвік Секстон лежить голий у власному офісі. Його задоволена пика дивиться просто в камеру, поряд – смагляве голе тіло Габріель.

„Вона затремтіла, швидко засунула фотографію назад у конверт і неслухняними пальцями похапливо заклеїла його.

Усе скінчено.

Щойно потяг виїхав з тунелю на естакаду біля Лянфан-Плази, Габріель намацала в сумочці стільниковий телефон і набрала номер сенатора. Їй відповіла голосова пошта. Спантилена, вона подзвонила в офіс. Слухавку взяла секретарка.

– Це Габріель. Він у себе?

Секретарка здавалася дуже роздратованою.

– Де ви були? Він вас шукав.

– На зустрічі, що затягнулася. Мені треба негайно з ним поговорити.

– Тепер вам доведеться почекати до ранку. Він у Вестбрукі.

У розкішному житловому комплексі Вестбрук у Вашингтоні сенатор мав квартиру.

– Він не відповідає по стільниковому, – сказала Габріель.

– Пан Секстон відімкнув сьогодні все, у нього приватний вечір, – нагадала секретарка. – Він рано пішов.

Габріель спохмурніла. Приватний вечір. Через хвилювання вона зовсім забула, що сенатор дійсно планував провести вечір удома. А недоторканність вільних вечорів він обстоював з особливою твердістю. «Стукайте в мої двері лише в тому випадку, якщо загорівся будинок, – полюбляв говорити Секстон. – Решта цілком може почекати до ранку». Габріель вирішила, що будинок дійсно загорівся.

– Я хочу, щоб ви допомогли мені з ним зв'язатися.

– Це неможливо.

– Справа вкрай серйозна. Я дійсно...

– Та ні, я маю на увазі, що це неможливо в буквальному значенні.

Виходячи, він навіть пейджер поклав на мій стіл і наголосив, щоб його не турбували до самого ранку. Дуже на цьому наполягав. – Секретарка помовчала. – Набагато рішучіше, ніж зазвичай.

От зараза!

– Добре, спасибі. – Габріель натиснула кнопку.

– Лянфан-Плаза, – прозвучав у вагоні запис. – Пересадка на всі напрями.

Заплющивши очі, Габріель спробувала заспокоїтися і відволік-тися, але страхітливі образи брудним потоком лилися у свідомість. Огидні фотографії, де вона та сенатор займаються сексом... цілий стос документів, що підтверджують продажність Секстона. Габріель і досі чула в'їдливий голос Тенч: «Учиніть по совісті. Дайте письмове свідчення. Визнайте, що мали зв'язок».

Коли потяг, скрегочучи, під'їжджав до станції, Габріель спробувала уявити, що зробив би шеф, якби ці фото потрапили до газет. Перша ж із можливих відповідей, які спали на думку, шокувала і змусила почервоніти від сорому.

Секстон почав би брехати.

Невже це дійсно перше, що інстинктивно спадає їй на думку стосовно її кандидата у президенти?

Так. Він відразу почав би брехати... причому – блискуче.

Якби фото потрапили до газет, сенатор просто заявив би, що це груба фальсифікація. Цифрова обробка зображення набуває дедалі більшого поширення. В Інтернеті постійно трапляються бездоганно відретушовані фальшиві фотографії знаменитостей – точніше, їхні голови, приставлені до чужих тіл. Часто це виявлялися тіла порнозірок. Габріель чудово знала про вміння сенатора переконливо брехати просто в телекамеру, тому не доводилося сумніватися: він зможе довести всьому світу, що ці фотографії – лише невдала спроба зіпсувати його кар'єру. Секстон неодмінно вибухне гнівом і люттю, а можливо, навіть звинуватить в організації підробки президента.

Недивно, що Білий дім не поспішає оприлюднювати свої докази. Габріель справедливо вважала, що факти могли бумерангом вдарити й того, хто їх зробив надбанням громадськості. Хоч би якими достовірними не здавалися знімки, вони були абсолютно непереконливими.

Вона відчула несподіваний приплив надії.

Білому дому важко буде довести обґрунтованість звинувачень та справжність фотографій.

Гра Тенч здавалася безжальною в своїй простоті: або визнай зв'язок із сенатором, або побачиш, як він вирушає за ґрати. Але несподівано все чудово стало на свої місця. Білому дому було конче необхідно, щоб Габріель визнала свій роман із Секстоном, інакше фотографії не мали ніякої ваги. Раптовий приплив упевненості покращив настрої дівчини. Потяг стояв на станції з відчиненими дверима, і в душі Габріель теж немов відкрилися якісь далекі потайні двері, через які прийшла обнадійлива думка.

А може, усе, що сказала мені Тенч про хабарі, – брехня?

Урешті-решт, що бачила Габріель? Знову ж таки – нічого переконливого.

Декілька ксерокопій банківських документів, дуже неякісна фотографія Секстона у підземному гаражі. Усі ці докази цілком можуть бути сфабрикованими. Хитра і спритна Марджорі Тенч могла показати фальшиві фінансові папери зі справжніми секс-фото, розраховуючи на те, що Габріель сприйме все гамузом за чисту монету. Спосіб цей мав назву «ідентичність за асоціацією» – політики часто використовували його для проштовхування сумнівних ідей.

«Секстон не винен», – подумала Габріель. Білий дім у відчаї, тому і вирішив удатися до азартної гри без правил і залякати Габріель, примусивши публічно зізнатися у статевих стосунках із сенатором. їм дуже потрібно, щоб помічниця Секстона зрек: лася сенатора публічно і зі скандалом. Тенч намагалася переконати її вийти з гри, поки це ще можливо. І навіть визначила час – сьогодні до восьмої вечора. Типовий приклад «агресивної торгівлі». «Усе начебто сходиться», – подумала Габріель. За винятком одного.

Єдиним бентежним елементом головоломки залишався той факт, що Тенч регулярно надсилала Габріель електронні повідомлення з інформацією, спрямованою проти НАСА.

Це однозначно нашттовхувало на думку, що НАСА і справді хотіла, щоб Секстон зміцнив свої позиції проти космічної агенції, аби потім використати їх проти нього ж. Чи не хотіла? Хто-зна. Габріель збагнула, що навіть електронні листи мали чітке логічне пояснення.

А що, як ці повідомлення насправді приходили не від Тенч?

Наприклад, Тенч виявила серед персоналу того самого зрадника, який пересилав інформацію у ворожий табір, звільнила його і сама надіслала останнього листа, у якому викликала Габріель на побачення.

Тенч могла вдати, що навмисно допускала витік даних щодо НАСА, і таким чином заманити в пастку асистентку супротивника. ^

Гідравліка потягу засичала. Двері ось-ось мали зачинитися.

Погляд Габріель непорушно зупинився на платформі, а її думки, шалено неслися, переганяючи одна одну. Вона не знала, чи мають хоч якийсь сенс її несподівано виниклі підозри, чи все це – видавання бажаного за дійсне. Проте, хоч би там як, вона ані секунди не сумнівалася, що має негайно, зараз же поговорити з сенатором, навіть якщо у нього за планом вільний вечір..

Стиснувши в руці конверт з фотографіями, Габріель швидко вийшла з вагона. І якраз вчасно: двері засичали й зачинилися у неї за спиною. Тепер у неї був новий пункт призначення.

Багатоквартирний комплекс Вестбрук.

Бийся або тікай.

Як біолог, Толланд знав, що, коли живий організм відчуває небезпеку, в ньому відбуваються значні фізіологічні зміни. Адреналін заповнює мозкову кору, різко підвищуючи серцебиття і наказуючи мозку прийняти одне з найдревніших та найбільш інстинктивних рішень, що їх приймає істота: або розпочинати битву, або тікати.

Інстинкт підказував Толландові тікати, але здоровий глузд заперечував, бо він іще й досі був прив'язаний страхувальною мотузкою до Нори Менгор. Можна було б знайти укриття в житло-сфері, але нападники, ким би вони, в біса, не були, розташувалися вище по льодовику і відрізали їм шлях до відступу. А позаду льодяний простір віялом опускався донизу і закінчувався кручею, за якою починався холодний океан. Втеча в тому напрямку без варіантів означала смерть від стихії. Окрім цих непереборних перешкод залишалася ще одна: Толланд не міг кинути решту, бо з ним та Рейчел і досі були у зв'язці Коркі й Нора.

Толланд лежав поруч із Рейчел, а льодяні кулі продовжували дзюбати сани і перекинуте устаткування. Він понишпорив у купі, сподіваючись знайти щось таке, що можна використати для оборони, – ракетницю, радіо, хоч. що-небудь.

– Тікай! – здавлено скрикнула Рейчел.

Та цієї миті град куль раптом припинився. Навіть попри завивання вітру стало напрочуд тихо... немов зненацька шторм ушух. І Толланд, обережно визирнувши з-за санчат, побачив наймото-рошнішу сцену за все своє життя. З темного периметра на світло, нечутно ковзаючи на лижах, "виїхали" три постаті, схожі на привидів. На них були білі комбінезони. Замість 'лижних палок у руках зони тримали дивовижні гвинтівки, яких Толландові ще ніколи не доводилося бачити. Їхні лижі теж були химерними, більше схожими на видовжені ковзани.

Спокійно, немов розуміючи, що битву вже виграно, постаті зупинилися біля своєї найближчої жертви – непритомної Нори

Менгор. Толланд, похитуючись, став навколішки і зиркнув крізь санчата на нападників. Вони теж поглянули на нього крізь химерні електронні окуляри. Схоже, вони втратили до нього інтерес. Принаймні поки що.

Дельта-Один не відчував ані жалю, ані розкаяння, дивлячись на жінку, що непритомно лежала перед ним на льоду. Його навчили виконувати накази, а не цікавитися мотивацією. ,

На жінці був товстий чорний комбінезон, а на лобі виднівся великий набряк. Дихала вона важко й уривчасто. Одна з крижаних куль поцілила в неї, і жінка впала, втративши свідомість.

Час було завершувати роботу.

Дельта-Один став навколішки над непритомною жінкою, а його компаньйони націлили свої гвинтівки на інші об'єкти — одним був невеличкий, теж непритомний, чоловічок, що лежав поруч на льоду, а другим — перевернуті сани, за якими ховалися ще дві жертви. Хоча підлеглі Дельта-Один могли легко їх прикінчити, бо ці троє були незброєними і тікати їм не було куди, кидатися на них було б необачністю. Ніколи не розпорошуй своєї уваги, якщо в цьому немає крайньої необхідності. З супротивниками розбирайся окремо й по черзі. Як їх і було навчено, військовослужбовці підрозділу «Дельта» мали убити цих людей одного за одним. Уся хитрість полягала в тому, щоб на убитих не залишилося слідів, за якими можна було б визначити, від чого вони загинули.

Схилившись біля непритомної жінки, Дельта-Один зняв тер-морукавички і набрав жменю снігу. Міцно стиснувши жінку, він розкрив їй рота і запхав сніг у горлянку. Керівник групи поступово набив снігом рот Нори Менгор і запхав його глибоко в трахею. За три хвилини вона мала померти. Цей спосіб убивства, винайдений російською мафією, називався «біла смерть». Жертва помирала, задовго до того, як встигав розтанути сніг. Однак після смерті тіло залишатиметься теплим достатньо довго, щоб сніг розтанув. Якщо й виникнуть підозри, то все одно не залишиться явних слідів насильницької смерті. Навіть якщо хтось і здогадається, то це забезпечить їм додатковий час. А крижані кулі зіллються з докільям, набряк на лобі жінки

спийшуть на невелике падіння — що й не дивно при такому сильному вітрі. Решту трьох теж нейтралізують, а тоді уб'ють приблизно таким самим способом. А потім Дельта-Один навантажить їх тру-г пи на сани, відвезе на кількасот ярдів убік, знову зв'яже їх страхувальною мотузкою і розкладе як слід. За декілька годин їх знайдуть замерзшими в снігу і вирішать, що загинули вони від переохолодження. Ті, хто їх знайде, здивуються, що загиблі збилися з курсу, але не здивуються, що вони замерзли. Утім, нічого дивного: ракети догоріли раніш розрахованого часу, погода була вкрай поганою, а загубитися і замерзнути на льодовиковому шельфі Мілна дуже легко.

Дельта-Один закінчив набивати снігом горло жінки. Перед тим як зайнятися рештою, він од'єднав від жінки страхувальну мотузку. Згодом він знову приєднає її, а зараз керівник групи не хотів давати тим двом, що ховалися за саними, надію, що вони зможуть затягнути його жертву до безпечного місця.

Щойно Майкл Толланд став свідком убивства настільки жорстокого, що він і у своїх найкошмарніших видіннях побачити таке не зміг би. Відрізавши лінву Нори, троє нападників узялися тепер за Коркі.

Треба щось робити!

Коркі опритомнів і стогнав, намагаючись сісти, але один із військовиків штовхнув його назад, на спину і буквально пришпилював руки Марлінсона до льоду своїми колінями. Коркі скрикнув од болю, але цей крик негайно потону в шаленому вітрі.

Ледь тямлячи себе від страху, Толланд знову почав нищпорити в розкиданому приладді. Тут має щось бути! Якась зброя чи знаряддя захисту! Щось та має бути! Але все, що він перед собою бачив, — це потрошене кулями устаткування для діагностики льоду. Позаду нього Рейчел, іще не повністю оговтавшись, намагалася сісти, спираючись на свій льодоруб.

— Тікай... Майку... Тікай!

Толланд поглянув на льодоруб у руці Рейчел; Його можна використати як зброю. Більш-менш. Майкл зважив свої шанси, н кщо він нападе на трьох чоловіків з цим льодорубом, — то буде самогубство.

Коли Рейчел перекотилася і все ж таки примудрилася сісти, ' 1 Їлланд помітив позаду неї якийсь предмет. То був чималенький вініловий пакет. Молячи Бога і без надії сподіваючись, що там буде ракетниця або ж радіостанція, він проповз мимо неї і схопив пакет. Усередині Майкл знайшов великий, акуратно складений шматок поліетиленової плівки. Чорт, з неї — ніякого пуття. Толланд мав дещо схоже на своєму судні. То був маленький зонд, призначений для підйому на висоту корисного вантажу — метеорологічного устаткування, не важчого за персональний комп'ютер. Норин зонд буде тут абсолютно марним, особливо без резервуара з гелієм. Слухаючи зростаючий шум — то Коркі боровся за своє жит-Ч'Я, — Толланд відчув абсолютну й повну безпорадність, якої не відчував уже багато років. Повна розгубленість. Як і в кінофільмах, де часто перед очима приреченої на загибель людини швидко прокручується життя, у свідомості Толланда раптом спалахнули давно забуті картини його дитинства. Ось він пливе на яхті поблизу Сан-Педро, навчаючись старовинної забави моряків, яка називається «політ на вітрилі»: ти тримаєшся за вузлувату линву, що висить над океаном, і то занурюєшся у воду, то вистрибуєш із неї, розгойдуєшся, немов хлопчик, котрий вчепився за мотузку церковного дзвона. І твоя доля залежить від напнутого вітром трикутного вітрила спінакер та примх океанського бризу.

Толланд миттю повернувся поглядом до зонда, який і досі тримав у руках, і здогадався, що то його розум не примирився з неминучою смертю, а навпаки — знайшов потрібне рішення. Ми полетимо на вітрилі! \

Поки Коркі щосили боровся зі своїм убивцею, Толланд хутко зірвав із зонда футляр. Він не мав ілюзій стосовно того, що його план міг спрацювати лише за низки умов, але точно знав, що коли залишитися тут і нічого не робити, то це означатиме приректи всіх на вірну смерть. Толланд міцно стиснув складений зонд. Прикріплена до нього табличка попереджала: **ОБЕРЕЖНО: НЕ ВИКОРИСТОВУВАТИ ЗА ШВИДКОСТІ ВІТРУ ПОНАД 10 ВУЗЛІВ.**

До. біса застереження! Міцно тримаючи пакунок, щоб той не розкрився раніше, Толланд підповз до Рейчел, яка сиділа, спершись на руку. Коли він примостився поруч, то помітив у її очах здивування.

— Тримай ось це! — гукнув Толланд.

Віддавши Рейчел зонд, він просунув' призначену для корисного вантажу защіпку крізь один із карабінів на свій «збруї». А потім перекотився на інший бік і просунув защіпку крізь карабін Рейчел. .

Тепер вони удвох стали єдиним цілим. ,

Друзі нерозлийвода. Лише смерть розлучить нас!

А з-поміж них один обвислий край мотузки тягнувся по снігу до Коркі, який і досі боровся за своє життя... а потім — іще на десять ярдів далі, до відстебнутого карабіна Нори Менгор, що валявся поруч із нею/'

«Норі — кінець, — подумав Толланд. — їй уже нічим не допоможеш».

Нападники схилилися над Коркі, трамбуєчи сніг, щоб потім захвати йому до рота. Астрофізик відчайдушно пручався. Толланд збагнув, що ще трохи — і вони можуть спізнитися.

Він вихопив з рук Рейчел складений зонд, зроблений з матеріалу легкого, як цигарковий папір, але надзвичайно міцного. Що ж — будь, що буде!

— Тримайся!

— Майку? — гукнула Рейчел. — Що ти...

Толланд підкинув складений зонд угору, просто над їхніми головами. Лютий вітер підхопив його, і пакет, гучно ляснувши, умить наповнився повітрям і розкрився, як парашут.

Толланда аж зігнуло, смикнувши за «збрую», і він умить здогадався, що недооцінив силу катабатичного вітру. За якусь дешицю секунди вони з Рейчел підлетіли і понеслися над льодовиком. А за мить Толланд відчув поштовх — то линва натягнулася від ваги Коркі Марлінсона. На відстані двадцяти ярдів їхнього друга висмикнуло з рук нападників, причому один з них гепнувся спиною на лід. З несамовитим криком Коркі теж понісся по льоду ледь не зачепивши перекинуті сани. За ним потягнулася мотузка, до якої колись була прикріплена Нора Менгор. «Ми нічим не можемо їй допомогти», — знову запевнив себе Толланд. — * Безладною купою ганчір'яних ляльок троє людей понеслися іїіііііі по льодовику. їм навздогін полетіли крижані кулі, але Толланд знав, що нападники вже змарнували свій шанс. їхні постаті залишилися позаду. Вони поступово зблякли і перетворилися на маленькі цятки на фоні світіння сигнальних ракет.

Толланд почув, як скрегоче лід під його надутим комбінезоном від „немилосердного прискорення, і радість утечі швидко змінилася тривогою. Попереду, мейш ніж за дві милі від них, льодовиковий шельф, Мілна різко і круто обривався, а внизу на глибині ста футів гуркотіли смертельні хвилі Північного Льодовитого океану.

52

Марджорі Тенч посміхалася, йдучи сходами униз, до відділу зв'язку Білого дому — комп'ютеризованого передавального пункту, звідки розсилалися прес-релізи, сформульовані угорі, у відділі інформації. Зустріч із Габріель Еш- минула успішно. Достатньо наляканною була секретарка сенатора, щоб дати письмове свідчення про їхній зв'язок, чи недостатньо, але сумнівів не залишалося: цю спробу варто було зробити.

«Габріель надто розумна, аби намагатися врятувати його», — подумала Тенч. Бідолашна дівчина навіть не уявляє, з яким тріском закінчиться політична кар'єра Секстона. За кілька годин-відбудеться прес-конференція президента, присвячена метеориту, і вона стане для сенатора нищівним ударом нижче пояса. _ У цьому вже можна було не сумніватися. А якщо Габріель Еш піде їм назустріч, це стане для Секстона останнім смертельним ударом, після якого він уже не зможе оговтатися і поповзе, осоромлений, геть. Уранці Тенч зробить письмове свідчення Габріель надбанням преси разом із репортажем про заперечення, з яким неодмінно виступить сенатор.

Як подвійний удар у боксі.

Зрештою, політика,— це не лише вміння виграти вибори, це вміння виграти їх упевнено і сильно, так, щоб чітко донести свої переконання та своє бачення майбутнього країни до виборця. Якщо поглянути на історію Сполучених Штатів, то президент, який ледь протискувався до Білого дому з .маленькою перевагою, спромагався зробити для країни вкрай мало — він був послабленим від самого початку, і конгрес ніколи не забував йому про це нагадати.

В ідеалі руйнація кампанії сенатора Секстона мала бути всеосяжною: атака двома напрямками — як на його політику, так і на його мораль. Ця стратегія, відома у Вашингтоні як «угорі і внизу», була запозичена у військових: змушуй супротивника воювати на два фронти. Коли якийсь кандидат роздобував негативну інформацію про свого опонента, він чекав, поки не з'явиться ще одна, а потім оприлюднював обидві. Така подвійна атака завжди була ефективнішою за поодинокий постріл, особливо якщо

зачіпала окремі аспекти кампанії суперника: перша націлювалася на його політику, а друга — на особистість і вдачу. Відбиття політичної атаки потребувало логіки, атаки на особистість — пристрасті й емоцій; відбиття обох одночасно вимагало ретельного балансу між логікою та емоціями, а це було майже нереально.

Сьогодні увечері сенаторові Секстону буде непереливки, коли йому доведеться вибиратися з політичного кошмару, спричиненого гучним триумфом НАСА, однак його доля стане ще прикрішою, коли на'додачу до необхідності захищати свою позицію стосовно НАСА його ще й публічно обізвуть брехуном. І зробить це не хто-небудь, а його власна асистентка.

Підходячи до дверей відділу інформації, Марджорі Тенч відчула захват від боротьби. Політика — це війна. Вона глибоко вдихнула і поглянула на годинник: п'ятнадцять хвилин на сьому. Невдовзі пролунає перший постріл. Вона відчинила двері й увійшла до кімнати.

Відділ інформації був маленьким не через б.рак місця, а через відсутність необхідності. Це був один із найпотужніших та найефективніших відділів інформації у світі, але працювало в ньому всього-на-всього п'ятеро людей. І зараз вони стояли біля своїх блоків електронного устаткування, наче плавці, що приготувалися стрибнути в басейн за сигналом стартового пістолета.

Приготувалися, виснувала Тенч, побачивши їхні сповнені ентузіазму очі. Вона не переставала дивуватися — як цей крихітний відділ, маючи в своєму розпорядженні лише дві години, зумів вийти па зв'язок з більш ніж третиною населення всього цивілізованого світу. Маючи електронний зв'язок буквально з десятками тисяч світових джерел новин — від найбільших телевізійних конгломератів до найменших місцевих газет, — відділ інформації Білого дому мав змогу сягнути найвіддаленіших куточків світу, натиснувши лише кілька кнопок.

Комп'ютерні радіофакси видавали прес-релізи на вхідні пристрої радіо- і телестанцій, газет та інтернет-видань від штату Мен аж до Москви.

Працювала широка мережа розсилки повідомлень електронною поштою.

Телефонні автоматичні набирачі номеру обдзвонювали тисячі медіа-менеджерів і крутили їм заздалегідь записані голосові повідомлення.

Вебсторінка сенсаційних новин видавала безперервно оновлювані новини та дані в заданому форматі. Джерела новин, здатні працювати в режимі «прямої подачі матеріалу», — Сі-ен-ен, Ен-бі-сі, Ей-бі-сі, Сі-бі-ес, а також закордонні синдикати — отримували численні запрошення і пропозиції безкоштовної прямої трансляції. Усе, що ці медіа-мережі планували, доведеться зі скреготом загальмувати заради термінового' виступу президента Сполучених Штатів.

Повне і цілковите проникнення в усі куточки Землі.

Наче генерал, що інспектує своє військо, Тенч поважно підійшла до столу з копіями і взяла звідти роздруківку прес-релізу-блискавки, який зараз чекав свого часу в передавальних машинах, наче патрони в магазині гвинтівки.

Прочитавши роздруківку, Тенч тихо посміхнулася сама собі. Зазвичай стандартний прес-реліз, «заряджений» для трансляції, бував досить незграбним у стилістичному плані і більше скидався на рекламне оголошення, аніж на заяву Білого дому. Але цього разу президент наказав відділові інформації докласти всіх зусиль. Що вони й зробили. Текст вийшов бездоганним: легким, зрозумілим та інформативним. Кожне слово мало високий смисловий та емоційний заряд. Це була вбивча суміш. Навіть агенції новин, що мали автоматичні шукачі «ключових фраз» для сортування

вхідних повідомлень, побачать у цьому прес-релізі масу «червоних прапорців»* якими зазвичай позначають варту уваги інформацію.

Від кого: Відділ інформації Білого дому

Тема: Термінове звернення президента Сполучених Штатів

Сьогодні, о двадцятій годині східного поясного часу президент Сполучених Штатів дасть термінову прес-конференцію в прес-центрі Білого дому. Наразі тема його заяви є засекреченою. Прямий аудіо- та відеорепортаж здійснюватиметься звичними каналами.

Поклавши аркуш назад на стіл, Марджорі Тенч кинула на персонал відділу задоволений погляд і схвально кивнула. Працівники були сповнені ентузіазму.

Запаливши цигарку, вона навмисне повільно випустила дим, посилюючи відчуття важливості моменту. Нарешті розпливлася посмішкою і сказала: – Пані та панове, вмикайте свої пристрої!

53

Розум Рейчел Секстон повністю втратив здатність до логічного мислення. Не залишилося в її голові думок ані про метеорит, ані про загадкову роздруківку, що лежала в її кишені, ані про Міна, ані про жакливій напад, вчинений на них на льодовику. Залишилася одна-єдина поточна справа;

Порятунок. ч .

Унизу мелькала крига, схожа на нескінченне гладеньке шосе. Рейчел не розуміла, що відбувається з її тілом: чи то воно заціпіло від страху, чи то його захищає щільний костюм. Болю вона не відчувала. Не відчувала нічого.

Однаке...

Пристабнута біля пояса до Толланда, Рейчел на мить опинилася з ним лицем до лица, з'єднавшись у ніякових обіймах. Десь попереду, наповнений вітром, мчав балон кулі, більше нагадуючи гальмівний парашут перегонного автомобіля. Коркі летів услід, шалено обертаючись, немов валун, що котиться з гори. Слабке світло, що позначало те місце, де їм довелося пережити страшний напад, майже зникло з очей.

Вони мчали дедалі швидше, а тертя нейлонових костюмів об лід ставало дедалі сильнішим, видаючи сичання, що переходило у свист. Важко було точно визначити, з якою швидкістю вони рухаються. Гладка поверхня під ними з кожною секундою проносилася все швидше і швидше. Незнищенна повітряна куля не збиралася ані рватися, ані уповільнювати політ, ані відпускати від себе «пасажирів».

«Треба відчіплятися», – подумала Рейчел. Адже вони мчали в напрямку від однієї смертельної небезпеки до іншої. Напевне, до океану вже миля – не більше! Сама лише думка про крижану воду сколихнула страшні спогади.

Пориви вітру ставали дедалі різкішими, а з ними збільшувалася і швидкість. Десь позаду верещав од страху Коркі. Рейчел розуміла, що вже за декілька хвилин усі троє стрімко перелетять через крижане урвище й опиняться у владі вбивчої океанської стихії.

Толланд, очевидно, думав про те саме – він намагався відстебнути кріплення.

– Не можу розчепити! – прокричав він. – Натяг дуже великий!

Рейчел сподівалася, що хвилине послаблення вітру допоможе Майклу, але безжальний вітер дув з неослабною завзятістю.

Намагаючись допомогти, вона зігнулася і з силою увіткнула в лід підшви зі шпичаками. Через це в повітря здійнявся цілий вихор крижаних та снігових бризок, дуже схожий на півнячий хвіст. Швидкість руху трохи ослабла.

— Давай! — прокричала Рейчел, трохи піднявши ногу.
В результаті канат метеозонда на мить ослабнув. Толланд потягнув кріплення, намагаючись відстебнутися. Нічого не вийшло — навіть близько.

— Ще раз! — прокричав він.

Цього разу обидва зігнулися одночасно й уперлися в лід шипами, здійнявши в повітря ще більший фонтан льоду і снігу. В результаті їх рух сповільнився вже помітніше.

— Ще раз!

І за командою Толланда обидва висмикнули шпичаки з льоду Куля рвонула вперед. Натяг ослаб, і Майкл засунув палець під карабін, смикаючи гачок і намагаючись розстебнути замок кріплення. Цього разу він виявився ближчим до мети, але натяг і досі залишався дуже сильним. Нора не випадково, хвалилася, що кріплення на її поясах найвищої якості — надміцні, зі спеціальним додатковим отвором у металі й особливими замками безпеки для того, щоб вони могли витримати будь-який натяг.

«Загинемо через супернадійність замків безпеки», — подумала Рейчел, і від цієї іронії їй було зовсім не смішно. .

— Спробуймо ще раз! — скрикнув Толланд.

. Зібравши всю свою енергію і силу, Рейчел відчайдушно зігнулася і встромила в лід обидва шиповані черевики. Вигнувши спину, вона спробувала натиснути на шипи всією своєю вагою* Толланд зробив те саме. Тепер вони попливли на животах, утворюючи тілами гострий кут. При цьому кріплення на їхніх поясах, іще сильніше натягнуло сполучну лінву. Толланд сильніше уперся ногами в лід, а Рейчел вигнулася дугою. Тертя об лід ледь не ламало їй ноги. їй здалося, що щиколотки не витримують.

— Нумо... нумо... — Толланд напружився щосили, намагаючись звільнити замок, поки їхня швидкість уповільнювалася. — Вже майже ...

Раптово на черевиках Рейчел клацнули шипи. Металеві клеми відірвалися, і шиповані підшви полетіли назад, у ніч, проскочивши просто над Марлінсоном. Повітряна куля одразу ж рвонула вперед, а Рейчел і Толланда занесло вбік — і Майкл випустив із рук замок..

— Чорт!

Метеозонд, немов розсердившись, що на якийсь час його уповільнили, знову помчав уперед під могутніми поривами вітру.

Гелер він нісся льодовиком ще швидше, ніби відчувши близькість океану. Рейчел розуміла, що вони стрімко наближаються до обриву і до падіння у Північний Льодовитий океан з висоти ста футів. Проте їх чекала ще одна страшна небезпека: дорогу перегороджували три величезні снігові «дамби». Навіть маючи захист у вигляді м'яких термокомбінезонів, Рейчел вжахнулася від перспективи перельоту через ці снігові пагорби.

Відчайдушно намагаючись упоратися зі сполучною лінвою, Рейчел намагалася знайти спосіб відстебнути повітряну кулю. Раптово вона почула ритмічне постукування по льоду — швидке стакато, звук зіткнення металу з голим льодом.

Льодоруб!

Від страху вона зовсім забула, що до її пояса міцно прикріплений льодоруб. Легкий алюмінієвий інструмент підстрибував на реміні. Рейчел поглинула на мотузку, що тягнулася від повітряної кулі. Товстий плетений нейлоновий шнур. Простягнувши руку, вона намацала льодоруб. Ухопивши за руків'я, сильно смикнула його до себе, натягуючи еластичний шнур. Лежачи на боці, Рейчел підняла руки вгору, за голову, приставивши зазублене лезо сокирки до товстого, туго натягнутого шнура. І почала незграбно його пиляти.

-г- Так! — зрадів Толланд, намацуючи рукою свій льодоруб.

Ковзаючи вниз льодовиком, витягнувшись із піднятими над головою руками, Рейчел щосили пиляла туго натягнутий шнур. Синтетичний, дуже міцний, він усе-таки поволі піддавався її зусиллям. Толланд теж зігнувся, наскільки було можливо, підняв руки і почав пиляти в тій же точці, але знизу. Немов дроворуби, вони синхронно запрацювали двома сокирками. Іноді леза стикалися, і тоді лунав пронизливий металевий звук.

Поволі шнур почав тоншати.

«У нас усе вийде! – подумала Рейчел. – Зараз ця штука трісне!»

Несподівано срібляста поліетиленова куля стрімко рвонула догори, немов потрапивши у вертикальний повітряний потік. Вжахнувшись, Рейчел зрозуміла, що метеозонд просто відтворює контур земної поверхні.

Приїхали.

Зараз почнуться пагорби.

Біла снігова стіна перегородила шлях лише на мить, а наступної миті вони вже опинилися на ній. Від удару, який відчула Рейчел, гепнувшись об крутий схил, аж подих забило. Льодоруб вибило з рук. Як той водний лижник, що безладно перекоївся через трамплін, бо заплутався у «віжках», Рейчел відчула, як їх з Толландом потягло угору і швиргонуло вперед, наче з катапульти. Низина між пагорбами пролягла далеко під ними. Наполовину перерізаний канат тримав їх міцно, тягнучи догори і несучи до наступного пагорба. На мить перед очима Рейчел виник пейзаж, що простягався попереду. Ще дві «дамби», за ними невелике плато, а там – обрив до океану.

Раптом до німого жаху, що охопив Рейчел, додався високий відчайдушний крик Коркі Марлінсона. Десь ззаду він щойно перелетів через перший пагорб. Усі троє злетіли у повітря, а куля тягнула їх уперед, видряпуючись угору, немов дика тварина, що намагалася порвати ланцюг, на якому її тримав поневолювач.

Несподівано над головою пролунав гучний, схожий на постріл, звук.

Зіпсований канат усе ж таки не витримав. Його кінець влучив Рейчел просто в обличчя. Раптом вона збагнула, що стрімко падає. А десь угорі куля, нарешті опинившись на волі, хутко понеслася до океану.

Заплутавшись у мотузках та кріцленнях, Рейчел з Толландом полетіли вниз.

Коли під ними враз виросла вершина другого пагорба, Рейчел зіщулилася, очікуючи удару. Ледве проминувши вершину другого пагорба, вони приземлилися на його протилежному боці, причому комбінезони значно пом'якшили удар.

()віт перетворився на плутанину рук, ніг та льоду. Рейчел відчула, і що її стрімко винесло вниз схилом на центральну низину. Інстинктивно вона розкинула руки і ноги, намагаючись відтермі-и у вати зустріч з наступною горою. Рух уповільнився* але не сильно, і вже за декілька секунд вони з Толландом злетіли угору схилом. На самісінькій вершині вони знову пережили момент невагомості – і перескочили найвищу точку. А тоді Рейчел з жахом збагнула, що вони обидва почали завершальний смертельний і нуск схилом пагорба на плато, що межує з океаном... останні вісімдесят футів льодовика Мілна.

Вони мчали до урвища, і цієї миті Рейчел згадала, що їх трохи гальмує Коркі, сполучений з ними страхувальною лінвою, їх рух уповільнився. На жаль, це сталося надто пізно. Обрив льодовика стрімко наближався. Рейчел безпорадно закричала.

І сталося найжахливіше.

Край поверхні льодовика легко вислизнув з-під їхніх тіл. ()станне, що запам'ятала Рейчел, було падіння. > -

Житловий комплекс Вестбрук розташований за адресою М-стрит, Північний Захід, 2201, і, як зазначено в рекламних проспектах, ця адреса є однією з небагатьох у Вашингтоні, яку можна безпомилково знайти. Габріель похапцем проскочила крізь розкішні обертальні двері й опинилася в оздобленому мармуром фойє, де оглушливо гуркотів штучний водоспад.

Службовець за столиком реєстрації здивовано підвів на неї погляд.

— Міс Еш? Я не знав, що ви до нас сьогодні завітаєте.

— Вибачте, я поспішаю, — мовила Габріель і швидко розписалася в журналі.

Годинник угорі показував двадцять дві хвилини по шостій.

Швейцар почував потилицю.

— Сенатор дав мені список запрошених, але вас там немає...

— Люди часто забувають про тих, хто їм потрібен найбільше. — Вона удавано посміхнулася і пройшла повз нього до ліфта.

Швейцар занепокоєно завогтузився.

— Краще я йому зателефоную.

— Як знаєте, — відповіла Габріель, заходячи до кабінки і натискаючи на кнопку. Все одно телефон сенатора не працює.

Піднявшись на дев'ятий поверх, Габріель вийшла і рушила елегантним затишним коридором. У кінці вона помітила кремезну фігуру особистого охоронця сенатора, що сидів біля дверей. Останнім часом люди цієї професії часто виставлялися у голівудських фільмах такими собі героями. Він мав змучений вигляд. Габріель здивувалася, побачивши охоронця в начебто неналежний час та у неналежному місці, але він, завваживши її, здивувався ще більше. І аж підскочив від несподіванки, коли вона підійшла.

— Знаю, знаю, — мовила Габріель іще на підхрді. — Сьогодні у сенатора вільний вечір. І він не хоче, щоб його непокоїли.

Охоронець ствердно закивав.

— Він суворо наказав мені нікого не пускати, бо...

— Я у невідкладній терміновій справі.

Охоронець закрити одвірок своїм тілом.

— Зараз у сенатора приватна зустріч.

— Та невже? — мовила Габріель, витягнувши червоний конверт і змахнувши ним перед носом чоловіка. — Я щойно з Овального кабінету. Мені конче потрібно передати сенаторові цю інформацію. З ким би він там не злягався, цим людям доведеться кілька хвилин обійтися без нього. А тепер — дайте мені пройти.

Охоронець трохи завагався, побачивши на конверті печатку Білого дому.

«Не змушуй мене розкривати його», — подумала Габріель.

— Залиште мені цей конверт, — сказав охоронець. — Я передам його сенаторові.

— Уже віддала, аякже! Я маю прямий наказ від Білого дому передати цей конверт особисто в руки панові Секстону. І якщо я з ним негайно не поговорю, то завтра нам усім доведеться шукати роботу. Вам ясно?

Охоронця явно розривали суперечливі почуття, і Габріель відчула, що сенатор і справді дуже наполягав на тому, щоб до нього сьогодні нікого не пускали. Тому вирішила діяти рішуче. Тицьнувши конверт мало не в обличчя охоронцю, Габріель сти-

111
ила голос до шепоту і мовила ті шість слів, яких вашингтонські охоронці бояться як вогню.

— Ви просто не розумієте серйозності ситуації.

Річ у тім, що співробітники безпеки, що працювали з політиками, ніколи не розуміли всієї серйозності ситуації. Вона були просто найманцями, їх

завжди тримали в невіданні, і тому вони ніколи не знали – чи твердо випиратися і стояти на своєму, виконуючи наказ, чи наражатися на ризик втратити роботу через власну осліпучу впевненість, ігноруючи якусь несподівано виниклу кризу.

Охоронець інстинктивно ковтнув слину, витріщившись на пакет з Білого дому.

— Гаразд, але я скажу сенаторові, що ви дуже наполягали, аби вас впустили.

Він відімкнув двері, і Габріель швидко проскочила повз нього, перш ніж він встиг передумати. Увійшовши до приміщення, вона тихо зачинила двері і знову замкнула їх.

Опинившись у фойє, вона почула приглушені голоси з «лігва» Секстона в кінці коридору – чоловічі голоси. Сьогоднішній вільний вечір явно не був призначений для «сердечної» зустрічі, як спочатку здалося Габріель.

Підходячи ближче до лігва, вона проминула відкриту комірчину, де висіли півдюжини дорогих чоловічих пальт – явно з шерсті та твіду. На підлозі стояло кілька валізок-дипломатів. Безперечно, сьогоднішня зустріч була діловою. Габріель уже майже проминула комірчину, як одна з валізок впала їй в око. На іменній табличці виднівся чіткий логотип компанії – яскрава червона ракета.

Дівчина зупинилася і, нахилившись, прочитала:

СПЕЙС АМЕРИКА, ІНКОРП.

Габріель ошелешено перевела погляд на інші валізи.

БІЛ АЕРОСПЕЙС. МАЙКРОКОСМ, ІНКОРП. РОТАРІ РОКЕТ КОМПАНІ. КІСТЛЕР АЕРОСПЕЙС

У голові помічниці сенатора прозвучало відлуння хрипкого голосу Марджорі Тенч. А чи знаєте ви, що пан Секстон бере хабарі від приватних космічних компаній?

Габріель поглянула в затемнений коридор на склепінчастий вхід до кімнати сенатора – і її пульс пришвидшився. Вона знала, що може озватися, дати знати про свою присутність, однак з подивом для самої себе відчула, що мовчки їй мало-помалу йде далі коридором. Підійшовши на відстань кількох футів до входу, вона безшумно стала в затінку і почала прислухатися до розмови.

55

Дельта-Три залишився, щоб забрати тіло Нори Менгор, а двоє інших військовиків ринулися льодовиком за своєю здобиччю.

На ногах у них були спеціальні лижі з' електричним приводом.

Сконструйовані за зразком звичайних лиж, призначених для вільного продажу, ці лижі мали щось на кшталт прикріплених до них маленьких танкових гусениць. Це робило їх схожими на снігоходи з гусеницями позаду та лижами попереду, тільки ці снігоходи надягалися на ноги. Швидкість регулювалася притисканням вказівного та великого пальців у правій рукавичці, де під цими пальцями містилися спеціальні пластинки. Потужна гелієва батарея кріпилася до ноги як велика шкарпетка. Це дозволяло збільшити теплозахист і забезпечити безшумність пересування. Завдяки кмітливості винахідників кінетична енергія, що вироблялася під час спуску лижника схилом, використовувалася для заряджання батареї!

Дельта-Один мчав, низько нагнувшись, до океану й оглядав кригу. Вітер підганяв його в спину. Його прилад нічного бачен-

ня чимось нагадував модель «Патріот», якою користувалися морські піхотинці. Дельта-Один споглядав місцевість через шес-тикомпонентні лінзи 40х90 мм з подвоювачем збільшення та інфрачервоною системою, що покривала дуже велику відстань.. Зовнішній світ у цих окулярах виглядав у світло-

блакитних холодних тонах — таке забарвлення спеціально придумали для арктичної місцевості, з властивим їй високим рівнем відбиття світла від снігової та льодової поверхні.

Наблизившись до першого пагорба, Дельта-Один помітив крізь свої окуляри дві яскраво позначені смуги нещодавно проораного снігу, які піднімалися схилом, наче сяюча в ночі стріла. Вочевидь, троє втікачів або не здогадалися відстебнутися від свого імпровізованого вітрила, або не спромоглися цього зробити. Хоч так, хоч сяк, але якщо вони не встигли відстебнутися перед останнім пагорбом, то, напевне, вже бовталися десь у крижаних хвилях океану. Дельта-Один знав, що теплі комбінезони подовжать життя жертвам, але безжальні прибережні течії за- * тягнуть їх на глибину і смерть буде неминучою. х

Однак попри свою впевненість Дельта-Один був навчений, що треба не припускати, а знати напевне. Він мав побачити трупи. Низько пригнувшись, він стиснув вказівний та великий пальці і поїхав угору по схилу першого пагорба.

Майкл Толланд лежав, не ворухачись і оцінюючи — чи важко він забився під час падіння. Так, досить важко, але він відчував, що кістки цілі. Він анітрохи не сумнівався, що саме м який комбінезон урятував його від серйозних травм. Толланд розплющив очі, і думки його поволі й неохоче сконцентрувалися. Там, де він опинився, усе здавалося м якшим...

тихішим... вітер і досі завивав, але не з такою люттю.

Ми ж, здається, перелетіли через край?

Придивившись, Толланд помітив,, що лежить на льоду, накривши собою Рейчел Секстон майже під прямим кутом, хрест-навхрест. їхні зчеплені карабіни та мотузки переплуталися. Він

відчував під собою її подих, але не бачив обличчя. М'язи майже не слухалися його, і Толланд насилу скотився з Рейчел.

— Рейчел? Рейчел! Ти як? — спитав Толланд, не впевнений, що його губи видають хоч якийсь звук.

Толландові пригадалися останні секунди їхнього відчайдушного польоту.

Ме.теозонд рвонув угору, шнур лопнув, вони впали на дальній схил пагорба, скотилися, потім їх понесло кригою, яка швидко скінчилася. Толланд і Рейчел упали вниз, але падіння було навдивовижу нетривалим. Замість упасти в океан вони пролетіли якихось десять футів, ударилися об іще один масив льоду — і зупинилися, бо їх, наче якорем, втримало тіло Коркі, що тягнулося позаду.

Підвівши голову, Толланд поглянув у бік океану. Недалеко від них лід закінчувався стрімким урвищем, за яким чувся гуркіт океанських хвиль. Повернувши голову назад до льодовика, Толланд уважно вдивився в нічну темряву. На відстані двадцяти ярдів від того місця, де вони зараз лежали, його погляд уперся в круту крижану стіну, яка, здавалося, нависала над ними. І цієї миті він збагнув, що трапилось. Якимось чином їм вдалося не-ушкодженими зісковзнути з основного масиву льодовика на нижню льодову терасу. Ця ділянка була пласкою, завбільшки з хокейне поле і вже частково відколосалася, приготувавшись будь-якої миті зсунутися в океан.

«Ага, утворення айсбергів», — подумав Толланд, озираючи непевну крижану платформу, на якій він зараз лежав. Це був широкий квадратний брус льоду, що звисав з льодовика немов балкон, з трьох його боків виднілися уступи, що вели до океану Цей гігантський балкон тримався за льодовик тільки своєю тильною частиною, і Толланд не міг не бачити, що це з'єднання було аж ніяк не надійним. Межею, де нижня тераса примикала до льодовика, пройшла зяюча розщелина футів з чотири завширшки. Невдовзі сила тяжіння мала перемогти. .

А ще більше за цю розщелину налякав Толланда вид непорушного тіла Коркі Марлінсона, що лежало, скоцюрбившись, на льоду. Астрофізик був за десять ярдів від них, наприкінці страхувальної мотузки. Толланд спробував підвестися, але він і досі був прикріплений до Рейчел. Помінявши позицію, він почав розчіпляти мотузки та карабіни.

Рейчел кволо спробувала сісти.

— А ми що — не перелетіли через край? — спитала вона ошелешено.

— Ми впали на нижній блок льоду, — пояснив Толланд, нарешті відв'язавшись од неї. — Треба допомогти Коркі. —

Відчуваючи біль у всьому тілі, Майкл спробував підвестися, але ноги зрадницьки затремтіли і підігнулися. Ухопившись за страхувальну лінву, він щосили смикнув її. І Коркі ковзнув до них по льоду. Толланд смикнув іще кілька разів — і Коркі опинився на кризі за кілька футів од них. Коркі Марлінсону дісталось на горіхи. Він був увесь побитий. Його окуляри злетіли, щока була сильно порізана, а з носа текла кров. Побожування Толланда, що Коркі загинув, швидко розвіялися, коли астрофізик перевернувся на спину і злобно витріщився на них.

— Господи! — вигукнув він, затаючись. — Оце покаталися!

Толланд полегшено зітхнув.

Рейчел сіла, скорчившись од болю. Потім озирнулася.

— Треба... треба звідси вшиватися. Схоже, що ця брила льоду ось-ось впаде.

Толландові не треба було двічі пояснювати. Залишалось єдине питання — як звідси вшитися. ■ •

Але часу на прийняття рішення в них уже не було. Над їхніми головами на льодовику почулося знайоме тонке дзижчання. Толланд різко поглянув угору і побачив дві постаті в білому, що легко, мов привиди, підкотилися до краю і разом зупинилися. Двоє чоловіків якусь мить постояли, придивляючись до своєї скаліченої здобичі і смакуючи перемогу, як шахіст перед останнім ходом, збираючись оголосити мат і кінець гри.

Дельта-Один здивувався, побачивши трьох утікачів живими. Утім, вій знав, що це їхній тимчасовий стан. Вони впали на частину льодовика, що вже почала свій неминучий завершальний шлях до океану. Цю здобич можна було вбити в той самий спосіб, у який вони нейтралізували ту жінку, але на думку спецна-зівцю спало інше, значно краще і «чистіше» розв'язання проблеми. Яке гарантує, що тіл ніколи не знайдуть.

Дивлячись через край льодовика, Дельта-Один помітив роз-щелину, що вже вклинилася між льодовиком та цим хвостовим блоком льоду. І цей шматок криги вже небезпечно висів на волосинці, ось-ось маючи відокремитися... і впасти в океан.

А чому б йому не впасти туди просто зараз?

Льодовий шельф щоночі стрясали оглушливі вибухи — то від нього відколювалися шматки і падали у воду. І цього разу буде так само. І ніхто не помітить різниці.

Відчуваючи знайомий теплий приплив адреналіну, що супроводжував підготовку до вбивства, Дельта-Один заліз рукою до рюкзака з припасами і видобув звідти важкий, схожий на лимон предмет. То була стандартна наступальна граната, яка звалася шумовою. «Несмертельна» конструкція давала сліпучий спалах та оглушливу вибухову хвилю. Однак керівник групи не сумнівався, що цього разу граната неодмінно стане «смертельною». Зайнявши позицію біля краю льодовика, він придивився, на якій глибині закінчувався конус розщелини. Двадцять футів? Чи п'ятдесят? Та він знав, що це не має особливого значення. Глибина виявилася достатньою, щоб його план спрацював бездоганно.

Зі спокоєм, виробленим під час численних убивств, Дельта-Один завів годинниковий механізм гранати на десятисекундну затримку, витягнув чеку і кинув гранату в розщелину. Вибуховий пристрій пірнув у темряву і щез. Після цього Дельта-Один та його напарник швидко здерлися на вершину снігового пагорба і почали чекати. Видовище мало бути вражаючим. Навіть у своєму запамороченому стані Рейчел Секстон прекрасно зрозуміла, що нападники кинули до розщелини. Здогадувався про це Толланд чи просто прочитав страх у її очах — було неясно, але вона побачила, як він зблід і кинув нажаханий погляд на великий шмат льоду, на якому вони опинилися. Майкл прекрасно зрозумів, що на них чекає.

Лід під Рейчел засвітився спалахом, наче грозова хмара від блискавки. Химерне білувате світлобризнуло в усіх напрямках. На сотню ярдів довкола них льодовик освітив білий спалах. Вибухова хвиля не змусила себе довго чекати. Вона прийшла не глухим гуркотом землетрусу, а оглушливою ударною хвилею, від якої аж кишки в животі перекутилися. Рейчел відчула, як руйнівний удар передався через кригу, в її тіло.

Й одразу ж увесь навислий над океаном льодовий масив почав відокремлюватися з іучним тріском, наче між ним і льодовиком хтось великий та страшний увігнав гігантський клин. Сповнені жаху очі Рейчел зустрілися з очима Толланда і застигли, як у стоп-кадрі в кіно. Поруч із ними несамовито верескнув Коркі.

Під ними наче розверзлася безодня.

На якусь мить Рейчел відчула невагомість, зависнувши у повітрі над брилою криги вагою багато мільйонів фунтів. Іще одна мить — і вони полетіли разом із айсбергом у крижаний океан.

56

Оглушливе скреготіння льоду об лід ударило по вухах Рейчел — то масивна брила ковзнула по торцю льодовикового шельфу Міл: на, вибухнувши фонтанами води,; що здійснювалися високо угору. Толланд і Коркі сильно гепнулись об лід, упавши поруч із нею.

Направлена донизу інерція айсберга тягнула його в глиб океану, і Рейчел побачила, як піниста поверхня кинулася їм назустріч зі знущальним уповільненням, як земля під етрибуном-банджі, чия мотузка, на нещастя, виявилася на кілька футів довшою, аніж зазвичай. Ось вода піднімається, піднімається — і вона вже тут. Дитячий кошмар'знову повернувся до Рейчел. Крига... вода... темрява. Її охопив майже тваринний страх.

" Вершина айсберга пірнула під воду, і крижаний океан потоками хлинув через його краї. Потоки досягли Рейчел, і вона відчула, як її засмоктую донизу. Коли вона опинилася у воді, відкрита шкіра обличчя враз напружилася — її наче вогнем обпалило.

Поверхня криги під ногами зникла, і Рейчел стала відчайдушно борсатися, намагаючись виринути, у чому їй допомагав комбінезон, котрий діяв як поплавок. Вона набрала повен рот, солоної води і виплюнула її на поверхню океану. Рейчел побачила, що її товариші теж борсалися поруч, зв'язані один з одним страхувальною мотузкою. Не встигла вона як слід отямитися, як почула крик Толланда:

— Він повертається!

Ледь розчувши ці слова крізь гуркіт, що лунав довкола, Рейчел відчула химерний наплив води просто під нею. Наче велетенський локомотив, що увімкнув задній хід, гігантська крига застогнала і зупинилася під водою, а потім одразу ж почала підніматися на поверхню під ними. З глибини почувся низький гуркіт — то гігантський, занурений у воду шматок криги рушив угору, дряпаючи торець льодовика.

Айсберг піднявся швидко, прискорюючись на своєму шляху, і невдовзі в темряві з'явилися його обриси. Рейчел відчула, як піднімається. Океан навколо неї завирував — то лід торкнувся її тіла. Вона відчайдушно і марно замахала руками та ногами, намагаючись втримати рівновагу, коли айсберг попхав її угору разом з мільйонами літрів води.

Вискочивши догори, гігант затанцював на поверхні океану, шукаючи свій центр тяжіння. Рейчел опинилася по пояс у воді посеред широкої пласкої поверхні. Коли вода почала зливатися з айсберга, її потоки підхопили Рейчел і потягнули до краю. Ковзаючи на животі, вона побачила, що цей край швидко наближається.

Тримайся! — долинув з глибин пам'яті голос матері. Це був той самий голос, що й багато років тому, коли Рейчел маленькою дівчинкою впала в замерзлий ставок і відчайдушно борсалася, намагаючись вибратися з нього. Тримайся на поверхні!

Страхувальна «збруя» смикнулася зі страшенною силою і вичавила з легенів Рейчел мізерні залишки повітря. Вона сіпнулася, крутнулася на сто вісімдесят градусів і непорушно замерла за якихось кілька ярдів від краю айсберга. За десять ярдів від неї Рейчел побачила обм'якле тіло Коркі, і досі прив'язане до неї. Він, вочевидь, теж різко зупинився. Напевне, потоком води їх несдо з айсберга у протилежних напрямках, і інерція його тіла зупинила її. Вода поволі стікала — і ось на поверхні, біля Коркі, з'явилося ще одне тіло. Стоячи навколішках, чоловік тримався за страхувальну лину і вибльовував із себе солону воду.

То був Майкл Толланд.

, Нарешті виснажився останній потік води. Рейчел лежала в лячній тиші і прислухалася до звуків океану. Через якусь мить, відчувши напад смертельного холоду, вона поволі підведася і стала рачки. Айсберг і досі погойдувався туди-сюди, немов гігантський кубик льоду у вируючому коктейлі океану. Запаморочена і зболена, Рейчел поповзла до Коркі й Толланда.

А Дельта-Один, стоячи високо на льодовику, вдивлявся крізь інфрачервоні окуляри у воду, що вирувала біля столового айсберга, щойно утвореного у Північному Льодовитому океані. Не побачивши у воді тіл, він, утім, не здивувався. Поверхня океану була темною, а комбінезони його жертв і каптури на їхніх головах — чорними.

Ковзаючи поглядом по поверхні величезної плаваючої криги, він ніяк не міг зосередитися. Айсберг швидко розчинявся у нічній темряві, бо його несли, у відкрите море сильні прибережні течії. Військовик уже хотів відвернутися, як раптом побачив дещо зовсім неочікуване: три чорні цятки на крижині. «То люди чи щось інше?» — подумав Дельта-Один, намагаючись зосередити на них погляд. —

— Щось видно? — спитав Дельта-Два.

Дельта-Один не сказав нічого, фокусуючи збільшувач. І на блідо-білій поверхні айсберга, на превеликий подив, побачив три людські фігурки, що збилися до купи. Живі вони чи мертві — він не мав ані найменшої гадки. Утім, це вже не мало значення. Якщо вони й досі живі, то будуть мертві впродовж години, незважаючи на свої утеплені комбінезони: вони намокли, насувається шторм і їх несе на широченний простір одного з найнебезпечніших океанів на планеті. їхніх тіл ніхто й ніколи не знайде.

— Тільки привиди, — відповів Дельта-Один, одвертаючись від урвища. — Повертаймося на базу.

Сенатор Седжвік Секстон поставив келих з коньяком «Курвуа-з'є» на камінну полицю своєї квартири у комплексі Вестбрук і кілька секунд ворухив кочергою дрова, збираючись із думками. Шість чоловіків, що зібралися у

його апартаментах, очікувально замовкли. Попередню розмову про те і се було закінчено. Настав час сенаторові Секстону рекламувати себе і набивати собі ціну. Вони це знали. І він це знав.

Політика — це продаж.

Добийся їхньої довіри. Дай їм відчуття, що розумієш їхні проблеми.

— Як ви, мабуть, знаєте, — почав Секстон, повернувшись до гостей, — за останні кілька місяців я неодноразово зустрічався з багатьма представниками вашої галузі. — Він посміхнувся і сів поруч із ними, у такий спосіб демонструючи, що вони на одному рівні й мають спільний інтерес. — Але ви єдині, кого я запросив до себе додому. Ви надзвичайні люди, і я вважаю за честь вас приймати.

Сенатор склав на грудях руки й обвів поглядом кімнату, зустрівшись очима з кожним із присутніх. А потім зосередився на своїй першій мішені — опецькуватору чоловіку в ковбойському капелюсі.

. — «Спейс Індастріз» із Х'юстона, — сказав Секстон. — Радий, що ви до мене завітали.

— Ненавиджу Вашингтон! — прогарчав техасець.

— Я не звинувачую вас. Це цілком зрозуміло, зважаючи на те, як несправедливо-обійшлися з вами вашингтонські висо-копосадовці. Техасець похмуро зиркнув з-під широких крис свого капелюха, але промовчав.

— Дванадцять років тому, — почав Секстон, — ви зробили американському урядові цікаву пропозицію: збудувати космічну станцію за якихось п'ять мільярдів доларів.

— Так, зробив. Я й досі маю ті креслення.

— Однак НАСА переконала уряд, що американська космічна станція має бути тільки проектом НАСА.

— Та отож. Агенція почала будувати таку станцію майже десять років тому.

— Так, десять років. І вона не лише не використовується й досі па повну потужність, а й обійшлася вже вдвадцяті дорожче. Як американський платник податків, я просто шокований.

У кімнаті почулося схвальне бурмотіння. Секстон знову обвів поглядом присутніх, установивши з кожним зоровий контакт.

— Мені добре відомо, — продовжив він, тепер звертаючись до всіх, — що кілька ваших компаній пропонували здійснювати запуск приватних космічних кораблів багаторазового використання всього-на-всього за п'ятдесят мільйонів доларів за політ.

Гості знову закивали.

— Однак НАСА перебиває вашу пропозицію і пропонує аналогічні послуги лише за тридцять вісім мільйонів доларів — і це тоді, коли собівартість одного запуску для них сягає понад ста п'ятдесяти мільйонів доларів!

— Отак вони й виштовхують нас із космосу, — сказав один з керівників.

— Як же приватний сектор може конкурувати з компанією, котра дозволяє собі запускати в космос апарати зі збитком чотириста відсотків і при цьому не прогорає?

— Не може — і не треба, — зауважив Секстон.

І знову схвальні кивки.

Тепер Секстон повернувся до підтягнутого на вигляд бізнесмена, що сидів поруч із ним. Теку цього чоловіка сенатор прочитав з особливим інтересом. Як і багато хто з донорів кампанії сенатора, цей підприємець був колись інженером військової промисловості, але розчарувався через низьку зарплату й державну бюрократичну тяганину. Покинувши свою посаду у

військовому відомстві, він подався шукати щастя у приватну космічну галузь.

— «Кістлер Аероспейс», — мовив Секстон, скрушно хитаючи головою. — Ваша компанія спроектувала і збудувала ракету, здатну виводити на орбіту корисні вантажі лише за дві тисячі доларів за фунт ваги в порівнянні з насівськими десятима тисячами за фунт. — Секстон зробив ефектну паузу. — Однак клієнтів у вас і досі немає.

— А звідки у мене взятися клієнтам? — відповів чоловік. — Минулого тижня НАСА перебила нашу пропозицію, запропонувавши компанії «Моторола» вивести їхній телекомунікаційний супутник на орбіту лише за вісімсот дванадцять доларів за фунт ваги. Урядове відомство запускає супутники зі збитком дев'ятьсот відсотків!

Секстон кивнув. Платники податків, самі того не бажаючи, фінансували агенцію, яка вдсятеро поступалася ефективністю своїм конкурентам.

— Ми з болем усвідомили, і чітко усвідомили, — сказав сенатор похмуро, — що НАСА докладає чималих зусиль для того, щоб задушити будь-яку конкуренцію у космосі. Вона виштовхує звідти наші приватні космічні підприємства шляхом встановлення цін, набагато нижчих від ринкових.

— Це як мережа «Вол-Март» у космосі, — порівняв техасець.

«До біса гарна аналогія, — подумки зауважив Секстон. — Треба буде запам'ятати і взяти на озброєння». «Вол-Март» зажив сумної слави через те, що вторгався на нову для себе територію, продаючи товари за ціною, нижчою від ринкової, і таким чином виштовхуючи з бізнесу всіх місцевих конкурентів.

— Мені все це страшенно набридло, — заявив техасець! — Мені набридло платити мільйонні податки Дядькові Сему, щоб той з їх допомогою відбивав у мене клієнтів!

— Дуже, дуже розумію ваше роздратування, — підіграв Секстон.

— Моя компанія, «Ротарі Рокет», страшенно потерпає через відсутність замовлень від великих корпорацій, — заявив модно вдягнений чоловік. — Це звичайнісіньке беззаконня, іншого слова не добереш!, ' —

— Повністю з вами згоден.

Секстон був шокований, дізнавшись іще про один спосіб, за допомогою якого НАСА придушувала своїх конкурентів і зберігала власну монополію: відомство проштовхнуло закони, що забороняли рекламу на космічних апаратах. Замість дозволити приватним компаніям отримувати гроші від реклами продукції великих корпорацій та їх логотипів — як це роблять, наприклад, професійні автомобільні перегонники, — держава дозволила космічним апаратам мати лише напис «Сполучені Штати Америки» й назву компанії. З тих ста вісімдесяти п'яти мільярдів доларів, які витрачалися у країні на рекламу, жоден долар не потрапив до кишень приватних космічних компаній.

— Це ж просто грабунок, — обурився ще один з присутніх. — Моя компанія хоче наступного травня запустити перший прототип туристичного космічного корабля багаторазового використання. Ми сподіваємося на якнайширше висвітлення цієї події в засобах масової інформації. Корпорація «Найк» щойно запропонувала нам сім мільйонів доларів спонсорської підтримки, якщо ми намалюємо на цьому кораблі її логотип та знаменитий напис «Просто візьми й зроби!». «Пепсі» за аналогічну послугу запропонувала нам удвічі більше: «Нове покоління обирає Пепсі!» Але згідно з федеральним законом, якщо наш корабель матиме рекламу компаній, нам заборонять його запуск!

— Та отож, — скрушно погодився Секстон. — Якщо мене оберуть, я неодмінно потурбуюся про те, щоб цей драконівський закон скасували. Це я

твердо обіцяю. Космос має бути так само відкритим для реклами, як є відкритим для реклами кожен квадратний дюйм земної поверхні. Сенатор уп'явся поглядом у свою аудиторію, у його голосі з'явилися пафосні нотки.

— Однак маємо усвідомити, що найбільшою перешкодою до приватизації НАСА є не законодавство, а настрої громадськості. Більшість американців і досі поділяють романтичний погляд на американську космічну програму. Вони й досі вірять, що НАСА — це абсолютно необхідне державне відомство.

— Це все — оті чортові голівудські картини! — кинув один з гостей. — Скільки ще Голівуд продукуватиме фільми на кшталт «героїчна НАСА рятує світ від астероїда-вбивці»? Це ж неприкрита пропаганда! Секстон знав, що вал голівудських фільмів про НАСА пояснювався суто економічними причинами. Після шаленого успіху фільму «Школа асів» з Томом Крузом у головній ролі (цей фільм був чистісінькою рекламою військово-морської авіації Сполучених Штатів) НАСА усвідомила справжній потенціал Голівуду як гігантської рекламної агенції. І почала потихеньку пропонувати кіношним компаніям безкоштовно знімати свої вражаючі технічні об'єкти: пускові майданчики, центр керування польотами, тренувальне устаткування. Продюсери, привчені до того, що їм доводиться платити величезні суми за можливість натурних зйомок деінде, шалено накинулися на цю можливість зекономити мільйони на бюджетах фільмів, бо в них з'явилася можливість знімати трилери про НАСА, використовуючи безкоштовні «декорації». Звісно, Голівуд отримував доступ до того чи іншого об'єкта лише після того, як НАСА давала «добро» на сценарій.

— Це звичайнісіньке промивання мізків широкій аудиторії, — прогарчав один з гостей, латиноамериканської зовнішності. — Причому не стільки шкідливі фільми, скільки рекламні трюки. Послати до космосу якесь велике цабе — будь ласка! А зараз НАСА планує запустити в космос повністю жіночий екіпаж! Усе це огидні піар-ходи, щоб когось прорекламувати! Секстон зітхнув, і його голос набув тепер ще й трагічного відтінку.

— Так, і вам не треба нагадувати, що трапилося у вісімдесятих роках, коли департамент освіти залишився без грошей і звинуватив НАСА у розтринькуванні мільйонів, які можна було витратити на освіту. НАСА відразу ж придумала трюк, щоб показати, як вона, бач, турбується про освіту. І послала в космос шкільну вчительку. — Секстон зробив промовисту паузу. — Ми всі пам'ятаємо Крісту Маколіф. Вона загинула разом із екіпажем.

У кімнаті зачала тиша.

— Панове, — продовжив Секстон, картинно зупинившись біля каміна. — Гадаю, американцям час дізнатися правду, дізнатися заради нашого ж майбутнього. Американцям час збагнути, що НАСА не веде нас у незвідану космічну далечінь. Навпаки, вона гальмує дослідження космосу. Космос нічим не відрізняється від решти галузей господарства, і недопущення до нього приватних компаній межує з кримінальним злочином. Погляньмо лише на комп'ютерну промисловість, де ми стали свідками буквально вибухоподібного прогресу! І цей прогрес іде так швидко, що ми за ним ледь встигаємо, бо новинки з'являються мало не кожного тижня! Чому? Тому що комп'ютерна промисловість є системою вільного ринку: вона винагороджує ефективну працю й далекоглядність реальними прибутками. Уявляєте, що було б, якби комп'ютерна промисловість перебувала під державним керівництвом? Ми б і досі залишалися в кам'яній добі. Нам слід віддати дослідження космосу в приватні руки, де йому й місце. І американці будуть вражені швидко досягнутим прогресом, великою кількістю нових робочих місць та мріями, що стали дійсністю. Я вірю, що ми маємо дозволити системі вільного ринку

пришпорити прогрес і піднести нас до нових космічних висот. У разі обрання президентом я зроблю своїм особистим завданням відімкнути і широко розкрити двері останнього найважливішого кордону, перед яким стоїть людство, – космічного.

Секстон підняв келих з коньяком.

– Панове! Ви прийшли сьогодні сюди, щоб вирішити, чи вартий я вашої довіри. Сподіваюся, я зробив уже чимало, щоб її завоювати. Для будівництва перемоги інвестори потрібні так само, як і для будівництва компанії. Тому сьогодні я звертаюся до вас із простим закликком: інвестуйте в мене, і я вас ніколи не забуду. Ніколи. Бо у нас спільна мета.

І Секстон простягнув до них руку з келихом, пропонуючи тост:

– Друзі мої! Вип'ємо за те, щоб я опинився невдовзі в Білому домі і щоб ви могли запускати у космос ваші мрії.

А за п'ятнадцять футів від них стояла у затінку залякла Габріель Еш. – 3 апартаментів почулося, як в унісон дзенькнули келихи. А в каміні потріскували дрова.

Охоплений панікою, молодий інженер НАСА кинувся бігом через житлосферу. Сталося щось жахливе! Біля прес-центру він знайшов Екстрома, який тримався подалі від юрми.

– Сер! – захекане} вигукнув інженер, підбігаючи до нього. – Трапився нещасний випадок!

Екстром обернувся. На його обличчі застиг відсторонений вираз, наче думки його вже були затьмарені якимись іншими проблемами.

– Що ви сказали? Нещасний випадок? Де?

– У метеоритній шахті. Там щойно сплигло тіло. Це труп доктора Вейлі Міна.

Вираз обличчя Екстрома не змінився.

– Доктор Мін? Але ж...

– Ми витягли його, але було запізно. Він загинув.

– Господи милосердний. І скільки він перебував у воді?

– На нашу думку, приблизно родину. Схоже, що він послизнувся і впав, пішов на дно, але коли його тіло набухло – сплив на поверхню.

Червонувата шкіра Екстрома набула бурякового відтінку.

– Чорт забирай! Хто ще про це знає?

– Більше ніхто, тільки ми удвох з колегою. Ми вивудили його з ополонки, але визнали за краще спочатку повідомити вас, а потім...

– Ви вчинили правильно, – важко зітхнув директор. – Приберіть тіло доктора Міна негайно. І нікому нічого не кажіть.

Інженер отетеріло поглянув на керівника НАСА.

– Але ж, сер...

Екстром поклав йому на плече свою дебели руку.

– Послухайте мене уважно. Стався трагічний випадок, і мені дуже шкода. Звісно, я займуся ним належним чином, коли настане час. Але зараз – іще не час.

– Ви хочете, щоб я сховав тіло?

Екстром просвердлив співрозмовника поглядом своїх холодних очей.

– Ви лишень візьміть і спокійно подумайте. Ми можемо, звісно, усім про це розповісти, але чого ми в результаті досягнемо? До прес-конференції залишилося не більше години. Якщо ми повідомимо про смерть у результаті нещасного випадку, це кине тінь на все відкриття і завдасть нищівного удару. Доктор Мін загинув через власну необережність, і я не допущу, щоб НАСА за неї розплачувалася. Цивільні спеціалісти і так мали достатньо загальної уваги і поваги, тому я не збираюся допустити, щоб їхня

недбалість кинула тінь на наш момент слави. Нещасний випадок з доктором Міном залишатиметься в секреті, аж поки не скінчиться прес-конференція. Вам ясно?

Інженер зблід і кивнув.

— Ясно. Я заховав труп.

59

Майкл Толланд бував у відкритому морі достатньо часто, аби знати, що океан поглинає свої жертви швидко — без вагань і каяття. Лежачи виснажений та розбитий на широкому крижаному полі, він ледь міг роздивитися примарні обриси височенного льодовикового шельфу Мілна, що танули на відстані. Він знав, що потужна арктична течія, яка бере початок біля островів Королеви Єлизавети, робить величезну петлю довкола полярної льодовикової шапки і насамкінець торкається узбережжя на півночі Росії. Утім, це не мало значення. Бо це буде через багато місяців. Ми маємо тридцять хвилин... щонайбільше сорок п'ять.

Толланд знав, що, якби не захисна телева ізоляція їхніх комбінезонів, вони давно б уже померли. На щастя, завдяки особливому матеріалу цих комбінезонів їхні тіла залишалися сухими — а це була найважливіша обставина для виживання за таких умов.

Ізоляційний гель у їхніх комбінезонах не лише пом'якшив падіння, а й допомагав зараз зберегти ту невелику кількість тепла, яка в них наразі залишалася.

Невдовзі почнеться переохолодження. Воно почнеться ледь відчутним онімінням кінцівок — то кров відступить до центру тіла, щоб захистити його життєво важливі внутрішні органи. Потім прийдуть марення та галюцинації, пульс і дихання уповільняться, позбавляючи мозок кисню. Тоді тіло зробить останнє зусилля зберегти залишок тепла і відключить усі функції, окрім серцевої та дихальної. Після цього настане втрата свідомості. І насамкінець серце та мозок припинять функціонувати остаточно.

Толланд повернув голову і поглянув на Рейчел. Йому дуже хотілося зробити хоч що-небудь, аби їй допомогти.. — —

Оніміння, що почало ширитися тілом Рейчел Секстон, було не таким болючим, як могло здатися. Воно було як бажана ін'єкція знеболювального. Природний морфій. Під час падіння вона втратила свої окуляри і від холоду ледь змогла розплющити очі.

Поряд на льоду вона побачила Толланда й Коркі. Толланд дивився на неї очима, повними співчуття. Коркі ворушився, але це явно завдавало йому сильного болю.

Тіло Рейчел шалено сіпалося від холоду, а розум похапцем шукав відповіді на запитання. Хто це зробив? Чому? Думки плуталися від обважнілості, що посилювалася в її тілі. Усе поступово почало втрачати сенс. Вона відчула, наче її тіло заколисує якась невидима сила і хилить в сон. Рейчел почала, опиратися цій силі. У ній спалахнув пекучий гнів, і вона спробувала роздмухати його полум'я.

Вони намагалися нас убити! Вона поглянула на загрозливий зловісний океан і зрозуміла, що нападникам це вдалося. Ми уже мертві. Але навіть зараз, коли вона знала, що, найпевніше, так і помре, не дізнавшись усієї правди про смертельну комбінацію, яка розігралася на льодовиковому шельфі Мілна, Рейчел здалося, що вона знає, кого винуватити.

Найбільшу вигоду з цього мав директор НАСА. Саме він послав їх у небезпечну експедицію. У нього був прямий зв'язок з Пентагоном та спецназом. Але що Екстром мав з того, що встроїв метеорит у лід? Що мали з того решта?

Рейчел умить пригадала Зака Герні і замислилася: президент — співучасник чи просто пішак, який нічого не знає і не підозрює? Нічого Герні не знає. Він не винен. Скоріш за все, НАСА просто пошила його в дурні. І зараз лише одна година відділяла Герні від заяви про історичне відкриття, зроблене НАСА. І він зробить його на тлі документального відеофільму, що містить схвальні відгуки чотирьох незалежних науковців.

Чотирьох мертвих незалежних науковців.

Тепер Рейчел уже нічого не могла вдіяти, щоб зупинити цю прес-конференцію, але вона поклялася собі, що той, хто несе відповідальність за сьогоднішній напад, дорого за це заплатить.

Зібравши всі свої Сили, Рейчел спробувала сісти на лід. Коли вона згинала і розгинала кінцівки, їй здалося, що руки та ноги немов закам'яніли.

Мало-помалу вона стала навколішки і врівноважила себе на пласкому льоду.

Голова у неї обертом ішла. Довкола, скільки сягав погляд, вирував океан.

Толланд лежав поруч, дивлячись на неї запитальним поглядом. Рейчел відчула, що він думає, наче вона зібралася молитися. Звісно, що не збиралася, хоча молитва була, мабуть, не гіршим шансом на їхній порятунок, аніж те, що вона задумала.

Правою рукою Рейчел помацала свою талію і знайшла там льодоруб, і досі пристебнутий до ремня. Заклякими пальцями вхопилася вона за руків'я, повернувши льодоруб робочою частиною вниз — як перевернуту літеру Т.

Зібравши всю свою силу, вона вдарила ним об лід.

Гуп! І знову—гуп!

Кров у її жилах відчувалася як холодний кисіль.

Гуп!

Толланд уп'явся в неї спантеличеним поглядом. Рейчел знову щосили увігнула льодоруб у кригу.

4 Гуп! ;

Толланд спробував спертися на лікті.

— Рей... чел!

Вона не відповіла. Бо мала економити енергію.

Гуп, гуп.

— Не думаю, — сказав Толланд, — що так. далеко на півночі нас почує...

ПАС.

Рейчел здивовано обернулася і поглянула на нього. Вона й забула, що

Толланд був океанографом і міг здогадуватися, що вона замислила.

"

— Гарна ідея... але я не намагаюся достукатися до ПАС.

І продовжила гепати об лід.

Абревіатура ПАС означала «Підводну акустичну систему» — релікт «холодної війни», який у наш час використовували океанографи, щоб слухати китів і стежити за їхніми переміщеннями. Завдяки тому що підводні звуки здатні поширюватися на сотні миль, мережа ПАС, яка складалася з п'ятдесяти дев'яти підводних мікрофонів, розкиданих по всьому світу, мала здатність прослуховувати напрочуд величезну площу океанів. На жаль, віддалений куток Арктики до цього відсотку не належав, але Рейчел знала, що десь неподалік перебуває ще дехто, про кого дуже мало людей знає. І цей дехто слухав морське дно і міг їх почути. Вона біла і біла. Її повідомлення було просте й чітке.

Гуп. Гуп. Гуп.

Гуп... Гуп... Гуп...

Гуп. Гуп. Гуп.

Рейчел не тішила себе ілюзіями, що її дії порятовують їм життя: вона вже відчувала, як морозна цупкість стискала тіло. Вона не сумнівалася, що

життя в ній лишилося не більш ніж на півгодини. Порятунком був уже за межами мислимого. Але йшлося не про порятунок.

Гуп. Гуп. Гуп. ^

Гуп... Гуп... Гуп...

Гуп. Гуп. Гуп.

— Часу... не залишилося... — сказав Толланд.

«Про нас уже не йдеться, — подумала вона. — Йдеться про інформацію, що міститься в моїй кишені». Рейчел уявила обвинувальну роздруківку даних сканера, що лежала в кишені її комбінезона, застебнутій липучкою. Мені треба, щоб ця роздруківка потрапила до рук управління розвідки... і якомога скоріше. Навіть у своєму запаморочливому стані Рейчел не сумнівалася, що її повідомлення отримають. У середині вісімдесятих років управління військово-космічної розвідки замінило ПАС на систему, яка була втридцятьоро потужнішою. І ця система покривала всю планету. Називалася вона «Класік візард». То було «вухо» відомства на океанському дні. І обійшлося те «вухо» аж у дванадцять мільйонів доларів. Упродовж наступних кількох годин суперкомп'ютери в гідроакустичному центрі, спільно керованому управлінням розвідки та Агенцією національної безпеки і розташованому в Менвіт-Гілл, в Англії, зафіксують аномальну послідовність звуків в одному з арктичних гідрофонів. Вони розшифрують гупання як сигнал СОС, вирахують координати і пошлють рятувальний літак з авіабази Туле у Гренландії. Літак знайде на айсбергу трьох людей. Замерзлих. Мертвих. І серед них буде одна співробітниця військово-космічної розвідки... а в кишені її комбінезона знайдуть якийсь дивний аркуш паперу.

Роздруківку даних сканування.

Заповіт Нори Менгор.

Коли рятувальники знайдуть цю роздруківку, то під метеоритною шахтою виявлять потаємний тунель, крізь який метеорит було встромлено в лід. Рейчел не знала, що трапиться потім, але принаймні таємниця не помре разом із ними тут, на кризі.

60

Переїзд кожного нового президента до Білого дому включає таємне турне чотирма коморами, які надзвичайно ретельно охороняються. У цих коморах містяться безцінні колекції меблів колишніх мешканців Білого дому: робочі столи, срібний столовий посуд, шафи, ліжка та інші предмети, що використовувалися попередніми президентами Сполучених Штатів починаючи з Джорджа Вашингтона. Під час цього турне новообраному президенту пропонують вибрати ту з реліквій, яку б він хотів узяти до себе в Білий дім і користуватися нею під час свого перебування на посаді. Лише ліжко у Спальні Лінкольна є таким, що не підлягає повторному використанню. Але іронія полягає в тому, що президент Лінкольн ніколи в тому ліжку не спав.

Стіл,, за яким зараз сидів в 'Овальному кабінеті Зак Герні, належав колись його ідолу — Гаррі Трумену. Цей стіл, хоч і маленький за сучасними стандартами, щодня нагадував нинішньому президентові, що його кумир на прізвище Хвалько і справді колись бував у цьому кабінеті і що тепер він, Зак Герні, несе повну відповідальність за промахи своєї адміністрації. Цю відповідальність Герні вважав за честь і робив усе від нього залежне, щоб мотивувати підлеглих виконувати свої обов'язки найкращим чином і будь-що.

— Пане президент? — гукнула його секретарка, зазирнувши до кабінету. — Вам щойно зателефонували.

— Дякую, — махнув рукою Герні.

І потягнувся до телефону. Йому хотілося б відповісти на цей дзвінок у приватній обстановці, але він знав напевне, що такої можливості найближчим часом не випаде. Довкола нього пурхали візажисти, причепурюючи його обличчя та волосся. Просто перед його робочим столом телевізійники встановлювали своє устаткування, а кабінетом сновигав цілий сонм радників та піар-ників, які обговорювали стратегію й тактику.

Лишилося менше години...

Герні натиснув освітлену кнопку на своєму особистому президентському телефоні.

— Лоуренсе, це ти?

— Так, я. — Голос директора НАСА звучав віддалено і глухо.

— У вас там усе в порядку?

— Насувається шторм, але мої люди кажуть, що супутнико-вий зв'язок не постраждає. Ми вже повністю готові. Ведемо відлік часу, що лишився.

— Прекрасно. Сподіваюся, настрої у вас бадьорий.

— Так, надзвичайно бадьорий та оптимістичний. Ми навіть трохи пива випили.

Герні розсміявся/

— Приємно чути. Слухай, я просто хотів подякувати тобі, перш НІЖ усе це почнеться. Сьогоднішня НІЧ' стане особливою.

Керівник НАСА на мить замовк, а потім заговорив якимось невпевнено, що було для нього зовсім не характерно.

— Так, сер, неодмінно стане. Ми довго чекали цього моменту.

Герні завагався, відчувши — щось не так.

— У тебе голос зморений.

— Та... сонця бракує, і не завадило б добряче виспатися.

— Потерпи ще годину. Посміхайся в об'єктиви камер, радій моменту, а потім ми пошлемо по тебе літак, і ти повернешся сюди, до Вашингтона. —

— Чекаю не дочекаюсь. — І Екстром знову замовк.

Як досвідчений перемовник, Герні добре навчився слухати і розрізняти нюанси, розуміти те, що говорилося поміж рядками, у паузах. Щось у голосі директора було не так.

— Ти впевнений, що у вас там усе гаразд?

— Цілком і повністю. Всі системи функціонують бездоганно. —

Відчувалося, що Екстром хоче змінити тему. — Ви бачили останній варіант документального фільму, знятого Майклом Толландом?

— Щойно проглянув, — відповів Герні. — Він виконав свою роботу просто фантастично,

— Так. Ви добре зробили, що запросили його сюди.

— Ти й досі скажеш через те, що я залучив цивільних фахівців?

— Узагалі-то так, — добродушно розсміявся Екстром, і у його голосі знову відчулася звична сила і впевненість.

Підозри, що почали закрадатися в душу Герні, умить зникли. З керівником НАСА все гаразд, подумав він. Просто трохи втомився. —

— Ну, добре. Побачимося за годину по супутнику. Представникам мас-медіа буде про що поговорити.

— Та отож.

— Слухай, Лоуренсе, — Герні стишив голос і заговорив серйозно: — Ти до біса гарно впорався зі своєю роботою. Я цього ніколи не забуду.

А неподалік житлосфери Дельта-Три, відчайдушно борючись зі скаженим вітром, намагався зібрати і знову запакувати на санчатах розкидане приладдя Нори Менгор. Насилу впоравшись, він натягнув зверху вініловий чохол, потім кинув на нього тіло Нори Менгор і прив'язав. Коли він уже

зібрався тягнути сани, його наздогнали двоє напарників, під'їхавши на лижах по льодовику.

— План міняється! — вигукнув Дельта-Один, перекикуючи вітер. — Решта троє перелетіли через край.

Дельта-Три не здивувався. Він також знав, що це означало. План, який вони мали втілити, полягав у розміщенні трупів на льоду так, щоб ті, хто їх знайде, подумали, ніби стався нещасний випадок. Тепер цей план відпав як непотрібний. А залишити одне тіло означало, що виникне більше запитань, аніж відповідей.

— Повна зачистка? — спитав Дельта-Три.

Дельта-Один кивнув.

— Я позабираю ракети, а ви удвох позбудьтесь саней.

Поки Дельта-Один пройшовся маршрутом науковців, ретельно замітаючи всі сліди їхньої присутності, Дельта-Три зі своїм напарником рушив униз льодовиком, тягнучи навантажені сани. Насилу перебравшись через снігові пагорби, вони нарешті вийшли на майданчик біля урвища, яким закінчувався льодовиковий шельф Мілна. Вони напружилися, штовхнули — і сани з тілом Нори Менгор нечутно ковзнули через край і полетіли у Північний Льодовитий океан.

«Чиста перемога!» — подумав Дельта-Три.

Коли вони поверталися на базу, він з приємністю відзначив, що вітер швидко замітає сліди, залишені їхніми лижами.

Ось уже п'ять днів ядерний підводний човен «Шарлотта» виконував завдання в Північному Льодовитому океані. Це завдання мало гриф, високої секретності.

«Шарлотта» була підводним човном класу «Лос-Анджелес» і призначалася для непомітного підслуховування. Так, щоб чути, але не бути почутою. Її турбінні двигуни вагою сорок дві тонни було змонтовано на пружинах, щоб амортизувати найменшу вібрацію, спричинену їхнім функціонуванням. Та попри те, що «Шарлотту» було спроектовано як «човен-невидимку», вона залишала у воді найбільший «слід» з усіх відомих розвідувальних субмарин. Якщо її корпус завдовжки 360 футів розташувати, скажімо, на футбольному полі, то він витягнувся б за межі обох воріт, принагідно їх розчавивши. Усемеро перевищуючи розміри першого підводного човна Сполучених Штатів класу Н, «Шар-^ лотта» мала водотоннажність 6927 тонн при повному зануренні і вражаючу крейсерську швидкість — тридцять п'ять вузлів. Нормальна крейсерська глибина цього судна була якраз під шаром різкого температурного перепаду води, що спотворював сональні сигнали і робив його невидимим для радарів, розташованих над поверхнею води. Маючи екіпаж чисельністю 148 людей і здатність занурюватися на глибину тисяча п'ятсот футів, ця субмарина була ідеальним підводним апаратом і океанською робочою конячкою ВМС США. Оснащений електролізною системою збагачення киснем, двома ядерними реакторами та всілякими технічними новинками, цей підводний човен міг здійснити аж двадцять одну навколосвітню подорож, жодного разу не спливаючи на поверхню. Відходи, як і на більшості суден крейсерського типу, стискалися в брили вагою шістдесят фунтів кожен і викидалися в океан. Ці велетенські блоки калу жартома називали «гвінними китами».

Інженер, що сидів за екраном осцилографа в рубці ехолота, був одним з найкращих фахівців у світі. Його пам'ять скидалася на енциклопедію звуків і форм хвиль. Він міг розрізнити зву-

ки гвинтів на кількох десятках російських субмарин, сотень морських тварин і навіть був у змозі фіксувати підводні вулкани на дуже великій відстані — аж у Японії.

Однак зараз він прислухався до відлуння глухих ударів, що раз у раз повторювалися. Цей звук, попри свою легку «читаність», був абсолютно несподіваним.

— Аж не віриться, що я чую це у власних слухальних бляшанках, — сказав інженер своєму помічникові, який займався каталогами, і подав йому навушники.

Напарник надягнув їх, і його обличчя отетеріло видовжилося.

— О Господи. Ясно як день. Що ж нам робити?

Але фахівець-ехолотник уже телефонував капітану.

Коли капітан підводного судна увійшов до ехолотної рубки, інженер подав звук через невеличкі гучномовці.

Капітан прислухався, але вираз його обличчя не змінився.

Гуп. Гуп. Гуп.

Гуп... Гуп... Гуп...

Усе повільніше і повільніше. Удари втрачали чіткість повторюваності.

Ставали дедалі слабшими.

— Які координати? — різко спитав капітан.

, Інженер прокашлявся.

— Сер, ці звуки йдуть з поверхні, приблизно за три милі праворуч по борту.

62

Габріель Еш стояла в затемненому коридорі біля апартаментів сенатора Секстона, і ноги її тремтіли. І не стільки від напруженого стояння в залякломому стані, скільки від розчарування щойно почутим. Зустріч у кімнаті поруч тривала, але Габріель уже встигла почути все, що потрібно. Істина була болісно очевидною.

Сенатор Секстон бере хабарі від приватних космічних компаній. Марджорі Тенч казала правду.

Огида, яка розливалася зараз в її душі, була спричинена відчуттям зради. Вона вірила Секстонові. Вона за нього боролася. Як же він міг на таке піти? Габріель уже неодноразово бачила, як сенатор публічно брехав, щоб захистити своє приватне життя, але то була політика. А те, чим він займався зараз, було порушенням закону.

Його ж іще не обрали, а він уже торгує Білим домом! *

Габріель зрозуміла, що вже не зможе працювати на сенатора. Обіцянку проштовхнути закон про приватизацію НАСА можна було реалізувати, лише повністю зневаживши закони та демократичну систему. Навіть, якщо сенатор і справді гадав, що від такого рішення виграють усі, продавати його отак відверто, авансом, означало плюнути на систему стримувань і противаг в уряді, проігнорувати потенційно переконливі аргументи конгресменів, радників, виборців та лобістів. Але найголовнішим було те, що, гарантуючи приватизацію НАСА, Секстон прокладав шлях для численних зловживань у цій сфері високих технологій (і серед цих зловживань торгівля внутрішньою інформацією була першим, що спадало на думку Габріель), відверто віддаючи перевагу багатим і втаємниченим керівникам за рахунок чесних державних інвесторів.

Відчуваючи неймовірну огиду, Габріель замислилася, що ж їй робити!

Позаду неї раптом різко задзеленчав телефон, на друзки розбивши тишу в коридорі. Габріель спантеличено озирнулася. Звук ішов з комірчини в фойе

— то був стільниковий телефон у пальті одного з візитерів.

— Перепрошую, друзі, — почувалася в апартаментах характерна техаська говірка. — Це мене.

Габріель почула, як чоловік підвівся. Він іде сюди!

Крутнувшись на п'ятах, вона кинулася килимовою доріжкою туди, звідки прийшла. Пробігши половину коридору, вона звернула ліворуч і пірнула в затемнену кухню – і саме вчасно: цієї миті з апартаментів вийшов техасець і рушив коридором. Заклякнвши, Габріель непорушно застигла у сутінках. Техасець пройшов повз неї, навіть не помітивши.

Крізь гупання власного серця Габріель почула, як чоловік зашелестів своїм пальтом, нишпорячи у кишені. Нарешті він видобув телефон і відповів на дзвінок.

– Ага... Коли?... Справді? Ми неодмінно подивимося, дякую. – Чоловік вимкнув телефон і рушив назад, до «лігва», вигукуючи на ходу: – Агов, люди! Увімкніть телевізор! Схоже, Зак Герні даватиме сьогодні термінову прес-конференцію. О восьмій. По всіх каналах. Або ми оголошуємо війну Китаю, або міжнародна космічна станція упала в океан!

– За це треба неодмінно випити! – викрикнув хтось у відповідь. І всі зареготали.

Габріель здалося, що кухня навколо неї обертом пішла. Прес-конференція о восьмій вечора! Виявляється, Тенч зовсім не блефувала! Вона дала їй час до восьмої, щоб написати підтвердження свого роману з сенатором.

Дистанційуйтеся від Секстона, доки не пізно, порадила їй Тенч. Габріель подумала, що цей крайній термін встановлено для того, аби наступного дня Білий дім мав удосталь часу, щоб улаштувати витік цієї інформації до газет і телебачення, але тепер виявилось, що Білий дім сам збирався виступити зі своїми звинуваченнями на адресу сенатора.

Термінова прес-конференція? Що більше Габріель замислювалася над тим, що відбувалося, то дивнішим усе виглядало. Невже Герні збирається особисто вийти у прямий ефір з цієї гидотою?

В апартаментах увімкнули телевізор. Голос диктора аж бринів від захвату й ентузіазму:

– Білий дім не дав жодних пояснень стосовно теми сьогоднішнього несподіваного звернення президента до народу. Дехто з політичних оглядачів не виключає, що нещодавня тривала відсутність Зака Герні пояснюється тим, що він, можливо, готувався до свого виступу з заявою, що не балотуватиметься на другий термін.

В апартаментах схвально загули.

«Який абсурд», – подумала, Габріель. Зважаючи на увесь той бруд, який тепер має Білий дім на Секстона-, годі й думати, що пре-зидент відмовиться від боротьби і викине білий прапор. На цій прес-конференції йтиметься про щось інше. І Габріель мала невиразне передчуття, що їй уже дали зрозуміти, яким буде це інше.

Зі зростаючим відчуттям тривоги поглянула вона на годинник. Залишилося менше години. Вона мала прийняти рішення і тепер чітко зйала, з ким треба про це поговорити. Притиснувши до грудей червоний конверт з фотографіями, вона потихеньку пішла геть з апартаментів.

У коридорі охоронець явно відчув полегшення.

– Усередині радісне пожвавлення. Здається, ви принесли приємну новину. Габріель стримано посміхнулася і рушила до ліфта.

На вулиці починалася ніч, і її темрява здалася Габріель дуже незатишною і тривожною. Помітивши таксі, вона махнула рукою. Сідаючи, дівчина спробувала запевнити себе, що прекрасно знає, що робить.

– Телестудія Ей-бі-сі, – кинула вона водієві. – І поспішайте.

63

Майкл Толланд, лежачи на боці, поклав голову на випростану руку, яку він уже не відчував. Повіки були важкі, немов свинцеві, але він відчайдушно намагався тримати очі розплющеними. З цього химерного узвишся він

усотував останні картини світу — лише океан та крига, які бачив перед собою під незвичним похилим кутом. Що ж, доречний і химерний кінець дня, у якому все було дивовижним та химерним, де все виявилось зовсім не таким, яким спершу здавалося.

На плаваючому крижаному плоту запанувала лиховісна тиша. Рейчел і Коркі позамовкали, а гупання льодоруба припинилося. Що далі відпливали вони від льодовика, то більше вгамовувався вітер. Толланд відчував, що його тіло продовжує залякати. Щільний каптур тиснув на вуха, і він помітив, як дихання почало відбиватися в голові. Воно уповільнювалося, ставало неглибоким. Його тіло вже не в змозі було боротися з відчуттям тиску, яке супроводжувало відтік крові від кінцівок до життєво важливих внутрішніх органів. Як команда, що залишає корабель у скрутну годину, кров тікала від екстремальної температури, відчайдушно намагаючись не дати Майку втратити свідомість.

«Це була заздалегідь програна битва», — подумав він.

Дивно, але болю більше не було. Ця стадія вже минула. Тепер він мав таке відчуття, наче його надували зсередини. Заціпеніння. Невагомість. Перша рефлекторна функція — кліпання очима — почала згасати, і зір Толланда затуманився. Водяниста рідина, що циркулювала між рогівкою та очним кришталиком, почала замерзати. Толланд кинув погляд на розмиті обриси льодовикового шельфу Мілна, який встиг перетворитися на слабо видиму білу лінію в туманному місячному сяйві.

У душі він визнав свою поразку. Балансуючи на краю між буттям та небуттям, він зупинив погляд на далеких океанських хвилях. Довкола них завивав вітер.

І цієї миті у Толланда з'явилися галюцинації. Дивно, але в останні секунди перед тим, як знепритомніти, він не марив про порятунок. Не марив про тепло та затишок. Останній самообман його розуму постав у жахливому зловісному вигляді.

З води неподалік айсберга почав вивищуватися левіафан, виринувши на поверхню з погрозовим сичанням. Він з'явився у вигляді містичного морського чудовиська — гладенький, чорний і смертельно небезпечний, а навкруг нього пінилася вода. Толланд через силу кліпнув очима. Його зір трохи прояснився. Велетенський звір був поруч, стукався об лід, наче пожадлива акула, що б'ється об невеличкий човен. Чудовисько забовваніло перед Майклом, величезне і страшне, і шкіра його мерехтіла і мінилася в місячному сяйві.

Потім розпливчата картина померкла і лишилися тільки звуки. Метал по металу. Зуби, що вгризаються в кригу. Звуки наближаються. Ось уже потягли геть тіла його товаришів.

Рейчел...

Толланд відчув, як його теж різко смикнули і потягли геть.

А потім не стало нічого.

Габріель Еш не увійшла, а буквально увірвалася в студію Ей-бі-сі на третьому поверсі. Але навіть за такої швидкості вона рухалася повільніше за всіх присутніх у кімнаті. Навіть у звичайні дні напруження тут було максимальним усі двадцять чотири години на добу, але зараз студія нагадувала валютну біржу, де брокери бігали, як на кінострічці, пущеній зі збільшеною швидкістю. Редактори з вираженими очима несамовито горлали один на одного через перегородки своїх робочих місць, репортери з факсами, що майоріли в їхніх руках, бігали від кабінки до кабінки, звіряючи повідомлення, а засапані стажери, користуючись вільною хвилиною, запихалися «снікерсами» та мінералкою.

Габріель прийшла на Ей-бі-сі, щоб зустрітися з Йоландою Коул.—

Зазвичай Йоланду можна було знайти в «елітному районі» студії: у приватних офісах зі скляними стінами, передбаченими спеціально для керівників, які ухвалювали важливі рішення, – щоб вони могли тут перепочити і неквапливо поміркувати. Однак сьогодні увечері Йоланда була на ногах, у вирі подій. Побачивши Габріель, вона, як і зазвичай, верескнула від бурхливого захвату.

– Привіт, Габі! – скрикнула Йоланда. На ній була тісна сукня з квітчастим малюнком та черепахові окуляри. Як і завжди, на шиї у неї теліпалося не, менше кілограма стильних коштовностей. – А тепер обніми!

Йоланда Коул ось уже шістнадцять років працювала редактором в «Ей-бі-сі-ньюз». Рудувата полька з ластовинням на обличчі, Йоланда була опецькуватою жіночкою з рідіючим волоссям, яку всі ніжно називали матусею. За її материнською зовнішністю та добродушною вдачею ховалися безжальність і грубий, майже вуличний практицизм, з яким вона добивалася якісного матеріалу. Габріель познайомилася з Йоландою, коли та вела семінар «Жінки в політиці», на який вона пішла невдовзі після того, як перебралася до Вашингтона. Вони побазікали про рівень підготовки Габріель, про проблеми, які чекають на жінку в окрузі Колумбія, серед сильних світу цього, і нарешті – про Елвіса Преслі, бо, як виявилось, вони обидві були його пристрасними шанувальницями. Йоланда взяла Габріель під своє крило і допомогла їй завести потрібні знайомства. Габріель і досі раз на місяць забігала до неї, щоб привітатися і трохи потеревенити. Габріель міцно обняла Йоланду, і їй одразу ж передався гарний настрій подруги.

Йоланда ступила крок назад і кинула на Габріель оцінювальний погляд,

– Ти наче постаріла років на сто! Що з тобою сталося?

Габріель стишила голос.

– У мене проблема, Йоландо.

– – Про таке не бовкають привселюдно. Схоже, твій кандидат зараз на підйомі.

– Тут немає місця, де ми могли б поговорити тет-а-тет?

– Ти дуже невчасно прийшла, любя. Президент дає прес-конференцію буквально за півгодини, а ми й досі ані найменшої гадки не маємо, про що він говоритиме. А мені ще треба узгодити коментарі фахівців, і я просто зашиваюся.

– Я знаю, про що йтиметься на цій прес-конференції.

Йоланда опустила окуляри на перенісся і зміряла Габріель скептичним поглядом.

– Габріель, навіть наш кореспондент усередині Білого дому – і той перебуває в абсолютному невіданні. Хочеш сказати, що люди з виборчої команди Секстона щось знають наперед?

– Ні, я хочу сказати, що я знаю наперед. Дай мені п'ять хвилин, і я все тобі розповім.

Йоланда кинула уважний погляд на червоний конверт з печаткою Білого дому в руці подруги.

– О, це внутрішня пошта Білого дому. А як ти його роздобула?

– Сьогодні, під час приватної зустрічі з Марджорі Тенч.

Йоланда довго і уважно дивилася на Габріель.

– Ходімо зі мною.

І в затишку скляної кабінки Йоланди Габріель повідала своїй вірній подрузі про те, що переспала з Секстоном, і про те, що Тенч звідкись мала докази.

Йоланда широко посміхнулася і розсміялася, хитаючи головою. Вочевидь, вона варилася у середовищі вашингтонських журналістів так давно, що вже ніщо не могло її шокувати.*

— Знаєш, Габі, у мене вже давно виникла підозра, що ви з Сек-стоном перепихнулися. І недивно. Він солідний чоловік, а ти гарненька дівчина. От тільки шкода, що є фото. Утім, я б не надто цим переймалася. Не переймалася?!

Габріель пояснила подрузі, що Тенч звинуватила Секстона в тому, що він бере хабарі від космічних компаній, і що вона тільки-но підслухала таємну розмову, яка підтверджує цей факт! І знову на обличчі Йоланди відбилося мало подиву та занепокоєння — аж доки Габріель не сказала, що збирається з усім цим робити.

От тут Йоланда дійсно занепокоїлася.

— Габріель, якщо ти хочеш дати офіційне письмове свідчення про те, що переспала з американським сенатором і не заважала йому відбріхуватися, то це, звісно, твоя особиста справа. Але, запевняю, тобі це боком вийде. Подумай довго і ретельно, чим це може для тебе скінчитися.

— Ти мене погано слухала. Я не маю часу на тривалі міркування!

— Я тебе уважно слухала і хочу сказати, моя люба, що, незалежно від того, маєш ти час чи ні, є речі, які просто не можна робити. Не можна наражати сенатора Сполучених Штатів на сексуальний скандал. Це ж самогубство. Кажу тобі, дівчинко, якщо ти завалиш кандидата у президенти, то краще тобі сісти в авто і тікати подалі з округу Колумбія. На тобі назавжди залишиться тавро. Багато впливових людей платять великі гроші, щоб пропхнути свого кандидата нагору. Тут на кін поставлено великі суми грошей та владу, владу таку велику, що заради неї люди йдуть на вбивство. Габріель замовкла, замислившись.

— Особисто я, — продовжила Йоланда, — гадаю, що Тенч розраховувала, що ти впадеш в паніку і зробиш якусь дурість — наприклад, зізнаєшся в романі з сенатором, аби вигородити себе. — Йоланда тицьнула пальцем у червоний конверт, який

Габріель тримала в руках. — Ці фотографії нічого не варті, поки ви з сенатором самі не підтвердите їх справжність. Білий дім знає, що, коли він зробить ці фото надбанням засобів масової інформації, Секстон просто заявить, ніби вони фальшиві, і кине їх президентові в обличчя.

— Я про це теж думала, але питання хабарів, що витрачалися на виборчу кампанію....

— Серденько, а ти сама подумай. Якщо Білий дім сам не виступив зі звинуваченнями в хабарництві, то він, мабуть, і не збирається цього робити. Президент серйозно ставиться до того, щоб у його кампанії не було «чорнухи» на суперника. Моя здогадка ось яка: він вирішив не наражати космічну промисловість на скандал, а натомість наслав Тенч, щоб та залякала тебе, розраховуючи, що ти поведешся і сама встромиш ножа в спину своєму кандидатові.

Габріель замислилася. Йоланда говорила діло, однак усе одно щось було не так. Габріель показала крізь скло на виручку студію.

— Йоландо, ви з колегами готуетесь до важливої прес-конференції. Якщо президент не звернеться до виборців з приводу хабарів чи сексу, то про що ж він збирається говорити?

Йоланда ошелешено витріщилася на подругу.

— Стривай. Ти що, гадаєш, що ця прес-конференція має бути про тебе й Секстона?

— Або про хабарництво сенатора. Чи про те й про інше. Тенч сказала, щоб я до восьмої написала зізнання, інакше президент неодмінно розповість усьому загалу про.

Йоланда зареготала так, що аж кабінка затряслася.

— Я тебе благаю! Нічого більше не кажи! Бо я на місці помру від сміху! Та настрій у Габріель був зовсім не жартівливий.

— Послухай-но, Габі, — мовила Йоланда, нарешті взявши себе в руки, але й досі хихикаючи. — Можеш мені в цьому повністю довіритися. Я маю справу з Білим домом аж шістнадцять років, тому можу впевнено заявити: Зак Герні скликає прес-конференцію зовсім не для того, щоб повідомити про хабарництво сенатора чи про те, що він з тобою переспав. Таку інформацію не оприлюднюють. Такій інформації влаштовують витік через засоби масової інформації. Президенти не заживають собі популярності тим, що переривають рейтингові вечірні передачі для того, аби повідатися про чийсь секс чи непевне фінансування.

— Непевне? — відрізала Габріель. — Відвертий продаж власної позиції стосовно космічного закону за мільйони доларів на свою політичну рекламу — це, по-твоєму, просто суперечливо і не більше?

— А ти впевнена, що сенатор займається саме цим? — суворо запитала Йоланда. — А ти впевнена, що варто прати власну брудну білизну на очах у всієї країни? Подумай добряче. Для того щоб у наш час чогось досягти, потрібні альянси і домовленості, а фінансування кампанії — штука складна. Може, та зустріч сенатора Секстона була цілком і повністю легальною.

— Він порушує закон, — уперто заявила Габріель. — Порушує чи не порушує?

— Принаймні в цьому тебе намагається переконати Марджорі Тенч. Кандидати увесь час беруть залаштункові пожертви від великих корпорацій. Можливо, це й некрасиво, але не обов'язково незаконно. Фактично легальність визначається не тим, де бере гроші політик, а тим, як він їх витрачає. , ,

Габріель завагалася, відчувши сумнів.

— Габі, Білий дім тебе сьогодні надував. Вони спробували налаштувати тебе проти твого ж кандидата, і ти купилася на їхній блеф. Якби я шукала когось, гідного довіри, то залишилася б із Секстоном і не поспішала стрибати з корабля і шукати втіхи у людини на кшталт Марджорі Тенч. Озвався телефон Йоланди. Вона відповіла, покивала, потакала і щось занотувала.

— Цікаво, — нарешті сказала вона. — Зараз буду. Дякую.

Йоланда відімкнула телефон і багатозначно поглянула на Габріель.

— Габі, схоже, для тебе все обійшлося. Як я й передбачала.

— А що таке?

— Достеменно ще не знаю, але можу сказати ось що: сьогоднішня прес-конференція президента не матиме нічого спільного ані з сексом, ані з фінансуванням кампанії сенатора.

Габріель побачила проблиск надії, і їй дуже-дуже захотілося вірити, що так воно й буде.

— А звідки ти знаєш?

— Хтось із президентської команди щойно натякнув, що прес-конференція стосуватиметься НАСА.

Габріель аж підскочила.

— НАСА?

Йоланда підморгнула.

— Сьогоднішній вечір може стати щасливим для тебе, Габріель. Я гадаю, президент відчуває настільки сильний тиск з боку сенатора Секстона, що

вирішив: Білий дім це має іншого вибору, як скасувати проект «Міжнародна космічна станція». Певно, цим і пояснюється той факт, що репортаж вестимуть усі основні світові агенції новин.

Прес-конференція про скасування космічних досліджень? Такого Габріель навіть уявити не могла.

Йоланда підвелася.

— Кажеш, на тебе сьогодні напала Тенч? Мабуть, то була остання відчайдушна спроба взяти гору над Секстоном перед тим, як президент з'явиться у прямому ефірі з поганою новиною. Секс-скандал — найкращий спосіб відвернути увагу від іще одного власного промаху. Та хоч би там як, Габі, а мене чекає робота. Моя порада; випий чашечку кави, посиди» отут, подивися поки що мій телевізор. До початку ефіру залишилося двадцять хвилин. І повір мені, сьогодні президент займатиметься чим завгодно, але не копірським у брудній білизні. На нього ж дивитиметься цілий світ. Хоч би що він не збирався казати, це буде річ серйозна. — Йоланда заспокійливо підморгнула. — А тепер віддай мені той конверт.

— Що?

Йоланда наполегливо простягнула руку.

— Ці картинки я замкну у себе, аж поки все не закінчиться. Я просто хочу перестрахуватися, щоб ти не вчинила щось ідіотське.

Габріель неохоче подала їй конверт.

Йоланда неквапливо замкнула фото в шухляді свого столу і поклала ключі до кишені. ,

— — Ти сама мені потім подякуєш, Габі. Повір мені..— Виходячи з кабінки, вона грайливо скуйовдила подрузі волосся. — Нікуди не тікай. Гадаю, невдовзі ми дізнаємося якусь приємну новину.

Залишившись на самоті у скляній кабінці Йоланди, Габріель спробувала зробити так, щоб їй передався оптимістичний настрій подруги. Але все, про що вона могла думати, — це саркастична усмішка на обличчі Тенч під час їхньої зустрічі. Габріель не здогадувалася, що збирався розповісти всьому світу президент, але не сумнівалася, що це не стане приємною новиною для -сенатора Секстона..

65

Рейчел Секстон здалося, що її спляють живцем.

Я потрапила під вогняний дощ!.

Вона спробувала розплющити очі, але тільки й змогла розібрати якісь туманні обриси та миготливе світло. А дощ був палючий, як окріп. Він падав на її оголену шкіру. Лежачи на боці, вона відчула під собою гарячі кахляні плити. Вона ще сильніше скожурбилася в позі зародка, намагаючись захиститися від пекучої рідини, що лилася згори. Рейчел відчула запах якихось хімікалій. Може, хлорка, подумалося їй. Спробувала відповзти, але не змогла. Чийсь могутні руки притиснули її за плечі до долівки.

Відпустіть мене, я горю!

Інстинктивно вона знову спробувала втекти, і знову її зупинили дужі руки, притиснувши згори.

— Не рипайтеся, — сказав чоловічий голос із американським акцентом. У голосі чулися професійні нотки. — Невдовзі це скінчиться.

«Що невдовзі скінчиться? — подумала Рейчел. — Біль? Моє життя?» Вона спробувала зосередити погляд. Тут світло було різким та яскравим. Вона інтуїтивно відчула, що кімната маленька. Дуже маленька. З низькою стелею.

— Я вся горю! — пошепки завершала Рейчел.

— З вами все гаразд, — мовив голос. — Ця вода ледь тепла. Повірте мені.

Рейчел збагнула, що вона майже'гола: на ній тільки просякла водою білизна. Однак її розум не зафіксував ніякої сором'язливості — надто багато думок у ньому юрмилося.

І ось спогади хлинули на неї нестримним потоком. Льодовиковий шельф. Сканер. Нападники. Хто вони? Де я? Вона спробувала скласти компоненти головоломки до купи, але її розум працював мляво, як погано змащений механізм. З вихору виринула одна думка: Майкл і Коркі — де вони? Рейчел спробувала зосередити свій затуманений погляд, але побачила лише чоловіків, що над нею стояли. Усі вони були вдягнені в однакові блакитні спортивні костюми. Їй захотілося щось сказати, але її рот відмовився сформулювати хоч одне-єдине слово.

Аж ось пекуче відчуття на шкірі почало поступатися глибоким болісним хвилям, що прокочувалися її м'язами, як підземні поштовхи під час землетрусу.

— Це треба перетерпіти, — сказав один чоловік. — Кров має повернутися до вашої мускулатури. — Чоловік говорив як лікар. — А тепер спробуйте поворушити своїми кінцівками, скільки зможете.

Тіло Рейчел пронизував такий біль, неначе кожен м'яз сильно побили молотком. Вона лежала на кахлях, її груди судомно скорочувалися, і вона ледь могла дихати.

— Поворухіть руками й ногами, — наполягав чоловік. — Хоч би як боляче це не було.

. Рейчел спробувала. Їй здавалося, що при кожному русі в неї встромляли гострого ножа. Струмені води знову стали більш гарячими. Потім перетворилися на кип'яток. Нестерпний біль тривав, і саме тієї миті, коли їй здалося, що вона більше не витримає, Рейчел відчула, як хтось зробив їй укол. Біль швидко вщух. Тремтіння дещо вгамувалося.

Тепер її тілом стало ширитися нове химерне відчуття — немов її колють шпильками та голками. Скрізь, по всьому тілу — сильно і болюче. Їх були мільйони, цих голок, і біль посилювався кожного разу, коли вона робила порух. Рейчел намагалася лежати непорушно, але потоки води продовжували лупцювати її тіло. Чоловік, що стояв над нею, взяв її за руки і почав згинати й розгинати.

Господи, як же боляче! Рейчел була надто слабка, щоб опиратися. Сльози виснаження й болю покотилися по її щоках. Вона міцно заплющила очі, намагаючись відгородитися від усього світу.

Нарешті голки й шпильки почали поволі щезати. Дощ припинився. Коли Рейчел розплющила очі, її погляд був уже чіткішим.

І враз вона побачила їх.

Коркі й Толланд лежали поруч, напівголі та мокрі. З виразу їхніх облич вона здогадалася, що її товариші щойно пережили те саме. Карі очі Толланда були у кров'яних прожилках і блищали, наче скляні. Побачивши Рейчел, він зобразив на обличчі подобу посмішки, але його посинілі губи тремтіли.

Рейчел спробувала сісти й обвести поглядом химерне приміщення. Усі троє лежали безладною купою переплетених рук та ніг на підлозі маленької душової кімнати.

66

Чиїсь сильні руки підняли її.

Рейчел відчула, як могутні незнайомці витирають її насухо і загортають у ковдри. Ось її кладуть на якесь медичне ліжко й енергійно масажують її руки, ноги і ступні. Ще один укол у руку.

— Це адреналін, — сказав хтось.

Рейчел відчула, як препарат розтікся її венами* немов сила життя, повертаючи жвавість м'язам. Хоча в животі й досі відчувалася якась льодяна порожнеча, до кінцівок поволі поверталася кров.

Воскресіння з мертвих.

Вона знову спробувала зосередити погляд, Коркі й Толланд лежали поруч, тремтячи під ковдрами, а тим часом чоловіки зробили їм масаж і уколи, Рейчел не сумнівалася, що ця дивовижна група людей щойно врятувала їм життя. Багато хто з них був мокрий як хлющ, вочевидь від того, що вони так і не встигли роздягтися в душі, бо поспішали надати їм допомогу. Хто були ці люди і як вони так вчасно опинилися поруч із айсбергом, було поза межами її розуміння. Але зараз це не мало жодного значення, Головне, що вони живі.'

— Де,,, ми? — вичавила з себе Рейчел, і від такої простої дії, як мовлення, у неї страшенно заболіла голова.

Чоловік, який її масажував, відповів:

— Зараз ви на медичній палубі військової... —

— Струнко! — гукнув хтось. —

Рейчел відчула біля себе метушню і спробувала сісти на ліжку. Хтось із чоловіків у блакитному допоміг їй і поправив на її плечах ковдри. Рейчел протерла очі і побачила, що до кімнати хтось увійшов.

Новоприбулий виявився кремезним афроамериканцем. Він був вродливий і випромінював владний авторитет. На ньому була уніформа кольору хакі.

— Вільно! — скомандував він, підійшов до Рейчел, став біля неї і зміряв гострим поглядом чорних очей, — Гарольд Браун, — відрекомендувався він низьким голосом з командними нотками. — Капітан корабля ВМС США «Шарлотта». А як звуть вас?

«Корабель ВМС С-ША "Шарлотта"», — подумки повторила Рейчел. Ця назва здалася їй віддалено знайомою.

— Секстон... — відповіла вона, — Мене звуть Рейчел Сек-стон. >

На обличчі капітана з'явився спантеличений вираз. Він підійшов ближче й уважніше придивився.

— Чорт забирай. Це й справді ви!

Рейчел розгубилася. Звідки він мене знає? Вона не сумнівалася, що бачить цього чоловіка вперше, хоча коли опустила погляд з обличчя на груди капітана, то побачила над кишенею знайому емблему: орла, що тримав у пазурах якір і був обрамлений словами «ВМС США».

Тепер Рейчел пригадала, звідки вона знала назву «Шарлотта».

— Ласкаво просимо на борт нашого судна, — сказав капітан. — Ви нещодавно аналізували декотрі наші розвідувальні звіти. Я знаю, хто ви.

— Але ж чим ви займаєтеся в цих водах? — розгублено спитала вона. •

*

Обличчя афроамериканця трохи посуворішало.

— Якщо чесно, міс Секстон, я збирався поставити вам те саме запитання. Раптом Рейчел помітила, як Толланд поволі сів на ліжку і вже розкрив рота, щоб пояснити. Але вона рішуче захитала головою — мовляв, замовкни. Не тут. І не зараз. Вона анітрохи не сумнівалася, що перше, про що заговорять Коркі й Толланд, буде метеорит і напад спецназівців, але це явно була не та тема, яку слід обговорювати у присутності команди підводного човна ВМС США. У розвідувальних колах допуск до секретів панував над усякими іншими міркуваннями — незалежно від критичності ситуації. А метеорит і пов'язані з ним обставини залишалися засекреченими.

— Мені треба поговорити з директором управління військово-космічної розвідки Вільямом Пікерінгом, — сказала Рейчел капітану, — Приватно і негайно.

Капітан здивовано вигнув брови, вочевидь не звиклий отримувати накази на борту власного судна.

— Мені треба повідомити йому секретну інформацію.

. Капітан довго вивчав її поглядом.

— Спочатку давайте повернемо температуру вашого тіла до норми, а потім я зв'яжу вас із директором управління розвідки.

— Сер, це невідкладно. Я... — Рейчел замовкла.

Її очі щойно помітили годинник, який висів на стіні медичної рубки.

19:51.

Рейчел здивовано закліпала очима.

— А... цей годинник правильно йде?

— Пані, ви перебуваєте на кораблі. А корабельні годинники завжди йдуть точно.

— А це... східний час?

— Так, сьома п'ятдесят одна пополудні стандартного східного поясного часу. Ми вийшли з Норфолка.

«Боже милосердний! — спантеличено подумала Рейчел. — Зараз тільки сьома година п'ятдесят одна хвилина?» А у неї було таке враження, що відтоді, як вона втратила свідомість, минуло багато годин. А ще навіть немає восьмої! Президент іще не виступив з публічною заявою про метеорит! Я ще маю час зупинити його! Вона вмить зісковзнула з ліжка і закуталася в ковдри. Її ноги тремтіли.

— Мені треба поговорити з президентом. Негайно.

Капітан трохи розгубився.

— Президентом чого?

— Президентом Сполучених Штатів!

— А мені здалося, що ви збиралися поговорити з Вільямом Пікерінгом.

— Я вже не маю часу. Мені потрібен президент.

Капітан не поворухнувся; його велетенська фігура затуляла їй шлях.

— Наскільки мені відомо, президент невдовзі дасть дуже важливу прес-конференцію в прямому ефірі. Сумніваюся, що зараз він приймає особисті телефонні дзвінки.

Рейчел випрямилася, настільки, наскільки змогла на своїх і досі тремтливих ногах, і втупилася поглядом у капітана.

— Сер, ви не маєте необхідного допуску, щоб я пояснювала вам ситуацію, але невдовзі президент може зробити жакливу помилку. Я маю інформацію, яку йому конче потрібно знати. Негайно. Ви мусите мені повірити.

Капітан довго і невідривно дивився на неї. Насупившись, він звирився з годинником.

— Дев'ять хвилин? Я не зможу забезпечити вам надійний зв'язок за такий короткий час. До того ж нам доведеться вийти на глибину антени, а це займе певний...

— Так починайте! Негайно!

Телефонний комутатор Білого дому розташований на нижньому поверсі Східного крила. Там постійно чергують троє телефоністок. Цієї миті за пультом керування сиділо лише двоє. Третя чимдуж мчала до Кімнати нарад. Вона намагалася подати дзвінок просто до Овального кабінету, але президент уже йшов на прес-конференцію. Вона спробувала додзвонитися його радникам по їхніх стільникових телефонах, але перед телевізійними виступами всі телефони всередині та поблизу Кімнати нарад зазвичай вимикалися, щоб не заважати процесу.

Принести бездротовий телефон безпосередньо президентові в такий час було щонайменше сумнівно, однак, коли зателефонувала зв'язківка Білого дому з управління розвідки і заявила, що має передати президенту термінову інформацію до того, як він вийде в ефір, телефоністка з комутатора майже не сумнівалася, що треба бігти – і чимдуж. Проблема була лише в одному – чи встигне вона вчасно. –

У маленькій медичній рубці на борту підводного човна ВМС США «Шарлотта» Рейчел Секстон застигла з телефонною слухавкою біля вуха, чекаючи розмови з президентом. Толланд і Коркі сиділи поруч із виглядом людей, які пережили глибоке потрясіння. На щоді Коркі виднілися п'ять хірургічних швів та величезний синець. Усім трьом видали теплу білизну, грубі морські комбінезони, величезні шерстяні шкарпетки явно не по розміру і важкі черевики. Тримавши в другій руці чашку ще теплої кави, Рейчел поволі набувала вигляду людської істоти.

– Чому затримка? – занервувався Толланд. – Уже сьома п'ятдесят шість! Рейчел могла лише здогадуватися. Їй вдалося швидко зв'язатися з телефоністкою з Білого дому і пояснити, хто вона, наголосивши, що її дзвінок терміновий. Здавалося, телефоністка увійшла в її становище, перевела Рейчел у режим очікування, а тепер начебто намагалася з'єднати її з президентом.

«Лишилося чотири хвилини, – подумала Рейчел. – Поспішай!» – Заплющивши очі, вона спробувала зібрати докупи свої думки. Їй довелося пережити жакхливий день. «Я на ядерній субмарині, – подумала вона, знаючи, що їй до біса пощастило, що вона взагалі перебуває тут, а не на тому світі. Як встиг розповісти їй капітан підводного човна, два дні тому «Шарлотта» виконувала планове патрулювання в Беринговому морі, як раптом зафіксувала аномальні підводні сигнали, які виходили від льодовикового шельфу Мілна: буріння, шум струменів води і багато шифрованих радіорозмов. їм змінили завдання і наказали зачаїтися й тихо підслуховувати. Годину тому вони почули на льодовику вибух і рушили в напрямку до шельфу, аби перевірити, що сталося. Саме тоді вони й почули сигнал СОС, який надсилала Рейчел.

– Залишилося три хвилини! – стривожено сказав Толланд, поглянувши на годинник.

Рейчел уже не на жарт рознервувалася. Чому так довго? Чому президент не прийняв її дзвінок? Якщо Зак Герні вийде в ефір з тією інформацією, яку він має, то...

Вона викинула з голови цю страшну думку і струснула слухавку. Ну!

Відповідай!

Коли телефоністка з комутатора кинулася до службового входу в Кімнату нарад, вона наштовхнулася на чималенький гурт співробітників Білого дому. Усі збуджено гомоніли, роблячи останні приготування. За двадцять ярдів вона побачила президента, що чекав біля головного входу. Над ним і досі пурхали візажисти.

– Пропустіть! – гукнула телефоністка, намагаючись протиснутися крізь натовп. – Дзвінок президенту. Вибайте. Дайте дорогу!

– Прямий ефір – за дві хвилини! – вигукнув медійний координатор. Стискаючи бездротовий телефон, телефоністка пробивалася до президента.

– Терміновий дзвінок президенту! – засапано вигукувала вона. – Дайте дорогу!

Раптом на її шляху виник високий блок-пост. То була Мар-джорі Тенч. Старший радник президента поглянула на телефоністку згори вниз, і її обличчя витягнулося в незадоволеній гримасі.

– Що сталося?

— Терміновий виклик! — засапано випалила телефоністка. — Телефонують президентові!

Тенч страшенно здивувалася.

— Та ні! Не може бути, тільки не зараз!

— Це від Рейчел Секстон: Каже, що дуже терміново.

Тенч скривилася, але більше від здивування, ніж від гніву, і поглянула на бездротовий телефон.

— Це звичайна лінія. Вона не зашифрована.

— Так, пані. Але вхідний дзвінок так чи інакше буде незашифрований.

Вона зв'язалася з нами по радіотелефону. І хоче поговорити з президентом негайно.

Пряма трансляція починається за дев'яносто секунд!

Тенч примружила холодні очі і простягнула руку, схожу на павучу лапу.

— Дайте телефон.

Телефоністка завагалася.

— Міс Секстон хоче поговорити з президентом напряду. Вона сказала, щоб я відклала прес-конференцію, доки вона не поговорить з президентом. І я запевнила її...

Тенч ступила крок до телефоністки, і її голос перейшов на зловісний свистячий шепіт.

Давайте розкажу вам правила, що тут існують. Ви не мусите виконувати накази, які віддає донька суперника чинного президента. Ви виконуватимете мої накази. І можу вас запевнити, що ви не зможете добратися до президента ані на дюйм ближче, аж поки я не дізнаюся, що, у біса, сталося.

Телефоністка безпорадно поглянула на президента, уже оточеного звукотехніками, стилістами та кількома членами персоналу Білого дому, які востаннє повторювали йому тези майбутнього виступу.

— Шістдесят секунд! — заволав медійний координатор.

А на борту «Шарлотти» Рейчел Секстон кидалася в тісній кімнатці, як тигриця в клітці, очікуючи, поки її з'єднають. Нарешті вона почула, як на лінії клацнуло.

— Алло? — мовив хрипкий голос.

— Президент Герні? — випалила Рейчел.

— Ні, це Марджорі Тенч, — поправив голос. — Я старший радник президента. Хоч би хто ви не були, попереджаю, що такі безвідповідальні хуліганські дзвінки до Білого дому є серйозним порушенням...

— Заради Бога! Це не хуліганська витівка! Я Рейчел Секстон, зв'язківка Білого дому з управління військово-космічної розвідки, і я...,

— Я чудово знаю, хто така Рейчел Секстон, пані. І я сумніваюся, що ви — це вона. Ви зателефонували до Білого дому по незашифрованій лінії та кажете, що треба перервати важливу прес-конференцію президента.

Працівники розвідувального управління так не чинитимуть, якщо;..

— Послухайте, — скипіла Рейчел. — Дві години тому я інструктувала ваш персонал стосовно метеорита. Ви сиділи у першому ряді. І ви дивилися цей брифінг по телевізору, що стояв на робочому столі президента. Будуть іше запитання?

Тенч на мить замовкла.

— Міс Секстон, що все це означає?

— Це означає, що ви маєте зупинити президента! Усі його дані про метеорит хибні! Ми щойно дізналися, що цей метеорит навмисне вставили в льодовик знизу. Я не знаю, хто і навіщо! Але все зовсім не так, як здавалося. Президент збирається оприлюднити надзвичайно хибну інформацію, тому я настійливо рекомендую...

— Зачекайте хвилинку, чорт вас забирай! — Тенч стихила голос. — Ви хоч розумієте, що кажете?

— Так, прекрасно розумію. Я маю підозри, що керівник НАСА організував якусь широкомасштабну фальсифікацію і президент Герні ось-ось стане її жертвою. Вам слід відкласти прес-конференцію хвилин на десять, щоб я встигла пояснити, що тут відбувається. Якись люди-намагалися мене вбити, чорт вас забирай!

Зловісний шепіт Марджорі Тенч набув крижаних ноток:

— Міс Секстон, дозвольте мені сказати вам пару ласкавих слів. Якщо ви мали якісь сумніви стосовно вашої ролі у допомозі Білому дому, то чому не висловили їх до того, як особисто підтвердили — заради президента — інформацію про метеорит?

— Що?! ,

Та вона хоч слухає мене чи ні?!

— Ваша ескапада мені огидна. Використання незашифрованої лінії — дешевий трюк. Припускаєте, що дані про метеорит сфальсифіковано? А хіба працівникам розвідувального управління дозволено дзвонити по радіотелефону до Білого дому і говорити про зашифровану інформацію?

— Через це загинула Нора Менгор! І доктор Мін теж загинув. Вам слід попередити...

— Негайно ж припиніть! Ви навіть не розумієте, у що вв'язалися, але нагадую вам і тим, хто зараз може підслуховувати цю розмову, — Білий дім має в розпорядженні відеозаписи зі свідченнями знаних учених з НАСА, кількох знаменитих незалежних експертів, а також ваше свідчення, міс Секстон. І всі вони підтверджують точність інформації про метеорит. Я навіть уявити собі не можу, чому ви враз вирішили передумати. Та хоч би якою не була причина, вважайте, що вас уже цієї миті звільнено з посади зв'язківки Білого дому, і якщо ви знову спробуєте кинути тінь на це відкриття новими абсурдними звинуваченнями та брудними трюками, то запевняю вас: Білий дім і НАСА виграють у вас судову справу за наклеп так швидко, що ви навіть не встигнете валізу зібрати, як опинитеся за ґратами.

Рейчел було розкрила рота, щоб відповісти, але слова застрягли у неї в горлі.

— Зак Герні поставився до вас надзвичайно шляхетно, — відрізала Тенч, — і якщо чесно, то ваш демарш скидається на дешевий виборчий трюк у стилі сенатора Секстона. Припиніть зараз же ваші штучки, інакше ми подамо на вас до суду.

На лінії запала тиша.

Рейчел і досі сиділа з розкритим ротом, коли раптом у двері постукав капітан.

— Міс Секстон! — гукнув він, прочинивши двері. — Ми приймаємо слабкий сигнал з канадського державного радіо. Президент Герні щойно розпочав прес-конференцію.

68

Стоячи у прес-центрі Білого дому, Зак Герні відчував тепло софітів і знав, що на нього зараз дивиться увесь світ. Близкавична спецоперація, здійснена відділом інформації Білого дому, викликала неабиякий інтерес серед засобів масової інформації та широкої публіки. Ті, хто не дізнався про президентське звернення по телевізору, радіо чи Інтернету, неминуче почули про нього від сусідів, колег по роботі та членів родини. На восьму вечора всі, хто не жив у печерах, уже розводилися про потенційну тему президентського виступу. У всьому світі мільйони людей у вітальнях, барах та готелях нахилилися до телевізорів, очікуючи дива.

Саме в такі моменти, коли на нього дивився увесь світ, Зак Герні посправжньому відчував усю вагу і відповідальність своєї посади. Той, хто каже, що влада не п'янить, ніколи її не відчував. Та коли Герні розпочав своє звернення, він одразу ж зрозумів: щось не так. Йому не був притаманний страх перед сценою та великою аудиторією, однак неприємне передчуття спантеличило президента.

Може, це через величезну кількість глядачів, заспокоїв він сам себе. Однак він знав ще дещо. То було чисто інстинктивне відчуття. Породжене тим, що він бачив раніше.

То була начебто дрібниця, але...

«Забудь, — сказав він собі. — То дріб'язок, не вартий уваги». Однак неприємне відчуття залишилося.

Тет. Кільканадцять секунд тому, коли Герні готувався з'явитися на сцені, він побачив у жовтому коридорі Марджорі Тенч, яка розмовляла по бездротовому телефону. Це вже було дивно, але ще дивнішим було те, що поруч із Тенч стояла телефоністка з комутатора, бліда і явно стривожена. Герні не чув, про що говорила його радниця, але помітив, що розмова відбувалася на підвищених тонах. Тенч сперечалася з кимось, із гнівом, який він бачив украй рідко, а тим більше в Тенч. Він на мить замовк і запитально поглянув на неї.

Тенч підняла угору великий палець — мовляв, усе йде нормаль-`но. Герні ніколи не бачив, щоб Тенч комусь показувала схвально піднятий угору великий палець. Це була остання картина, яка закарбувалася в його свідомості перед виходом на сцену.

А на блакитному килимі імпровізованого прес-центру в жит-лосфері НАСА на острові Елсмір Лоуренс Екстром сидів у центрі довгастого симпозиумного столу в оточенні чиновників НАСА та науковців. На великому моніторі перед ними транслювалася у прямому ефірі прес-конференція президента. Решта персоналу збуджено скупчилися біля інших моніторів, дивлячись, як головнокомандувач і президент США розпочав свою прес-конференцію. ' /
— Усім доброго вечора, — сказав Герні незвично напруженим голосом. — Звертаюся до вас, мої співвітчизники, та до наших друзів у всьому світі...

Екстром поглянув на великий обвуглений камінь, гордо виставлений перед столом, за яким він сидів. Потім ковзнув поглядом на боковий монітор, де побачив себе в оточенні своїх найвідданіших працівників на тлі величезного американського прапора та емблеми НАСА. Через різке яскраве освітлення вся сцена скидалася на якусь неомодерністську картину — дванадцять апостолів на таємній вечері. Зак Герні перетворив усе це на другорядне політичне шоу. Герні не мав вибору. Екстром і досі почувався як телевізійний проповідник, який продає Господа вроздріб величезним масам глядачів.

За п'ять хвилин президент мав представити Екстрома та співробітників НАСА. А потім, ефектно вийшовши в ефір з вершини світу через супутник, НАСА приєднається до прес-конференції

й допоможе президентові поділитися з усім світом, вражаючою новиною.

Після короткої розповіді про відкриття і те, як воно було зроблене, про його значення для космічної науки і після взаємних компліментів НАСА та президент дадуть слово знаменитому науковцеві Майклу Толланду, чий документальний фільм ітиме наступні п'ятнадцять хвилин. А опісля, коли публіка остаточно повірить у правдивість відкриття і сповниться ентузіазму, Екстром та президент побажають усім доброї ночі й пообіцяють тримати в курсі подальших подій під час регулярних прес-конференцій НАСА.

Сидячи в очікуванні своєї черги, Екстром відчув, як у душі його зачаївся сором. Він знав, що так буде. Він на нього чекав. Він брехав... він підтверджував правдивість неправдивої інформації. Однак зараз ця брехня чомусь зблякла і майже втратила значення. На його совість уже тиснув набагато важчий тягар.

У хаосі студії Ей-бі-сі Габріель Еш стояла пліч-о-пліч із десятками незнайомих їй людей; усі повитягували шиї до блоку з кількох телеекранів, підвішеного до стелі. Коли настав найважливіший момент, у студії запала тиша. Габріель заплющила очі, молячи Бога, щоб, коли вона їх розплющить, не побачити на екрані фото свого оголеного тіла.

Атмосфера в апартаментах сенатора Секстона була наелектризована до краю. Всі його гості підвелися і не зводили очей з великого телеекрана.

Зак Герні заявився перед усесвітньою аудиторією. Неймовірно, але його привітання прозвучало скуто і незграбно. Схоже, він у чомусь сумнівався. «Якийсь він знервований», — подумав Секстон. — Таким я його ще не бачив».

— Лишень погляньте на нього, — прошепотів хтось. — Напевне, новини дійсно погані.

— Щось про космічну станцію? — припустив сенатор.

Герні поглянув просто в камеру і глибоко вдихнув.

— Друзі мої, я багато днів вагався — як же найкраще зробити цю заяву...

«Як, як... — знущально подумав Секстон. — А ніяк!»

Герні висловив жаль з того приводу, що останнім часом НАСА перетворилася на болоче питання на цих виборах, і зауважив, що саме через це він, перш ніж зробити заяву, хоче в невеличкій передмові вибачитися.

— Я волів би зробити цю заяву в якийсь інший історичний момент, — сказав він. — Сьогоднішня напружена політична атмосфера перетворює романтиків на скептиків, однак я, як ваш президент, не маю іншого вибору, ніж поділитися з вами інформацією, яку я щойно отримав. — Герні посміхнувся. — Здається, космос творить свої чудеса, не звіряючись з тим чи іншим людським графіком. Навіть із робочим графіком президента.

Усі гості в апартаментах сенатора аж сіпнулися. Що?!

— Два тижні тому, — вів далі президент, — новий насівський прилад — полярний орбітальний сканер щільності — проходив над льодовиковим шельфом Мілна на острові Елсмір — віддаленому масиві суходолу, розташованому на вісімдесятій паралелі у водах Північного Льодовитого океану.

Секстон та його гості обмінялися здивованими поглядами.

— Супутник НАСА, — продовжив Герні, — зафіксував великий щільний валун, занурений у лід на глибину двісті футів. — Герні вперше посміхнувся, нарештгспіймавши потрібний настрій. — Отримавши ці дані, НАСА негайно дійшла висновку, що «Система спостереження за Землею» знайшла метеорит.

— Метеорит? — зневажливо пхикнув сенатор Секстон, підводячись із крісла. — І це — важлива новина?

— НАСА послала до льодовикового шельфу групу фахівців, щоб зробити свердловини і взяти зразки. І так сталося, що... — Президент зробив ефектну паузу. — Коротше кажучи, фахівці НАСА зробили найвизначніше відкриття нашої епохи.

Секстон стривожено ступив крок до телевізора. Ні, не може бути... Його гості неспокійно завовтузилися.

— Пані та панове, — урочисто оголосив Герні. — Кілька годин тому НАСА витягла з полярного льоду восьмитонний метеорит, котрий містить... — Президент знову зробив паузу, щоб глядачі в усьому світі мали достатньо часу на те, аби інстинктивно податися вперед до телевізорів і прикипіти

очима до екранів. — ...містить скам'янілі форми життя. Їх там десятки. І це — невідпорний доказ існування позаземного життя.

Й одразу на екрані за президентом спалахнуло яскраве зображення: бездоганно окреслена форма скам'янілих решток величезної, схожої на жука істоти, що застигла в обвугленому камені.

Шестеро підприємців в апартаментах перелякано скочили на ноги й вирячили очі. Секстон заціпенів.

— Любі друзі, — мовив президент. — Цій скам'янілості, яку ви бачите за мною на екрані, 190 мільйонів років. Її знайшли у фрагменті метеорита, відомого як Юнгерсольський, котрий впав у Північний Льодовитий океан майже три сторіччя тому. Досконалий насівський супутник «Системи спостереження за Землею» виявив цей. фрагмент, заглиблений у товщу криги на льодовиковому шельфі. НАСА і моя адміністрація доклали величезних зусиль, щоб підтвердити кожен аспект цього значущого відкриття, перш ніж розповісти про нього широкому загалу. Впродовж наступних півгодини ви почуєте виступи численних фахівців НАСА та незалежних спеціалістів, а також переглянете короткий документальний фільм, підготовлений для вас людиною, яку ви добре знаєте і яку відразу ж упізнаєте. Однак перед цим я неодмінно маю запросити до нас у гості з-за Полярного кола — напряду через супутник — людину, чиє вміле керівництво, проникливість і працьовитість зробили неоціненний внесок у де історичне відкриття. Маю честь представити вам керівника НАСА Лоуренса Екстрома.

І Герні ефектно обернувся до екрана.

Зображення метеорита хутко зникло, і натомість з'явилася солідна комісія фахівців НАСА, що сиділи за довгим столом по обидва боки Лоуренса Екстрома.

— Дякую, пане президент. — Стримано і гордо Екстром підвівся й поглянув у камеру. — Для мене велика честь бути з вами тут у цей найвидатніший в історії НАСА момент.

І Екстром заговорив пристрасно і піднесено про НАСА та її велике відкриття. З пафосним патріотизмом та триумфальними нотками в голосі він плавно перейшов до документального фільму, зробленого популярним науковцем — Майклом Толландом.

Сенатор Секстон опустився навколішки перед телевизором і впився пальцями у свою сріблясту чуприну. Ні, Господи, ні!

69

Марджорі Тенч похмуро полишила святковий гармидер біля прес-центру і покрокувала до свого приватного куточка в Західному крилі будівлі.

Настрій у неї був не святковий. Телефонний дзвінок від Рейчел Секстон став для неї повною несподіванкою.

Украй неприємною несподіванкою.

Тенч гепнула дверима свого офісу, підійшла до столу і набрала номер комутатора.

— З'єднайте мене з Вільямом Пікерінгом, директором Національного управління військово-космічної розвідки.

Тенч запалила цигарку і заходила по кімнаті, очікуючи, поки виловлять Пікерінга. За інших обставин, він просто поїхав би додому спати, але, враховуючи той ажіотаж, що панував у Білому домі у зв'язку з прес-конференцією, Тенч припустила, що Пікерінг увесь вечір простирчав у своєму кабінеті, розмірковуючи: як же могло статися, що про таку знаменну подію він дізнається разом із пересічними громадянами по телевизору, а не заздальгідь.

Тенч вилаяла себе за те, що не послухалася внутрішнього голосу, коли президент заявив про рішення послати Рейчел Секстон на льодовиковий шельф

Мілна. Тенч засумнівалася, вважаючи, що це непотрібний ризик. Але президентові вдалося її переконати, що персонал Білого дому останнім часом погруз у цинізм і запідозрив фальшивку з боку НАСА, якщо відкриття не підтвердять незалежні спеціалісти. Як Герні й передбачав, підтримка з боку Рейчел Секстон придушила скептицизм, знищила в зародку будь-які потенційні внутрішні дебати і змусила персонал Білого дому виступити єдиним фронтом на боці президента. Тенч мусила визнати, що ця підтримка виявилася безцінною. Але раптом Рейчел Секстон змінила пластинку.

— Ця сучка зателефонувала мені по незахищеній лінії!

Рейчел Секстон явно була налаштована знищити довіру до нещодавнього відкриття, і єдиною втіхою для Тенч слугував тепер той факт, що президент записав на відео брифінг, який донька сенатора провела перед персоналом Білого дому. Слава Богу. Принаймні у Герні вистачило передбачливості, щоб запастися таким страховим полісом.

Однак наразі Тенч думала про те, як організувати ефективний захист.

Рейчел Секстон була жінкою розумною, і якщо вона й справді мала намір виступити з відкритим заборолом проти Білого дому та НАСА, то їй неодмінно знадобляться впливові союзники. Логічно припустити, що вона насамперед подумає про Вільяма Піке-рінга. Тенч добре знала настрої Пікерінга стосовно НАСА. І тому мала дістатися до нього 'швидше, ніж це зробить Рейчел.

— Міс Тенч? — спитав у слухавці чіткий і добре чутий голос. — Вільям Пікерінг слухає. Чим зобов'язаний такою честю?

Тенч почула, що у кімнаті Пікерінга працює телевізор — там якраз передавали коментарі фахівців НАСА. З тону співрозмовника вона відчула, що він іще не встиг відійти від початкового потрясіння, спричиненого прес-конференцією.

— Ви маєте час, директоре?

— А я гадав, що ви зайняті святкуванням такого знаменного моменту. Це ваша ніч. Схоже, НАСА та президент значно поліпшили свої позиції.

Тенч відчула в його словах шире здивування навіл із ядучим сарказмом — останній пояснювався легендарною нелюбов'ю Пікерінга поділяти загальний захват усього світу тією чи іншою приголомшливою новиною.

— Вибачте, — мовила Тенч, намагаючись негайно прокласти кладку до серця Пікерінга, — що Білий дім та НАСА змушені були тримати вас у невіданні.

— А вам відомо, — зауважив Пікерінг, — що наше відомство зафіксувало діяльність НАСА в тому районі ще два тижні тому і здійснило власне розслідування?

Тенч спохмурніла. Він явно розлючений.

— Так, відомо. Одначе...;

— НАСА заявила нам, що то дріб'язок, звичайні тренування в екстремальних погодних умовах... перевірка нового обладнання. — Пікерінг зробив паузу і продовжив: — І ми купилися на цю брехню.

— Давайте будемо називати це не брехнею, — відрізала Тенч, — а вимушеним введенням в оману. Зважаючи на значущість відкриття, гадаю, ви розумієте потребу НАСА тримати все це в таємниці. —

— Від широкого загалу — так.

Копилити від образу губи не входило до репертуару таких серйозних чоловіків, як Вільям Пікерінг, і Тенч відчула, що на сильнішу образу він не здатен через свою вдачу.

— Я маю лише хвилину часу, — сказала Тенч, намагаючись перехопити ініціативу, — але я визнала за необхідне зателефонувати вам і попередити.

— Попередити мене? Про що? — негайно насторожився Пікерінг. — Невже Зак Герні задумав призначити нового директора управління військово-космічної розвідки, більш прихильного до НАСА?

— Звісно, що ні. Президент прекрасно розуміє, що ваше критичне ставлення до космічного відомства спричинене проблемами безпеки, і він намагатиметься усунути ці недоліки. Взагалі-то я телефоную з приводу однієї вашої співробітниці. — Вона зробила паузу. — З приводу Рейчел Секстон. Вона вам іще не телефонувала сьогодні увечері?

— Ні. Я послав її сьогодні до Білого дому на прохання президента. Щось ви надовго її затримали. Вона вже давно мала повернутися. . Тенч полегшено зітхнула: вона випередила Рейчел Секстон. Зробивши глибоку затяжку, Марджорі Тенч заговорила якомога спокійніше:

— Маю таку підозру, що вона вам невдовзі зателефонує.

— От і добре. Я теж чекаю на її дзвінок. Мушу сказати, що, коли почалася прес-конференція, я спочатку побоювався, що президент переконав міс Секстон теж узяти в ній участь і виступити публічно. Я дуже задоволений, що він цього не зробив.

— Зак Герні — людина шляхетна, — зауважила Тенч. — Чого я не можу сказати про міс Секстон.

На протилежному кінці лінії запала довга мовчанка.

— Сподіваюся, я вас неправильно зрозумів.

Тенч важко зітхнула.

— Та ні, сер. Ви мене правильно зрозуміли. Якщо коротко, то схоже, що Рейчел Секстон має намір поставити під сумнів сьогоднішню заяву НАСА про відкриття. Не знаю чому, але, публічно підтвердивши достовірність відкриття, вона раптом здійснює поворот на сто вісімдесят градусів і висловлює на адресу НАСА абсурдні й жакливі звинувачення в обмані та фальсифікації.

*— Не зрозумів? — перепитав Пікерінг, і з його голосу було чути, як він внутрішньо напружився.

— Та отож, тривожна інформація. Мені страшенно не хотілося вам цього казати, але вона зателефонувала мені за дві хвилини до прес-конференції і попередила про необхідність скасу-ватийї.

— На якій підставі?

— Підстави абсурдні! Вона сказала, що виявила серйозні вади в інформації про метеорит.

Пікерінг надовго замовк — і це не сподобалося Тенч.

— Вади? — нарешті, перепитав директор управління розвідки. — Які вади?

— Абсолютно сміховинні, враховуючи, що НАСА два тижні експериментувала, перевіряючи...

— Мені важко повірити, що така людина, як Рейчел Секстон, могла вимагати скасування прес-конференції президента, якби не мала для цього до біса вагомих підстав. — У голосі Пікерінга звучала тривога. — Мабуть, вам слід було вислухати її.

— О, я вас благаю! — випалила Тенч і закашлялася. — Ви ж бачили прес-конференцію. Дані про метеорит неодноразово підтвердили численні фахівці. В тому числі незалежні. Вам не видається дивним той факт, що Рейчел Секстон — донька єдиного чоловіка, якому сьогоднішня прес-конференція може зашкодити, — раптово змінює свою точку зору?

— Це видається дивним лише тому, міс Тенч, що мені випадково відома та обставина, що міс Секстон та її батько тільки на людях зберігають видимість чемності у своїх стосунках. Я ані на секунду не можу уявити, що Рейчел Секстон після кількох років роботи на президента раптом вирішує перебігти в інший табір і брехати на підтримку свого татка.

— Можливо, зіграли амбіції? Чесно кажучи, не знаю. А можливо, це шанс стати донькою наступного президента, першою донькою країни, так би мовити... — немов ненароком кинула Тенч і вичікувально замовкла. Пікерінг умить посуворішав.

— Притягнуто за вуха, міс Тенч. Просто притягнуто за вуха. Тенч насупилася. Власне, а на що вона розраховувала? Вона звинувачує найздібнішу співробітницю Пікерінга у зраді президента і хоче, щоб той її підтримав? Ясна річ, директор буде захищати Рейчел Секстон.

— З'єднайте мене з нею, — скомандував Пікерінг. — Я хочу сам поговорити з міс Секстон.

— Боюсь, що це неможливо, — відповіла Тенч. — Зараз її немає в Білому домі.

— А де ж вона?

— Сьогодні вранці президент послав її на льодовик Мілна, щоб безпосередньо перевірити отриману інформацію. Вона ще не повернулася.

— А мені про це так і нетіовідомили, — ще більше спохмурнів директор управління.

— Я не маю часу вислуховувати тиради про ображену гордість. Я зателефонувала лише із ввічливості. Хотіла як краще. Хотіла попередити вас, що Рейчел Секстон вирішила грати власну гру стосовно сьогоднішнього звернення президента. Вона шукатиме союзників. Якщо вона вийде з вами на зв'язок, то вам не завадило б знати, що Білий дім має в розпорядженні відео-матеріал, записаний сьогодні вдень, у якому вона підтверджує правдивість даних про метеорит перед президентом та його командою. І якщо зараз, з невідомих мотивів, Рейчел Секстон спробує запламувати добре ім'я Зака Герні або НАСА, то, клянуся вам, Білий дім зробить усе, щоб її падіння було швидким і болючим. — Тенч помовчала, аби до Пікерінга краще дійшов зміст сказаного. — Гадаю, що ви відповісте, люб'язністю на люб'язність і повідомите мені негайно, якщо Рейчел Секстон вам зателефонує. Вона робить прямий вицад проти президента, і Білий дім має намір затримати її для допиту, доки вона не встигла завдати великої шкоди. Я чекатиму на ваш дзвінок, директоре. Наразі це все. На добраніч. Марджорі Тенч поклала слухавку, перебуваючи у повній впевненості, що ніхто і ніколи так не говорив з Вільямом Пікерінгом за все його життя. Вільям Пікерінг стояв біля вікна свого кабінету на горішньому поверсі і вдивлявся у вірджинську ніч. Дзвінок від Марджорі Тенч глибоко занепокоїв його. Він прикусив губу і спробував подумки скласти докупі щойно почуте.

— Директоре? — тихо гукнула секретарка, постукавши в двері. — Вам знову телефонують.

— Тільки не зараз, — задумливо відказав Пікерінг.

— Це Рейчел Секстон.

Пікерінг різко обернувся. Тенч просто провидиця якась!

— Гаразд. Давайте їй негайно.

— Взагалі-то, сер, вона телефонує по кодованому аудіовізуальному каналу. Хочете, щоб я принесла пристрій вам до кабінету? Аудіовізуальний канал?

— А звідки вона телефонує?

Секретарка відповіла.

Пікерінг ошелешено витріщився на неї. І хутко подався по коридору до перемовного залу. Такого він іще не бачив.

«Глуха кімната» субмарини «Шарлотта», спроектована за аналогією з приміщенням у «Белл Лабораторізі», була фактично звуконепроникною, бо унеможливлювала відлуння. Ця акустично чиста кімната поглинала звуки з ефективністю 99,4 відсотка. Через акустичну провідність металу та води

підводні човни завжди були вразливими: розмови на борту могли пеленгувати розташовані неподалік перехоплювачі, оснащені підслухову-вальною апаратурою. Був іще один спосіб підслуховування розмов – прикріплювати до корпусу субмарини мікрофони-«пара-зити» з присоскою. А з «глухої кімнати» всередині підводного човна не міг просочитися жоден звук. Усі розмови в цій камері були надійно захищені.

Ця камера мала вигляд комірчини заввишки з людський зріст, стіни, стеля та підлога були геть укріплені пінопластовими шпичаками, що стирчали врізнобіч. Вона нагадала Рейчел тісну підводну печеру, де сталагміти оскаженіли і повиростали де їм тільки заманулося. А найнеприємнішим моментом була очевидна відсутність традиційної підлоги.

Підлогою слугувала сталева сітка, як у курнику, натягнута горизонтально поперек кімнати на половині її висоти, наче рибальська сіть. Ця сітка мала гумове покриття і була досить жорсткою. Дивлячись униз крізь цю павутиноподібну долівку, Рейчел відчувала, наче переходить провалля по підвісному містку посеред сюрреалістичного ландшафту. А трьома футами нижче був цілий ліс пінопластових шпичаків, що загрозливо стирчали догори.

Не встигла вона увійти, як одразу ж відчувала якусь бентежну нежиттєвість повітря, немов з кімнати висмоктали всю енергію. Рейчел здалося, немов їй вуха заткнули ватою. Все, що вона чула, це власне дихання, та й то скоріше усвідомлювала, аніж чула. Вона гукнула, але то було все одно, що гукати в подушку. Стіни вбирали в себе всяку вібрацію, і Рейчел відчувала лише ті коливання, що відлунювали у неї в голові.

Капітан уже пішов, зачинивши за собою оббиті звукоізоляцією двері.

Рейчел, Коркі й Толланд сиділи в центрі кімнати за маленьким підковоподібним столиком, що стояв на довгих металевих опорах, які проходили вниз крізь сітку. До столу були прикріплені кілька мікрофонів на вигнутих підставках, навушники і телекамера. Усе це скидалося на мініатюрну копію кімнати для симпозіумів в ООН.

Як людина, що належала до розвідувальних кіл США – найбільшого у світі виробника і користувача лазерних мікрофонів, підводних параболічних підслуховувальних пристроїв та інших гіперчутливих штучок для перехоплення розмов, – Рейчел як ніхто інший добре знала, що насправді на землі є зовсім небагато місць, де можна поговорити так, щоб тебе не підслухали. І ця «глуха кімната» вочевидь була одним із таких місць.

Мікрофони та навушники за столом давали змогу проводити таку собі селекторну нараду в стилі тет-а-тет, коли люди були певні, що їхні слова не вийдуть за межі цієї кімнати. Їхні голоси, потрапляючи до мікрофонів, одразу ж зазнавали інтенсивного кодування і лише потім вирушали в довгу подорож крізь атмосферу Землі.

– Перевірка рівня, – раптом пролунав у навушниках чийсь голос, і всі троє аж підстрибнули від несподіванки. – Ви мене добре чуєте, міс Секстон?

Рейчел нахилилася до мікрофона.

– Так, добре, дякую.

Хоч би хто ви не були.

– Я викликала вас директора Пікерінга. Він зараз приймає аудіовізуальний сигнал. Я ж наразі відключаюсь. За кілька секунд ви отримаєте зображення й звук.

На лінії запала тиша. Десять далеко почулося гудіння статичного струму, а потім швидко низка попискувань та клацань у навушниках. Відеоекран напроти них увімкнувся, і Рейчел – з вражаючою чіткістю – побачила перед собою директора Пікерінга, що сидів сам-один у конференц-залі управління

військово-космічної розвідки. Він рвучко підвів голову і поглянув просто в очі Рейчел. 1

Дивно, але, побачивши його, Рейчел відчула величезне полегшення. . .

— Міс Секстон, — звернувся він до неї зі спантеличеним та стривоженим виразом обличчя. — Що, заради всього святого, відбувається?

— Йдеться про метеорит, сер, — відповіла Рейчел. — Схоже, у нас можуть виникнути серйозні проблеми.

71

Сидячи у «глухій кімнаті» субмарини, Рейчел Секстон відрекомендувала Вільяму Пікерінгу своїх товаришів: Майкла Толланда і Коркі Марлінсона. Потім вона взяла ініціативу в свої руки і переповіла шефу всю низку неймовірних подій того дня.

Директор Національного управління військово-космічної розвідки сидів непорушно і слухав.

Рейчел розповіла йому про люмінесцентний планктон у метеоритній шахті, про їхню подорож льодовиковим шельфом, про виявлення тунелю, крізь який метеорит потрапив у лід знизу, і, насамкінець, про напад групи якихось військовиків, за її підозрами — спецназівців.

Вільям Пікерінг вирізнявся здатністю вислуховувати бентежну інформацію навіть оком не змигнувши, однак у міру того, як Рейчел продовжувала свою розповідь, його погляд ставав дедалі більш занепокоєним. Вона відчула, що він спочатку не повірив, а потім переповнився гнівом, коли почув про вбивство Нори Менгор і про їхню втечу на волосинці від смерті. Хоча Рейчел і хотіла висловити свої підозри стосовно причетності керівника НАСА до цих злочинів, вона знала Пікерінга достатньо добре, щоб не вказувати пальцем, не маючи надійних доказів. Тому вона розповіла шефові цю історію як набір голих безпристрасних фактів. Коли вона скінчила, Пікерінг мовчав кілька секунд.

— Міс Секстон, — нарешті озвався він, — і всі ви... — З цими словами директор по черзі затримав свій погляд на кожному

з них. — Якщо все, що ви кажете, — правда, а я не бачу для вас причини брехати, то вам надзвичайно пощастило, що ви не загинули.

Вони всі мовчки закивали. Президент залучив чотирьох цивільних науковців... і тепер двоє з них мертві.

Пікерінг невтішно зітхнув, немов не знаючи, що далі казати. Події, про які він щойно почув, якось не клеїлися і видавалися сюрреалістичними.

— А чи не могло статися так, — поцікавився Пікерінг, — що шахта, через яку начебто ввели метеорит знизу і яку добре видно на роздруківці, є природним феноменом?

Рейчел похитала головою.

— Для цього вона аж надто бездоганна і пряма. — Вона розгорнула й досі сиру роздруківку перед камерою. — Абсолютно бездоганна.

Уважно вивчивши зображення, Пікерінг схвально кивнув.

— Не випускайте цієї роздруківки з рук.

— Я зателефонувала Марджорі Тенч, щоб попередити і зупинити президента, — сказала Рейчел. — Але вона заткнула мені рота. ...

— Я знаю. Вона мені сказала.

Рейчел ошелешено поглянула на екран.

— Вам телефонувала Марджорі Тенч?

— Щойно. Вона дуже занепокоєна. Їй здається, що ви задумали якийсь трюк для дискредитації президента і НАСА. Можливо, щоб допомогти своєму батькові.

Рейчел підвелася. Змахнувши роздруківкою, вона показала на двох своїх компаньйонів.

— Нас мало не вбили! Хіба це схоже на трюк?! І навіщо мені...

Пікерінг здійняв руки. —

— Заспокойтеся. Міс Тенч якраз і не сказала мені про те, що вас було троє.

Рейчел і пригадати не могла, чи дала їй Тенч часу на те, щоб згадати про Коркі й Толланда.

— Не сказала вона мені і про те, що ви маєте предметний доказ, — додав Пікерінг. — Я скептично поставився до її заяв і ще до того, як вийшов з вами на зв'язок, а тепер переконаний, що вона помиляється. Я не сумніваюся у правдивості вашої заяви. Наразі питання стоїть так: що все це означає?

Запанувала тривала тиша. . ' ^

Вільяма Пікерінга рідко можна було побачити в розгубленому стані, але він і справді розгубився і розпачливо хитав головою. —

— Припустімо, що хтось і справді ввів метеорит у кригу. І це тягне за собою цілком очевидне запитання — навіщо? Якщо НАСА має метеорит зі скам'янілими рештками в ньому, то нащо їй — чи комусь іншому — перейматися, де саме його знайшли?

— Схоже, — пояснила Рейчел, — що це здійснили для того, щоб відкриття зробила «Система спостереження за Землею». Щоб цей камінь виглядав як фрагмент якогось відомого метеорита.

— Скажімо, Юнгерсольського, — підказав Коркі.

— А який сенс пов'язувати цей метеорит із якимось відомим падінням? — вимогливо спитав Пікерінг голосом чоловіка, якийсь ось-ось збожеволіє від суперечностей, що на нього на-, валилися. — Хіба ці скам'янілості вже самі не є вражаючим відкриттям — незалежно від того, де і коли їх знайшли? І незалежно від того, з яким відомим метеоритом їх пов'язали? Усі троє закивали.

Пікерінг завагався, і на його обличчі з'явився невдоволений вираз.

— Якщо... звичайно...

Рейчел ледь не фізично відчувала, як крутилися і скрипіли коліщатка в мозкові Пікерінга. Він знайшов найпростіше пояснення, чому цей метеорит спробували пов'язати з Юнгерсольським, але це найпростіше пояснення виявилось також і найсуперечливішим.

— Якщо, — продовжив Пікерінг, — таке ретельно підготовлене введення метеорита в кригу не мало наміру надати достовірності абсолютно фальшивій інформації. — Він зітхнув і повернувся до Коркі. — Докторе Марлінсон, яка можливість того, що цей метеорит — фальшивка?

— Фальшивка, сер?

Так. «Липа». Підробка.

— Фальшивий метеорит? — Коркі ніяково розсміявся. — Абсолютно неможливо! Цей метеорит вивчали професіонали. В тому числі я. Хімічні аналізи, спектрографія, визначення віку за допомогою рубідієво-стронцієвого тесту. Цей камінь не схожий на всі інші, коли-небудь знайдені на землі. Цей метеорит справжній. Це вам підтвердить будь-який астрогеолог.

Пікерінг надовго замислився над почутим, мимоволі погладжуючи свою краватку.

— Однак якщо зважити на негайну величезну вигоду, яку НАСА отримала від цього відкриття, очевидні ознаки маніпулювання доказами, а також те, що на вас було вчинено напад... то перший логічний висновок, який спадає мені на думку: цей метеорит є дуже ретельно сфабрикованою фальшивкою.

— Це неможливо! — крикнув Коркі, ледь стримуючи гнів. — Попри всю повагу до вас, сер, метеорити — це не якісь голі-вудські спецефекти, які

можна виготовити в лабораторії, щоб пошити в дурні наївних астрофізиків. Це об'єкти зі складним хімічним складом, унікальною кристалічною структурою та співвідношенням елементів!

— Я нічого не маю проти вас особисто, докторе Марлінсон. Просто я йду логічним ланцюжком аналізу. З огляду на те, що хтось хотів вас убити, аби ви не видали того факту, що метеорит ввели в лід знизу, я не відкидатиму жодного з можливих сценаріїв. Що конкретно змушує вас думати, що цей камінь — метеорит? \

— Конкретно? — затріщав голос Коркі в навушниках. — Бездоганна кора плавлення, присутність хондр, уміст нікелю, аналогічного якому немає ніде на Землі. Якщо ви припускаєте, що хтось пошив нас у дурні, виготовивши цей камінь у лабораторії, то я можу сказати лише одне: цій лабораторії вже сто дев'яносто мільйонів років. — Коркі занурив руку в кишеню, видобув звідти плаский камінець у формі диска і підняв перед камерою. — Вік зразків на кшталт ось цього ми визначали численними методами. А рубідієво-стронцієвий метод — не те, що можна отак запросто сфальшувати!

..

Пікерінг здивувався.

— У вас є зразок?

Коркі низав плечима.

— У НАСА їх було багато десятків.

— Ви хочете сказати, — спитав Пікерінг, поглянувши на Рейчел, — що НАСА знайшла метеорит, який, на її думку, містить викопні рештки живих організмів, і дозволяє отак цупити зразки?

— Річ у тім, — зауважив Коркі, — що зразок у моїй руці справжній. — Із цими словами він підніс камінець іще ближче до камери. — Дайте його будь-якому знавцеві каменів, геологу чи астроному на всій земній кулі. Він проведе дослід і скаже вам дві речі: по-перше, цьому каменю сто дев'яносто мільйонів років; по-друге, своїм хімічним складом він сильно відрізняється від земних порід.

Пікерінг подався вперед, удивляючись у скам'янілість, вкарбовану в зразок. На якусь мить він застиг непорушно. І нарешті зітхнув.

— Я не науковець. Я тільки можу сказати, що коли цей метеорит і дійсно справжній, а на вигляд так і є, то мені хотілося б знати — чому тоді НАСА не продемонструвала його всьому світові одразу? Чому хтось ретельно підсунув його під лід, щоб переконати нас у його автентичності? А тим часом у Білому домі співробітник служби безпеки набирав номер Марджорі Тенч.

Старший радник відповіла після першого ж сигналу.

— Слухаю?

— Міс Тенч, — сказав співробітник, — я маю інформацію, яку ви запитували раніше. Про радіотіелефонний дзвінок, який вам зробила цього вечора Рейчел Секстон. Ми відстежили його.

— Розкажіть. "

— Оперативники спецслужби стверджують, що цей сигнал було послано з борту субмарини ВМС США «Шарлотта».

—ДЦо?! ^ ,

— Вони не мають координат, пані, але не сумніваються щодо коду цього судна.

— Чорт забирай! — вигукнула Тенч.

Не кажучи більше ні слова, вона гепнула слухавкою об телефон. ' ' "

Від приглушеної акустики в «глухій кімнаті» «Шарлотти» у Рейчел виникла легка нудота. А на екрані стривожений погляд Пікерінга уп'явся в Майкла Толланда.

— А ви чому мовчите, пане Толланд?

Майкл підвів очі, як студент, якого заскочили зненацька несподіваним запитанням.

— Щойно по телевізору показували ваш доволі переконливий документальний фільм, — зазначив директор управління військово-космічної розвідки. — А що ви тепер скажете про метеорит?

— Сер, я вимушений погодитися з доктором Марлінсоном, — відповів Толланд. — На мою думку, скам'янілі рештки та метеорит є справжніми. Я непогано знаюся на способах визначення віку, а вік цього каменя був підтверджений численними тестами. Як і вміст нікелю. Ці дані не можна сфальшувати. Немає жодного сумніву в тому, що цей камінь, утворений сто дев'яносто мільйонів років тому, демонструє не характерний для земних порід вміст нікелю і нашпигований скам'янілостями, вік яких також налічує сто дев'яносто мільйонів років. І я не бачу тут іншого пояснення, крім того що НАСА дійсно знайшла метеорит.

Пікерінг замовк. На його обличчі застиг отетерілий вираз, якого Рейчел раніше не доводилося бачити.

— Що ж нам робити, сер? — спитала вона. — Ми маємо попередити президента, що є проблеми з даними.

Пікерінг нахмурився.

— Сподіваймося, що він про них не знав раніше.

Рейчел відчула, як до її горла підкотився клубок. Натяк Піке-рінга був очевидним. Президент Герні може бути причетним.

Рейчел сильно в цьому сумнівалася, але і президент, і НАСА були дуже зацікавлені в такому розвитку подій.

— На жаль, — сказав Пікерінг, — за винятком роздруківки, що демонструє наявність шахти, через яку метеорит було введено в кригу, уся наукова інформація вказує на справжність відкриття, зробленого НАСА. — Він розпачливо замовк. — А те, що на вас напали... — Він поглянув на Рейчел.

— Ви припустили, що то спецназівці.

— Так, сер. — І Рейчел знову розповіла шефу про імпровізовані боєприпаси і тактику, до якої вдалися їх переслідувачі.

Щохвилини тривога на обличчі Пікерінга посилювалася. Рейчел відчула, що її бос зараз подумки перебирає кількох людей, які мали змогу залучити на свій бік цей невеликий підрозділ убивць. Звісно, таку можливість мав президент. Можливо — Марджорі Тенч як старший радник. Цілком можливо — керівник НАСА Лоуренс Екстрем* бо він мав зв'язки у Пентагоні. На жаль, Рейчел спали на думку. безліч варіантів, коли наслати на них спецназівців міг практично будь-який політик високого рівня з достатнім впливом та потрібними зв'язками.

— Я міг би зателефонувати президентові хоч зараз, — сказав Пікерінг, — однак не вважаю це розумним, принаймні доки ми не здогадаємося, хто за всім цим стоїть. Я не зможу вас захистити після втручання Білого дому. До того ж я не зовсім упевнений, що йому казати. Якщо метеорит справжній — а ви підтверджуєте, що він таки дійсно справжній, — ваше звинувачення про те, що його спеціально підсунули, втрачає сенс. Президент матиме повне право поставити під сумнів правдивість мого твердження. — Він на мить замовк,, наче розмірковуючи над можливими варіантами. — Безвідносно того, якою є істина і яких гравців за-діяно, якщо цю інформацію буде оприлюднено, можуть постраждати деякі дуже впливові особи. Пропоную

відправити вас до безпечного місця негайно, доки ми не почали розхитувати човна.

«До безпечного місця?» – здивувалася Рейчел.

– А яке місце може бути безпечнішим за ядерну субмарину, сер?

Пікерінг скорчив скептичну гримасу.

– Ваша присутність на цьому човні не залишатиметься таємницею довгий час. Я забираю вас негайно. Якщо чесно, мені було б набагато спокійніше, якби ви всі сиділи у мене в кабінеті.

73

Сенатор Секстон лежав, скрутившись калачиком, на дивані, почувачись як біженець у чужій країні. Його вестбруцькі апартаменти, котрі ще недавно повнилися новими друзями та прихильниками, збезлюділи – скрізь стояли келихи та валялися бізнес-картки, полишені гостями, котрі буквально навипередки кинулися до дверей.

І тепер Секстон лежав, скожурбившись, на дивані перед телевізором. Йому дуже хотілося вимкнути його, однак він ніяк не міг відірватися від безкінечних коментарів, які почалися після закінчення прес-конференції. Це був Вашингтон, і чекати довелося недовго: аналітики, хутенько покінчивши з псевдонауковими та філософськими гіперболами, швидко взялися за свою звичну огидну справу – обговорювати поточний політичний момент. Наче вправні майстри тортур, вони сипали сіль на рани Секстона, товчучи воду в ступі й обсмоктуючи очевидні речі.

– Ще кілька годин тому президентська кампанія Секстона була на шаленому підйомі, – зазначив один політолог. – Але тепер, після оприлюднення відкриття, зробленого НАСА, кампанію сенатора очікує болоче падіння на землю.

Секстон поморщився, простягнув руку за коньяком і відсorbнуv; просто із пляшки. Він знав, що сьогодні йому доведеться пережити найсамотнішу та найважчу ніч у житті. Він відчував огиду до Марджорі Тенч, яка його так підло підставила. Він ненавидів Габріель Епі за те, що вона взагалі підкинула йому тему НАСА. Він ненавидів президента за те, що йому так неймовірно пощастило. І він ненавидів увесь світ за те, що з нього сміялися.

– Вочевидь, це вбивча новина для сенатора, – продовжував аналітик. – Завдяки відкриттю президент і НАСА тепер тріумфатори. Ця новина додасть енергії президентській кампанії безвідносно позиції Секстона щодо НАСА, але якщо зважати на попередню заяву сенатора гіро намір позбавити космічну агенцію бюджетних коштів, коли виникне потреба... Що ж, сьогоднішня заява президента – це подвійний нокаутуючий удар, від якого сенатор уже не оговтається.

«Мене надурили, – сказав Секстон самому собі. – Довбаний Білий дім мене підло підставив».

А політолог на екрані посміхався. Довіру до НАСА, яку останнім часом американці втратили, було з лишком відновлено. Зараз усіх просто переполює почуття національної гордості.

І є чим пишатися. Люди вірили Заку Герні, але останнім часом почали втрачати цю довіру. Так, ще зовсім недавно президент був у глибокому нокауті після кількох сильних ударів, але він швидко оговтався, здолав внутрішню кризу і вийшов з неї ще сильнішим. ' .

Секстон пригадав свої полуденні дебати на Сі-ен-ен і похнюпився. Йому стало зле. Упродовж останніх місяців він ретельно нарощував тиск з проблеми НАСА, а тепер це питання не лише зі скреготом загальмувало, але й стало важким каменем на його шиї. Він мав вигляд повного бовдура. Білий дім розіграв його, як пацана. Він з жахом думав, які сміховинні

карикатури на нього з'являться завтра в усіх газетах. Його ім'я згадуватиметься в жартах та нових анекдотах по всій країні. Вочевидь, космічні підприємства більше „не будуть тихцем фінансувати його кампанію. Всі його гості щойно побачили,, як їхні мрії зміло в унітаз. Ідея приватизації космосу розбилася об кам'яну стіну.

Іще раз відсorbнувши коньяку, сенатор підвівся, непевним кроком підійшов до столу і витріщився на висячу телефонну слухавку. Знаючи, що це акт мазохістського самобичування; він, проте, підняв її, повільно поклав на місце і почав рахувати секунди.

Одна... Дві... . Телефон задзвонив. Він не став піднімати слухавку, щоб спрацював автовідповідач. «Сенаторе Секстон, це Джуді Олівер із Сі-ен-ен. Я хочу надати вам можливість дати сьогодні увечері оцінку відкриттю НАСА. Будь ласка, зателефонуйте мені». Журналістка доклала слухавку.

Секстон знову почав рахувати. Один... Телефон знову задзвонив. І він знову проігнорував його. То був іще один репортер.

Взявши пляшку «Курвуазьє», Секстон поплентався до ковзних дверей балкона. Відчинивши їх, він вийшов на прохолодне повітря і, спершись на поруччя, упав погляд в освітлений фасад Білого дому, що віднівся на відстані. Йому здалося, що вогні освітлення радісно мерехтіли під легеньким вітерцем.

«От виродки, – подумав він. – Століттями ми шукали докази життя у Всесвіті. І от ми знаходимо їх – якраз того року, коли я розпочав президентську кампанію! Це не просто невезіння, це якийсь фатум!» Скільки сягав погляд сенатора, у кожній квартирі світився увімкнений телевізор. Секстон подумав, де зараз може бути Габріель Еш. І де вона була сьогодні увечері? Це все вона винна! Це вона розповідала йому про всі невдачі, що спіткали НАСА одна за одною.

Він підняв пляшку, щоб зробити ще один ковток.

Чортова Габріель... це вона причина всіх моїх нещасть.

А Габріель стояла, заціпенівши, посеред хаосу студії Ей-бі-сі. Заява президента стала абсолютною несподіванкою і вкинула її у стан, близький до ступору. Вона стояла наче по стійці «струнко», немилотливим поглядом витріщившись в один із телевізорів, а довкола неї панував справжній гармидер.

Одразу після заяви президента у кімнаті новин запала мертва тиша. Вона тривала лише якусь мить, а потім розпочалася, на перший погляд, безладна метушня. Репортери були справжніми фахівцями. Вони не мали часу для висловлення емоцій. Для цього буде час після роботи. А цієї миті світ хотів дізнатися більше про знаменне відкриття, і Ей-бі-сі мала цю інформацію надати. У цій історії переплелася все: наука, історія, політична драма – така собі емоційна золота жила, тільки встигай її експлуатувати. Ніхто з працівників мас-медіа цієї ночі не збирався спати. – Габі? – гукнула Йоланда зі співчуттям у голосі. – Ходімо до мене в офіс, доки хтось не здогадався, хто ти, і не почав допитуватися, що все це означатиме для кампанії сенатора Секстона.

Габріель відчула, як подруга веде її до своєї скляної кабінки. А потім всаджує на стілець, дає склянку води і вимучує на своєму обличчі посмішку.

– Поглянь на оптимістичний бік цієї справи, Габі. Твоєму кандидатові застромили прутня в дупу, але ж не тобі.

– Дякую, я така рада.

Йоланда заговорила серйозно:

– Габріель, я знаю, що ти почувашся мерзенно. Твій кандидат щойно потрапив під паровоз, і якщо спитати мене, то я скажу, що йому вже не піднятися. Принаймні вчасно для того, йби встигнути хоч трохи змінити

ситуацію собі на користь. Зате ніхто не виставляє твої голі фотки на телеекрані. Я серйозно. Це добра новина. Тепер Герні не потрібен секс-скандал. Наразі він має вигляд, надто по-президентськи солідний, щоб піднімати тему сексу.

Та, схоже, Габріель це мало втішало.

— Стосовно ж звинувачень Тенч щодо незаконного фінансування кампанії сенатора... — Йоланда похитала головою. — Я маю великі сумніви. За умови якщо Герні ширий у своїх обіцянках не вдаватися до «чорнухи». До того ж розслідування звинувачень у хабарах зашкодить іміджу країни. Але чи є Герні настільки патріотом, щоб не скористатися шансом знищити опонента просто заради того, щоб підтримати високий моральний дух країни? Моя здогадка ось яка: Тенч розповіла про фінанси Секстона для того, щоб налякати тебе. Вона пішла ва-банк, гадаючи, що ти зістрибнеш з тонучого корабля і просто так забезпечиш президентові секс-скандал. І мусиш визнати, Габі, що сьогоднішня ніч стане справжнім випробуванням морального духу сенатора!

Габріель слабо кивнула. Секс-скандал став би тим подвійним ударом, від якого кар'єра Секстона вже ніколи б не оговталася. Ніколи.

' — Ти пересиділа її, Габі. — Марджорі Тенч пішла вудити рибку, але ти просто не клюнула на наживку. Тепер ти відьна, як птах. Це ж не останні вибори. Будуть наступні.

Габріель знову слабо кивнула, вже не знаючи, кому й чому вірити. ~

— Маєш погодитися, — додала Йоланда, — що Білий дім майстерно обіграв сенатора — заманив його у пастку НАСА, змусив зробити серйозну заяву і покласти всі свої яйця до кошика космічного відомства.

«Це — повністю моя провина», — подумала Габріель.

— А заява, яку ми щойно дивилися! Це ж геніально! Навіть якщо не брати до уваги відкриття, то сама студійна робота була просто блискучою — прямий репортаж з Арктики, документальний фільм Майкла Толланда... Господи, та хіба ж ти могла з ними конкурувати? А Зак Герні сьогодні був просто красень! Саме тому цей хлопець і є президентом.

. І знову буде наступні чотири роки...

— Мені час повертатися до роботи, Габі, — сказала Йоланда. — Можеш сидіти тут стільки, скільки тобі знадобиться, щоб оговтатися. — І Йоланда рушила до дверей. — Я навідаюся за кілька хвилин, люба.

Залишившись сама, Габріель відсORBнула води, але вона здалася їй смердючою. Смердючим здавалося все довкола. «Це лише моя провина», — подумала вона і, намагаючись сама себе виправдати, почала згадувати всі похмурі прес-конференції НАСА впродовж останнього року: невдачі з космічною станцією, відкладення польоту X-33, фіаско з марсіанськими зондами, безперервні дотації з бюджету. «Хіба я могла вчинити інакше? — картала себе Габріель. — Що я зробила не так?»'

«Ні, не могла — і все зробила правильно», — відповіла вона сама собі. Просто воно вдарило бумерангом.

74

Гелікоптер ВМС «Сі Хоук» з гуркотом злетів у небо з військово-повітряної бази Туле у Північній Гренландії та вирушив на секретне завдання. Тримаючись низько, поза досяжністю радарів, він помчав, долаючи сильний вітер, над непривітною поверхнею арктичного океану. А потім, виконуючи химерний наказ начальства, пілоти, борючись із ураганим вітром, «підвісили» гелікоптер у вказаній точці координат над пустельним океаном.

— А де ж наші підопічні? — розгублено закричав другий пілот. їм наказали вилетіти на спеціальному вертольоті з рятувальною лебідкою, тому він гадав, що вони мають узяти участь в операції пошуку та порятунку. —

Ти впевнений, що це правильні координати? — Він провів прожектором по поверхні океану, але не побачив нічого, окрім...

— Чорт забирай! Ні фіга собі! — Пілот різко потягнув на себе штурвал, і вертоліт стрімко рвонув угору.

Без усякого попередження просто перед ними з океанських хвиль виринула якась чорна гора. Велетенський підводний човен без розпізнавальних знаків з шумом випорснув свій баласт і піднявся на поверхню в хмарині бульбашок і бризок.

Пілоти обмінялися знервованими посмішками.

— Гадаю, це вони і є.

Згідно з наказом, зустріч відбувалася в повній радіотиші. На вершечку рубки субмарини відчинився товстелезний джук, і моряк послав сигнали за допомогою пульсуючого прожектора. Потім гелікоптер підлетів до судна, завис над ним і скинув униз рятувальні кріплення для трьох людей. Це були три петлі з про-резиненої линви. За шістдесят секунд під вертольотом уже теліпалися троє невідомих «каскадерів», поволі піднімаючись догори, попри повітряну хвилю від гвинта машини.

Коли помічник пілота затягнув на борт усіх трьох — двох чоловіків та одну жінку, пілот дав підводному човну сигнал «відбій». І за кільканадцять секунд величезне судно безслідно зникло у бурхливому морі — наче його тут ніколи й не було.

Вдало прийнявши пасажирів на борт, пілот гелікоптера вирівняв машину і дав газу. Вертушка, нахиливши носа, понеслася на південь, завершуючи завдання. Швидко наближався шторм, тому найліпше було доставити трьох незнайомців на авіа базу Туле, де вони мали пересісти на інший транспортний засіб — реактивний літак. Куди ці троє прямували, пілот не мав ані найменшої гадки. Він знав лише, що наказ отримано з верхів і що він перевозить надзвичайно цінний «вантаж».

Коли нарешті вибухнув шторм і з усією люттю накинувся на жит-лосферу НАСА, конструкція затремтіла, немов збиралася відірватися від льоду і ракетаю полетіти до океану. Металеві троси, що кріпили її до льоду, натягнулися і жалібно бриніли, мов струни. Генератори, розташовані надворі поблизу, почали працювати з переборами, від чого світло в житлосфері замерехтіло, загрожуючи кинути величезне приміщення в непроглядну темряву.

Директор НАСА Лоуренс Екстром крокував житлосферою. Він сподівався, що сьогодні ввечері вшиється звідси, але цьому не судилося статися. Він мав залишитися ще на один день, щоб дати додаткові прес-конференції з місця події, а потім наглядати за підготовкою метеорита до перевезення у Вашингтон. Зараз у нього було єдине бажання: хоч трохи поспати, тим більше що несподівані проблеми, які навалилися на нього сьогодні, сильно його виснажили. ■

Екстром подумки повернувся до Вейлі Міна, Рейчел Секстон, Нори, Менгор, Майкла Толланда і Коркі Марлінсона. Дехто зі співробітників НАСА вже почав помічати зникнення цивільних фахівців.

«Заспокойся, — сказав собі Екстром. — Усе під контролем».

Він глибоко вдихнув, нагадавши самому собі, що зараз увесь світ переживає ентузіазм і захват стосовно і НАСА, і космічних досліджень взагалі. Ще ніколи тема позаземного життя не викликала скільки інтересу — після відомого інциденту в Росвелі, що стався далекого 1947 року, — здогадної катастрофи космічного корабля прибульців у штаті Нью-Мексико. Відтоді цей район перетворився на Мекку для мільйонів прихильників теорій НЛО.

Екстром колись працював у Пентагоні й дізнався, що рос-вельський інцидент насправді був не чим іншим, як військовою катастрофою, що сталася під час

секретної операції під назвою проект «Могул» — польотного випробування шпигунської повітряної кулі, призначеної для пильнування за російськими ядерними дослідженнями. Під час випробувань куля збилася.

з курсу і розбилася в пустелі Нью-Мексико. На жаль, якийсь цивільний знайшов уламки швидше за військових.

Нічого не підозрюючи, господар ранчо Вільям Брейзел наштотхнувся на рештки синтетичного каучуку та легкі метали, яких йому ще не доводилося бачити, і тому викликав шерифа. Газети розповіли про цю знахідку, й інтерес громадськості почав швидко зростати. Підживлені відмовою військових від припущень, що ті уламки належать їхньому відомству, репортери розпочали власне розслідування, і тому секретний статус проекту «Могул» опинився під серйозною загрозою. І якраз тієї миті, коли вже здавалося, що про дражливе питання шпигунської кулі доведеться сказати правду, сталося щось дивовижне.

Мас-медіа дійшли абсолютно несподіваного висновку. Вони чомусь вирішили, що уламки ніде не бачених футуристичних речовин могли прийти лише з позаземного простору, від істот, більш розвинутих, ніж людина.

Заперечення військових виявилось не чим іншим, як приховуванням контакту з прибульцями! Військово-повітряні сили були ошелешені таким розвитком подій, але не стали зазирати в зуби несподіваному подарунку екзальтованих газетарів. Ухопившись за історію з прибульцями, вони почали її нещадно експлуатувати: підозри всього світу, що прибульці відвідували Нью-Мексико, завдали б набагато менше шкоди національній безпеці, ніж підозри росіян стосовно проекту «Могул».

Щоб додати олії у вогонь і цікавих подробиць до історії з космічними прибульцями, що відвертала від них увагу, розвідувальні кола почали влаштовувати «просочування» секретної інформації — смутно натякали на контакти з позаземними істотами, начебто знайдені в пустелі космічні кораблі і навіть на загадковий ангар-18 на авіабазі ВПС США в Дейтоні, де нібито зберігалися заморожені тіла прибульців. Усі купилися на цю історію, і рос-велівіська лихоманка захопила увесь світ. І відтоді щоразу, коли цивільні помічали якийсь експериментальний військовий літак, секретні служби діставали з поліції припалу пилом історію про прибульців. Це не військовий літак, це космічний корабель інопланетян!

Директор НАСА з подивом відзначив, що цей нехитрий трюк і досі спрацьовував безвідмовно. Щоразу, коли преса повідомляла про підвищену активність НЛО, Екстрому ставало смішно. Найпевніше, цивільні помічали в небі один із п'ятдесяти семи швидкісних безпілотних літаків, що належали військово-космічній розвідці. Відомі під назвою «Глобал Хоук», ці довгасті літальні апарати з дистанційним керуванням дійсно мали позаземний вигляд.

Екстрому чомусь зворушував той факт, що численні туристи і досі здійснювали паломництво до пустелі в Нью-Мексико, щоб вдивлятися там у нічне небо крізь об'єктиві відеокамер. Час від часу декому з них таланило відзняти «стовідсотковий доказ» існування НЛО: яскраві вогні, що проносилися небом зі швидкістю, більшою, ніж та, на яку здатен будь-який літальний апарат, збудований руками людини. Звісно, ці люди ніяк не могли збагнути, що існував приблизно дванадцятирічний розрив між тим, про що знала широка громадськість, і тим, що потайки створювалося державними відомствами. Ці мисливці за НЛО просто бачили краєм ока, наступне покоління американських літаків, створюваних подалі від людських очей у районі 51. Багато з цих новітніх конструкцій були втіленням задумів інженерів НАСА. Ясна річ, керівники розвідувальних відомств ніколи не розохочували цих шукачів пригод: краще нехай увесь світ читає про ще одне

НЛО, аніж дізнається про справжні можливості американських військових літаків.

«Але зараз усе змінилося, — подумав Екстром. — За кілька годин міф про позаземне життя стане підтвердженою реальністю».

— Пане директор! — До Екстрома поквапився інженер. — Пункт зв'язку прийняв терміновий кодовий дзвінок.

Керівник НАСА зітхнув і обернувся. Що це, в біса, може бути? І він вирушив до пункту зв'язку.

Інженер підстрибом поспішав поруч. V '

— Хлопці, що сидять за радаром, цікавляться, сер...

— Чим? — механічно спитав Екстром, бо його думки і досі витали десь далеко. ,

— Про величезну субмарину, що перебувала на чергуванні неподалік узбережжя. Ми здивовані, що ви нам про неї нічого не сказали.

Екстром здивовано витріщився на інженера.

. — Прошу?

— Та я про субмарину, сер. Ви принаймні могли б попередити про неї хлопців за радаром. Звісно, додаткова безпека з боку моря — річ цілком зрозуміла і потрібна, але цей підводний човен заскочив нашу радарну групу зненацька.

Екстром зупинився як укопаний. .

— Яка ще субмарина? . '

Інженер теж заляк на місці — він явно не очікував такої реакції шефа.

— А хіба вона не бере участі у нашій операції?

— Ні! А де вона, чорт забирай?

Інженер перелякано ковтнув слину.

— За три милі звідси. Ми помітили її на радарі зовсім випадково. Вона сплила на якихось пару хвилин. І на екрані з'явилася доволі велика точка. Напевне, човен великий і має широкий корпус. Ми подумали, що ви домовилися з ВМС, аби вони наглядали за цією операцією без нашого відома. Екстром отетеріло витріщився на чоловіка.

— У мене навіть на думці цього не було!

Голос інженера затремтів.

— Тоді я мушу повідомити вам, сер, що цей підводний човен щойно зустрівся поблизу берега з літальним апаратом. Схоже, він забирав з борту якихось людей. Ми навіть здивувалися — хто намілювався на такий ризик при такому вітрі?!

Екстром відчув, як заціпеніли його м'язи. Що, в біса, робить субмарина біля острова Елсмір без мого відома?!

— А ви помітили, у якому напрямку рушив цей літальний апарат після зустрічі з судном?

— Так, помітив. Назад, на авіабазу в Туле. Наскільки я розумію, щоб встигнути відправити тих людей на материк транспортним літаком.

Решту шляху до центру зв'язку Екстром мовчав. Коли він увійшов до тісного приміщення, то почув на лінії знайомий хрипкий голос..

— Маємо проблему, — сказала Тенч, прокашлявшись. — І ця проблема — Рейчел Секстон.

76

Сенатор Секстон не знав, скільки він отак стояв, вдивляючись у порожнечу, як раптом почув гупання. Коли він збагнув, що то гупає не у нього в голові від випитого коньяку, а хтось стукає у двері його квартири, він сховав пляшку «Курвуазьє» і вийшов у фойє.

— Хто там? — гукнув сенатор, явно не налаштований приймати гостей.

То був охоронець, який повідомив Секстону, хто саме до нього завітав о такій пізній годині. Секстон миттю протверезів. Ти диви, як швидко зорієнтувався. Сенатор сподівався, що ця розмова відбудеться не раніше завтрашнього ранку.

Глибоко вдихнувши і пригладивши рукою волосся, Секстон відчинив двері. Обличчя, яке він перед собою побачив, було аж надто добре знайомим: жорсткий вираз і майже повна відсутність зморшок попри сімдесят з гаком років. Секстон зустрічався з ним не давніше, як сьогодні, — у білому «Форд Віндстар» у підземному гаражі готелю. «Невже це було сьогодні вранці? — здивувався Секстон. — Господи, як усе відтоді змінилося!»

— Можна? — спитав чоловік.

Секстон відійшов убік, впускаючи до себе в квартиру голову фонду «Космічний кордон».

— Зустріч минула добре? — спитав чоловік, коли Секстон зачинив за ним двері.

«Господи, про що він питає? — здивувався Секстон. — Таке враження, що він живе в коконі».

— Усе пішло коту під хвіст після того, як виступив президент.

Старий незадоволено кивнув.

— Так. Неймовірна перемога. Це завдасть дуже сильного удару по нашій справі.

Завдасть сильного удару? Ти, диви, який оптиміст! Після сьогоднішнього триумфу НАСА цей тип буде давно в могилі і кістки його зотліють, перш ніж його фонд дочекається приватизації космосу.

— Уже багато років я відчував, що такі докази неминуче з'являться, — сказав гість. — Я не знав, як і коли, але не сумнівався, що ми неодмінно про це дізнаємося.

Секстон ошелешено поглянув на старого.

— Ви не здивовані?

— Математика космосу просто вимагає існування в ньому інших форм життя, — відповів чоловік, ідучи в глиб апартаментів Секстона. — Тому я не здивувався. В інтелектуальному плані я відчуваю піднесення й захват. У духовному — побожне благоговіння. Але в політичному плані я глибоко збентежений. Важко навіть уявити гірший момент для оприлюднення цієї новини.

«Цікаво, чому він прийшов?» — подумав Секстон. Вочевидь не для того, щоб підбадьорити.

— Наскільки вам відомо, — продовжив гість, — члени нашого фонду витратили мільйони доларів, щоб відкрити кордони космосу для приватних компаній. Останнім часом значна частка цих грошей пішла на вашу рекламу. Раптом Секстон наїжачився.

— Як я міг передбачити, а тим більше запобігти сьогоднішньому фіаско?! Білий дім навмисне підштовхував мене до критичних нападок на космічну агенцію!

— Так, президент добре зіграв свою гру. Однак, можливо, не все ще втрачено. — В очах старого з'явився химерний проблиск надії.

«Та він просто старий маразматик», — вирішив Секстон. Усе вже втрачено — це ясно як Божий день. Саме цієї миті всі теле-і радіокомпанії аж розпинаються про нищівну поразку виборчої кампанії Секстона.

Старий пройшов до «лігва», сів на диван і зупинив втомлений погляд на сенаторові.

— Пригадуєте, — почав він, — які проблеми були на початку в НАСА з поганою роботою апаратури на борту супутника, що сканує щільність земної поверхні?

«До чого все це? — роздратовано подумав Секстон. — Яке це зараз має значення? Супутник уже знайшов той чортів метеорит зі скамянілостями!»

— Якщо ви пам'ятаєте, — продовжив гість, — ця апаратура спочатку функціонувала незадовільно. І ви з цього приводу наробили багато шуму в пресі.

— Аякже! — сказав Секстон, сідаючи напроти співрозмовника. — Це було чергове фіаско космічної агенції!

Старий кивнув.

— Згоден. Але невдовзі після цього НАСА організувала прес-конференцію й оголосила, що усунула проблему, мовляв, залатала дірку в програмному забезпеченні.

Взагалі-то Секстон не бачив цієї прес-конференції, але чув, що вона була короткою, нудною і навіть не вартою того, щоб потрапити до випуску новин: керівник орбітального супутника-сканера марудно розводився про те, як НАСА подолати маленький глюк у програмі супутника, розрахований на фіксацію аномалій земної поверхні, і добилася того, щоб апаратура працювала безвідмовно.

— Я прискіпливо стежив за супутником відтоді, як він дав збій, — продовжив голова фонду. З цими словами він дістав зі своєї валізи відеокасету, підійшов до телевізора Секстона і вставив її у відеомагнітофон. — Вам слід на це подивитися. Можливо, це буде для вас цікаво.

Запис почався. На ньому з'явився прес-центр НАСА в штаб-квартирі у Вашингтоні. На сцену вийшов добре вдягнений чоловік, привітався з аудиторією і став за трибуну, на якій був напис:

КРІС ГАРПЕР, керівник відділу Полярний орбітальний супутник-сканер щільності (РСЮ8)

Кріс Гарпер був високий, елегантний і промовляв зі спокійною гідністю європейського американця, котрий і досі з гордістю тримається своїх коренів. Його вимова була відшліфованою вимовою ерудита. Він упевнено виголошував перед аудиторією представників мас-медіа погану новину про супутник-сканер.

— Хоча цей супутник перебуває на орбіті й функціонує задовільно, у нас виникла невеличка проблема з бортовими комп'ютерами. Незначна похибка у програмі, за яку я беру на себе всю відповідальність. Якщо говорити конкретніше, то КІХ-фільтр має хибний просторовий індекс і тому програма фіксації аномалій працює незадовільно: Зараз ми працюємо над усуненням цієї проблеми.

Натовп важко зітхнув, при звичаєний до постійних невдач, що останнім часом переслідували НАСА.

— А як це дасться взнаки на теперішній ефективності супутника? — спитав хтось Кріса Гарпера.

Гарпер прийняв це запитання як справжній фахівець. Упевнено і спокійно, наче нічого екстраординарного не сталося.

— Уявіть собі очі, що бездоганно функціонують, але позбавлені мозку, який працює. Загалом зараз супутник має нормальний зір, але не має уявлення, на що спрямований його погляд. Метою завдання супутника-сканера є виявлення кишень талої води в шапці полярного льоду, але без комп'ютера, що має аналізувати дані зі сканера, він не в змозі зафіксувати ділянки, які нас цікавлять. Ми виправимо ситуацію під час наступного польоту корабля багаторазового використання і полагодимо бортовий комп'ютер.

Кімнатою прокотився стогін невдоволення.

Старий поглянув на Секстона.

— Гарно він подає погану новину, еге ж?

— Цей чоловік з НАСА, — прогарчав Секстон. — А там навчилися локшину на вуха вішати. Вони останнім часом, тільки цим і займаються. Зображення на відеоплівці на мить зникло, а потім з'явилося знову — то була ще одна прес-конференція НАСА.

— Другу прес-конференцію, — пояснив Секстону старий, — було проведено лише кілька тижнів тому. Пізно вночі. Мало хто її бачив. Цього разу пан Гарпер подавав добру новину. Відеосюжет розпочався. Проте тепер доктор Гарпер був збентежений та знервований.

— Я радий вам повідомити, — сказав він, хоча вигляд у нього був зовсім не радісний, — що НАСА знайшла тимчасове рішення проблеми програмного забезпечення полярного орбітального супутника-сканера щільності. ^ І він плутано пояснив, у чому полягало це тимчасове рішення: дані зі сканера переправлялися на наземний комп'ютер, а не оброблялися бортовим. Усі у прес-центрі були приголомшені такою винахідливістю фахівців НАСА. Виявилося, що проблему можна було розв'язати легко й красиво. Коли Гарпер закінчив, присутні довго й захоплено аплодували йому.

— Отже, нам невдовзі слід очікувати на цікаву інформацію? — спитав хтось із репортерів.

Гарпер кивнув, рясно спітнівши:

— За два тижні.

Знову аплодисменти. У кімнаті виріс ліс рук бажаючих поставити запитання.

— На жаль, на сьогодні у мене все, — підсумував Гарпер, із хворобливим виглядом збираючи папери. — Супутник знову в порядку і працює нормально. Невдовзі ми отримаємо від нього інформацію. — Із цими словами Гарпер буквально втік.

Секстон спохмурнів. «Дивно все це», — подумав він. Чому Кріс Гарпер так упевнено і спокійно сповіщав погану новину і чому він був такий невпевнений і знервований, коли сповіщав новину добру? Мало ж бути навпаки. Сенатор не бачив цієї прес-конференції в прямому ефірі, хоча пізніше прочитав про тимчасове розв'язання проблеми з програмою. Тоді ця «клатка» здалася невеличким позитивом на фоні суцільного негативу. Широкий загал не змінив свого скепсису: супутник-сканер був всього-на-всього ще одним невдалим проектом НАСА, який так-сяк полагодили.

Старий вимкнув телевізор.

— НАСА заявила, що тієї ночі доктор Гарпер почувався зле. — Він на мить замовк. — Чомусь я думаю, що Гарпер брехав аудиторії.

— Брехав? — Секстон витріщився на співрозмовника.

Його думки розбігалися, і він ніяк не міг придумати більш-менш логічного пояснення, навіщо Гарперу було брехати щодо програмного забезпечення. Однак Секстону досить часто доводилося в житті брехати, тому він легко вирізняв незграбного і невмілого брехуна, коли бачив такого перед собою. І він мусив визнати, що доктор Гарпер дійсно мав доволі підозрілий вигляд.

— Мабуть* ви ще не здогадалися? — спитав старий. — Ця маленька заява Кріса Гарпера, яку ви щойно чули, є найважливішою прес-конференцією в історії НАСА. — Він зробив паузу. — Саме цей украй вчасний ремонт, про який розповів Гарпер, і дав можливість супутнику знайти метеорит. На обличчі Секстона з'явився здивований вираз.

— То ви вважаєте, що він збрехав про відновлення роботи супутника? Але якщо він і справді збрехав, що програмне забезпечення знову працює, як, у біса, цей супутник зміг знайти метеорит?

Старий посміхнувся. ;

— Ото ж бо.

77

Парк «трофейних» літаків, що належав військовому відомству США, складався з понад десятка приватних реактивних машин, конфіскованих у заарештованих наркобаронів, включно з трьома модифікованими «Гольфстрім-4», використовуваними для перевезення великого начальства. Півгодини тому один з цих літаків піднявся зі злітної смуги авіабази Туле, продерся крізь смугу урагану і зараз, у темряві канадської ночі, летів на південь, до Вашингтона. Рейчел Секстон, Майкл Толланд і Коркі Марлінсон зручно вместилися в його комфортабельному восьмимісному салоні. У блакитних комбінезонах і беретах, у які їх нарядили на підводному човні, вони нагадували пошарпану спортивну команду.

Не звертаючи уваги на ревіння двигунів, Коркі Марлінсон міцно заснув у хвості салону. Толланд сидів попереду і дивився вниз, на невидиме в темряві море. Він мав дуже змучений вигляд. Рейчел улаштувалася поряд, розуміючи, що не зможе заснути, навіть якщо їй дадуть снодійне. Мозок її невпинно перебирав усі таємниці та інтриги, що оточували метеорит, і прокручував недавню розмову з Пікерінгом. Перш ніж покласти слухавку, директор повідомив дві новини, які ще більше посилили тривогу.

По-перше, Марджорі Тенч стверджувала, що виступ Рейчел перед співробітниками апарату президента записаний на плівку. Більше того, вона погрожувала використати цей запис, якщо Рейчел здумає публічно критикувати відкриття НАСА. Це було тим неприємніше, що Рейчел у розмові із Заком Герні наполягала на виступі виключно перед його співробітниками, отже, президент, судячи з усього, визнав за можливе проігнорувати цю умову.

Друга неприємна новина стосувалася сьогоднішніх дебатів на Сі-ен-ен, у яких брав участь її батько. Марджорі Тенч, поза сумнівом, зробила дуже спритний хід, змусивши сенатора відкрито висловитися проти космічної агенції. Більше того, радниця підступно спровокувала його заяву щодо малої ймовірності виявлення позаземного життя.

З'їсти власний капелюх? Здається, дещо подібне, за словами Пікерінга, батько обіцяв зробити, якщо НАСА виявить позаземне життя. Цікаво, як Тенч вдалося підвести його до такого явного і небезпечного промаху? Білий дім, поза сумнівом, дуже ретельно готував ситуацію, старанно вибудовуючи в ряд фішки доміно, щоб провал Секстона здавався ще очевиднішим. Президент і його головний радник діяли як бойовий політичний тандем, готуючи знищення опонента. Тимчасом як Герні зберігав гідність, стоячи за межами рингу, Тенч кружляла над жертвою, заганняючи сенатора у зручний для президентського удару кут.

Герні в їхній розмові віч-на-віч пояснив, що відклав оголошення про відкриття, щоб дати час незалежним фахівцям підтвердити точність даних. Але тепер стало зрозуміло, що зволікання мало зовсім інші причини. Додатковий час дозволив Білому дому приготувати мотузок, на якому сенатор сам себе й повісить.

Рейчел не співчувала батькові, проте тепер немала сумнівів у тому, що під «білою й пухнастою» зовнішністю привабливого і ввічливого президента ховається безжальна зубаста акула, здатна вичікувати свою жертву. Хіба можна, не маючи інстинкту вбивці, стати наймогутнішою людиною в світі? Тепер залишалося тільки з'ясувати, хто ця акула — безневинний сторонній спостерігач чи активний гравець?

Рейчел підвелася, розминаючи ноги. Крокуючи по проході між кріслами, вона марно намагалася скласти окремі частини головоломки. Вони відмовлялися з'єднуватися. Пікерінг, з його фірмовою бездоганною логікою, одразу

дійшов висновку, що. метеорит підробний. Коркі й Толланд, спираючись на наукові дані, стверджували, що він справжній. А Рейчел знала лише те, що вона бачила величезний обвуглений камінь зі скам'яніло-стями, витягнутий з льоду. *

Ходячи літаком, вона уважно подивилася на астрофізика, змученого випробуваннями. Набряк на щоці вже спадав, накладені шви виглядали добре. Він спав міцно, похрюпуючи і стискаючи шматок метеорита в пухких руках, немов надійний щит.

Рейчел підійшла й обережно витягла з, його рук зразок. І знову почала вдивлятися у відбиток. «Відкинь усі припущення, які ти чула раніше, — сказала вона собі, концентруючи думки. — Треба наново скласти логічний ланцюжок висновків». Традиційний метод роботи військово-космічної розвідки:— відтворення доказів із самого початку. Цей прийом мав назву «нульовий старт». До нього завжди вдавалися у випадку, коли окремі фрагменти інформації не стикувалися між собою.

Треба переінакшити і переставити місцями докази. І Рейчел знову почала походжати туди-сюди.

Чи є цей камінь доказом існування позаземного життя?

Доказ — це висновок, побудований на цілій піраміді фактів, величезній базі інформації, що дає підставу для конкретних тверджень. — , — , Отже, необхідно відкинути початкові припущення. І почати все наново.

Що ми маємо?

Камінь.

Рейчел на мить замислилася над цим твердженням. Камінь. Камінь зі скам'янілими відбитками істот. Повернувшись до носової частини салону, вона сіла поряд із Толландом.

— Майкле, пограймо?

Толланд відвернувся од вікна, вочевидь і досі занурений у свої думки.

— Пограймо?

Рейчел простягнула йому уламок метеорита:

— Давай обидва вдамо, ніби ти вперше бачиш цей камінчик. Я тобі нічого не сказала — ні звідки він узявся, ні де його знайшли. Як на твою думку — що це таке?

Толланд невтішно зітхнув.

— Дивно, що ти запитала саме зараз. Бо у мене така неймовірна думка з'явилася...

За кілька сотень миль від Толланда й Рейчел над пустельним океаном на південь прямував літак. На його борту мовчки сиділи члени підрозділу «Дельта». їм уже не раз траплялося поспішно зніматися з місця, але настільки стрімко — ніколи.

Контролер буквально сказився.

Трохи раніше Дельта-Один повідомив його, що непередбачений розвиток подій не залишив групі іншого вибору, окрім застосування сили. їм довелося піти на ліквідацію чотирьох цивільних осіб, зокрема Рейчел Секстон і Майкла Толланда.

Реакція контролера межувала з шоком. Убивство хоч і розглядалося як прийнятний крайній засіб, але не входило в плани.

Пізніше, коли він дізнався, що ліквідація свідків минула не так, як планувалося, його незадоволення змінилося на відкриту лютю.

— Ви провалили справу! — кричав замовник. Навіть безстатевий синтезований голос передавав його емоції. — Троє з чотирьох ваших об'єктів і досі живі!

«Не може бути!» — подумав Дельта-Один.

— Але ж ми самі бачили...

— їх узяв на борт підводний човен, а зараз вони на шляху до Вашингтона.

— Що?

Голос контролера змінився, і в ньому почулася смертельна погроза.

— Слухайте уважно! Я даю вам новий наказ. Цього разу ви не можете схитрити...

78

Дивно, але коли сенатор Секстон проводжав свого неочікувано-го гостя до ліфта, у його душі зажегся вогник надії. Виявилося, що голова фонду «Космічний кордон» прийшов не докоряти йому, а вселити надію і запевнити, що битву ще не закінчено.

Він вказав йому на потенційну тріщину в начебто непробивній броні космічної агенції.

Відеозапис недавньої прес-конференції давав надію: керівник проекту супутникового сканування Кріс Гарпер брехав. Але навіщо? Чому? Якщо насправді НАСА не полагодила злочасне програмне забезпечення, то яким чином супутник виявив метеорит? Уже підходячи до ліфта, гість сказав:

— Іноді досить потягнути за одну ниточку, щоб розмотати весь клубок суперечностей. Можливо, нам вдасться розкрутити цю історію. Кинути тінь сумніву. Хтозна, куди виведе ниточка? — Старий втомлено поглянув на Секстона. — Я ще не готовий лягти і померти, сенаторе. І я вірю, що ви теж.

— Звісно, що ні, — погодився Секстон, намагаючись додати голосу рішучості. — Ми зайшли надто далеко.

— Кріс Гарпер брехав щодо усунення неполадок у супутнику, — входячи в кабінку ліфта, вимовив гість, — і нам належить з'ясувати навіщо.

— Я постараюся з'ясувати подробиці щонайшвидше, — запевнив Секстон, подумавши, що у нього є потрібна людина.

— Добре. Від цього залежить ваше майбутнє.

Провівши гостя, Секстон пішов назад до квартири. Хода його стала трохи впевненішою, голову він тримав трохи вище, а в голові трохи розвиднілося. Отже, НАСА бреше щодо супутника. Залишилося тільки придумати, як це довести.

Думки сенатора повернулися до Габріель Еш. Хоч би де ця дівчина зараз не перебувала, їй, безумовно, не позаздриш. Вона, поза сумнівом, бачила прес-конференцію і тепер стоїть десь на балконі, готова стрибнути в безодню. Її пропозиція зробити критику НАСА центром виборчої кампанії Секстона була головною помилкою і в його, і в її кар'єрі.

Секстон подумав, що помічниця перед ним у боргу і прекрасно це розуміє. Габріель не раз доводила, що уміє роздобувати секрети НАСА. Секстон підозрював, що у неї є якісь свої контакти. Ось уже декілька тижнів вона справно забезпечувала його суто внутрішньою інформацією. Якими саме зв'язками вона володіє, Габріель не розповідала. То нехай тепер роздобуде відомості про супутник-сканер. Тим більше що зараз у неї є чудовий стимул. Борги треба віддавати, а Секстон припускав, що помічниця постарается повернути його прихильність.

Коли Секстон підходив до дверей, його привітав охоронець:

— Вітаннячко, сенаторе. Сподіваюсь, я правильно вчинив, що дозволив Габріель увійти? Вона сказала, що їй просто необхідно поговорити з вами. Секстон зупинився.

— Прошу?

— Міс Еш. Вона приходила сьогодні увечері і сказала, що має для вас украй важливу інформацію. Тому я і впустив її.

Секстон заляк.на місці. І спантеличено витріщився на двері власної квартири. Про що, в біса, каже цей хлопець? Вираз обличчя охоронця змінився. Тепер на ньому зобразилися збентеження і заклопотаність...

— Сенаторе, з вами все гаразд? Ви все добре пам'ятаєте? Габріель прийшла під час вашої наради. Адже вона розмовляла з вами, так? Секстон довго стояв мовчки, відчуючи, як б'ється серце. Невже цей ідіот впустив Габріель до квартири під час таємної зустрічі з членами фонду «Космічний кордон»? Вона понишпорила всередині, а потім, не сказавши ні слова, зникла... Можна тільки здогадуватися, що саме підслухала Габріель. Проковтнувши гнів і досаду, сенатор примусив себе посміхнутися:

— І справді! Вибачте! Я страшенно втомився. Ну і, звичайно, трохи випив. Ми розмовляли з міс Еш. Ви вчинили абсолютно правильно. На обличчі охоронця відобразилося явне полегшення.

— А йдучи, вона не сказала, куди піде?

Охоронець похитав головою:

— Вона дуже поспішала.

— Ну добре, спасибі.

Секстон повернувся до кімнати, мало не лускаючись від злості. Невже я неявно висловився?! Ніяких відвідувачів! Габріель якийсь; час пробула у квартирі, а потім тихцем вислизнула — отже, вона почула те, що не мусила почути. А в таку ніч, як сьогодні, — і поготів! Сенатор Секстон прекрасно розумів, що не слід втрачати довіру Габріель Еш. Якщо жінка відчуває* що її обдурили, вона часто стає мстивою і робить дурниці. Він мав повернути її. Сьогодні більше, ніж будь-коли, вона була потрібна сенаторові в його таборі.

79

А на четвертому поверсі телестудії Ей-бі-сі Габріель Еш сиділа на самоті у скляному офісі Йоланди, втупившись у потертий килим. Вона завжди пишалася своєю безпомилковою інтуїцією і вмінням відрізнати, кому можна довіряти, а кому — ні. І ось, уперше за багато років, Габріель відчула розгубленість і самотність; вона не знала, куди йти і що робити. Від сумних думок її відвернув сигнал стільникового телефону. Вона неохоче відповіла:

— Габріель Еш слухає.

— Габріель*, це я.

11 Точка обману

Вона впізнала характерний тембр сенатора Секстона, хоча, зважаючи на недавню подію, він говорив на превеликий подив спокійно.

— Сьогодні жахливий вечір, — сказав він. — Тому просто дай мені дещо сказати. Впевнений, що ти дивилася президентську прес-конференцію. Бог свідок, ми пішли не з тієї карти. Я просто сам не свій від злості. Можливо, ти виниш себе. Не треба. Забудь про все. Хто, врешті-решт, міг таке передбачити? Ти ні в чому не винна. Хоч би там як, вислухай мене. Здається, ми зможемо знову стати на ноги.

Габріель аж підвелася, навіть не уявляючи ходу думок Секстона. Такої реакції вона від нього не очікувала.

— Сьогодні у мене була нарада, — продовжував сенатор, — з представниками приватних космічних фірм, і...

— Справді? — вирвалося у Габріель. Вона зовсім не чекала, що він зізнається. — Тобто... хочу сказати, я й гадки не мала...

— Та так, нічого серйозного. Я б, звичайно, попросив бути присутньою і тебе, але ці хлопці поведені на секретності. Деякі з них жертвують гроші на мою кампанію. І не хочуть це афішувати.

Габріель відчула себе повністю обеззброєною.

— Але ж... це... незаконно!

— Незаконно? Цілком законно, чорт забирай! Бо кожна пожертва не перевищує встановлену межу — дві тисячі доларів. Це так, дріб'язок. Ці хлопці навіть і не помітять такої суми. Проте я вислуховую їхні скарги і бурчання. Вони називають це інвестиціями в майбутнє. Я особливо про це не говорю. Чесно кажучи, безпечніше мовчати. Якщо Білий дім що-небудь рознюхає, то роздує з мухи слона, це вже точно. Але у будь-якому разі йдеться про інше. Я телефоную тобі, бо щойно, вже після зустрічі з бізнесменами, розмовляв з головою фонду «Космічний кордон»...

Протягом декількох секунд, поки Секстон продовжував говорити, Габріель чула лише гупання в скронях і відчувала, як зростає почуття провини. Адже без щонайменшого примусу з її боку сенатор зізнався в сьогоднішній зустрічі з керівниками космічних фірм. їх фінансування цілком законне! Страшно подумати — що вона мало не накоїла! Спасибі Йоланді — вчасно зупинила її. Інакше вона б уже перестрибнула на корабель Марджорі Тенч!

— ...І я пообіцяв керівникові фонду, що ти роздобудеш для нас цю інформацію, — закінчив сенатор.

Габріель відвернулася від своїх думок.

— Гаразд.

— Сподіваюся, ти й досі маєш доступ до свого джерела інформації? Марджорі Тенч. Габріель аж скривилася від огиди. Вона ніколи не зможе відкрити сенаторові, що інформатор маніпулював нею.

— Гм... сподіваюся, що маю... — збрехала вона.

— Добре. Мені потрібна ця інформація. Просто зараз.

Слухаючи сенатора, Габріель збагнула, наскільки погано вона останнім часом розуміла його. Відтоді як вона почала придивлятися до кар'єри Седжвіка Секстона, значна частка його блиску для неї зблякла. Але сьогодні — все повернулося знов. Перед лицем подій, здатних завдати його кампанії смертельного удару, він намагався організувати контратаку. І хоча саме вона, Габріель, вивела його на небезпечний шлях, він не збирався її карати. Натомість сенатор давав їй шанс реабілітувати себе. І вона себе реабілітує.

За будь-яку ціну.

80

Вільям Пікерінг дивився з вікна свого офісу на світло фар далеких автомобілів, що рухалися автострадою Лісберг-Пайк. Стоячи отак сам, на вершині могутності, він часто подумки повертався до неї: ; ' '

Незважаючи на всю мою владу... я все одно не зміг врятувати її.

Пікерінг думав про свою доньку, Діану.

Вона загинула в Червоному морі, виконуючи завдання на невеликому військово-морському судні супроводу. Вона вчилася на штурмана. Погожої днини це судно стояло на якорі в безпечній гавані, коли рибальська плоскодонка, напхана вибухівкою і керована двома терористами, поволі пройшла через гавань і вибухнула, вдарившись у корпус корабля. Діана Пікерінг і тринадцятеро молодих американських військовиків загинули.

Вільям Пікерінг був спустошений. Віль не відпускав його тижнями. А коли ЦРУ по гарячих слідах вийшло на давно відому організацію, на яку довго і безуспішно полювало, його смуток перетворився на лють. Він буквально увірвався до штаб-квартири ЦРУ і зажадав відповіді.

Відповідь, яку він одержав, було важко прийняти.

Виявилось, ЦРУ було готове до ліквідації цього угруповання вже давно і чекало лише супутникових фото високої роздільності, щоб точно спланувати

напад на бойовий центр терористів у горах Афганістану. Передбачалося, що фотографії зробить супутник військово-космічної розвідки під кодовою назвою «Вортекс-2» вартістю мільярд двісті тисяч доларів. Той самий супутник, який вибухнув просто на стартовому майданчику разом із ракетою, що належала НАСА. І через невдачу відклали операцію ЦРУ... і загинула Діана Пікерінг.

Розум підказував Вільяму Пікерінгу, що пряма відповідальність лежить не на НАСА, але серце ніяк не могло примиритися. Розслідування вибуху показало, що інженерам НАСА, відповідальним за систему подання палива, було наказано використовувати низькоякісне пальне, щоб не виходити за рамки фінансування.

— Під час безпілотних польотів, — пояснив на прес-конференції Лоуренс Екстром, — НАСА піклується передусім про економію. В цьому випадку результати виявилися неоптимальними. Ми ретельно досліджуємо подію. Неоптимальні результати. А Діана Пікерінг загинула.

Більш того, оскільки супутник-шпигун був засекречений, широка громадськість так ніколи і не дізналася, що НАСА провалила проект вартістю понад мільярд доларів, побічно занапаستивши кільканадцять американців.

"— Сер, — прозвучав по внутрішньому зв'язку голос секретарки, — перша лінія. Марджорі Тенч.

Пікерінг струсив з себе заціпеніння і поглянув на телефон. Знову? Вогник першої лінії, здавалося, пульсував сердито і наполегливо. Пікерінг, спохмурнівши, зняв трубку.

— Слухаю.

Голос Тенч трохи зривався від люті:

— Що вона вам сказала?!

— Про що ви?

— Рейчел Секстон дзвонила вам. Що вона сказала? Заради Бога — вона ж була на підводному човні! Як ви це поясните?!

Пікерінг умить зрозумів, що просте заперечення тут не допоможе. Тенч завжди старанно готувалася заздалегідь. Дивувало, звичайно, що вона все-таки рознюхала про «Шарлотту», але, судячи з усього, вона не заспокоїться, доки не дістане відповіді на свої запитання.

— Так, міс Секстон виходила зі мною на зв'язок.

— І ви організували евакуацію. Не порадившись зі мною і нічого мені не повідомивши?

— Я просто організував перевезення. І все. — До прибуття Рейчел Секстон, Майкла Толланда. і Коркі Марлінсона на розташовану неподалік авіабазу Боллінг залишалося дві години.

— І ви вирішили за краще приховати це від мене?

— Рейчел Секстон зробила декілька вельми бентежних звинувачень.

— Щодо достовірності метеорита... і якихось замахів на її життя?

— І це також.

— Вона бреше, це абсолютно ясно.

— А ви в курсі, що з нею ще двоє, які повністю підтверджують її слова? Тенч помовчала.

— Так, у курсі. Усе це дуже тривожно. Білий дім украй стургований її заявами.

— Білий дім? Чи особисто ви?

Тон Марджорі Тенч умить став крижаним і безжальним, немов лезо бритви. У .

— Для вас, директоре, сьогодні це те саме.

Пікерінг і бровою не повів. Розлючені політики не були для нього чимось незнаним. Як і співробітники адміністрації, що намагаються встановити контроль над розвідувальними організаціями., Хоча мало хто міг наступати так несамовито, як Марджорі Тенч.

— Президент знає, що ви мені зараз дзвоните?

— Чесно кажучи, я просто шокована тим, що ви вірите в маячню цих божевільних.

Пікерінг хотів нагадати, що вона не відповіла на запитання, але стримався.

— Не бачу в них жодних причин для брехні. Можу припустити тільки два варіанти: або вони говорять правду, або ж щиро

ПОМИЛЯЮТЬСЯ:

— Поміляються? Стверджуючи, що на них напали? Що в інформації про метеорит є вади, яких не помітила НАСА? Заради Бога! Це ж відвертий політичний трюк!

— Якщо так, то мотиви подібної поведінки мені незрозумілі.

Тенч важко зітхнула і знизилася голос:

— Директоре, тут діють сили, про існування яких ви можете навіть не здогадуватися. Обговорити це ми можемо пізніше, а зараз мені необхідно знати, де перебувають Секстон і решта. Перш ніж вони завдадуть якої-небудь серйозної шкоди, я маю в усьому як слід розібратися. Де вони?

— На жаль, я не вважаю за потрібне розголошувати цю інформацію. Щойно вони прибудуть, я з вами зв'яжуся.

— В жодному разі! Я повинна бути на місці до моменту їх прибуття і особисто їх «привітати».

«А скільки спецназівців ти привезеш з собою?» — подумав Пікерінг.

— Якщо я назву вам час і місце їх прибуття, то це буде наша спільна дружня зустріч чи ви прибудете з армією спецagentів?

— Ці люди становлять пряму небезпеку для президента. Білий дім має повне право затримати їх і допитати.

Пікерінг розумів, що Тенч має рацію. Відповідно до законів Сполучених Штатів, агенти секретної служби мають право застосовувати зброю і здійснювати «несанкціоновані» арешти просто за підозрою в задумі злочинних дій проти президента. В цьо-

му випадку у них розв'язані руки. Зазвичай вони затримували тих, хто безцільно тинявся навколо Білого дому, і школярів, що розважалися, надсилаючи електронні листи з погрозами.

Пікерінг ані секунди не сумнівався, що секретні агенти знайдуть привід затягнути Рейчел та її товаришів до підвалу Білого дому і тримати там практично нескінченно. Гра могла стати небезпечною, але Тенч чудово розуміла, що ставки високі. Питання полягало в тому, що трапиться, якщо Пікерінг дозволить Тенч оволодіти ситуацією. Але він і не збирався надавати їй таку можливість.

— Я зроблю все необхідне, — твердо заявила Марджорі, — щоб захистити президента від фальшивих звинувачень. Саме лише припущення про нечесну гру кине тінь і на Білий дім, і на НАСА. Рейчел Секстон не виправдала довіри, виявленої їй президентом, і я зовсім не маю наміру спостерігати, як він розплачуватиметься за цю довіру.

— А якщо я зроблю запит, щоб міс Секстон дозволили викласти свої аргументи перед офіційною слідчою комісією? '

— У такому разі ви порушите прямий наказ президента і надасте цій особі зручну платформу для організації нечуваного політичного скандалу, чорт забирай! Ще раз питаю: куди ви везете цих людей?

Пікерінг глибоко зітхнув. Чи скаже він Марджорі Тенч, що літак прямує-на авіабазу Боллінг, чи ні, вона все одно знайде можливість дізнатися. З твердості її тону він відчував, що вона не заспокоїться.

— Марджорі, — мовив Пікерінг, прагнучи якомога точніше передати свій настрій і думку: — Хтось мені* бреше. В цьому я не сумніваюся: Або цей «хтось» — Рейчел Секстон і двоє цивільних учених, або — ви. Мені здається, що саме ви.

Тенч вибухнула.

— Як ви смієте...

— Прибережіть ваш гнів та обурення для іншого випадку Вам буде корисно дізнатися, що я маю в розпорядженні неспростовні докази того, що НАСА і Білий дім сьогодні повідомили всьому світові неправду.

Тенч раптово замовкла.

Пікерінг дозволив їй «насолодитися» моментом.

— Я зовсім не прагну політичних інтриг і перемог. Принаймні не більше за вас. Але тут має місце брехня. Брехня, якої не мусило бути. Яка не витримує перевірки. Якщо хочете, щоб я вам допоміг, то поведіться чесно. Принаймні зі мною.

Здавалося, в душі Тенч борються спокуса й обережність.

— Якщо ви впевнені, що тут замішана брехня, то чому не виступили?

— Не маю звички втручатися в політичні події.

У відповідь Тенч пробурмотіла щось, вельми схоже на «не парте мені мозок».

— Ви хочете мені сказати, Марджорі, що сьогоднішнє повідомлення було абсолютно правдивим?

На іншому кінці лінії запанувало довге мовчання.

Пікерінг відчув, що переміг.

— Послухайте, ми обоє знаємо, що це бомба з годинниковим механізмом. Але ще не пізно її знешкодити. Існують компроміси, і ми цілком можемо їх досягти.

Декілька секунд Тенч не відповідала. Нарешті вона зітхнула:

— Нам потрібно зустрітися.

«Нокдаун», — подумав Пікерінг.

— Я маю дещо вам показати, — сказала радниця. — Здається, це кине світло на ситуацію. .

— Я приїду до вашого офісу.

— Ні-ні, — похапливо заперечила Тенч. — Уже пізно. Ваша присутність тут призведе до непотрібних ускладнень. А я б воліла зберегти секретність.

Пікерінг добре умів читати між рядків: президент нічого про це не знає.

— Тоді ласкаво прошу до мене в гості, — запропонував він.

У голосі Тенч прозвучала недовіра:

— Давайте зустрінемося в якомусь непримітному місці. ,

Пікерінг передбачав таку пропозицію!

— Меморіал Рузвельта мені якраз підійде, — продовжила Тенч. — О пізній годині там нікого немає.

Пікерінг обміркував її слова. Меморіал Рузвельта розташовується на півдорозі між меморіалами Лінкольна і Джефферсо-на, у надзвичайно безпечній частині міста. Довго помовчавши, він погодився.

— Зустрінемося за годину, — сказала Тенч. — І приїжджайте самі.

Повісивши трубку, Марджорі Тенч негайно набрала номер директора НАСА. І напруженим голосом повідомила погану новину:

— Пікерінг може стати великою проблемою.

Стоячи біля робочого столу Йоланди Коул у студії Ей-бі-сі і набираючи номер телефону довідкової служби, Габріель Еш відчувала приплив надії. Якщо підтвердиться підозра, яку щойно висловив Секстон, то може статися неймовірне. НАСА бреше про супутник-сканер? Габріель бачила ту прес-конференцію. Їй теж багато що здалося дивним, але вона швидко забула про це. Адже кілька тижнів тому цей супутник не мав ніякого значення. Лише сьогодні увечері він раптово привернув до себе загальну увагу. А зараз Секстону потрібна закрита інформація, причому терміново. І одержати її він розраховував від інформатора Габріель. Асистентка пообіцяла босу докласти всіх зусиль, проте суть проблеми полягала в тому, що цим інформатором була сама Марджорі Тенч. Зараз, зрозуміло, допомоги від неї чекати не доводилося. Отже, слід було здобувати інформацію іншим шляхом.

— Телефонна довідкова служба, — пролунав голос у трубці.

Габріель назвала ім'я. За декілька секунд телефоністка дала номери трьох Крісів Гарперів, що мешкали у Вашингтоні. Габріель набрала кожний з номерів.

Перший належав юридичній фірмі. По другому ніхто не брав трубку. По третьому номеру відповіла жінка:

— Квартира Гарперів.

— Місіс Гарпер? — Габріель постаралася говорити якомога ввічливіше. — Сподіваюся, я вас не розбудила?

— Господи, звичайно, ні! Хіба ж сьогодні хто-небудь зможе заснути? — Судячи з голосу, вона була у захваті. Було чути, що в кімнаті працює телевізор. Розповідали про метеорит. — Наскільки я розумію, вам потрібен Кріс? .

Серце Габріель прискорено забилося.

— Так.

— Божь, удома його немає. Рвонув на роботу, щойно закінчився виступ президента. — Жінка стиха розсміялася. — Сумніваюся, правда, що там у них хтось збирається працювати. Швидше за все, — святкуватимуть. Заява президента стала для нього повним сюрпризом. І для решти. Телефон дзвонив цілий вечір. В'юся об заклад, там зібралася вся команда НАСА.

— У комплексі на І-стріт? — уточнила Габріель, припускаючи, що жінка має на увазі штаб-квартиру космічної агенції.

— Аякже. Не забудьте святковий капелюшок.

— Дякую.

Габріель повісила слухавку. Поквапившись до студії, вона знайшла там Йоланду — та якраз консультувала групу сповнених ентузіазму вчених, яким належало коментувати ситуацію з метеоритом.

Побачивши Габріель, Йоланда посміхнулася.

— Ти маєш значно кращий вигляд, — зауважила вона. — Починаєш бачити світлий бік справи?

— Я щойно розмовляла з сенатором. Його зустріч — зовсім не те, про що я подумала.

— Я ж говорила, що Тенч просто грає з тобою. І як сенатор сприйняв новину?

— Набагато краще, ніж можна було б припустити.

Йоланда здивувалася:

— А я, чесно кажучи, вирішила, що він уже стрибнув під автобус.

— Він вважає, що в даних НАСА можна виявити недоречність.

Йоланда здивовано пирхнула:

— А він бачив ту саму прес-конференцію, що й ми усі? Скільки підтверджень і доказів йому потрібно?

— Я зараз вирушаю до НАСА дещо довідатися.
Намальовані брови Йоланди вигнулися застерезливими дугами. — , ,

— Права рука сенатора Секстона збирається увірватися до штаб-квартири НАСА? Просто зараз, уночі? Хочеш, щоб тебе публічно каменували? Габріель розповіла Йоланді про підозри Секстона з приводу того, що керівник проекту супутника-сканера Кріс Гарпер на недавній прес-конференції брехав щодо усунення вад у програмному забезпеченні супутника.

Проте Йоланда не хотіла вірити.

— Ми теж передавали цю прес-конференцію, Габі, і я мушу визнати, що Гарпер дійсно був якийсь засмиканий. НАСА повідомила, що того вечора він почувався зле.^

— А сенатор Секстон переконаний, що він брехав. Та й інші теж так вважають. Причому впливові люди.

— Але якщо комп'ютери супутника не полагодили, то як він зміг розпізнати метеорит?

«Саме на цьому й наголошуватиме сенатор», — подумала Габріель. ^

— Не знаю. Але бос хоче, щоб я роздобула для нього деяку інформацію. Йоланда похитала головою.

— Він посилає тебе в осине гніздо, плекаючи химерну нездійсненну надію. Не ходи туди. Ти йому нічого не винна.

— Але це я пустила коту під хвіст його виборчу кампанію.

— Не ти, а звичайне невезіння.

— Якщо сенатор має рацію і керівник проекту дійсно збрехав...

— Люба моя, якщо керівник проекту супутника-сканера брехав усьому світові, то з якого переляку він скаже правду тобі?

Та Габріель уже подумала про це і виклала план.

— Якщо мені вдасться знайти там цікавий матеріал, я тобі подзвоню. Йоланда скептично розсміялася:

— Якщо ти там що-небудь дійсно знайдеш, то я теж з'їм власного капелюха.
82

Зітри у своїй пам'яті все, що знаєш про цей уламок метеорита.

Майкл Толланд і раніше боровся зі своїми бентежними роздумами про метеорит, а тепер, коли Рейчел поставила йому проникливі запитання, його тривога зросла ще більше. Він похмуро поглянув на камінець, який тримав у руці.

Уяви, що хтось дав його тобі без жодних пояснень щодо походження і властивостей. Якого висновку ти дійдеш у результаті аналізу?

Толланд розумів, що запитання Рейчел має особливий підтекст, і все ж таки як аналітична вправа воно виявилось напрочуд корисним. Відкинувши всі дані, якими його забезпечили одразу ж після прибуття до житлосфери, Толланд був змушений визнати, що його аналіз окам'янілостей ґрунтувався на одному-єдиному припущенні, а саме: камінь, де містяться ці скам'янілості, є не чим іншим, як метеоритом.

А якби про метеорит ніхто нічого не говорив? Не в змозі поки що придумати інше пояснення, Майкл, однак, спробував подумки відкинути всі відомості. Результат виявився достатньо дивним і не дуже приємним. Г ось тепер Толланд, Рейчел і заспаний Коркі Марлінсон обговорювали ідеї, які спали їм на думку.

— Отже, — повторила Рейчел напруженим голосом, — Майкле, ти стверджуєш, що якби хто-небудь дав тобі цей камінь з відбитками без жодних пояснень, ти виснував би, що він із Землі.

— Безперечно, — підтвердив Толланд. — А який би ще висновок міг спасти мені на думку? Вирішити, що знайдено зразок, позаземного життя, набагато складніше, ніж стверджувати, що знайдена скам'янілість належить до ще не описаного земного виду. Щоріч учені виявляють десятки нових земних організмів.

— Воша завдовжки два фути? — саркастично вигукнув Коркі. — Ти вважаєш, що комаха такого розміру може існувати на Землі?

— Можливо, колись існувала, — відповів Толланд. — Адже не обов'язково вона повинна існувати саме зараз. Ми маємо справу зі скам'янілістю. Їй сто дев'яносто мільйонів років. Вона з юрського періоду. Безліч доісторичних відбитків залишили істоти величезних розмірів, які просто шокують, — крилаті рептилії, динозаври, птахи.

— Не подумай, що я хизуюся фаховою підготовкою фізика, Майкле, але у твоїх міркуваннях є серйозна вада. Усі доісторичні істоти, які ти щойно назвав, — динозаври, рептилії, птахи — мали внутрішній скелет. І він дозволяв їм вирости до значних розмірів попри силу земного тяжіння. Але ці скам'янілості... — Коркі узяв зразок і підніс його ближче до очей. — Ці істоти мають лише зовнішній скелет. Це ж антропоїди. Жуки. А ти сам казав, що жук такого розміру може з'явитися тільки за умов слабкої гравітації. Інакше його зовнішній скелет просто зруйнувався б.

— Так і є, — погодився Толланд. — Цей вид вимер би, якби потрапив на Землю.

Коркі роздратовано зсунув брови.

— Якщо тільки не припустити, що якийсь печерний мешканець завів у себе ферму з вирощування вошей в умовах невагомості, то я просто не розумію, як ти взагалі можеш дійти висновку про земне походження жуків завбільшки два фути.

Майкл стримав усмішку.

— Існує ще одна можливість. — Він пильно поглянув на друга. — Коркі, ти ось звик весь час дивитися вгору. А зараз подивися вниз. Адже тут, на нашій планеті, існує величезне анти-гравітаційне середовище. Існує з доісторичних часів.

Ч Коркі здивовано витріщився на Толланда:

— Про що ти, в біса, говориш?

Толланд показав за вікно, на залитий мерехтливим місячним світлом океан.

—

— Про океан.

— А й справді! — аж присвиснула від несподіваної здогадки Рейчел.

— Вода є низькогравітаційним середовищем, — пояснив Майкл. — Під водою все важить менше. Океан здатен підтримувати величезні крихкі структури, які на землі ніколи б не вижили: медуз, гігантських кальмарів, стрічкових вугрів.

Коркі погодився, але не здався:

— Чудово, проте в доісторичному океані ніколи не було гігантських жуків.

— У тім-то й річ, що були. І є дотепер. Люди їдять їх щодня. У більшості країн вони вважаються делікатесами.

— Майку, ну хто ж їсть морських жуків?!

— Кожен, хто любить омарів, крабів і креветок.

Коркі від несподіванки широко розкрив очі.

— Ракоподібні — це, по суті, гігантські морські жуки, — пояснив Толланд. — Вони є підрядом типу антропоїдів, до якого належать воші, павуки, комахи, коники, скорпіони, краби, омари. Вони споріднені між собою. Все це види, що мають зовнішній скелет. Коркі засмутився. . .

— З точки зору класифікації вони, звичайно, дуже схожі на жуків, — продовжував Толланд. — Краби нагадують гігантських трилобітів. А клешні омара схожі на клешні великого скорпіона. Коркі аж позеленів.

— Усе. Більше не з'їм жодного рака.

Рейчел, здавалося, сподобалась ідея.

— Отже, антропоїди на Землі залишаються маленькими, тому Іщо сила тяжіння не дає їм рости. Але у воді тіла втрачають вагу, тому там вони сягають великих розмірів.

— Саме так, — підтвердив Толланд. — Королівського краба з Аляски можна було б неправильно класифікувати як найбільшого на планеті павука, якби не було викопних свідчень, які суперечать такому твердженню. Збудження Рейчел змінилося на тривогу.

— Добре, Майку, але тепер, виключивши тезу про метеорит, скажи: чи можливо, що скам'янілості, які ми бачили на льодовику Мілна, могли з'явитися з океану? Я маю на увазі: із земного океану?

— .

Толланд помітив пильний погляд Рейчел і зрозумів справжній зміст її запитання. — 7

— Гіпотетично — так, могли. На дні океану існують гірські системи, яким по двісті мільйонів років. Стільки ж, скільки і цим окам'янілостям. І теоретично океан може містити живі форми, подібні до цих.

— Не смішіть мене! — пирхнув Коркі. — Не можу повірити у те, що чую. Виключити тезу про метеорит? Але ж це неспростовно! Навіть якби дно океану мало однаковий із метеоритом вік, то все одно донні породи не мають кори плавлення, хондр та аномального вмісту нікелю. Ви хапаєтеся за соломинку.

Толланд знав, що Коркі має рацію. Та все ж, уявивши істот, що залишили ці відбитки, морськими жителями, він позбувся побожного захвату і страху перед цими. Тепер вони здавалися ледь не давніми знайомими.

— Майку, — запитала Рейчел, — чому ніхто з фахівців НАСА навіть не припустив, що відбитки могли залишити морські істоти? Нехай навіть в океані на іншій планеті?

— З двох причин. Пелагічні скам'янілі організми з океанського дна мають безліч видів. Усе, що існує в мільйонах кубічних футів океанської води, урешті-решт помирає й опускається на дно. А це означає, що дно перетворюється на могилу істот, що мешкають на різних глибинах, при різному тиску і температурі. Але камінь з льодовика Мілна містить скам'янілості одного-єдиного виду. І це більше схоже на те, що можна знайти в пустелі. Наприклад, на скупчення аналогічних істот, похованих піщаною бурею.

Рейчел кивнула, погоджуючись.

— Ну а друга причина?

Толланд знизав плечима.

— Інстинкт, інтуїція. Учені завжди вважали, що космос, якби він був заселений, був би заселений комахами. А за даними спостережень за космічним простором, там значно більше піску „ і каміння, ніж води.

Рейчел задумливо замовкла.

— Хоча... — додав Толланд. Тепер Рейчел змусила і його замислитися. — Існують глибинні океанічні зони, які океанологи називають мертвими. Ми їх ще недостатньо вивчили, але там майже немає істот. Лише декілька видів донних тварин, що живляться падлом. Проте з цієї точки зору існування скупчення окам'янілостей одного морського виду виключати теж не можна.

—

— Агов! — нагадав про себе Коркі. — А про кору плавлення ви забули? Про середній вміст нікелю? Про хондри?

Толланд нічого не відповів.

— Щодо вмісту нікелю... — Рейчел обернулася до Коркі. — Поясни мені ще раз. Здається, ти казав, що вміст нікелю в земних каменях або дуже низький, або дуже високий, а в метеоритах він перебуває в певних середніх межах?

Коркі кивнув:

— Саме так.

— А вміст нікелю в цьому зразку потрапляє саме в очікуваний діапазон значень? "

— Так, дуже близько до них.

Рейчел здивовано завмерла.

— Стривай. Близько? Що ти маєш на увазі?

На обличчі Коркі з'явився роздратований вираз.

— Я вже пояснював, що мінералогічна будова метеоритів різна. Коли вчені знаходять нові зразки, ми оновлюємо наші дані. стосовно того, що можемо вважати середнім співвідношенням елементів у метеориті.

Рейчел розгублено підняла зразок.

— Отже, цей метеорит примусив вас переглянути дані про середній вміст нікелю? А інакше його відсоток виходив за встановлені межі?

— Трішки, — невдоволено відповів Коркі.

— А чому ніхто про це нічого не сказав?

— Це не має значення. Астрофізика — динамічна наука, яка постійно накопичує дані.

— І навіть під час принципово важливого дослідження?

— Послухай, — важко зітхнувши, вимовив Коркі, — запевняю тебе, що вміст нікелю в цьому зразку є набагато ближчим до рівня метеоритів, аніж до рівня земних каменів.

Рейчел поглянула на Толланда:

. — Ти знав про це?

Толланд неохоче кивнув.

— Тоді це не здавалося настільки суттєвим. Мені сказали, що у зразках уміст нікелю трохи вищий, аніж в інших метеоритах,» і що фахівці НАСА на це не зважають.

— І не дарма! — вигукнув Коркі. — Мінералогічний доказ полягає не в тому, що вміст нікелю перебуває на рівні метеорита, а в тому, що він зовсім не такий, як на Землі.

Рейчел похитала головою.

— Вибач; у моїй професії така логіка вважається хибною, оскільки призводить до загибелі людей. Сказати, що камінь не схожий на земний, ще не означає довести, що він є метеоритом. Це свідчить лише про те, що він однозначно не схожий на земний.

— А яка, в біса, різниця?

— Жодної, — погодилася Рейчел, — якщо ти особисто перевернув кожен камінь на Землі.

Коркі трохи помовчав.

— Ну гаразд, — нарешті мовив він, — забудьмо про вміст нікелю, якщо він тебе так нервує., Бо ми й досі маємо кору плавлення та хондри.

— Та отож, — напрочуд спокійно відповіла Рейчел. — Два з трьох — не так уже й погано.

83

Споруду, в якій розташована штаб-квартира НАСА, — гігантський скляний трикутник на Е-стрит, 300 у Вашингтоні, округ Колумбія, — оповиває павутиння з понад двохсот миль кабелів; у ній містяться тисячі тонн комп'ютерного обладнання. У штаб-квартирі працюють 1134 держслужбовці, які здійснюють нагляд за використанням п'ятнадцятимільярдного щорічного бюдже- / ту НАСА і щоденною діяльністю його дванадцяти баз, розкиданих по всій країні.

Попри пізню годину Габріель виявила в холі будівлі безліч людей: сюди стікалися збуджені групи репортерів і ще більш збуджені співробітники космічної агенції. Сам хол дуже нагадував музей: у ньому помпезно купчилися підвішені до стелі .копії знаменитих космічних кораблів і супутників. Групи тележурналістів умить захоплювали в полон радісних і збуджених співробітників НАСА, які проходили крізь двері.

І Габріель уважно огледіла натовп, проте не помітила нікого, схожого на керівника проекту супутника-сканера — Кріса Гарпера.

Половина людей, що зібралися в холі, мала журналістські перепустки, друга половина — насівські посвідчення з фото, начеплені на шию. У Габріель не було ні того ні іншого. Вона помітила дівчину з посвідченням НАСА і.поспішила до неї.

— Привіт. Я шукаю Кріса Гарпера.

Дівчина спантеличено поглянула на Габріель, немов збагнула, що бачила її, але не могла пригадати, де саме.

— Я бачила, як доктор Гарпер не так давно прийшов. Певно, він піднявся нагору. Я вас знаю?

— Навряд чи, — відповіла Габріель, відвертаючись. — А як піднятися нагору?

— Ви працюєте в НАСА? .

— Ні.

— Тоді вам нагору не можна.

— Ясно. А чи немає тут телефону, щоб я...

— Послухайте! — Дівчина несподівано розсердилася. — Я згадала, хто ви! Бачила по телевізору поряд із сенатором Секстоном. І у вас вистачає нахабства.

Габріель уже не було поряд. Вона розчинилася в натовпі. Але почула, як за її спиною розлючена дівчина попереджає інших, що серед них ховається шпигунка.

Жах! Не встигла увійти, як уже потрапила до списку неблаго-надійних!

Нахиливши голову, Габріель прослизнула в дальній кінець холу. На стіні висів план будівлі. Вона уважно проглянула його, розшукуючи ім'я Кріса Гарпера. Марно. Імена на плані не вказувалися — лише відділи.

«Може, треба шукати супутник-сканер щільності?» — подумала Габріель. І почала шукати хоча б щось, що мало до нього стосунків. Але знову нічого не знайшла. Вона боялася обернутися, чекаючи побачити натовп розгніваних співробітників НАСА, готових закидати її камінням. Щось, віддалено схоже на шукане, вона виявила н& четвертому поверсі:

Відділ дослідження Землі, рівень II СИСТЕМА СПОСТЕРЕЖЕННЯ ЗА ЗЕМЛЕЮ

Намагаючись не повертати голову до натовпу, Габріель попрямувала до ніші з ліфтами та фонтанчиком для пиття. Вона пошукала очима кнопки виклику

ліфта... Самі шпарини. Чорт! Ліфти виявилися захищеними: доступ по ключах-картках лише для співробітників. ,
Щось збуджено обговорюючи, до ліфтів йшла група молодих людей. У всіх на шиї висіли картки. Габріель швидко схилилася над фонтанчиком, позираючи назад. Прищавий чоловік вставив у щілину картку, і двері ліфта відчинилися. Чоловік сміявся, у захваті хитаючи головою.
— Ці типи з відділу пошуку позаземних цивілізацій, певно, з глузду з'їхали, — сказав він, коли всі увійшли до ліфта. — Шукали своїми рогатими радіотелескопами дрейфові поля, а тим часом предметний доказ увесь час перебував у товщі криги на Землі! ' . ■
Двері зачинилися, і компанія зникла.
Габріель випросталася, витираючи, губи і роздумуючи* що робити. Озирнулася у пошуках внутрішнього телефону. Нічого схожого. Вкрасти картку? Але внутрішній голос підказав, що робити цього не варто. Хоч би там як, а діяти треба оперативно і якомога швидше. Раптом вона побачила ту саму жінку, яка її упізнала. Вона йшла через натовп з охоронцем НАСА. З-за рогу з'явився лисий чоловік, що поспішав, до ліфта. Габріель знову нагнулася над фонтанчиком. Здавалося, чоловік не звертає на неї жодної уваги, Вона мовчки спостерігала, як він вставив у шпарину картку. Двері ліфта розчинилися, і чоловік увійшов. .
«До біса все! — вирішила Габріель. — Зараз або ніколи!»
Вона відскочила від фонтанчика і кинулася до ліфта, виставивши вперед руку, щоб затримати двері. Вони знову роз'їхалися, і Габріель заскочила всередину. Обличчя її пашіло від збудження.
— Бачили коли-небудь щось подібне? — збуджено заторохтіла вона, звертаючись до здивованого власника лисини. — Боже! Це неймовірно! Чоловік кинув на неї підозрілий погляд.
— Ці хлопці з відділу позаземних цивілізацій з глузду з'їхали, однозначно. Шукали своїми рогатими радіотелескопами дрейфові поля, а предметний доказ увесь час перебував на Землі у товщі криги! Чоловік здивовано поглянув на неї.
— Ну... так... — Він поглянув на її шию, спантеличений тим, що не бачить посвідчення. — Вибачте, але ви...
— Четвертий поверх, будь ласка. Приїхала в такому поспіху, що мало ліфчик не забула начепити!
Габріель розсміялася, крадькома поглянувши на посвідчення чоловіка. Джеймс Тейзен. Фінансове управління.
— Ви працюєте тут? — Чоловік зніжковів. — Міс:..
Габріель ображено скривилася.
— Джиме! Ви мене кривдите! Для жінки бути непомітною -г це найгірша кара. Видцо, мене не пам'ятаєте?
Джеймс Тейзен на мить зблід, збентежився і розгублено провів рукою по голові.
4 — Вибачте. Усе це збудження, гармидер... Дійсно, ми, здається, знайомі. У якій програмі ви працюєте?
От зараза! Габріель зблиснула впевненою усмішкою:
— «Система спостереження за Землею».
— Чоловік натиснув кнопку з цифрою чотири.
— Це зрозуміло. Я маю на увазі — у якому конкретно проекті?*

Габріель відчула, як пришвидшився пульс. На думку спадало лише одне.
— Супутник-сканер щільності.
— Невже? А мені здавалося, я знаю всю команду доктора Гарпера. ,
,
Вона збентежено кивнула.

— Кріс мене ховає. Я якраз та сама ідіотка-програмістка, яка ввела хибний просторовий індекс у програму виявлення аномалій.

Лисий фінансист аж рота роззявив від здивування:

— То це ви?.. . —

Габріель спохмурніла, немов згадавши про неприємну подію.

— Я кілька тижнів після цього не спала.

— Але доктор Гарпер узяв усю провину на себе!

— Знаю. Кріс — саме такий хлопець... В усякому разі, саме йому довелося все виправляти. Але які новини сьогодні! Метеорит! Просто вражає!

Ліфт зупинився на четвертому поверсі. Габріель хутко вискочила з нього.

— Чудово, що ми зустрілися, Джиме. Передавайте привіт усім хлопцям у бюджетному відділі!

— Аякже, — промимрив ошелешений Тейзен, коли двері зачинялися. — Приємно буде знову вас побачити.

84

Зак Герні, як і більшість його попередників, мав у розпорядженні чотири або п'ять годин сну на добу. Однак упродовж останніх тижнів йому довелося задовольнятися набагато меншою кількістю часу, відведеного на сон. Коли збудження та ентузіазм останніх подій вечора почали поволі вщухати, Герні відчув, як пізня година немилосердно тисне на його тіло.

Разом з декількома високопосадовцями він сидів у Кімнаті Рузвельта з келихом шампанського в руці, стежачи по кабельному телебаченню за нескінченними повторами коментарів минулої прес-конференції, епізодами з документального фільму Толланда та розумуваннями знавців. Зараз на екрані енергійна журналістка стояла напроти Білого дому, стискаючи в руці мікрофон.

— Окрім приголомшливих перспектив для людства в цілому, — віщала вона, — відкриття НАСА потягне за собою декотрі серйозні наслідки тут, у Вашингтоні. Знахідка скам'янілостей у метеориті виявилася вельми доречною для президента, який програє виборчу гонку. — Раптом її тон посуворішав.

— Але дуже недоречною для сенатора Секстона.

Тут пряме включення перервалося, і глядачі побачили повтор сьогоднішніх злощасних дебатів на Сі-ен-ен. .

— Після тридцяти п'яти років безуспішних спроб, — заявив сенатор, — нам навряд чи вже вдасться виявити позаземне життя.

— А якщо ви помиляєтеся? — запитала Марджорі Тенч.

Секстон театральнo закотив очі:

— Заради Бога, міс Тенч, якщо раптом виявиться, що я помиляюся, я готовий з'їсти власного капелюха!

Усі присутні в Кімнаті Рузвельта розсміялися. Тепер спосіб, яким Тенч загнала сенатора в кут, міг показатися жорстоким і грубим, проте глядачі начебто цього не помічали. Зарозумілий, самовпевнений тон сенатора видавався зараз настільки кумедним, що всі просто вирішили, що йому заслужено перепало на горіхи.

Президент озирнувся, шукаючи поглядом старшого радника. Він не бачив Тенч уже давно, відтоді як вона кудись зникла на початку прес-конференції. Дивно, зараз її теж не було. Президентові це здалося підозрілим: адже це був і її триумф.

Телевізійний випуск новин продовжувався* репортери інформували слухачів про гігантський політичний ривок Білого дому і катастрофічне падіння сенатора Секстона.

«Як багато може змінити один-єдиний день, — подумав президент. — А в політиці увесь твій світ може невідомо змінитися буквально за мить».

До світанку йому належало ще глибше усвідомити істинність цієї думки.' Пікерінг може стати великою проблемою, сказала Тенч. Екстром, надто поглинутий цією новою інформацією, не по-, мічав, як шторм за стінами житлосфери скаженів дедалі більше. Бриніння тросів змінилося на вищання, і співробітники НАСА знервовано вешталися туди-сюди і теревенили, але спати не лягали. Думки, Екстрома загубилися в зовсім іншому штормі – в тому, що назрівав у Вашингтоні й міг призвести до політичного вибуху. За останні кілька годин виникло багато проблем, і всі ці проблеми Екстром намагався розв'язати. Проте одна з них непокоїла набагато більше, ніж решта разом узяті.

Пікерінг може стати великою проблемою.

Не було на світі іншої людини, з якою Екстрому так не хотілося б мірятися силою та кмітливістю, як з Пікерінгом. Уже багато років директор Національного управління військово-космічної розвідки тероризував НАСА, намагаючись чинити тиск на політику секретності, обстоюючи пріоритет окремих місій і різко критикуючи дедалі зростаючу кількість невдач і відвертих провалів.

Екстром чудово знав, що відразу Пікерінга до космічної агенції має куди глибше коріння, ніж нещодавня історія із втратою супутника вартістю мільярд доларів на стартовому майданчику, витік секретних відомостей чи то боротьба за кваліфікованих співробітників. Претензії Пікерінга до НАСА були нескінченною драмою розчарування та огиди. ' *

Космічний корабель НАСА Х-33, яким передбачалося замінити нинішній корабель багаторазового використання, запізнився на цілих п'ять років. Це означало, що десятки програм з обслуговування та запуску супутників було або скасовано, або покладено на полицю. А недавно лють Пікерінга у зв'язку з Х-33 досягла точки кипіння – після того як він дізнався, що НАСА повністю скасувала цей проект. Фінансові втрати склали дев'яност мільйонів доларів.

Екстром підійшов до свого кабінету, відсунув ширму й увійшов. Усівшись за стіл, він обхопив голову руками. Треба було приймати рішення. День, що починався так прекрасно, поволі перетворювався на кошмар. Директор НАСА спробував уявити себе на місці Вільяма Пікерінга. Що цей чоловік зробить далі? Чоловік такого розуму мусив розуміти всю важливість сьогоденного відкриття. І мав бй проігнорувати декотрі кроки космічної агенції, зроблені у відчаї. Не міг він і не усвідомлювати ті непоправні наслідки, до яких прдзведе знеславлення цього урочистого моменту.

Що Пікерінг збирається робити з інформацією, яку має в розпорядженні? Пропустить її непоміченою чи безжально змусить НАСА платити за допущені промахи?

Екстром невдоволено поморщився – він майже не сумнівався в тому, як вчинить директор військово-космічної розвідки.

Зрештою, Пікерінг мав до НАСА дуже серйозні претензії... то були задавнені особисте горе і злість.

86

Рейчел мовчала, відсторонено втупившись у салон літака, що прямував уздовж канадської берегової лінії затоки Святого Лав-рентія. Толланд сидів поруч, розмовляючи Коркі. Попри те що більша частина доказів свідчила про справжність метеорита, зізнання Коркі, що вміст нікелю «виходивша межі визначеного наперед діапазону середніх величин», знову розворушило початкові підозри Рейчел. Потаємне введення метеорита в товщу криги мало сенс лише як частина блискуче задуманого шахрайства. Проте решта наукових даних вказували на достовірність метеорита.

Рейчел знову подивилася на зразок, який і досі міцно стискала в руці, зосередившись на крихітних хондрах. Майкл і Коркі якраз обговорювали ці металеві вкраплення, користуючись малозрозумілими науковими термінами. Для Рейчел вони були як китайська грамота: врівноважені рівні хризоліту, метастабільні, скляні матриці, метаморфічна регомогенізація... Але суть їхньої розмови не викликала сумнівів: вчені сходилися на думці, що хондри, безперечно, мають позаземне походження. Ці дані не сфальшовано.

^

Рейчел перевернула зразок і провела пальцем по краю, де була помітна частина кори плавлення. Обвуглена поверхня здавалася відносно свіжою, а не трьохсотрічною. Коркі стверджував,, що завдяки герметизації в товщі льоду камінь не зазнавав атмосферного впливу, а тому уник ерозії. Це здавалося логічним. Рейчел бачила по телевізору програми, у яких показували людські останки віком чотири тисячі років, витягнуті з льоду. На них збереглася навіть шкіра.

Коли Рейчел придивлялася до кірки, їй раптом спала дивна думка — очевидну частину інформації було упущено. Цікаво, чи це була загальна вада всіх даних, які їй надали, чи хтось просто забув на це вказати?

Рейчел різко обернулася до Марлінсона:

— А хто-небудь займався датуванням кори плавлення?

Коркі розгублено поглянув на неї:

— Що?

— Обгорілу частину хто-небудь досліджував? Тобто чи відомо достеменно, що цей камінь обгорів саме під час Юнгерсоль-ського падіння?

— Вибач, — знизав плечима астрофізик, — але це неможливо встановити. Окиснення зрушує всі необхідні ізотопні маркери. А крім того, швидкість розпаду ізотопів дуже мала, щоб можна було виміряти вік чогось, молодшого за п'ятсот років.

Рейчел якусь мить поміркувала над почутим, розуміючи тепер, чому час утворення кори не був включений до загальних даних.

— Отже, камінь міг обвуглитися і за часів Середньовіччя, і якийсь тиждень тому?

Толланд усміхнувся:

— На жаль, наука наразі не здатна дати відповіді на всі запитання, що виникають.

Рейчел почала міркувати вголос:

— Кора плавлення — це лише сильно обгоріла поверхня. Судячи зі слів Коркі, вона могла з'явитися на камені у будь-який час протягом п'ятисот років, до того ж абсолютно різними способами. '

— Неправильно, — заперечив Коркі. — Різними способами? Ні. Тільки одним способом: під час падіння крізь атмосферу.

— Отже, іншої можливості не існує? А як щодо печі?

— Печі? — перепитав Коркі. — Ми розглядали зразки під електронним мікроскопом. Навіть найчистіша піч залишила б сліди палива на поверхні каменя. Байдуже якого палива: ядерного, хімічного, ^ викопного. А крім того, як стосовно борозен від тертя в атмосфері? їх у печі не одержиш. Рейчел зовсім забула про борозни на поверхні метеорита, що чітко визначають напрям падіння. Схоже, він дійсно летів крізь атмосферу.

— А як стосовно вулкана? — припустила вона. — Порода, з силою викинута з кратера?

Коркі похитав головою.

— Неможливо, бо «опік» аж надто чистий.

Рейчел поглянула на Толланда. Океанограф кивнув.

— Вибач, але я маю деяке уявлення про вулкани, як підводні, так і наземні. Коркі абсолютно правий. Вулканічні породи містять десятки токсинів: двоокис вуглецю, солі сірководневої кислоти, соляну кислоту. Всі ці речовини ми виявили б під час електронного сканування. Отже, хочемо ми чи ні, ця кора плавлення є результатом виключно чистого горіння, спричиненого атмосферним тертям.

Рейчел зітхнула і відвернулася до вікна. Чисте горіння. Словосполучення чомусь застрягло в її свідомості. Вона знову обернулася до Толланда:

— А що ти маєш на увазі під чистим горінням?

Океанолог знизав плечима:

— Тільки те, що під електронним мікроскопом ми не бачимо залишків палива, і це означає, що горіння було викликане кінетичною енергією й тертям, а не хімічними чи ядерними процесами.

— Якщо ви не знайшли жодних елементів палива, то що у такому разі ви знайшли? Тобто що саме входить до складу кори плавлення?

— Ми виявили, — відповів Коркі, — саме те, що і сподівалися. Елементи, що входять до складу атмосфери. Азот, кисень, водень. Жодних слідів нафти чи сірки. Жодних вулканічних кислот. Нічого особливого. Тільки те, що зазвичай з являється, коли метеорит проходить крізь атмосферу.

Рейчел відкинулася на спинку крісла. Думки почали фокусуватися.

— Коркі нахилився до неї:

— Заради Бога, тільки не починай зараз викладати теорію про те, що НАСА могло взяти камінь на космічний корабель, а потім з висоти скинути його на Землю, сподіваючись, що ніхто не помітить ані вогненної кулі, ані величезного кратера, ані вибуху.

Якраз про це Рейчел і не думала, хоча можливість здалася їй достатньо цікавою. Зрозуміло, малоймовірною, але все одно захопливою. Ні, її думки насправді витали набагато ближче до Землі. Природні атмосферні елементи. Чисте горіння. Борозни від проходження крізь атмосферу, з шаленою швидкістю. У віддаленому куточку мозку спалахнуло слабе світло.

— Чи збігається співвідношення атмосферних елементів, наявних на зразках, які ви досліджували, — озвалася Рейчел, — з виявленими на інших метеоритах?

їй здалося, що Коркі хоче ухилитися від прямої відповіді.

— А чому ти питаєш?

Рейчел побачила, що він сумнівається, й одразу ж відчула, як прискорено закалатало серце.

— Співвідношення відрізнялося, еге ж?

— Це має наукове пояснення.

Серце Рейчел аж підстрибнуло.

— А ви випадково не звернули уваги на незвично високий уміст якогось одного елемента?

Толланд і Марлінсон обмінялися розгубленими поглядами.

— Так, — відповів Коркі, — але...

— Це був іонізований водень?

Очі астрофізика стали круглими, як блюдця.

— А звідки ти це знаєш?

Майкл теж мав повністю приголомшений вигляд.

Рейчел прискіпливо поглянула на них.

— Чому ви мені нічого не сказали?

— Тому що існує абсолютно логічне наукове пояснення цього явища, — заявив Коркі.

— Я дуже уважно слухаю, — сказала Рейчел.

— Ми дійсно виявили надлишок іонізованого водню, — сказав Марлінсон, — бо метеорит пройшов крізь атмосферу біля Північного полюса, де магнітне поле Землі створює аномально високу концентрацію йонів водню. /
Рейчел спохмурніла.

— На жаль, я маю інше пояснення.

87

Четвертий поверх штаб-квартири НАСА виявився зовсім не таким вражаючим, як хол, — довгі однакові коридори з дверима офісів, розташованими через рівні проміжки вздовж стіни. Біля ліфта нікого не було. Ламіновані таблички показували в усіх напрямках:

БАЗАТ 7 ТЕКА АСКІМ5АТ ІАЗОІ 1 АСЗШ РСЮ5

Габріель вирушила в напрямку, який вказувала табличка РСЮ5, тобто супутник-сканер. Попетлявши довгими коридорами та перехрестями, вона нарешті опинилася перед важкими сталевими дверима. На них виднівся трафаретний напис:

ПОЛЯРНИЙ ОРБІТАЛЬНИЙ СКАНЕР ЩІЛЬНОСТІ (РОП5) Керівник відділу: Кріс Гарпер

Двері були замкнуті на електронний замок з карткою-ключем, захищений комутаційною панеллю. Габріель приклала вухо до холодної металевої поверхні. На якусь мить їй здалося, що звідти чується розмова. Або суперечка. А може, й ні. Може, почати гепати в двері, поки хтось не відчинить? Але її план спілкування з Крісом Гарпером передбачав тонші дії, аніж гепання в двері. Вона озирнулася, шукаючи який-небудь додатковий вхід, але нічого не виявила. Біля дверей виднілася ніша прибиральника, і Габріель зазирнула туди, сподіваючись побачити зв'язку ключів або картку, але не знайшла нічого, окрім ганчірок і щіток. Повернувшись до дверей, знову приклала вухо до холодного металу. Цього разу сумнівів не залишилося — дійсно лунали голоси. Дедалі голосніше. І кроки! Хтось узявся за ручку дверей.

Вони відчинилися настільки раптово, що Габріель не встигла сховатися. Відскочила убік, притиснувшись до стіни за дверима. З кімнати вийшла група людей, щось голосно і збуджено обговорюючи. Здавалося, вони сердяться.

— Що, в, біса, за проблему вигadaв собі Гарпер? Він має бути на сьомому небі!

— У таку ніч, як ця, хоче залишитися сам? — додав хтось із групи. — Святкувати треба!

Люди пішли, і двері на пневматичних завісах почали зачинятися, позбавляючи Габріель укриття. Вона завмерла, напружено спостерігаючи, як науковці йдуть коридором. Простоявши нерухомо, поки двері майже не зачинилися, Габріель стрімко вхопилася за ручку, коли залишався зазор лише в декілька дюймів. І більше не рухалася, чекаючи, поки люди завернуть за ріг, надто захоплені розмовою, щоб озиратися назад. З калатаючим серцем вона смикнула двері й увійшла до тьмяно освітленого приміщення. А, потім обережно, щоб не клацнути, зачинила їх за собою. Величезна кімната нагадувала фізичну лабораторію в коледжі: комп'ютери, випробувальні стенди, електронне устаткування. Коли її очі звикли до сутінок, стали помітні розкидані всюди креслення та аркуші з обчисленнями. Світло линуло тільки з-під дверей офісу в дальньому кінці. Габріель тихо, навшпиньки, підійшла. Двері були зачинені. Але крізь вікно було видно, що за комп'ютером сидить чоловік. Так, той самий, що був на прес-конференції НАСА, — вона упізнала його. Табличка на дверях оповічала:

Кріс Гарпер Керівник відділу

Проникнувши аж сюди, до цих дверей, Габріель раптово злякалася. Чи зможе вона подолати останню перешкоду? Дівчина згадала про впевненість Секстона в тому, що Гарпер брехав на прес-конференції. Я зроблю це новою точкою опори моєї кампанії, сказав сенатор. Були й інші люди, які чекали від Габріель інформації, яку можна було б використати проти НАСА, щоб зачепитися хоч за якийсь маленький плацдарм після сьогоднішньої нищівної поразки. Після того як обійшлася з нею Тенч, Габріель горіла бажанням допомогти сенаторові і тим, хто його підтримував.

Вона підняла руку, щоб постукати, але несподівано завмерла. В голові прозвучав голос Йоланди: «Якщо Кріс Гарпер брехав про супутник усьому світові, то з якого переляку він скаже правду тобі? Що змушує тебе вірити, що він скаже правду саме ТОБІ?»

«Що змушує? Страх», – відповіла собі Габріель. Вона сьогодні вже мало не стала його жертвою. У голові дозрів план. Він включав тактику, яку застосовував сенатор, щоб вибити інформацію з політичних опонентів. Асистентка багато чого навчилася у Секстона. Не все з цього можна було назвати привабливим чи етичним. Але сьогодні це стане їй в пригоді. Якщо вдасться примусити Кріса Гарпера визнати, що він брехав – не важливо чому, – то вона відкриє маленькі дверцята можливого успіху для кампанії сенатора. До того ж Секстон був чоловіком, здатним викрутитися з будь-якої халепи, якщо матиме хоч один джойм для маневру.

План поводження з Гарпером ґрунтувався на тактиці, яку сам Секстон називав «перебором». Це був метод, придуманий ще давньоримськими правителями для видурювання зізнань від злочинців. Цей метод здавався оманливо простим.

Викласти відомості, стосовно яких потрібне зізнання.

А потім припустити дещо набагато гірше.

Мета полягала в тому, щоб дати супротивнику можливість вибрати з двох зол менше, в цьому випадку – правду. .

Проте трік вимагав упевненості в собі, а її тепер якраз і бракувало Габріель. Глибоко зітхнувши, вона ще раз подумки прокрутила план дій, а потім наполегливо постукала в двері кабінету.

– Яж сказав, що зайнятий! – вигукнув Гарпер з характерним європейським акцентом.

Габріель постукала знову, цього разу сильніше.

– Я сказав, що не збираюся святкувати!

Тепер вона загупала в двері кулаком.

Кріс Гарпер підійшов і відчинив двері.

– Чорт забирай, невже ви... – Він раптово замовк, бо явно не очікував побачити Габріель.

– Докторе Гарпер, – почала вона, спробувавши додати голосу твердості.

– Як ви тут опинилися?

Обличчя Габріель було непроникним.

– А ви знаєте, хто я?

– Ясна річ. Ваш бос кілька місяців поспіль збиткувався з мого проекту. Як ви сюди проникли?

– Мене прислав сенатор Секстон.

Гарпер обвів поглядом лабораторію за спиною Габріель.

– А де ваш почесний ескорт?

– Це не ваш клопіт. Сенатор має зв'язки у впливових колах.

– У цій будівлі? – засумнівався Гарпер.

– Ви повелися нечесно, докторе Гарпер. На жаль для вас, сенатор уже скликав спеціальну сенатську комісію з розслідування ваших вигадок.

Обличчям Гарпера промайнула тінь.

— Це ви про що?

— Такі розумні люди, як ви, не можуть дозволити собі розкоші вдавати з себе бовдурів, докторе Гарпер. Ви вскочили в халепу, і сенатор прислав мене, щоб запропонувати угоду. Сьогодні його виборчій кампанії завдано важкого удару. Втрачати йому тепер нема чого, і тому в разі необхідності він готовий потягнути за собою в прірву і вас.

— Про що це ви, чорт забирай?

Габріель набрала в легені більше повітря і зробила перший серйозний хід у своїй грі.

— Недавно на прес-конференції ви сказали неправду щодо програмного забезпечення супутника. Ми це знаємо. Це знають багато інших людей. Справа в іншбму. — Не встиг Гарпер розтулити рота, щоб заперечити, як Габріель помчала вперед на всіх парах: — Сенатор міг би зараз вдарити на сполох щодо вашої брехні, але його це не цікавить. А цікавить дещо більше і важливіше. Думаю, ви зрозуміли, що я маю на увазі.

— Ні, і я...

Ось що пропонує сенатор. Він готовий мовчати про вашу брехню щодо програмного забезпечення, якщо ви повідомите йому ім'я того високопосадовця НАСА, з яким ви разом привласнюєте державні кошти. На мить здалося, що очі Кріса Гарпера ось-ось вискочать з орбіт.

— Що?! Я нічого не привласнюю!

— Раджу вам думати, що говорите, сер. Сенатська комісія збирає: документи ось уже кілька місяців. Невже ви дійсно думаєте, що зумієте викрутитися? Підтасовуєте документацію про супутник-сканер і спрямовуєте насівські бюджетні кошти на приватні рахунки? Брехня та привласнення грошей можуть довести вас до в'язниці, пане Гарпер.

— Але ж я нічого такого не робив!

— Тобто ви хочете сказати, що не брехали щодо супутника-сканера?

— Ні, я хочу сказати, що не привласнював грошей, чорт забирай!

— Ага, отже, ви й справді брехали щодо сканера?

Гарпер отетеріло витріщився, не знаючи, що сказати.

— Забудьте про брехню, — відмахнулася Габріель. — Сенатора Секстона не цікавлять ваші вигадки на прес-конференції. Ми до такого вже звикли. Ваша агенція виявила метеорит, і всім байдуже, як саме це відбулося. Пана Секстона цікавить привласнення грошей. Він хоче розібратися з одним високопосадовцем НАСА. Просто скажіть, з ким ви працюєте, і сенатор відведе од вас розслідування. Щоб не ускладнювати справу, назвіть нам ім'я спільника — і все. Інакше сенатор влаштує публічний скандал і почне розповідати про махінації з програмним забезпеченням і тимчасове усунення проблем, якого насправді не було. ' ,

— Ви блефуете. Я не привласнюю державні гроші.

— Ви вправний брехун, пане Гарпер. Я бачила документи на власні очі. Ваше ім'я фігурує в усіх. І таких документів багато.

— Присягаюся, я й гадки не маю про якесь там привласнення!

Габріель розчаровано зітхнула.

— Поставте себе на моє місце, докторе Гарпер. Напрошуються лише два висновки. Або ви мені брешете, так само як брехали на тій прес-конференції. Або говорите правду, і у такому разі якась впливова фігура з вашої агенції підставляє вас як хлопчика для биття, щоб прикрити власні гріхи.

Це твердження змусило Гарпера замислитися.

Габріель поглянула на годинник.

— Пропозиція сенатора чинна протягом однієї години. Ви можете врятуватися, назвавши ім'я високопосадовця НАСА, разом з яким

привласнюєте гроші платників податків. Ви не цікавите Седжвіка Секстона. Йому потрібна велика риба. Зрозуміло, що той, про кого йдеться, має тут, у НАСА, певну владу. Тому він (або вона) і зміг влаштувати так, що в паперах стоїть ваше ім'я, таким чином роблячи з вас офірного цапа.

Гарпер похитав головою:

— Ви брешете.

— І ви готові заявити це на суді?

— Аякже. Я заперечуватиму абсолютно все.

— Під присягою? — презирливо пирхнула Габріель. — Припустимо, що ви також заперечуватимете свою брехню щодо справності програмного забезпечення супутника. — Вона, поглянула просто в очі Гарперу, і її серце загупало ще сильніше. —

12 Точка обману

Вибирайте, пане Гарпер. Серед американських в'язниць є дуже некомфортні. Гарпер не відвів погляд, і Габріель напружила всю свою силу волі, щоб він зламався. На якусь мить їй здалося, що вона перемогла, та коли керівник відділу заговорив, його голос був твердим як криця.

— Міс Еш, — він ледве стримував люту, дозволяючи їй виявитися лише в промовистому палаючому погляді, — ви намагаєтеся висмоктати з пальця проблему і хапаєтеся за соломинку. І ви, і я — ми обидва чудово знаємо, що ніякого привласнення грошей у НАСА не відбувається. А єдина людина в цій кімнаті, яка бреше, — це ви.

Габріель відчула, як заціпенів кожен м'яз її тіла. Погляд Гарпера був гнівний і осудливий. їй захотілося обернутися і втекти. От дурепа! Надумала блефувати з ученим-ракетником! Чого ти, в біса, чекала?

Вона внутрішньо зібралася і навіть голови не опустила.

— Усе, що я знаю, — парирувала вона, відчайдушно намагаючись зобразити впевненість і байдужість, — так це те, що я на власні очі бачила викривальні документи. Вони містять переконливий доказ, що і ви особисто, і хтось іще дозволяли собі привласнювати кошти НАСА. Сенатор попросив мене сьогодні прийти сюди і запропонувати вам вибір: назвати ім'я співучасника або узяти всю провину на себе. Я повідомлю панові Секстону, що ви визнали за краще спробувати щастя в суді. Там ви зможете повторити все, і що зараз стверджуєте тут: що ви не займаєтеся привласненням грошей і не брехали щодо програмного забезпечення супутника-сканера. — Вона похмуро усміхнулася. — Після отієї недолугої прес-конференції два тижні тому я чомусь дуже в цьому сумніваюся.

З цими словами Габріель різко повернулася і попрямувала через темну лабораторію до виходу. У голові крутилася думка: а чи не доведеться їй самій сидіти у в'язниці — замість доктора Гарпера?

Високо тримаючи голову, вона пішла геть, чекаючи, що доктор Гарпер покличе її назад. Але ніхто нікого не покликав. Габріель штовхнула важкі металеві двері і вийшла в довгий порожній коридор, сподіваючись, що ліфти тут не захищені, як унизу, в холі. Вона програла. Попри всі її зусилля Гарпер так і не клінув. «Можливо, на своїй прес-конференції він казав правду?» — подумала вона.

Раптово коридором прокотився гуркіт — то позаду неї різко розчинилися металеві двері.

— Міс Еш! — пролунав голос Кріса Гарпера. — Присягаюся, я дійсно нічого не знаю про привласнення грошей. Я чесна людина!

Серце Габріель тьохнуло. Зусиллям волі вона змусила себе не зупинитися. Байдуже знизавши плечима, вона кинула через плече:

— Одначе ви брехали на прес-конференції!

Тиша. Габріель, не зупиняючись, простувала коридором.

— Зачекайте! — скрикнув Гарпер. Він підстрибом наздогнав її і тепер ішов поряд, блідий немов крейда. — Уся ця історія щодо привласнення грошей... — знизивши голос, продовжував він, — думаю, я знаю, хто мене підставив.

Габріель зупинилася як укопана, боячись повірити власним вухам. І постаралася обернутися якомога повільніше і спокійніше.

— І ви збираєтеся переконати мене в тому, що вас хтось підставив? Гарпер важко зітхнув.

— Присягаюся, що нічого не знаю про привласнення коштів. Але якщо проти мене існують якісь докази...

— Купа доказів.

Гарпер знову зітхнув. ^ *

— Отже, все це підлаштовано, щоб у разі потреби мене дискредитувати. Існує лише одна-єдина людина, яка могла це зробити.

— Хто?

Кріс Гарпер поглянув просто в очі Габріель Еш.

— Лоур.енс Екстром ненавидить мене.

Габріель ошелешено витріщилася на інженера.

— Директор НАСА?

Гарпер похмуро кивнув.

* — Це він змусив мене брехати на тій прес-конференції.

88

Хоча силова установка літака «Аврора» працювала лише на половину своєї потужності, група «Дельта» мчала крізь ніч зі швидкістю, що втричі перевищувала швидкість звуку, — понад дві тисячі миль за годину. Безперервне пульсування двигунів, розташованих у хвостовій частині, надавало польотові гіпнотичного ритму. А внизу, на відстані тисячі футів, поверхня океану шалено вирувала, збурена вакуумною хвилею, яку залишав після себе літак. Ця хвиля здіймала догори півнячі хвости п'ятдесят футів заввишки — двома довгими паралельними смугами.

«Аврора» була одним з тих літаків, про існування яких ніхто не мав навіть підозрювати. Проте всі про них знали. Навіть телеканал «Діскавері» розповідав про цю машину і її випробування в штаті Невада. Ніхто й гадки не мав, як саме стався витік інформації: чи то через постійні «неботруси», чутні навіть у Лос-Анджелесі, чи то через нафтовиків, що працювали в Північному морі і бачили літак, чи то через якогось телепня в адміністрації, що залишив відомості про машину у відкритому бюджетному звіті. Втім, яке це мало значення? Пішла гуляти чутка: військово-повітряні сили мають літак, здатний розвивати неймовірну швидкість. І він уже давно літає в небі, над головами людей. >

Побудований фірмою «Локхід» літак «Аврора» найбільше нагадував сплюснутий м'яч для гри в американський футбол. Він мав сто десять футів завдовжки і шістдесят завширшки. Корпус виблискував термокерамічними плитками, дуже схожими, на ті, що використовувалися на «шаттлах». Неймовірну швидкість забезпечувала нова, досі не бачена система, відома під назвою «імпульсний детонуючий хвильовий двигун». Паливом для нього слугував чистий водень, що залишає в небі характерний пульсуючий слід. Тому «Аврора» літала виключно вночі.

Команда «Дельта» насолоджувалася розкішшю небаченої швидкості, обганяючи своїх жертв. Спецназівці мали прибути на східне узбережжя менш ніж за годину, на дві години раніше від «здобичі». Спочатку вони хотіли просто вистежити і збити, літак з експертами, проте контролер справедливо побоювався, що інцидент засвітиться на екранах радарних установок і спричинить ретельне розслідування. Простіше дозволити літаку

приземлитися. Так вирішив контролер. Щойно з'ясується, де саме відбудеться посадка, бійці «Дельти» вирушать у потрібну точку. Коли вони пролітали над пустельним Лабрадорським морем, кодований переговорний пристрій видав сигнал. Дельта-Один відповів.

— Ситуація змінилася, — поінформував електронний голос. — У вас з'явився інший об'єкт — до того як приземляться Рейчел Секстон і вчені. Інший об'єкт. Дельта-Один передчував такий поворот. Події розгорталися стрімко. Судячи з усього, у кораблі контролера з'явилася ще одна пробоїна, і треба було щонайшвидше залатати її. Дельта-Один нагадав собі, що цієї пробоїни не трапилося б, якби вони зробили свою справу на льодовику як слід. Не залишалося сумнівів у тому, що зараз вони ліквідовують наслідки своєї ж помилки.

— У справу ще дехто втрутився, — повідомив контролер.

— Хто саме? ~

Контролер секунду помовчав, а потім назвав ім'я.

Троє військовиків спантеличено Perezirнулися. Це ім'я вони знали дуже добре.

Недивно, що контролер вагався називати ім'я! Для операції, що спочатку планувалася як «безкровна», кількість жертв та їх статус стрімко зростали. Дельта-Один відчув, як напружуються всі його м'язи. Контролер готувався повідомити їм, як і де наг лежить знищити новий об'єкт.

— Ставки значно зросли, — зазначив безбарвний голос, — слухайте уважно. Інструкцію лише один раз.

А високо вгорі, над північною частиною штату Мен, «Гольфстрім-С4» мчав до Вашингтона. І на його борту Майкл Толланд і Коркі Марлінсон уважно слухали пояснення Рейчел Секстон стосовно підвищеного вмісту йонів водню в корі плавлення метеорита.

— НАСА має в розпорядженні приватний випробувальний полігон, який називається Плам-Брук-стейшн, — почала пояснення Рейчел, ледве вірячи у те, що їй доведеться про це розповідати. Вона не звикла поширювати секретну інформацію. Проте за даних обставин Толланд і Марлінсон мали право її знати. — Власне, Плам-Брук — це випробувальний майданчик для радикально нових систем двигунів, розроблених у лабораторіях НАСА. Років зо два тому мені довелося аналізувати матеріали щодо нової розробки, котру НАСА якраз випробовувала. Щось на кшталт двигуна розширеного циклу.

,

Коркі підозріло на неї поглянув.

. — Двигуни розширеного циклу перебувають на стадії теоретичної розробки. На папері. їх ще ніхто не випробовує на практиці. Це станеться не через одне десятиріччя.

Рейчел похитала головою. —

— Вибач, Коркі. Але НАСА вже має прототипи. І випробовує їх.

— Що? — недовірливо вигукнув Марлінсон. — Ці двигуни працюють на рідкій суміші кисню і водню, яка замерзає в космосі, тому НАСА вони не цікавлять. Її представники стверджують, що навіть не намагатимуться будувати подібні двигуни доти, доки не розв'яжуть проблему із замерзанням палива.

— Вони вже розв'язали цю проблему. Прзбавилися кисню і перетворили паливо на кашоподібну водневу суміш. Горить вона дуже потужно і дуже чисто. Це паливо — одне з претендентів на використання в силових установках, якщо НАСА посилатиме кораблі на Марс.

Коркі ця новина явно приголомшила.

— .Цього не може бути. . —

— Може, — коротко відповіла Рейчел. — Я складала про це доповідь президенту. Мій бос став дибки, бо НАСА хотіла публічно заявити про водневе паливо як про великий успіх, а Пікерінг вимагав, щоб цю інформацію віднесли до розряду секретної.

— Але чому?

— Не має значення, — відмахнулася Рейчел, не збираючись розголошувати більше таємниць, ніж це необхідно.

Правда ж полягала в тому, що Пікерінг прагнув засекретити нову розробку в цілях національної безпеки, яка останнім часом викликала дедалі більшу тривогу. Мало хто про це знав, але причина полягала в бентежно стрімкому розвитку китайських космічних технологій. Китайці якраз розробляли вбивчу систему запуску бойових ракет, яку збиралися продавати всім, хто більше заплатить. Більшість потенційних клієнтів були ворогами Сполучених Штатів. Наслідки для безпеки країни могли виявитися просто катастрофічними. Проте управління військово-космічної розвідки знало, що для своєї пускової установки Китай збирається використати застаріле паливо, і Пікерінг не збирався дарувати їм відомості про перспективніше паливо — водневу суміш, створену фахівцями НАСА.

— Отже, — збентежено мовив Толланд, — ти стверджуєш, що НАСА має в розпорядженні двигуни чистого горіння, що працюють на скрапленому водні? Рейчел кивнула.

— Я не маю цифр, але вихлопні температури цих двигунів у декілька разів перевищують звичайні. І це змушує НАСА займатися розробкою нових матеріалів для сопла. — Вона помовчала. — Великий камінь, поміщений біля сопла такого двигуна, буде обпалений вихлопним потоком із підвищеним вмістом водню, розігрітим до небувалої температури. От і матимемо чудову кірку — точнісінько як на метеориті!

— Облиш! — сказав Коркі. — Ми повертаємося до теорії фальшивого метеорита?

Толланд раптово зацікавився.

— А взагалі це ідея. Виходить, кругляк треба підкласти під космічний корабель, який збирається злетіти!.

— Господи помилуй, — пробурмотів Марлінсон, — я в одному літаку з двома психами.

— Коркі, — звернувся до нього Толланд, — можна ж припустити, що камінь, покладений в полі викиду такого двигуна, здаватиметься обпаленим так само, як і той, який пролетів крізь щільні шари атмосфери. Хіба ні? Навіть напрям борозен і обтікання розплавленої речовини будуть такими самими!

— Не заперечую, — ще тихіше відповів Коркі.

— А чисте паливо, про яке говорить Рейчел, не залишає жодних хімічних решток. Тільки водень. Підвищений рівень йонів водню в корі плавлення. Коркі закотив очі.

— Послухай, якщо один з подібних водневих двигунів дійсно існує і працює на кашоподібному водні, то, напевне, це можливо. Але притягнуто за вуха.

— Чому ж? — здивувався Толланд. — Процес здається достатньо простим. Рейчел кивнула.

— Потрібен лише камінь із відбитками живих організмів віком сто дев'яносто мільйонів років. Обпали його у викидах двигуна, що працює на скрапленому водні, і засунь у льодовик. Маєш готовий метеорит!

— Для туристів — можливо, — заперечив Марлінсон, — але не для вченого! Ти й досі не пояснила наявність хондр.

Рейчел спробувала пригадати, як Коркі пояснював появу хондр.

— Здається, ти казав, що хондри виникають у результаті швидкого нагрівання й охолодження в космосі, так?
Марлінсон зітхнув. .

— Хондри утворюються, коли камінь, охолоджений у космосі, раптово піддається нагріву до температури часткового плавлення — приблизно до 1550 °С. Потім камінь повинен знов охолонути, причому наймовірно швидко, і тоді вкраплення з розплавленою речовиною перетворюються на хондри.
Толланд уважно подивився на приятеля.

— А хіба такий процес не може відбутися на Землі?

— Не може! — впевнено заявив астрофізик. — На нашій планеті просто не трапляється таких температур, здатних викликати настільки стрімкі процеси. Тут йдеться про ядерне нагрівання і про абсолютний нуль у космосі. Такі екстремуми на нашій планеті неможливі.

Рейчел задумалася.

— Принаймні — у природних умовах.

Коркі роздратовано обернувся до неї.

— Як це слід розуміти?

— А так: чому, власне, процеси нагрівання й охолодження: не можуть бути штучно відтворені на цій планеті? — поцікавилася Рейчел. — Камінь запросто міг бути обпалений водневим двигуном, а потім швидко охолоджений у криогенній морозилці.

Коркі здивовано витріщився.

— Штучні хондри?

— Це припущення.

— Абсурдне припущення, — заперечив астрофізик, показуючи на зразок. — Невже забула? Хондри були неспростовно датовані, і їх вік становить сто дев'яносто мільйонів років. — Він заговорив поблажливо-в'їдливо: — Наскільки мені відомо, міс Секстон, сто дев'яносто мільйонів років тому ще ніхто не мав ані двигунів на скрапленому водні, ані криогенних морозилок.

«Хондри чи не хондри, — подумав Толланд, — але аргументи невблаганно накопичуються». Декілька хвилин він мовчав, глибоко приголомшений останнім припущенням Рейчел щодо кори плавлення. Її гіпотеза, хоча й відчайдушно смілива, все-таки відкривала нові горизонти і дозволяла його думкам рухатися в інших напрямках. Якщо кору плавлення можна пояснити... то які подальші можливості це відкриває?

— Чому мовчиш? — спитала Рейчел, сідаючи поруч.

Толланд підвів голову. На мить при тьмяному освітленні салону літака в очах Рейчел він побачив ніжність, що нагадала про Селію. Прогнавши спогади, він стомлено зітхнув:

— Я просто думав...

Рейчел посміхнулася.

— Про метеорити?

— А про що ж іще?

— Перебирав подумки докази, намагаючись вирахувати, що залишається?

— Схоже на те. —

— Ну, і що надумав?

— Та так, поки нічого особливого. Мене непокоїть те, скільки даних зблякло у світлі нашої знахідки — шахти, через яку вводили метеорит.

— Ієрархічні докази — це картковий будиночок, — відзначила Рейчел. — Вилучи першу передумову, й одразу все захитається. А в цьому випадку першою передумовою є місце знахідки.

— Отож бо й воно! Щойно я прибув на льодовик, директор НАСА сказав мені, що камінь виявили в товщі трьохсотрічного льоду і що його щільність

перевищує щільність будь-якого каменя в цьому районі. І я сприйняв це як логічний доказ того факту, що камінь впав з неба.

— І ти, і всі ми. 4

— Середній рівень умісту нікелю хоч і є переконливим, проте не може вважатися вирішальним доказом.

— Він дуже близький, — утрутився Коркі, який, вочевидь уважно стежив за розмовою.

— Але все одно неточний.

Марлінсон неохоче кивнув.

— А ці небачені космічні жуки, — додав Толланд, — хоч і дуже дивні, але насправді можуть виявитися не чим іншим, як надзвичайно древніми глибоководними ракоподібними.

— А тут іще й кора плавлення, — підхопила Рейчел.

— Дуже неприємно говорити про це, — зазначив Толланд, зиркнувши на Коркі, — але чомусь починає здаватися, що негативних доказів тепер більше, ніж позитивних.

— Наука ґрунтується не на здогадках, — зауважив Марлінсон, — а на реальних даних і доказах. Хондри в цьому камені — безумовно метеоритного походження. Я згоден з вами обома, що все це дуже підозріло, але хондри ми ігнорувати не можемо. Цей позитивний доказ є неспростовним, а негативні свідчення — непрямыми і побічними.

Рейчел спохмурніла.

— І що це доводить?

— Нічого, — відповів Коркі. — Хондри підтверджують, що ми маємо справу з метеоритом. Залишається єдине запитання: навіщо його все ж таки засунули в кригу?

Толландові дуже хотілося повірити в розважливу логіку друга, але все одно щось у ній здавалося хибним.

— Майку, не схоже, щоб я тебе переконав, — зауважив Марлінсон.

Толланд розгублено зітхнув і поглянув на друга.

— Я не знаю, їй-богу. Два з трьох дійсно було досить непогано, Коркі. Але тепер ми вже дійшли до одного проти трьох. Я маю таке відчуття, що ми чогось не знаємо.

90

«Попався, — подумав Кріс Гарпер. Він уявив собі камеру в американській в'язниці, і по спині у нього побігли мурашки. — Сенатор Секстон знає, що я збрехав про програмне забезпечення супутника».

Коли керівник відділу орбітального супутника-сканера щільності відводив Габріель Еш до свого кабінету і зачиняв двері, його ненависть до директора НАСА щомиті зростала. Сьогодні увечері Кріс дізнався про справжній масштаб підступності Лоуренса Екстрома. Мало того що він примусив Гарпера брехати щодо справності програмного забезпечення супутника, він ще й постарався підстрахуватися на той випадок, якщо Кріс раптом перелякається і передумає грати в його команді!

«Докази привласнення грошей. Напевне, шантаж, — подумав Гарпер. — Дуже хитрий шантаж». Хто повірить корупціонеру, що намагається затьмарити найславетнішу мить у всій історії американської космонавтики? Гарпер знав, на що здатен керівник НАСА заради порятунку рідної агенції. А зараз, після заяви про знахідку метеорита зі скам'янілостями, ставки зросли неймовірно.

Кілька секунд Гарпер нервово ходив навколо великого столу, на якому стояла зменшена модель супутника-сканера, схожа на циліндричну призму з безліччю антен і лінз, захищених дзеркальними екранами. Габріель сіла на стілець, вичікувально дивлячись на співрозмовника. Слабкість і нудота

змусили Гарпера пригадати, що так само почувався він і під час тієї жакливої прес-конференції. Він зіграв свою роль огидно, і опісля всі накинулися на нього розпитувати про це. Довелося брехати знову, кажучи, що того вечора був хворий. На щастя, і колеги, і преса швидко забули його жалюгідний виступ.

І тепер привид цієї брехні повернувся.

Вираз обличчя Габріель Еш пом'якшав.

— Пане Гарпер, маючи ворогом директора НАСА, ви явно потребуєте сильного союзника. І сенатор Секстон готовий вам допомогти. Почнемо з брехні щодо програмного забезпечення супутника-сканера. Розкажіть детально, що сталося.

Гарпер зітхнув. Він зрозумів; що настав час говорити правду. От чорт, треба було з самого початку казати правду!

— Супутник-сканер вийшов на точну полярну орбіту, як і було заплановано.

Габріель Еш явно нудилася. Напевне, вона і так це знає.

— Далі.

— А потім сталася поломка. Коли ми переключилися на дослідження льоду в пошуках аномалій, бортовий детектор вийшов з ладу.

— Угу... Зрозуміло.

Гарпер похвавішав.

— Передбачалося, що супутник достатньо швидко дослідить площу в тисячі акрів і знайде ділянки, де щільність льоду виходить за рамки нормальної. Головним чином, належало шукати розм'якшені ділянки — показники глобального потепління. Та якби траплялися інші відхилення від середніх значень, вони теж мали б фіксуватися. План передбачав, що супутник скануватиме територію за Полярним колом протягом декількох тижнів і за цей час визначить усі аномалії, які можна буде використати для оцінки масштабів глобального потепління.

— Але після виходу з ладу програмного забезпечення з супутника не було ніякого пуття, — сказала Габріель. — НАСА довелося б вручну перевіряти дані сканування кожного квадратного дюйма льоду розшукуючи аномальні ділянки.

Гарпер кивнув, з болем пригадуючи кошмар власних про-махіву програмуванні.

— На це пішли б десятки років. Ситуація була жакливою. Через похибку в програмуванні з цього супутника не було ніякої користі. А тут вибори на носі і сенатор Секстон нещадно критикує НАСА... — Керівник проекту тяжко зітхнув.

— Ваша помилка виявилася згубною і для НАСА, і для президента.

— Більш недоречного часу і придумати важко. Директор страшенно розлютився. Я обіцяв йому, що усуну неполадки під час наступного польоту «шаттла»: нічого складного — всього-на-всього замінити мікросхему з програмним забезпеченням супутника. Але було надто пізно. Екстром відправив мене у відпустку. Насправді ж мене звільнили. Сталося це місяць тому.

— Проте два тижні тому ви виступили перед телекамерами, оголосивши, що знайшли тимчасове розв'язання проблеми.

Гарпер спохмурнів.

— То була жаклива помилка. Саме того дня мені додому зателефонував заклопотаний Екстром. Сказав, що з'явилася можливість себе реабілітувати. Я одразу ж поїхав до офісу й зустрівся з ним, Він попросив виступити на прес-конференції та заявити, що знайдено спосіб відновити роботу

супутника і через декілька тижнів будуть одержані дані. Сказав, що потім пояснить мені все детально.

— І ви погодилися?

, — Та ні! Я відмовився! Але вже за годину директор знову сидів у моєму офісі, цього разу зі старшим радником президента.

^ — Що?! — ошелешено спитала Габріель. — Разом з Марджорі Тенч? .
Гарпер кивнув і подумав: «За все життя не зустрічав огиднішої істоти».

— Удвох вони накинулися на мене, стверджуючи, що моя помилка буквально поставила НАСА і президента на край прірви. Тенч розповіла про плани сенатора приватизувати космічну агенцію. Підкреслила, що я у боргу перед усіма і зобов'язаний виправити становище. А потім пояснила, як саме це треба зробити.

Габріель напружено подалася вперед:

— Продовжуйте.

— Міс Тенч повідомила мені, що Білий дім випадково одержав певні геологічні свідчення того, що в льодовиковому шельфі Мілна лежить величезний метеорит. Один з найбільших з коли-небудь знайдених. Така знахідка може виявитися історичним досягненням космічної агенції. Габріель була приголомшена.

— Стривайте, тобто вони дізналися про метеорит ще до того, як його виявив супутник?

— Саме так. Насправді супутник не мав до відкриття жодного стосунку. Лоуренс Екстром і так знав про існування метеорита. Він дав мені координати і наказав провести супутник над шельфом, а потім удати, ніби ми виявили метеорит.

— Ви жартуєте!

— Саме так зреагував і я, коли мені запропонували взяти участь у тому шахрайстві. Вони відмовилися розповісти мені, як саме було виявлено метеорит, однак міс Тенч наполягала, що це не має жодного значення і що це ідеальна можливість для мене реабілітуватися за фіаско із супутником-сканером. Якщо я удам, ніби супутник-сканер виявив метеорит, то НАСА вихвалитиме мій проект як украй успішний та корисний, а президентський рейтинг різко піде вгору.

Габріель була повністю приголомшена.

— Звісно, ви не могли оголосити про відкриття метеорита доти, доки не заявите, що програмне забезпечення знову в пог рядку, еге ж?

Гарпер кивнув.

— Саме тому я й брехав на прес-конференції. Мене до цього змусили. Тенч і директор були немилосердні. Постійно нагадували, що я підвів усіх на світі: президент фінансував мій проект, НАСА витратила на нього роки роботи, а я все знищив своїм нехлюйством у програмуванні.

— І вам довелося погодитися допомогти їм.

— Я просто не мав вибору. Якби я не зробив цього, моїй кар'єрі настав би кінець. Проте, якби не моя помилка, супутник сам би виявив метеорит. Тому брехня здавалася тоді зовсім незначною. Я знайшов для себе виправдання: програмне забезпечення все одно полагодять через декілька місяців, коли полетить наступна експедиція. А я просто оголошу про очікувані результати трохи раніше.

Габріель аж присвиснула.

— Невеличка брехня, що дозволяла скористатися результатами відкриття метеорита. .

Гарперові стало зле від самої згадки про це. с

— Ось так... підкоряючись наказу директора, я виступив на прес-конференції і заявив, що знайшов тимчасове розв'язання проблеми детектора аномалій.. Потім почекав декілька днів і провів супутник безпосередньо над метеоритом за координатами Лоуренса Екстрома. Потім, згідно з субординацією, я подзвонив керівнику програм спостереження за Земдею і повідомив, що в шельфовій кризі супутник зафіксував аномалію високої щільності. Передав координати і натякнув, що там цілком може виявитися метеорит. НАСА відправила на острів невеликий загін, щоб узяти проби* Саме тоді всю цю операцію і засекретили.

— Отже, особисто ви до сьогоднішнього дня навіть не підозрювали про існування в метеориті окам'янілостей? "

. — Не лише я, а й решта співробітників у штаб-квартирі. Ми всі просто шоковані. Тепер приятелі називають мене героєм, тому що я виявив докази існування позаземних біологічних форм, а я не знаю, що й сказати. Габріель довго мовчала, уважно дивлячись на Гарпера своїми темними очима.

— Але якщо не супутник виявив метеорит у льоду, то як керівник агенції дізнався про нього?

— Дехто знайшов його раніше.

— Дехто? Хто саме?

Гарпер зітхнув.

— Канадський геолог Чарльз Брофі, дослідник острова Елсмір. Очевидно, він проводив геологічне зондування шельфу Мілна і випадково виявив у льоду величезний метеорит. Він повідомив про це по радіо, а НАСА випадково перехопила 'це повідомлення.

Габріель з подивом дивилася на інженера.

— Напевне, той канадець страшенно розлючений, що НАСА вкрала у нього славу першовідкривача?

— Ні, — відповів Гарпер і мимоволі здригнувся. — Цей чоловік вельми своєчасно помер.

91

Майкл Толланд заплющив очі і прислухався до монотонного гудіння двигуна літака. Він вирішив не думати про метеорит,, аж поки вони не повернуться до Вашингтона; Якщо вірити Коркі, хондри були вирішальним доказом. Камінь, що застряг у льодовику Мілна, міг бути тільки метеоритом. Рейчел не втрачала надії одержати ясну відповідь для Вільяма Пікерінга до моменту посадки, але всі її міркування так чи інакше заходили в безвихідь саме через хондри. Попри те що характеристики метеорита викликали підозру, він залишався справжнім.

Що ж, нехай так і буде.

Рейчел, без сумніву, пережила потрясіння, коли вони ледь не загинули на крижині. Толланд був вражений її мужністю і гнучкістю психіки. Ще недавно смерть дивилася їм у вічі — а Рейчел уже зуміла перебороти шок і зосередитися на поточній проблемі: розвінчати або підтвердити достовірність метеорита, а також з'ясувати, хто і навіщо хотів їх убити. Більшу частину шляху Рейчел просиділа поруч із Толландом. Попри пережитий кошмар спілкування з. нею давало йому радість. Кілька хвилин тому, коли вона пішла до туалету, Майкл зі здивуванням виявив, що встиг за нею скучити. «Цікаво, коли я востаннє нудьгував за якоюсь іншою жінкою, окрім Селії?» — подумав він.

— Пане Толланд!

Майкл підвів голову.

З кабіни визирав пілот.

— Ви просили сказати, коли ми опинимрся в межах телефонного зв'язку з вашим кораблем. Якщо хочете, могу зараз з'єднати.

— Спасибі, — сказав Толланд і рушив по проходу. Увійшовши до кабіни, він зателефонував хлопцям зі свого екіпажу. Хотів попередити їх, що не з'явиться ще приблизно два-три дні. Зрозуміло, Толланд не збирався повідомляти їм про халепу, в яку ускочив. Після декількох гудків Толланд здивовано почув, як підключилася корабельна система комунікації «Шинком-2100». Але прозвучало не звичне професійно-ввічливе вітання, а грубува-то-веселе звернення одного з членів команди, «штатного»*жар-ТІВНИКІЙ;

— Привіт-привіт, це «Гоя», — пролунав записаний голос. — Вибачте, ' що тут нікого немає, але річ у тім, що нас викрала згряя гігантських вошей. А якщо чесно, то ми дозволили собі ненадовго зійти на берег, щоб відсвяткувати великий для Майкла день. Ми страх як пишаємося ним! Можете залишити своє повідомлення, і завтра, коли протверезіємо, ми з вами зв'яжемося. Чао! Несіть нас вперед, космічні воші! Толланд зсміявся. Він уже встиг скучити за своїми хлопцями і 'зрадів, дізнавшись, що вони дивилися прес-конференцію по телевізору. Добре, що вони вирушили на берег. Коли йому подзвонив президент, Майкл швидко зібрався і поїхав, кинувши товаришів. А сидіти на кораблі без діла — здуріти можна! Хоча автовідповідач і повідомив, що всі зійшли на берег, хтось усе одно мав залишитися, щоб стежити за судном — з огляду на сильні течії там, де воно зараз стояло на якорі.

Толланд набрав цифровий код, лінію внутрішнього автовід-повідача — на ньому, напевно, записано послання, адресоване особисто йому. Прозвучав один гудок — є повідомлення! То був той самий грубувато-веселий голос.

— Привіт, Майку! Шоу просто неймовірно! Якщо ти чуєш моє послання, то, мабуть, цієї миті отримуєш поздоровлення від гостей на шикарній вечірці в Білому домі. І думаєш, куди ж це ми всі поділися. Дуже, вибач за те, що ми пішли з корабля, але, сам розумієш, ця ніч не для безалкогольних напоїв. Не хвилюйся, ми дуже міцно поставили «Гойю» на якір і залишили горіти світло на вході до рубки. Потайки сподіваємося, що нашу посудину хто-небудь викраде і тоді Ен-бі-сі купить тобі новий корабель. Не хвилюйся, жартую. Ксавія погодилася залишитися на борту стежити за порядком. Вона заявила, що вважає за краще посидіти на самої ти, а не святкувати разом з натовпом п'яних рибалок. Уявляєш? Толланд посміхнувся, зрадивши, що корабель під наглядом. Ксавія була жінкою дуже серйозною і не любила галасливі гулянки. Шанований морський геолог, ця жінка славилася здатністю говорити те, що думає, із саркастичною прямоотою.

— Треба сказати, Майку, — продовжував голос на автовідпо-відачеві, — що вечір сьогодні просто приголомшливий. Тепер ти пишаєшся, що ти науковець, еге ж? Усі теревенять про те, наскільки вигідне це відкриття для НАСА. Втім, нехай ця НАСА йде у дупу! Для нас це ще краще! Напевно, після всього, що відбулося сьогодні, рейтинг «Дивовижних морів» підніметься на декілька мільйонів пунктів. Тепер ти зірка, чоловіче. Справжня. Вітаємо. Зроблено бездоганно.

У трубі пролунала приглушена розмова, потім, знову той самий голос сказав:

— До речі, про Ксавію. Щоб ти не надто носа задирав, вона хоче тебе за щось вишпетити. Ось послухай.

На автовідповідачеві зазвучав гострий як бритва голос Ксавії:

— Майку, ти божество, і так далі, і тому подібне. І оскільки я тебе так люблю, то погодилася сьогодні побути нянькою твоєї іржавої доісторичної бляшанки. А якщо чесно, то я не проти хоч тришки побути

осторонь, від цього натовпу хуліганів, яких ти чомусь називаєш ученими. А ще, додатково до ролі няньки, мені доручили зміцнити репутацію злої корабельної відьми і зробити все від мене залежне, щоб не допустити твого перетворення на самозакоханого хвалька. Звичайно, після такого успіху це може виявитися справою нелегкою. Тому я зверну твою увагу на ляпсус у фільмі. Так-так, саме ляпсус, ти розчув правильно. Рідкісний для Майкла Толланда випадок грубої логічної помилки. Не хвилюйся, на землі живуть лише три людини, здатні це помітити, і всі вони придуркуваті морські геологи без щонайменшого натяку на почуття гумору. Приблизно як я. Ти ж знаєш, що говорять про нас, геологів: ми повсякчас шукаємо помилки! — Вона розсіялася. — У будь-якому випадку це нісенітниця, дрібниця. Крихітна деталь з області петрології. І говорю я про неї виключно для того, щоб зробити тобі гидоту і зіпсувати вечір. Адже ти можеш одержати стосовно цього пару дзвінків, тому я і вирішила тебе попередити, щоб у розмовах зі сторонніми ти не здавався повним ідіотом, хоча, як ми всі знаємо, ти саме такий і є. — Вона знову розсіялася. — Я не дуже вписуюся у всякі там вечірки, тому і залишилася на борту. Не переймайся і не передзвонюй мені: я увімкнула автовідповідач, тому що чортова преса дзвонить безперервно. Сьогодні ти справжня зірка, навіть попри ляпсус. Я тобі все поясню, як тільки повернешся. Чао.

На лінії запала тиша.

Майкл Толланд спохмурнів. Помилка в його документальному фільмі? Рейчел Секстон стояла в туалеті літака й уважно розглядала своє відображення у дзеркалі. «Яка я бліда і змарніла, — подумала вона, — набагато гірша, ніж припускала». Жахливі події сьогоднішнього дня дорого їй обійшлися. Цікаво, коли ж припиниться. оце тремтіння? І коли вона зможе без страху дивитися на океан? Знявши берет, виданий їй на підводному човні «Шарлот: та», Рейчел розпустила волосся. Так наче краще, подумала вона. Принаймні більше схожа на саму себе.

Дивлячись в очі власному віддзеркаленню, вона побачила сильну втому. Але під нею відчувалася рішучість. Рейчел усвідомлювала, що це у неї від матері. Ніхто не сміє їй указувати, що робити. Цікаво, чи бачила її матір те, що сталося?

«Хтось намагався вбити мене, мамо. Хтось намагався вбити нас усіх...» Уже вкотре за ці декілька годин вона перебрала подумки імена ймовірних злочинців: Лоуренс Екстром... Марджорі Тенч... Зак Герні. Кожен мав свої мотиви. А найгірше те, що кожен володів достатніми засобами. «Президент нічого не підозрює», — сказала Рейчел сама собі. їй дуже хотілося вірити, що людина, яку вона поважала набагато більше за власного батька, є лише безневинним спостерігачем на цьому загадковому спектаклі.

Ми й досі нічого не знаємо.

Не знаємо, хто і чому.

Рейчел дуже хотіла б мати відповіді на ці запитання для Ві-льяма Пікерінга. Але натомість виникали лише нові проблеми.

Вийшовши з туалету, Рейчел здивувалася, не побачивши на місці Майкла Толланда. Коркі дрімав поруч. Вона озирнулася і помітила, як Майкл вийшов з кабіни, а пілот повісив на місце слухавку радіотелефону. В очах ученого читалася тривога.

— Що трапилося? — спитала Рейчел.

Толланд похмуро переповів звістку. ■

Помилка в його фільмі? Рейчел вирішила, що Майкл надміру драматизує те, що сталося.

— Найпевніше, це якась дрібниця. Вона не сказала, у чому конкретно полягає помилка?

— Щось із області петрології.
— Тобто структури каменю?
— Так. Сказала, що окрім неї це можуть помітити лише жменька фахівців-геологів. Таке відчуття, що та моя помилка стосується складу метеорита. Рейчел аж рота розкрила — вона зрозуміла, про що йдеться.
— Хондри?
— Не знаю. Але цей збіг може бути випадковим.
. Рейчел погодилася. Саме хондри залишалися тією ниточкою, на якій і досі міцно тримався доказ достовірності метеорита.
Коркі. прокинувся і протер очі.
— Що тут відбувається?
Толланд розповів.
Астрофізик незадоволено скривився і дохитав головою:
— З хондрами проблем немає, Майку. Ніяк не може бути. Усі дані у тебе від НАСА. І від мене. Вони бездоганні. —
— Тоді яку іншу петрологічну помилку я міг зробити?
— Хтозна. А що взагалі можуть знати про хондри морські геологи?
— Гадки не маю. Але вона говорила дуже впевнено.
— Враховуючи обставини, — зауважила Рейчел, — гадаю, що ми повинні спочатку поговорити з цією жінкою, а вже потім з Пікерінгом.
Толланд знизав плечима.
— Я чотири рази набирав номер, але вмикався автовідповідь. Швидше за все, вона в гідролaboratorії та нічого не чує. І до ранку навряд чи одержить мої повідомлення. — Толланд замовк, дивлячись на годинник; — Хоча.
— Хоча що?
Океанограф пильно поглянув на Рейчел.
— А чому ти вважаєш за важливіше поговорити спочатку з Ксавією, а вже потім з Пікерінгом?
— А якщо вона дійсно скаже що-небудь про хондри? Я вважаю, це критично важливо. Зараз у нашому розпорядженні вельми суперечливі відомості. Вільям Пікерінг — людина, яка звикла одержувати ясні й точні відповіді. Отже, до моменту зустрічі з ним мені хотілося б мати щось конкретне, на що він міг би спиратися у своїх діях.
— У такому разі нам доведеться зробити зупинку.,
Рейчел отетеріла.
— На твоєму кораблі?
— Він біля узбережжя Нью-Джерсі. Майже прямо по курсу на Вашингтон. Поговоримо з Ксавією і з'ясуємо, що вона знає. У Коркі є зразок. І якщо Ксавії знадобляться якісь мінералогічні тести, вона цілком зможе їх зробити, оскільки на човні є прекрасно оснащена лабораторія. Гадаю, нам знадобиться не більше години, щоб дійти остаточних висновків.
Рейчел відчула раптовий приплив тривоги. Думка про нову і несподівану зустріч з океаном лякала її. «Однозначні висновки, — заспокоювала вона себе. — Пікерінгу, поза сумнівом, потрібні однозначні відповіді».

92

Дельта-Один зрадив, опинившись на твердому ґрунті.
Літак «Аврора», попри те що його силова установка працювала лише на половину потужності, а також на те, що він летів обхідним океанським маршрутом, завершив свою подорож менш ніж за дві години і таким чином забезпечив групі «Дельта» добрячу перевагу в часі, щоб вони встигли зайняти позицію і приготуватися до замовного вбивства.

Тепер, приземлившись на приватну злітно-посадкову смугу біля округу Колумбія, бійці «Дельти» вийшли з літака і пересіли на інший вид транспорту – гелікоптер OH-58B «Кайова Ворріор».

«І знову контролер постарався забезпечити нам найкращий засіб пересування», – подумав Дельта-Один.

«Кайова Ворріор», початково спроектований як легкий розвідувальний гелікоптер, був модернізований і в результаті перетворився на представника найновішої породи штурмових вертольотів. Творці «кайови» пишалися тим, що на ній було встановлено інфрачервону систему термального бачення й автономне лазерне наведення таких високоточних типів зброї, як ракети «стінгер» типу «повітря-повітря» і «хелфаєр». Потужний цифровий процесор забезпечував одночасний супровід одразу шести цілей. Мало хто з ворогів бачив «кайову» зблизька, а ще менше залишилося живих після її удару, тому про неї мало хто знав.

Сівши у крісло пілота і пристібаючи ремінь, Дельта-Один відчув звичний приплив адреналіну. Він проходив на цій вертушці підготовку і літав на ній троячі. Звісно, йому ще ніколи не доводилося вилітати на цьому гелікоптері на вбивство американського високопосадовця. «Ця машина ідеальна для такої роботи», – по-думки зазначив він. Встановлені на гелікоптері двигун «роллс-ройс аллісон» та напівжорсткі спарені лопаті робили його практично нечутним. Тобто «об'єкти» на землі здогадувалися про його присутність тільки тоді, коли він з'являвся у них над головами. А завдяки тому, що ця машина могла літати всліпу, без вогнів, була пофарбована в чорний колір та не мала рефлекторних хвостових цифр, вона була практично невидимою для супротивника, якщо той, звісно, не мав у розпорядженні радара. .

Безшумний чорний гелікоптер. –

Творці шпигунських теорій та конспірологи аж казилися через ці вертольоти. Дехто стверджував, що чорні вертушки були доказом існування «Штурмовиків нового світового порядку» під командуванням ООН. Інші заявляли, що то не гелікоптери, а безшумні зонди прибульців. А ті, кому вдалося побачити «ка-йовй», що летіли в нічному небі щільним бойовим порядком з увімкненими вогнями, прийняли їх за набагато більший літальний апарат – літаючу тарілку зі здатністю до вертикального підйому й посадки. Вони знову помилилися. Але військовим подобалися такі помилки. –

Під час останнього таємного завдання Дельта-Один літав на «кайові», оснащений найновішою та найсекретнішою військовою технологією США – хитромудрим голографічним пристроєм, що дістав назву «дим та дзеркала», тобто голографічні картини, «намальовані» в небі над територією супротивника. «Кайова», на якій летів Дельта-Один, використовувала цю технологію для створення над Zenітними установками ворога зображень військових літаків США. Zenітники впадали в паніку і вчиняли безладну стрілянину по примарах, що над ними кружляли. А коли у них закінчувалися боеприпаси, на завдання виходили справжні літаки. ,

Коли спецназівці піднялися над злітною смугою, у вухах Дельти-Один і досі лунали слова контролера: Ви отримали іншу ціль. Це звучало принизливою недооцінкою – зважаючи на високий статус майбутньої жертви. Однак Дельта-Один нагадав собі, що його робота – не ставити запитання, а виконувати накази. Його команда отримала завдання, і вони мали виконати його відповідно до вказаного методу – хоч би яким шокуєчим цей метод не був. Чорт, дуже хотілося б сподіватися, що контролер упевнений, що робить правильний крок.

Піднявши «кайову», Дельта-Один спрямував її на південний захід. Він кілька разів бачив Меморіал Рузвельта, але з повітря – ще ніколи.

— Отже, першим цей метеорит знайшов канадський геолог? — здивовано спитала Габріель Еш, незмигтно дивлячись на програміста Кріса Гарпера. — І цей канадець уже помер?

Гарпер похмуро кивнув.

— А ви вже давно про це знаєте? — суворо спитала вона.

— Тижнів зо два. Директор та Марджорі Тенч знали, що після того, як вони змусили мене давати неправдиві свідчення на прес-конференції, дороги назад у мене немає. І тому розповіли, як насправді було знайдено метеорит.

Супутник-сканер не має жодного стосунку до знахідки! Габріель і гадки не мала, куди виведе ця інформація, але в її вибуховості вона не сумнівалася. Що ж, це погана новина для Марджорі Тенч. І чудова — для сенатора.

— Як я уже казав, — продовжив Гарпер із похмурим виглядом, — насправді метеорит знайшли завдяки перехопленому радіосигналу. Ви що-небудь знаєте про програму під назвою Ш8PIKE?

Габріель не змогла пригадати.

— Якщо коротко, — сказав Гарпер, — то це низка наднизь-кочастотних радіоприймачів біля Північного полюса, що фіксують звуки землі — плазменно-хвильове випромінювання полярного сяйва, широкодіапазонні імпульси блискавок і таке інше.

— Зрозуміло.

— Кілька тижнів тому радіоприймачі програми Ш8PIKE зафіксували випадкову передачу з острова Елсмір. То канадський геолог кликав на допомогу, використовуючи наднизьку частоту. — Гарпер на мить замовк. — Насправді ця частота була такою низькою, що жодне інше устаткування, окрім насівських спеціальних радіоприймачів, її не могло прийняти. І ми припустили, що геолог таким чином навмисне збільшував довжину хвилі.

— Не зрозуміла?

— Тобто здійснював передачу на наднизькій частоті, щоб покрити максимальну відстань. Не забувайте, що цей чоловік перебував бозна-де і тому, найпевніше, його б не почули, якби він передавав сигнали на стандартній частоті.

— А про що йшлося в його повідомленні?

— Та передача була короткою. Канадець сповістив, що займався скануванням криги на льодовиковому шельфі Мілна і зафіксував аномально високу щільність. Тоді він припустив, що то гігантський метеорит. Але під час виконання досліджень він потрапив у бурю. Геолог повідомив свої координати і попросив надати порятунку. Насівський пункт стеження послав на порятунок літак з військової бази в Туле. Вони шукали його багато годин і нарешті знайшли — за багато миль від початково вказаних координат. Він лежав мертвий на дні розщелини — разом зі своїми собаками та саними. Вочевидь, він спробував утекти від бурі, але його засліпила хурделиця, він збився з дороги і впав у розщелину.

Габріель з цікавістю замислилася над почутим. А потім сказала:

— Тобто НАСА несподівано першою дізналася про метеорит?

— Саме так. Іронія полягає в тому, що якби моє програмне забезпечення працювало справно, то супутник зафіксував би метеорит на тиждень раніше за канадця.

Такий дивний збіг змусив Габріель надовго замислитися.

— Метеорит, що пролежав у кризі триста років, було ледь не виявлено двічі впродовж того самого тижня?

— Та отож. Дещо дивно, але в науці таке трапляється. То пусто, то густо. Річ у тім, що керівник НАСА вважав, що це все одно мало бути наше відкриття — якби я добре впорався із програмуванням. І він сказав мені, що оскільки канадець уже мертвий, то найліпший вихід з ситуації — скоригувати орбіту супутника і провести його над місцевістю, яку вказав загиблий геолог у своїй передсмертній радіопередачі. У такому разі можна було удати, що це я, без сторонньої допомоги, виявив метеорит, і таким чином хоч трохи врятувати обличчя і поправити ситуацію..

— І саме це ви й зробили?

— Я ж казав, що не мав вибору. Бо й так уже підвів НАСА. — Гарпер на мить замовк. — Однак сьогодні, коли я почув на прес-конференції президента, що знайдений метеорит містить скам'янілі рештки...

— Ви були приголомшені.

— Та де там — нокаutowаний!

— А як ви гадаєте — Лбурене Екстром уже знав про ці викопні рештки, коли вимагав від вас вдати, ніби ви відкрили метеорит за допомогою супутника-сканера?

— Не можу навіть уявити, яким чином він міг би про це дізнатися. Метеорит лежав собі в товщі криги неторканий, аж поки туди не прибула перша команда НАСА. Наскільки я можу судити, НАСА нічого не знала про скам'янілі рештки, аж поки не зробила свердловини, щоб отримати зразки, і рентгенівські знімки. Коли вони просили мене збрехати про знахідку, то гадали, що ■ матимуть великий метеорит і скромний успіх. А коли вони туди дісталися, то збагнули, яку історичну знахідку насправді зробили. Габріель аж подих перехопило від збудження.

— Докторе Гарпер, ви дасте свідчення в суді про те, що НАСА та Білий дім змусили вас брехати про начебто долагоджене програмне забезпечення супутника?

— Не знаю, — перелякано відповів Гарпер. — Космічному відомству... і цьому відкриттю буде завдано шкоди, яку навіть важко собі уявити.

— Пане Гарпер, ми з вами прекрасно знаємо, що цей метеорит залишається прекрасним відкриттям незалежно від того, як його було знайдено. Річ у тім, що ви збрехали американському народу. І він має право знати, що супутник-сканер — не зовсім те, за що його намагається видати НАСА.

•— Не знаю, не знаю... Я зневажаю директора, але ж мої колеги. .. вони добрі і пристойні люди. ..

— Саме тому вони й заслуговують знати, що їх ввели в оману.

— А докази про мою участь у привласненні державних коштів?

— Можете про це забути, — відмахнулася Габріель, яка сама мало не забула про свій трюк. — Я скажу сенаторові, що вам нічого не відомої це звичайна підтасовка: керівник НАСА підстрахувався, щоб ви мовчали про супутник.

— А сенатор зможе мене захистити?

— Безперечно. Ви жне зробили нічого поганого. Просто виконували наказ. Окрім того, маючи ту інформацію, яку ви щойно мені сповістили, — про канадського геолога, — сенатор навряд чи порушить питання про привласнення коштів. Ми зможемо цілком і повністю зосередитися на тому, що НАСА дезінформувала широкий загаль стосовно супутника-сканера та метеорита. Якщо Седжвік Секстон оприлюднить відомості про канадського геолога, то директор космічної агенції не зможе ризикувати, намагаючись дискредитувати вас своїми брехнями.

Але Гарпер ніяк не міг заспокоїтися. Він похмуро мовчав, подумки перебираючи можливі варіанти. Габріель не заважала йому прийняти рішення.

Вона вже здогадалася, що в цій історії є ще один тривожний момент. Їй спочатку не хотілося про нього згадувати, але Габріель побачила, що інженера треба злегка підштовхнути.

У вас є собаки, докторе Гарпер?

Він підвів голову.

— Прошу?

— Як на мене, усе це дуже дивно. Ви сказали, що невдовзі після того, як геолог передав свої координати, його собаки збилися з дороги, засліплені буревієм, і впали в розщелину?

— Була сильна буря. Вони збилися з курсу.

Габріель скептично знизала плечима.

— Ну, може, й справді. Усяке трапляється.

Гарпер чітко вловив її вагання.

— Що ви хочете сказати?

— Погодьтеся, що забагато дивних збігів для однієї історії. Канадський геолог передає координати метеорита на частоті, яку може чути лише НАСА? А потім його собаки збиваються з дороги і падають в урвище? — Вона на мить замовкла. — Гадаю, мені не треба вам пояснювати, що саме смерть геолога проклала шлях до сьогоднішнього триумфу НАСА?

Гарпер сполотнів.

— Ви гадаєте, директор пішов на вбивство заради метеорита?

— «Велика політика. Великі гроші», — подумала Габріель.

— Я маю поговорити з сенатором, ми підтримуватимемо з вами контакт. Тут є чорний хід?

Габріель залишила білого як крейду Кріса Гарпера і спустилася пожежними сходами у провулок позаду штаб-квартири НАСА. Махнувши рукою, вона спіймала таксі, з якого щойно вивантажилася чергова партія веселих співробітників космічної агенції.

— Житловий комплекс Вестбрук, — сказала вона водієві. «Що ж, невдовзі настрій у сенатора значно покращиться», — подумала Габріель.

94

«А чи правильно я зробила, що погодилася?» — подумала Рейчел, стоячи біля входу до кабіни літака. Вона відійшла на максимальну відстань, розтягнувши кабель слухавки, щоб пілот не міг її підслухати. Коркі та Толланд мовчки стояли поруч і спостерігали. Хоча Рейчел домовилася з Вільямом Пікерінгом про повну радіотишу аж до їх прибуття на авіабазу Боллінг, вона тепер мала нову інформацію, яку, без сумніву, Пікерінг хотів би отримати негайно. І вона зателефонувала шефу на кодований стільниковий телефон, який він завжди носив з собою.

Коли Пікерінг вийшов на лінію, голос у нього був, як завжди, спокійний і діловий.

Будь ласка, говоріть обачно. Я не можу гарантувати надійності цієї лінії. Рейчел усе зрозуміла. Як і більшість нестационарних телефонів співробітників військово-космічної розвідки, мобільний Пікерінга був оснащений індикатором, який спрацьовував при незахищених вхідних сигналах. Тому телефон і попередив Пікерінга, бо Рейчел зв'язувалася з ним по радіотелефону — одному з найвразливіших для підслуховування видів зв'язку. Отже, ця розмова мала бути максимально обтічною. Без імен. Без зазначення конкретних місць.

— Мій голос підтверджує, що це я, — мовила Рейчел, користуючись стандартним привітанням, спеціально передбаченим для таких випадків.

Вона очікувала, що шеф розсердиться через те, що вона несанкціоновано й ризиковано вийшла на зв'язок, але реакція Пікерінга була досить позитивною.

— Так, я й сам збирався вийти з вами на контакт. Нам слід змінити курс. Я боюся, що вас зустрічатиме команда «прихильників». Рейчел відчула на спині неприємний холодок. Хтось за нами стежить. З інтонації Пікерінга вона відчула, що їм загрожує небезпека. Змінити курс. Отже, він із задоволенням дізнається, що саме про це вона й планувала його попросити, хоча й з інших причин.

— Проблема справжності, — мовила Рейчел. — Ми її обговорювали. Невдовзі ми зможемо або категорично підтвердити її, або категорично спростувати.

— Чудово. Відбулися деякі події, і це дасть мені змогу зайняти чіткішу позицію в своїх подальших діях.

— Для отримання доказів ми мусимо зробити зупинку. Один з нас має доступ до лабораторного устаткування...

— Будь ласка, не називайте конкретних місць. Це для вашої ж безпеки. Та Рейчел і не мала наміру детально обговорювати свої плани по цій лінії зв'язку.

— Ви можете дати нам дозвіл на посадку в СА8-АС?

Пікерінг на мить замовк. Рейчел відчула, що він намагається розшифрувати аббревіатуру, яка означала назву авіабази групи берегової охорони в Атлантик-Сіті. Рейчел сподівалася, що шеф здогадається, що вона має на увазі.

— Так, — нарешті озвався він. — Я можу це організувати. Це ваш остаточний пункт?

— Ні. Нам у подальшому знадобиться гелікоптер.

— На вас чекатиме вертушка.

— Дякую.

— Рекомендую вам виявляти крайню обережність, допоки ми не дізнаємося більше. Нікому нічого не кажіть. Ваші підозри дуже стурбували деяких осіб у вищих ешелонах влади.

«І я знаю одну з них. Її звати Марджорі Тенч», — подумала Рейчел і пошкодувала, що не має змоги вийти напругу на президента.

— Зараз я у своєму авті, їду на зустріч із особою, про яку йдеться. Вона попрохала мене про приватну зустріч на нейтральній території. І ця зустріч багато чого прояснить.

Пікерінг іде кудись на зустріч із Тенч? Певно, радниця президента збирається повідомити йому щось дуже важливе, якщо не схотіла говорити про це по телефону.

Керівник військово-космічної розвідки продовжив після невеличкої паузи:

— Ні з ким не обговорюйте ваші координати. І більше жодного контакту по радіотелефону. Вам ясно?

— Так, сер. Ми будемо в СА8-АС за годину.

— На вас чекатиме транспорт. Коли дістанетеся пункту призначення, вийдіть зі мною на контакт через більш захищені канали. — Він на мить замовк. — Важливість секретності для вашої безпеки переоцінити важко. Сьогодні ви нажили собі впливових і могутніх ворогів. Будьте обережні. — І Пікерінг від'єднався.

Рейчел закінчила розмову і з напруженим та стривоженим, виразом обличчя повернулася до Коркі й Толланда.

— Ну що, міняємо пункт призначення? — спитав Толланд, нетерпляче чекаючи на відповідь.

Рейчел неохоче кивнула.

— Так. «Гоя».

Коркі зітхнув і поглянув на шматок метеорита у своїй руці.

— Я навіть уявити не можу, що НАСА пішла на такий... — Він замовк, вираз його обличчя кожної миті ставав дедалі тривожнішим.

«Невдовзі ми про все дізнаємося», — подумала Рейчел.

Вона пішла до кабіни повісити слухавку. Поглянувши крізь вікно на залиті місячним сяйвом хмари, що пропливали унизу, вона раптом відчула, що їм зовсім не сподобається те, про що вони дізнаються в лабораторії на борту «Гої».

95

Вільям Пікерінг почувався незвично самотньо, женучи свій «седан» безлюдною автострадою Лісберг-Пайк. Була майже друга ночі. Уже багато років він не їздив на авті о такій пізній годині.

Хрипкий голос Марджорі Тенч і досі шкрябав йому мозък. Зустрінемося на Меморіалі Рузвельта. —

Пікерінг спробував пригадати, коли він востаннє зустрічався з Тенч лицем до лица — що було досить неприємною процедурою. Так, це сталося два місяці тому. В Білому домі. Тенч сиділа напроти Пікерінга за довгим дубовим столом в оточенні членів Ради національної безпеки, Об'єднаного комітету начальників штабів, президента Герні та керівників ЦРУ і НАСА. — Панове, — почав директор ЦРУ, дивлячись просто на Марджорі Тенч. — Я знову прийшов сюди для того, щоб укотре спонукати нинішню адміністрацію вжити заходів у зв'язку з кризою безпеки в НАСА.

Ця заява не заскочила зненацька жодного з присутніх. Проблеми з безпекою в НАСА були відомі всім у розвідувальних колах. За два дні до цього хакери викрали з комп'ютерної бази даних понад триста знімків землі високої роздільності, отриманих через один із насівських супутників спостереження за Землею. Ці фото, на яких можна було чітко бачити тренувальний комплекс американських військових у Північній Африці, щойно з'явилися на чорному ринку, де їх одразу ж придбали розвідувальні служби близькосхідних країн.

— Попри найкращі наміри, — сказав директор ЦРУ втомлено, — НАСА продовжує становити загрозу національній безпеці. Простіше кажучи, наша космічна агенція має недостатньо обладнання, щоб захистити дані та технології, які вона розробляє.

— Наскільки я розумію, — відповів президент, — мала місце певна небезпечне просочування інформації. І це мене глибоко непокоїть. — Він кивнув через стіл на Лоуренса Екстрома, на обличчі якого застиг суворий напружений вираз. — І ми вкотре намагаємося знайти способи зміцнення безпеки космічної агенції.

— Попри всю мою повагу, — зазначив керівник ЦРУ; — хоч би яких заходів не вживала НАСА з метою посилення безпеки, вони будуть неефективними доти, доки розвідувальні відомства Сполучених Штатів не візьмуть під свій щит діяльність НАСА.

Це твердження викликало серед присутніх занепокоєні репліки. Усі прекрасно розуміли, до чого це може призвести.

— Як вам відомо, — продовжив директор ЦРУ вже суворіше, — всі урядові організації Сполучених Штатів, що мають справу з важливою розвідувальною інформацією, керуються жорсткими правилами забезпечення секретності: і Міністерство оборони, і Центральне розвідувальне управління, і Агенція національної безпеки, і Національне управління військово-космічної розвідки — всі вони мають дотримуватися суворих законів стосовно захисту даних, з якими працюють, і технологій, які розробляють, — Він обвів поглядом присутніх. — І я знову запитую вас: чому НАСА — агенція, яка

нині створює найбільшу кількість найсучасніших технологій у космічній галузі, у сфері одержання і передавання зображень, у літакобудуванні, створенні програмного забезпечення, у галузі розвідки та телекомунікацій, — чому ця агенція функціонує поза межами нашого щита секретності?

Президент тяжко зітхнув. Пропозиція була чіткою і недвозначною. Треба реформувати НАСА, щоб воно стало частиною військової розвідувальної структури Сполучених Штатів. Хоча аналогічні реформи вже проводилися в інших організаціях у минулому, Герні відмовлявся навіть розглядати саму ідею передачі НАСА під егіду Пентагона, ЦРУ управління військово-космічної розвідки або якогось іншого розвідувального відомства. А в Раді національної безпеки стався розкол — багато хто з її членів став на бік розвідувальних кіл.

Лоуренсові Екстрому завжди не подобалися такі зустрічі, і ця не була винятком. Він кинув на директора ЦРУ роздратований погляд.

* — Не хочу повторюватися, сер, але технології, розроблювані НАСА, є не військовими, а суто науковими.. Якщо ваша розвідувальна організація бажає скористатися одним з наших космічних телескопів, щоби стежити за Китаєм, то це ваша проблема.

Здавалося, директор ЦРУ зараз вибухне од люті.

Пікерінг помітив це і втрутився в розмову.

— Ларрі, — сказав він якомога спокійніше, — щороку НАСА падає навколішки перед конгресом, вимолюючи бюджетних грошей. Ви здійснюєте свою діяльність в умовах недостатнього фінансування і платите за це високу ціну — провалами космічних експедицій. Якщо ми введемо НАСА у структуру розвідувальних відомств, то їй уже не доведеться канючити грошей у конгресу. Вас фінансуватимуть з «чорного» бюджету на значно вищому рівні. Тому це безпрограшний варіант. НАСА отримає кошти, необхідні для ефективної роботи, а розвідувальні кола вже не перейматимуться проблемою витоку інформації та захисту критично важливих технологій.

Екстром похитав головою.

— Я принципово відмовляюся розглядати діяльність НАСА під таким кутом. Бо НАСА — це космічна наука, яка не має нічого спільного з національною безпекою.

Директор ЦРУ підвівся, чого він ніколи не робив у присутності президента, який сидить. І ніхто його не зупинив. Він уп'яв у керівника НАСА палаючий, сповнений ненависті погляд.

— Невже ви хочете сказати, що наука не має нічого спільного з національною безпекою?! Заради Бога, Ларрі, та це ж синоніми! Саме науково-технічна перевага нашої країни забезпечує їй безпеку, і НАСА — подобається це нам чи ні — відіграє дедалі більшу роль у розвитку найновіших технологій. На жаль, ваша агенція пропускає секрети, наче діряве відро, і вже не раз доводила, що є найвразливішою ланкою в системі національної безпеки!

У кімнаті запала тиша.

Тепер підвівся Лоуренс Екстром, незмигтно дивлячись на свого опонента.

— Тому ви хочете помістити двадцять тисяч фахівців НАСА під замок у герметичній військовій лабораторії і змусити їх працювати на вас? Невже ви й справді думаєте, що найновіші космічні телескопи можна було б створити з-під палки, а не завдяки духу вільного пошуку і творчості? Бажанню глибше пізнати космос? Наші фахівці — це спільнота мрійників, які вирости, вдивляючись у зоряне небо і невпинно цікавлячись, а що ж там є — у далекому Всесвіті? Пристрасть і допитливість — ось що є рушієм наших інновацій, а не бажання забезпечити військову перевагу.

Пікерінг прокашлявся і тихо заговорив, намагаючись знизити високу температуру за столом:

— Ларрі, я впевнений, що директор ЦРУ пропонує наймати ваших спеців для створення військових супутників. Основне завдання, що стоїть перед НАСА, не зазнає змін. Космічна агенція займатиметься тим, чим займалася завжди, тільки грошей у вас буде більше і безпеки також. — Сказавши це, Пікерінг повернувся до президента. — Безпека потребує чималих коштів. Кожен у цій кімнаті прекрасно розуміє, що витік інформації з НАСА є результатом недостатності фінансування. НАСА доводиться крутитися як вужу на сковорідці, економити на заходах безпеки і залучати до своїх проєктів інші країни, щоб перекласти на них частину витрат. Тому я пропоную, щоб НАСА залишилася такою ж чудовою науковою і невійськовою організацією, але з більшим бюджетом та з певними заходами посиленої безпеки. Кілька членів Ради безпеки мовчки кивнули на знак згоди. Президент Герні повільно підвівся, явно незадоволений тим, як Пікерінг узяв на себе ініціативу.

— Біле, дозволь мені спитати тебе. У наступному десятиріччі НАСА планує здійснити експедицію на Марс. А як почуватимуться розвідувальні організації, яким доведеться витрачати купу грошей з «чорного» бюджету на цю експедицію, знаючи, що вона не має прямого стосунку до національної безпеки?

— НАСА зможе чинити так, як вважатиме за потрібне.

— Фігня! — грубо перервав його президент.

Усі погляди різко зупинилися на Закові Герні. Він рідко користувався такими словами.

— Якщо я чогось навчився за час свого президентства, — заявив Герні, — то ось чого: хто контролює долари, той контролює і напрям діяльності. Я відмовляюся вручати віжки тим, хто не поділяє цілей, заради досягнення яких і було створено цю агенцію. Можу лише уявити той жалюгідний огризок, що залишиться від чистої науки, коли військовим дадуть можливість визначати доцільність чи недоцільність, тієї чи іншої експедиції НАСА або напрямку її діяльності. *

Герні обвів поглядом присутніх. А потім зупинив недобрый погляд на Пікерінгу.

— Біле, — зітхнув Герні. — Твоє невдоволення тим, що НАСА доводиться організовувати спільні проєкти з іншими країнами, є короткозорим. Принаймні хоч хтось має конструктивно співпрацювати з китайцями та росіянами. Мир на нашій планеті не стане результатом військової переваги. Його забезпечать ті, хто об'єднає зусилля всупереч розбіжностям між своїми урядами. Якщо спитати мене, то я скажу, що спільні польоти НАСА роблять для національної безпеки більше, ніж військовий супутник-шпигун вартістю мільярд доларів, забезпечуючи при цьому хоч якесь підґрунтя для тривалого миру в майбутньому.

Пікерінг відчув, що у його душі закипає гнів. Як сміє цей жалюгідний політик розмовляти зі мною таким принизливим тоном! Ідеалізм Герні добре годився для виступів перед телеглядачами, а в реальному світі через такий ідеалізм гинули люди.

— Біле, — втрутилася в розмову Марджорі Тенч, немов відчувши, що керівник військово-космічної розвідки ось-ось вибухне. — Ми знаємо, що у вас загинула донька. Знаємо, що для вас це особисте питання. В її інтонації Пікерінг не почув нічого, окрім поблажливості.

— Але, будь ласка, пам'ятайте, — продовжила вона, — що зараз Білому дому доводиться стримувати потужний потік інвесторів, які хочуть, щоб ми відкрили космос для приватного сектору. Якщо ви хочете знати мою думку,

то НАСА, попри всі свої помилки, завжди дружньо співпрацювала з розвідувальними організаціями. І ця співпраця забезпечила безліч значущих результатів.

Профільована тряска смута на автостраді вивела Пікерінга із задуми.

Незабаром з'їзд з основної магістралі. Наближаючись до нього, він побачив скривавленого оленя, що лежав на узбіччі, і на мить відчув якесь химерне вагання... але не зупинився.

Бо мав встигнути на зустріч.

96

Меморіал Франкліна Делано Рузвельта – один з найбільших меморіальних комплексів Сполучених Штатів. Там є парк, водоспади, скульптурна група, альтанки і басейн. Меморіал розділено на чотири галереї на відкритому повітрі: кожна – на честь одного з чотирьох президентських термінів Франкліна Рузвельта:

А за одну милю звідти вже чигав гелікоптер «Кайова Ворріор». Він висів над містом, пригасивши вогні. У місті, де було повно великих цабе та знімальних медіа-груп, гелікоптери в небі були-таким же звичним явищем, як і птахи, що летять у вирій. Дельта-Один знав, що, доки він залишається за межами так званого «купола» – бульбашки захищеного повітряного простору над Білим домом, – він не привертатиме до себе уваги. Тим більше що вони тут ненадовго.

З висоти двісті десять футів «кайова» знизилася до неосвітленого меморіалу, але зависла осторонь, а не, прямо над ним. Дельта-Один перевірів правильність зайнятої позиції. Він поглянув ліворуч, де за телескопічним приладом нічного бачення сидів Дельта-Два. На моніторі виднілося зеленкувате зображення в'їздної алеї. Місцевість була безлюдною.

Тепер залишилося тільки чекати.

Це мало бути гучне вбивство. У повному значенні цього слова. Є певна категорія людей, яких просто не можна убити тихо. Незалежно від методу вбивства, неодмінно будуть ускладнення. Розслідування. Допити. У таких випадках найкращий спосіб – це наробити багато шуму. Вибух, пожежа і дим означатимуть, що ви не просто вбиваєте, а ще й робите певну політичну заяву, тому перше, що спаде на думку, – це міжнародний тероризм. Особливо коли мішенню стає державний високопосадовець.

Дельта-Один поглянув на монітор приладу нічного бачення, на якому крізь дерева виднівся внизу меморіал. Автостоянка та під'їзна алея були порожні. «Уже скоро», – подумав він. Це місце для приватної зустрічі було о такій пізній годині доречно безлюдним, хоча й розташовувалося в міській зоні. Дельта-Один перевів погляд на приціл свого знаряддя убивства.

Система «хелфаер» сьогодні вночі виявилася напрочуд слухною. Протитанкова ракета з лазерним прицілом забезпечувала ту перевагу, яка називалася «вистрелив – і забув». Вона сама наводилася на ціль за лазерною цяткою, випромінюваною або наземним спостерігачем, або іншим гелікоптером чи літаком, або самою повітряною машиною, з якої здійснювався пуск. Сьогодні ж ракета скеровуватиметься автономно через лазерний цілевказ, змонтований на роторі несучого гвинта. Варто лише цілевказу «заплямувати» мішень лазерною цяткою – і ракета наводитиметься на ціль сама. Оскільки «хелфаер» можна запускати як з повітря, так і з землі, ніхто одразу не пов'яже її із гелікоптером. До того ж ракети цього типу мали на чорному ринку популярність, тому в убивстві, скоріш за все, звинуватять терористів.

– «Седан», – повідомив Дельта-Два.

Дельта-Один поглянув на монітор. Точно за вказаним часом на під'їзну дорогу виїхав непоказний, але явно не дешевий чорний «седан». Це була модель, поширена серед автомобільного парку великих урядових організацій. В'їжджаючи до меморіалу, водій пригасив фари. Авто покружляло і зупинилося біля невеликої купки дерев. Дельта-Один знову зиркнув на монітор – його напарник щойно навів телескопічний прилад нічного бачення на бокове водійське вікно. За кілька секунд з'явилося обличчя водія. Дельта-Один знервовано втягнув носом повітря.

– Ціль підтверджено, – сказав напарник.

Дивлячись на екран приладу нічного бачення з його смертельним перехрестям прицілу, Дельта-Один почувався снайпером, що націлює свою зброю на члена королівської родини. Ціль підтверджено.

Дельта-Два повернувся і ввімкнув лазерний цілевказ. Він прицілився – і вниз, на відстані дві тисячі футів, на даху «седана» з'явилася червона цятка, невидима для водія автомобіля.

– Ціль позначено, – мовив він.

Дельта-Один глибоко вдихнув – і вистрелив.

Під фюзеляжем почулося різке сичання, потім з'явилася ледь видима стрічка світла і помчала до землі. За мить автомобіль на стоянці розлетівся на друзки у сліпучому й оглушливому вибуху вогню. Навсібіч розлетілися шматки покрученого металу. Палаючі колеса покотилися врізнобіч.

– Ліквідацію завершено, – сказав Дельта-Один, прискорюючи гелікоптер і женучи його геть. – Зателефонуй контролерові.

А менш ніж за дві милі від меморіалу президент Зак Герні готувався до сну. Куленепробивні вікна його резиденції були один дюйм завтовшки. Герні так і не почув вибуху.

97

Авіабаза групи берегової охорони Атлантик-сіті розташовується в міжнародному аеропорту цього міста. До зони відповідальності цієї групи берегової охорони входить прибережна смуга від парку Езбері до мису Мей. Рейчел Секстон рвучко прокинулася, коли колеса літака з вереском торкнулися окремо розташованої злітно-посадкової смуги, яка вгніздилася між двома величезними складськими приміщеннями. Зі здивуванням виявивши, що вона задрімала, Рейчел сонно поглянула на годинник.

Тринадцять хвилин на третю. Їй здалося, що вона проспала кілька днів.

Хтось турботливо наклав їй ковдрою, що була на борту літака; поруч із нею щойно прокинувся і Майкл Толланд. Він стомлено їй посміхнувся.

По проході дибав Коркі, який спохмурнів, коли їх побачив.

– Чорт забирай, ви й досі тут? А я прокинувся, сподіваючись, що сьогоднішня ніч була просто кошмаром. І ви брали в ньому участь.

Рейчел прекрасно розуміла, як він почувався. Знову я опинилася біля цього ненависного океану. Літак ще трохи прокотився і зупинився. Рейчел і чоловіки зійшли на пустельну злітну смугу. Небо затягнули хмари, але прибережне повітря було важким і теплим. У порівнянні з островом Елсмір здавалося, що Нью-Джерсі – це тропіки.

– Сюди! – почувся голос.

Рейчел, Майкл і Коркі озирнулися і побачили, що неподалік на них чекає рожевий вертоліт HH-65 «Дельфін» – стандартна машина берегової охорони. Стоячи на тлі блискучої білої смуги у хвостовій частині гелікоптера, їм махав пілот, вдягнений у льотний костюм.

Приємно вражений Толланд кивнув Рейчел:

– А твій бос уміє влаштовувати справи.

«Ти ще мало його знаєш», – подумала вона.

Коркі похнюплено осунувся. ^

— Як, уже? Без зупинки на те, щоб підживитися?
Пілот привітав їх біля машини і допоміг сісти. Не питаючи, як їх звуть, він говорив виключно приємні банальності і розповідав правила безпеки. Пікерінг, вочевидь, попередив представників берегової охорони, що цей політ не потребує зайвої реклами. Однак попри обачливість Пікерінга Рейчел побачила, що їх викрили: пілот не зміг приховати здивування і секундного збентеження, побачивши телезірку Майкла Толланда. Сидячи біля Толланда, Рейчел почувалася вельми напружено. Двигун фірми «Аероспасьяль» верескнув над ними і ожив. Обвислі лопаті тридцять дев'ять футів завдовжки почали розкручуватися і вирівнюватися, перетворюючись на сріблястий розпливчастий диск. Вереск змінився на гуркіт, гелікоптер злетів зі смуги і піднявся в нічну темряву. Пілот повернувся на своєму сидінні і гукнув:

— Мене поінформували, що ви скажете ваш пункт призна: ЧЕННЯ, КОЛИ МИ піднімемося в повітря. х.
Толланд дав йому координати прибережної точки приблизно за тридцять миль від їх теперішнього місцезнаходження. «Його судно стоїть за дванадцять миль від берега», — подумала Рейчел і мимоволі здригнулася. —
Пілот увів указані координати в навігаційну систему. А потім зручно вмовстився у кріслі і дав газу. Вертоліт нахилив носа і помчав на південний схід. Під ними мелькали темні дюни узбережжя Нью-Джерсі, і Рейчел відвернула погляд від темного океану, який розкинувся під нею. Незважаючи на побоювання через те, що вона знову опинилася над водою, Рейчел втішала себе тим, що поруч із нею чоловік, який зробив океан своїм добрим приятелем. Толланд сидів на тісному сидінні вузького вертольота, і його стегна та плечі торкалися її тіла. Ні вона, ні він не відсунулися, щоб змінити положення.

— Знаю, що мені не слід цього, казати, — раптом випалив пілот, ледь стримуючи своє збудження, — але ви, вочевидь, Майкл Толланд, а ми всю ніч дивилися вас по телевізору. А метеорит! Це ж просто фантастика! Ви, мабуть, просто приголомшені.

— Не те слово, — терпляче кивнув Толланд.

— Документальний фільм — супер! Знаєте, його крутять і крутять по всіх каналах. Ніхто з пілотів, які сьогодні чергують, не хотів відірватися від телевізора на це завдання, тому нам довелося кидати жереб — і я витяг коротку соломинку. Ви уявляєте?! Коротку соломинку! І ось тепер я тут, з вами! Якби хлопці знали, що мені довелося летіти разом з...

— Ми цінуємо вашу фаховість, — урвала його Рейчел, — і нам треба, щоб ви тримали все це в таємниці. Ніхто не повинен знати, що ми тут.

— Аякже, пані. Мені дали чіткі вказівки. — Пілот трохи повагався, а потім його обличчя засвітилося ентузіазмом. — Слухайте, а ми, часом, прямуємо не до «Гої»?

— До «Гої», — неохоче кивнув Толланд. ■

— Ні фіга собі! — вигукнув пілот. — Вибачте, ще раз перепрошую, але я бачив її в одній з ваших передач. Вона двокорпусна, еге ж? Така дивовижна штука! Мені ще ніколи не доводилося бути на суднах з малою площею ватерлінії. Я навіть подумати не міг, що першим стане саме ваш корабель! Рейчел проігнорувала пілота, відчувачи, як у душі зростає тривога через те, що вони прямують у відкрите море. Толланд повернувся до неї.

— Як ти почуваєшся? Ти могла залишитися на березі. Я тобі казав.

«Та отож, треба було», — подумала Рейчел, знаючи, що гордість ніколи б не дозволила їй це зробити.

— Усе гаразд, дякую.

Толланд посміхнувся.

— Я наглядатиму за тобою.

— Дякую. — Рейчел з подивом для себе виявила, що теплота в його голосі додала їй впевненості і відчуття безпеки.

— Ти бачила «Гою» по телевізору?

Вона кивнула:

— Це... ну... доволі оригінальний корабель.

Толланд розсміявся.

— Так. Для свого часу вона була надзвичайно передовою конструкцією, але цей дизайн так і не прижився.

— Ніяк не можу збагнути чому, — пожартувала Рейчел, згадавши химерні й кумедні обриси корабля.

— Тепер Ен-бі-сі пресує мене, каже, що треба змінити корабель на новий. На щось таке... яскравіше, таке, що кидається в Очі. Ще сезон чи два — і вони таки змусять мене розстатися з «Гоєю». — Від цієї думки Толландові стало сумно.

— А ти не хотів би мати новий-новісінький корабель?

— Не знаю... з «Гоєю» пов'язано багато спогадів.

Рейчел лагідно посміхнулася.

— Що ж, як казала моя матуся, рано чи пізно всім нам доводиться позбуватися свого минулого.

Толланд надовго затримав на ній погляд.

— Еге ж. Я знаю.

98

— От зараза! — вигукнув водій і зиркнув через плече на Габріель. — Схоже, попереду якийсь нещасний випадок. Нікуди ми не їдемо. Принаймні якийсь час.

Габріель визирнула у вікно і побачила проблискові маячки машин «швидкої допомоги», що розрізали темряву ночі. На дорозі попереду стояли кілька полісменів, зупиняючи рух автомобілів довкола Еспланади.

— Напевне, якийсь до біса серйозний інцидент, — сказав водій, кивнувши на полум'я в районі Меморіалу Рузвельта.

Габріель насупилася, вдивляючись у мерехтіння вогню. Ні, тільки не зараз! їй треба якнайшвидше дістатися сенатора Секстона з новою інформацією про супутник-сканер та канадського геолога, загиблого за дивних обставин!

Цікаво, подумала вона, а чи стане брехня НАСА про те, як вона виявила метеорит, достатньо великим скандалом, щоб вдихнути нове життя в кампанію Секстона? Для більшості політиків — ні, подумала Габріель, але це Седжвік Секстон, чоловік, який збудував свою кампанію на роздмухуванні провалів опонентів.

Габріель далеко не завжди пишалася здатністю сенатора надавати аморального відтинку прорахункам своїх політичних суперників, але ця тактика завжди була ефективною. Майстерне володіння такими інструментами, як непрямі натяки та моралізаторське обурення, запросто могло перетворити цю ретельно підготовлену фальшивку НАСА на всеосяжну проблему моральної гнилості, яка поглинула все відомство, а також — за компанію — і президента.

А за вікном полум'я на Меморіалі Рузвельта, схоже, розгоралося. Запалали декотрі з найближчих дерев, і тепер пожежні машини поливали їх водою з брандспойтів. Водій таксі увімкнув радіо і почав перемикати канали.

Габріель зітхнула й заплющила очі, відчуваючи, як втома хвилями накочується на неї. Коли вона вперше приїхала до Вашингтона, вона мріяла про те, щоб залишитися в політиці назавжди, можливо, щоб одного дня навіть потрапити до Білого дому. Однак зараз їй здавалося, що з неї вже досить політики – дуель з Марджорі Тенч, огидні фотографії, брехні НАСА...

Диктор у випуску новин казав щось про бомбу, закладену в автомобіль, та можливий терористичний акт.

«Треба якомога скоріше вшиватися з цього міста», – подумала Габріель – уперше за весь час відтоді, як приїхала до Вашингтона.

99

Контролер рідко почувався втомленим, але сьогоднішній день таки дався взнаки. Усе пішло не так, як передбачалося, – злочасне викриття отвору, через який метеорит було введено в кригу, труднощі, пов'язані з перешкоджанням витоку цієї інформації, і ось тепер – список жертв, що зростає.

Ніхто не мав померти... окрім канадця.

Іронія полягала в тому, що технічно найважча частина плану виявилася найменш проблематичною. Введення метеорита в товщу криги відбулося як по маслу кілька місяців тому. Залишалося тільки чекати на запуск супутника-сканера. Цей супутник був запрограмований на вивчення величезних територій за Полярним колом, тому апаратура з пошуку аномалій, встановлена на

його борту, рано чи пізно виявила б метеорит і це дало б можливість НАСА заявити про історичну знахідку.

Але бісове програмне забезпечення підвело.

Коли контролер дізнався, що комп'ютерна програма вийшла з ладу і не буде полагоджена аж до виборів, над усім планом нависла загроза. Без супутника-сканера метеорит залишиться непоміченим. Контролеру довелося похапцем видумувати спосіб якомога швидше наштотувати НАСА на думку про існування метеорита. Новий план полягав у тому, щоб підлаштувати термінове радіоповідомлення від канадського геолога, який перебував у потрібному районі. Геолога, звичайно, довелося вбити негайно після повідомлення і зробити так, щоб його смерть мала вигляд випадкової. Коли безневинного канадця викинули з гелікоптера, це був лише початок. І тепер події розгорталися з небаченою і непередбаченою швидкістю.

Вейлі Мін. Нора Менгор. Обоє довелося вбити.

А тепер – зухвале вбивство на Меморіалі Рузвельта.

А невдовзі до цього списку долучаться Рейчел Секстон, Майкл Толланд і доктор Марлінсон.

«Іншого шляху немає, – подумав контролер, поборюючи зростаюче каяття. – Надто багато поставлено на кін».

100

Вертоліт берегової охорони ще не долетів дві милі до точки, де мала розташовуватися «Гоя», коли Толланд гукнув пілота:

– А у вас є на борту прилад нічного, бачення?

– Так, – кивнув пілот. – Ми ж з рятувального підрозділу. Толланд так і думав. Термосистема нічного бачення була призначена для пошуку жертв корабельних катастроф у темряві. Тепло, випромінюване головою плавця на поверхні води, на екрані світилося як яскрава червона, цят^а на темному тлі океану.

– Увімкніть її, будь ласка, – попросив Толланд.

Пілот розгубився.

– А навіщо? Ми когось загубили?

- Ні. Я хочу, щоб усі дещо побачили.
- З такої висоти ми нічого не побачимо, окрім палаючої плями нафти.
- А ви увімкніть, — наголосив Толланд.

Пілот якось дивно зиркнув на Толланда, натиснув кнопки, налаштовуючи термооб'єктив шукача, змонтований під корпусом машини. Невдовзі вони матимуть змогу бачити поверхню океану в радіусі трьох миль довкола. На панелі приладів засвітився рідкокристалічний екран. І на ньому поволі впливало зображення.

- Ну ні фіга собі! — пілот аж сіпнувся від подиву, й разом із ним сіпнувся і вертоліт.

Рейчел та Коркі витріщилися на екран з не меншим подивом. На чорному тлі океану виднілася величезна червона спіраль. Вона звивалася і пульсувала. Рейчел з трепетом поглянула на Толланда.

- Схоже на циклон, яким він виглядає з супутника погоди.
- А це і є циклон, — сказав Толланд. — Завихрення теплих течій. Десь півмилі в діаметрі.

Пілот полегшено розсміявся.

- Оце так! Ми їх бачимо час від часу, але про це я ще не чув.
- Воно вийшло на поверхню лише минулого тижня, — пояснив Толланд. — Скоріш за все, протримається не більше кількох днів.
- А чим спричинений цей вир? — спитала Рейчел, ошелешена появою виру посеред океану.

- Вихід магми на поверхню, — пояснив пілот.

Рейчел повернулася до Толланда..

- Це що, вулкан?

- Ні, — відповів океанограф. — Зазвичай на східному узбережжі не буває активних вулканів, але час від часу тут трапляються несподівані «кишені» магми, які набухають під морським дном і створюють «гарячі точки». Ця гаряча точка спричиняє зворотний температурний перепад: гаряча вода — внизу, а холодна — нагорі. В результаті маємо отакі спіралеподібні течії — мегаплюми. Покрутившись кілька днів, вони зникають.

Пілот поглянув на пульсуючу спіраль на своєму екрані.

- Схоже, що цей вир і досі не втратив силу. — Він помовчав, перевіряючи координати корабля Толланда, а потім здивовано поглянув на нього через плече. — Пане Толланд, схоже, що ваша посудина стоїть на якорі доволі близько до центру цього виру.

Толланд кивнув.

- Біля центру спіралі потоки трохи повільніші, ніж скраю, — вісімнадцять вузлів. Це все одно, що ставати на якір посеред швидкої річки. Нам довелося чимало попрацювати з якорем цього тижня.

- О Господи! — вигукнув пілот. — Вісімнадцять вузлів? Дивіться, за борт не повипадайте! — І розсміявся.

Та Рейчел було не до сміху.

' — Майкле, а ти мені нічого не сказав ні про мегаплюми, ні про вихід магми, ні про теплі течії. ,

Він заспокоїливо поклав руку їй на плече.

- Вони не становлять абсолютно ніякої небезпеки, повір мені.

Рейчел спохмурніла.

- Отже, твоя телепередача, яку ти тут знімав, буде про це явище — вихід магми?

- Так, про мегаплюми і про ЗрНугпа шокаггап.

- Ясно. Ти мені раніше про це розповідав.

Толланд хитро посміхнувся.

— Зр'югпа шокаггап полюбляє теплу воду, і саме зараз сюди, у це коло нагрітої води діаметром з милю, збираються всі особини з довколишніх вбд.

— Просто клас, — зауважила Рейчел і занепокоєно кивнула. — А що це таке — Зр'югпа шокаггап?

— Найогидніша ісхота в океані.

— Камбала, чи що?

— Та ні, всього-на-всього велетенська акула-молот, — розсміявся Толланд.

Рейчел аж залякла на сидінні. Біля твого судна крутяться акули-молоти? Толланд підморгнув.

— Розслабся. Вони цілком сумирні істоти. І не становлять небезпеки.

* .

— Ти б не казав цього, якби вони й справді не становили небезпеки.

Толланд знову розсміявся. , '.

— Мабуть, ти маєш рацію. — Він грайливо гукнув пілотові: — Слухайте, а коли ви востаннє рятували кого-небудь від нападу велетенської акули-молота?

Пілот знизав плечима.

— Нам нікого не доводилося рятувати від акули-молота ось уже кілька десятиріч.

Толланд повернувся до Рейчел.

— Ось бачиш. Протягом кількох десятиріч. Тож нема чого турбуватися.

<

— Десь із місяць тому, — додав пілот, — тут стався напад, коли один телепень аквалангіст здумав здуру погратися...

— Стривайте! — вигукнула Рейчел. — Ви ж казали, що вам не доводилося рятувати нікого впродовж десятиріч!

— Еге ж, — відповів пілот. Тому що нікого не врятували. Зазвичай ми прибуваємо надто пізно. Ці тварюки вбивають легко і швидко.

101

На горизонті замаячив мерехтливий силует «Гої». З відстані пів-милі Толланд побачив яскраві палубні вогні, які Ксавія завбачливо залишила ввімкнутими. Завваживши ці вогні, він відчув себе стомленим мандрівником, що під'їжджає до рідної хати.

— Начебто ти казав, що на борту лише одна людина, — зауважила Рейчел, здивовано поглянувши на вогні.

— А ти не залишаєш увімкненим світло, коли сама вдома?

— Ну, одну лампочку. Але ж не у всьому будинку.

Толланд посміхнувся. Попри всі зусилля Рейчел триматися невимушено, він бачив, що вона відчувається явно не в своїй тарілці. Йому захотілося покласти руку їй на плече і заспокоїти, але сказати було нічого.

— Світло ввімкнuto з міркувань безпеки. Щоб здавалося, наче на судні багато людей.

Коркі хихикнув. * .

— Боїшся піратів, Майку?

— Та ні. Найбільшу небезпеку тут становлять ідіоти, які не вміють користуватися радаром. Найкращий захист від несподіваного нічного тарану — це зробити так, щоб тебе усі бачили.

Коркі саркастично примружився на корабель унизу.

— Щоб усі бачили? А як же не бачити, коли твій корабель світиться, наче новорічна ялинка? Мабуть, Ен-бі-сі не шкодує грошей на твої рахунки за електрику.

Вертоліт знизився, заклав віраж навколо освітленого судна, іпілот почав маневрувати, підводячи машину до вертолітного майданчика на кормі корабля. Нйвіть з висоти Толланд бачив, як стрімка течія шарпає корпус «Гої». Поставлена на носовий якір, вона вирівнялася за течією і сіпалася на товстелезній якірній линві, як тварина, посаджена на ланцюг.

— Красуня, нічого не скажеш, — зауважив пілот і розсміявся. Толланд відчув у його голосі сарказм. Бо насправді «Гоя» мала огидний вигляд. Як величезна товстозада баба — за словами одного телевізійника. Це було одне з сімнадцяти суден, які характеризувалися малою площею ватерлінії. Масивна платформа, що піднімалася на тридцять футів над поверхнею води, трималася на чотирьох опорах, а ті, в свою чергу, — на великих поплавцях. На відстані судно мало вигляд низької бурової платформи. Зблизька ж воно нагадувало палубну баржу на ходулях. Житловий відсік, лабораторії та капітанський місток розташовувалися в ярусній надбудові, і все це нагадувало плавучий кавовий столик зі спорудами, безладно наліпленими одна на одну. Незважаючи на свою «нешвидкісну» зовнішність, конструкція «Гої» забезпечувала їй малу площу ватерлінії, а отже, і додаткову остійність. На цій піднятій над поверхнею води платформі легше було знімати фільми, легше працювати в лабораторії, а гості-науковці менше потерпали від морської хвороби. І хоча Ен-бі-сі напосідала на Толланда, щоб той дав згоду придбати сучасніший корабель, океанограф не погоджувався. Попри те що протягом останніх років з'явилися судна кращі і навіть більш остійні, цей корабель був йому домівкою ось уже близько десяти років і саме на ньому він відчайдушно боровся з депресією після смерті Селії. Інколи вночі Толландові й досі чувся її голос у посвисту вітру. Може, коли примари зникнуть, він подумає про придбання нового судна. Але не зараз. Коли вертоліт приземлився на кормовий майданчик, Рейчел не відчула сподіваного полегшення. Але приємний момент полягав хоча б у тому, що вона вже не летіла над поверхнею води. Поганим же моментом було те, що вона все одно на ній стояла. Переборовши легке тремтіння в ногах, вона вибралася на палубу й озирнулася. Палуба виявилася напрочуд захарашеною і маленькою, особливо коли на ній з'явився ще й гелікоптер. Перевівши погляд на ніс, Рейчел з подивом побачила перед собою основну частину судна — непоказну багаточарову конструкцію.

Толланд підійшов і став біля неї.

— Знаю, — сказав він, долаючи шум сильної течії, — на телеекрані вона здається більшою.

Рейчел кивнула.

— І більш остійною.

— «Гоя» — одне з найбезпечніших суден в океані. Це я тобі гарантую. — Поклавши руку на плече Рейчел, Толланд повів її через палубу.

Тепло його руки заспокоїло Рейчел більше, ніж слова. Та, поглянувши на корму, вона побачила за судном бурхливий потік води, наче воно мчало на всіх парах. «Та ми ж сидимо на мегаплюмі!» — злякано подумала вона.

У центрі тильної частини палуби Рейчел помітила вже знайомий їй одномісний батискаф «Тритон», що висів на гігантській лебідці. Цей «Тритон», названий на честь грецького бога морів, мав зовсім інший вигляд, аніж його попередник «Альвін». Попереду у «Тритона» був акриловий напівкруглий купол, через що він більше нагадував гігантський акваріум, аніж глибоководний апарат. Рейчел ціпеніла від самої лише думки про занурення в океан на глибину кількох сотень футів, коли од води тебе відділяє лише акриловий лист. Утім, якщо вірити Майклу, найнеприємнішою частиною подорожі у «Тритоні» було початкове занурення: коли батискаф

поволі опускають лебідкою крізь люк на кормі «Гої» та маленький підводний човен гойдається над хвилями, наче маятник.

— Напевне, Ксавія в гідролaborаторії, — сказав Толланд, рушаючи через палубу.

Пілот берегової охорони залишався у вертольоті, маючи суворий наказ не вмикати радіо.

— Ти лишень поглянь, — сказав Толланд, зупиняючись біля поруччя на кормі судна.

Рейчел неохоче наблизилася. Вони перебували високо над водою — аж тридцять футів, та все одно вона відчула, як від води йде тепло.

— Температура приблизно така сама, як і в гарячій ванні, — пояснив Толланд, перекикуючи шум течії. — Ось поглянь, — сказав він, клацаючи вмикачем.

У воді за кормою з'явилася широка світна дуга, що освітлювала корабель знизу, наче в басейні з підводним освітленням. Рейчел та Коркі аж охнули в унісон.

Вода довкола корабля повнилася якимись примарними тінями, їх було багато — десятки. Зависнувши на глибині лише кількох футів, під освітленою поверхнею, ціла армія якихось чорних та блискучих об'єктів трималася паралельно один одному, долаючи сильну течію. Їхні характерні молотоподібні голови ритмічно погойдувалися, наче, танцюючи під якусь доісторичну мелодію.

— Господи, Майкле, — вирвалося в Коркі. — Як все ж таки приємно, що ти нас сюди привіз.

Рейчел залякла як укопана. їй захотілося відійти від поруччя, та вона не могла, заворожена моторошною картиною.

— Дивовижні створіння, еге ж? — спитав Толланд. І знову заспокійливо поклав руку на плече Рейчел. — Вони тижнями нишпорять у місцях з теплою водою. Ці хлопці мають найчутливіші носи у цих краях — бо у них збільшений розмір чуттєвої частки головного мозку.

Коркі скептично скривився.

— Збільшений розмір чуттєвої частки головного мозку?

— Ти мені не віриш? — спитав Толланд і почав нишпорити, в алюмінієвому ящику, що стояв поруч. За кілька секунд він видобув звідти маленьку мертву рибину. — Чудово. А тепер — дивіться. — Діставши з холодильника ніж, він надрізав рибину в кількох місцях. Із неї почала сочитися кров.

— Я тебе благаю, Майкле, — простогнав Коркі. — Це так огидно!

Толланд кинув скривавлену рибину за борт, і вона упала у воду з висоти тридцяти футів. Не встигла вона торкнутися поверхні, як до неї одразу ж кинулися кілька акул, гризучись між собою, немов собаки, і націляючись на рибину рядами гострих сріблястих зубів. Мить — і риба зникла, розідрана на шматки. ~

Рейчел ошелешено повернулася до Толланда, а той уже тримав у руці ще одну рибину. Такого ж виду. Такого ж розміру.

— Цього разу крові не буде, — заявив він.

І, не розрізаючи риби,, кинув її за борт. Вона з плюскотом упала у воду — але нічого не сталося. Здавалося, плавучі молотки її просто не помітили.. І наживка попливла за течією, не привернувши до себе жодної уваги.

— Вони нападають тільки тоді, коли чують якийсь запах, — пояснив Толланд, уводячи друзів від поруччя. — Насправді тут можна плавати абсолютно спокійно і безпечно — якщо ви не маєте відкритих ран.

Коркі мовчки тицьнув пальцем, показуючи шви на щоці.

Толланд нахмурився.

— Так, плавання не для тебе.

102

_

Таксі, у якому сиділа Габріель Еїі, і досі стояло, бо рух було перекрито.

.

Вона дивилася, як у район Меморіалу Рузвельта заїжджаються автомобілі «швидкої», і їй раптом здалося, що на місто опустилася сюрреалістична завіса щільного туману. По радіо репортери наввипередки сповіщали про те, що у підірваному автомобілі міг перебувати урядовий чиновник високого рангу.

Витягнувши свій мобільний, Габріель набрала номер сенатора. Він, мабуть, уже почав турбуватися, чому її так довго немає.

Номер був зайнятий.

Габріель поглянула на клацаючий лічильник таксі і спохмурніла. Декотрі авта, що стояли поруч, почали виїжджати на бордюр, розвертатися і рушати геть у пошуках об'їзної дороги.

Водій знову глянув через плече.

— Хочете й далі чекати? Бо лічильник клацає»

Габріель побачила, що на місце пригоди під'їхало ще більше урядових автівок.

— Та ні. Поїхали в об'їзд.

Водій щось ствердно буркнув і почав незграбно розвертатися в кілька прийомів. Поки вони стрибали через бордюри, Габріель знову набрала сенатора.

І знову його номер був зайнятий.

За кілька хвилин, зробивши велике коло, авто виїхало на С-стрит. Габріель помітила, що попереду замаячив офісний комплекс імені Філіпа А. Гарта. Вонга мала намір поїхати просто в апартаменти сенатора, але зараз, коли її офіс був так близько...

— Зупиніться, — різко кинула вона водієві. — Так, просто тут. Дякую. — І вона показала, де треба зупинитися.

Таксі загальмувало і зупинилося.

Заплативши водієві за лічильником, Габріель додала десять доларів.

— Зможете почекаати десять хвилин?

Водій поглянув на гроші, а потім на годинник.

— Так, але ні хвилини довше.

Габріель квапливо вибралася з'машини. Я й за гіять встигну.

О такій пізній годині в мармурових коридорах офісної будівлі Габріель почувалася як у гробниці. Коли вона проходила крізь шеренгу суворих статуй біля входу на третій поверх, її м'язи інстинктивно напружилися. їй здалося, що кам'яні очі фігур невідступно за нею стежать. Як мовчазні вартіві.

Зупинившись перед входом до п'ятикімнатного офісу сенатора Секстона, Габріель, скористалася своєю карткою-ключем і увійшла всередину.

Вестибюль секретарки був тьмяно освітлений. Перетнувши його, вона пішла коридором до свого офісу. Увійшовши всередину, увімкнула флуоресцентні світильники і рушила просто до шаф з теками.

Там вона мала цілу теку матеріалів про бюджетне фінансування насівської ССЗ, а також багато інформації про супутник-сканер. Секстон, безперечно, захоче мати напихваті вичерпні відомості, коли вона розповість йому про Гарпера.

НАСА збрехала про супутник. — '.

Коли Габріель нишпорила у своїх теках, задзвонив телефон.

— Сенаторе, ви? — озвалася вона.

— Ні, Габі, це я, Йоланда. — У голосі подруги відчувалася якась дивна інтонація. — Ти й досі в НАСА?

— Ні, я у себе в офісі.

— Ти навіть гадки не маєш, про що я дізналася.

Габріель розуміла, що не можна нічого розповідати Йоланді, поки вона не поговорить з сенатором. А потім він уже сам придумає, як розпорядитися отриманими відомостями.

— Я все розповім тоді, коли поговорю з сенатором. Зараз їду до нього. Йоланда помовчала.

— Габі, пам'ятаєш,* ти казала мені про те, що Секстон бере гроші на свою кампанію у фонду «Космічний кордон»?

. — Я сказала тобі, що помилилася і...

— Я щойно дізналася, що двоє наших репортерів, котрі висвітлюють тему приватних космічних компаній, якраз займалися цим питанням.

— Що ти хочеш сказати? — здивовано спитала Габріель.

— Поки що нічого. Але цим хлопцям можна довіряти, і, схоже, вони ні на частку секунди не сумніваються, що Секстон приймає майбутні «відкати» від фонду «Космічний кордон». Тому я й зателефонувала тобі. Знаю, я сама казала, що ця ідея абсурдна. Марджорі Тенч як джерело інформації має вигляд украй сумнівний, але наші хлопці... Не знаю, але, можливо, ти захочеш поговорити з ними перед тим, як зустрінешся з сенатором?

— Якщо вони такі переконані, то чому не оприлюднили цю інформацію? — спитала Габріель навіть агресивніше, ніж збиралася.

— Вони не мають стовідсоткових доказів. Вочевидь, сенатор добре вміє замітати сліди.

«І не лише він, а й багато інших політиків», — подумки додала Габріель.

.

— Нічого конкретного там немає, Йоландо. Я ж казала тобі: сенатор зізнався, що брав гроші, але ці суми в межах дозволеного.

— Я знаю, що він сказав це тобі, і я не збираюся стверджувати, що розрізняю, де тут правда, а де — брехня. Я просто визнала за обов'язок зателефонувати тобі, бо раніше сказала, що Тенч не можна довіряти. Але тепер виявилось, що не одна Тенч вважає, ніби сенатор незаконно бере гроші. Оце й усе.

— А хто ці репортери? — спитала Габріель і відчула, як у ній несподівано закипає гнів.

— Не можу назвати їхні імена по телефону. Але можу організувати зустріч. Це кмітливі хлопці. Добре знаються на законодавстві, в частині, що регулює фінансування виборчих кампаній. — Йоланда на мить завагалася, а потім продовжила: — Знаєш, вони навіть вважають, що сенаторові конче потрібна готівка, бо він... він фактично банкрут.

І в тиші офісу Габріель почулося відлуння хрипкого голосу Тенч. Після смерті Кетрін він розтринькав велику частину її спадку на невдалі інвестиції, предмети розкоші та на забезпечення своєї перемоги на попередніх партійних виборах. Півроку тому ваш кандидат був банкрутом. •

— Наші хлопці хотіли б з тобою поговорити, — сказала Йоланда.

«Ще б пак», — подумала помічниця сенатора.

— Я зателефоную тобі пізніше.

— У тебе такий голос, наче ти на когось зла.

— На тебе ніколи, Йоландо. Ніколи.

І Габріель натиснула на кнопку.

Охоронець, який дримав у кріслі біля входу до апартаментів сенатора в житловому комплексі Вестбрук, аж підскочив, розбуджений дзвінком свого мобільного, телефону. Протерши очі, він видобув телефон із куртки.

— Слухаю?

— Оуене, ти? Це Габріель.

— А, привіт, — сказав він, упізнавши її голос.

— Мені треба негайно поговорити з сенатором. Ти не міг би постукати йому у двері? Бо його номер і досі зайнятий.

— Та вже ж начебто й пізно.....

— Він не спить. Я це точно знаю, — мовила Габріель занепокоєно. — Справа надзвичайно термінова.

— Як? Іще одна?

— Та ні. Та сама. Просто скажи, хай відповідь на мій дзвінок, Оуене. Є дещо, про що мені терміново потрібно у нього спитати. Охоронець зітхнув і підвівся.

— Ну гаразд, гаразд. Я постукаю в двері. — Він потягнувся і рушив до дверей апартаментів сенатора. — Але я роблю це лише тому, що він похвалив мене за те, що я тебе впустив до нього минулого разу. — І охоронець підняв стиснутий кулак, щоб гепнути в двері.

— Що ти сказав? — ошелешено спитала Габріель.

Кулак охоронця зупинився на півдорозі.

— .. сенатор похвалив мене за те, що я впустив тебе до нього минулого разу. Ти мала рацію. З цим не виникло проблем.

— Ви з сенатором про це говорили? — здивовано спитала Габріель.

— Так! А що тут такого?

— Та нічого, просто я подумала...

— Утім, це мало якийсь дивний вигляд. Сенатор не одразу пригадав, що ти заходила. Напевне, хильнув трохи зайвого з хлопцями.

— А коли ви розмовляли, Оуене?

— Одразу, як ти пішла. Щось не так?

Габріель на мить замовкла.

— Та ні... ні, все нормально. Знаєш, я подумала, може, і справді не треба турбувати зараз сенатора. Я спробую додзвонитися до нього по стаціонарному телефону, а якщо не вийде, то я знову тобі зателефоную і ти постукаєш у двері.

Охоронець закотив очі.

— Як скажете, міс Еш.

— Дякую, Оуене. Вибач, що потурбувала.

— Та які проблеми. — Охоронець вимкнув телефоні і, плюхнувшись у крісло, знову захропів.'

А Габріель стояла мовчки у своєму офісі, не вимикаючи телефону. Секстон знає, що я заходила, але нічого мені не каже.

Сюрреалістична загадковість сьогоднішньої ночі дедалі згущувалася.

Габріель умить пригадала дзвінок сенатора, коли вона була у студії Ей-бі-сі. Сенатор ошелешив її несподіваним зізнанням у тому, що зустрічався з представниками космічних компаній і брав у них гроші. Його чесність повернула її до нього. їй навіть стало трохи соромно. Але тепер виявилось, що то була зовсім не шляхетність з боку сенатора.

«Чисті гроші, — сказав Секстон. — Абсолютно легальні».

Раптом усі підозри і лиховісні передчуття стосовно сенатора сколихнулися і знову піднялися на поверхню.

А біля будинку несамовито сигналіло таксі.

зирнула на неї лише один раз, а потім постаралася заблокувати її у своїй свідомості і зосередити увагу на поточній справі.

Пославши Коркі й Толланда на пошуки Ксавії, Рейчел приготувалася вийти на контакт з Пікерінгом. Вона обіцяла директорові подзвонити одразу ж після прибуття і дуже хотіла почути, про що ж Пікерінг дізнався під ча як у наземних комах, Ця донна істота не має природних ворогів-хйжакі# іШШ4 # пустельїшх пелагічних умовах, які раніше вважалися непридатний для життя». — Толланд підняв погляд. — Що й пояснює відсутність інших скам'янілих решток у метеориті!

Рейчел незмигтно споглядала істоту на екрані — збуджена і водночас не впевнена в тому, що все це означає.

— Уяви собі, — продовжував Толланд з ентузіазмом у голо: сі, — що десь сто дев'яносто мільйонів років тому виводок оцих вошей накрило глибоководним зсувом. У міру того як багно перетворювалося на камінь, рештки перетворювалися на скам'янілості. Водночас морське дно, що постійно рухається, немов гігантський конвеєр, несло цих істот усе ближче й ближче до глибоководних западин, до зони високого тиску, де в камені утворюються хондри! — Океанограф заговорив швидше, його очі збуджено блищали. — А потім частина цієї скам'янілої та збагаченої хондрами кори відламується десь на краю морської розщелини — а це буває досить часто — і космічна знахідка готова!

— Але якщо НАСА.'.. — почала Рейчел, але замовкла. — Якщо все це брехня, то космічне відомство мало знати, що рано чи пізно хтось виявить, що метеоритні скам'янілості аж надто нагадують морських істот, еге ж? Тобто станеться те, що сталося зараз.

Толланд послав зображення гігантської воші на лазерний принтер.

— Хтозна. Навіть якщо хтось виступить із заявою, що метеоритні скам'янілості схожі на нинішніх морських вошей, то все одно в їхній фізіології є відмінності. І цей факт лише зміцнює позиції НАСА. Раптом Рейчел усе зрозуміла.

— Панспермія! Життя було занесене на землю з космосу!

—, Саме так. Схожість між космічними організмами та земними чудово впишеться в цю теорію. Тому, кажу ще раз, ця морська воша лише зміцнює позиції НАСА.

— Так, лише справжність метеорита викликає сумнів.

Толланд кивнув.

— Якщо метеорит викликає сумніви, уся логічна конструкція рушиться. І морська воша'з доброго приятеля НАСА перетворюється на його смертельного ворога.

Рейчел мовчки спостерігала, як зображення гігантської істоти виповзало з принтера. Вона намагалася запевнити себе, що все це щира помилка НАСА, але знала, що це не так. Люди, які роблять щирі помилки, не йдуть на вбивство.

Раптом з лабораторії донісся гугнявий голос Коркі:

— Цього не може бути!

Рейчел і Толланд здивовано обернулися.

— Треба ще раз виміряти це чортове співвідношення! Це якась маячня! До кімнати забігла Ксавія з роздруківкою в руках. Її обличчя було бліде як крейда.

— Майку, я навіть не знаю, що й казати... — видушила вона з себе надтріснутим голосом. — ...про співвідношення титану і цирконію. — Вона замовкла, прокашлялася, а потім продовжила: — Абсолютно очевидно, що НАСА зробила грубу помилку. Це не метеорит, а всього-на-всього глибоководна океанська порода.

Толланд і Рейчел презирнулися, але нічого не сказали. Бо вони й так це знали. І всі підозри та сумніви знову накрили, як висока морська хвиля. Толланд з сумом в очах кивнув.

— Ясно. Дякую тобі, Ксавіє.

— Але я не розумію, — наполягала геолог. — Кора правління... розміщення в льодовиковій товщі.

— Ми все це пояснимо по дорозі на берег, — відповів Толланд. — Ми відлітаємо.

— Рейчел швидко збрала папери та докази, які вони тепер мали. А докази були шокуючими і беззаперечними: роздруківка результатів сканування, на якій видно шахту, через яку метеорит вводився в льодовик Мілна; фотографії морської воші, що нагадувала скам'янілість, виявлену НАСА; стаття доктора Поллока про можливість утворення хондр в океані; а також отримані за допомогою мікроаналізатора дані про надзвичайно низький уміст цирконію в метеориті.

Висновок був невтішним і неспростовним — шахрайство.

Толланд поглянув на стос паперів у руці в Рейчел і сумно зітхнув.

— Що ж, Вільям Пікерінг отримав свої докази.

Рейчел кивнула, ще раз здивовано спитавши себе, чому шеф не відповів на дзвінок.

Толланд підняв слухавку телефону, що стояв поруч, і простягнув Рейчел.

— Може, ще раз спробуєш із ним зв'язатися просто зараз?

— Ні, треба летіти. Краще спробую додзвонитися до нього з вертольота.

Ч

Для себе Рейчел уже вирішила, що коли їй не вдасться зв'язатися з Пікерінгом, то вона накаже береговій охороні відвезти їх вертольотом просто до управління військово-космічної розвідки, яке розташовувалося лише за 180 миль звідси.

Толланд повернувся, щоб покласти слухавку, але раптом завмер і здивовано приклав до неї вухо.

— Дивно. Сигналу немає.

— Ти про що? — стривожено спитала Рейчел.

— Дивно, кажу, — відповів океанограф. — У лініях прямого супутникового зв'язку сигнал ніколи не зникає.

— Пане Толланд! — до кімнати увірвався пілот вертольота, білий як крейда.

— Що сталося? — різко спитав океанограф. — Сюди хтось летить?

— Виникла проблема, — пояснив пілот. — Не знаю чому. Щойно відмовили всі бортові радари та засоби зв'язку.

Рейчел запхала папери глибоко в кишеню сорочки.

— Сідаймо в гелікоптер! Негайно!

109

Серце Габріель несамовито калатало, коли вона перетинала темний офіс сенатора Секстона. Кімната була надзвичайно просторою й елегантною: обшиті деревом стіни, олійні полотна, перські килими, крісла зі шкіряною оббивкою і величезний стіл з червоного дерева. Офіс освітлювало лише химерне неонове світіння екрана комп'ютера. Габріель рушила до столу. Сенатор був майже маніакальним прихильником «цифрового офісу». Він відмовився од шухляд, віддавши перевагу простоті персонального комп'ютера, де завжди можна легко знайти потрібну інформацію. А інформації у своєму комп'ютері сенатор тримав чимало: переведені в цифровий вигляд нотатки зустрічей, відскановані статті, промови та круглі столи. Персональний комп'ютер був для сенатора священною коровою, і для її захисту він завжди тримав свій офіс під

замком. Седжвік Секстон навіть відмовлявся підключатися до Інтернету, бо боявся, що хакери проникнуть до його електронної скарбнички. Ще рік тому Габріель ні за що б не повірила, що політики здатні на таку дурість, як тримати копії самозвинувачувальних документів у своєму комп'ютері, але Вашингтон багато чого навчив її. Інформація — це влада. Габріель з подивом дізналася, що серед політиків, які приймали сумнівні пожертви у фонд своїх виборчих кампаній, мала поширення практика тримати десь у надійній схованці фактичні докази цих жертв: листи, банківські документи та квитанції. Ця тактика, спрямована на боротьбу з потенційним шантажем, була відома в столиці під назвою «сіамське страхування». Воно захищало кандидатів від донорів, які вважали, що їхня щедрість дає право чинити на кандидата неприйнятний політичний тиск. І коли цей донор ставав аж надто вимогливим, політик міг запросто дістати зі схованки документи і нагадати йому, що закон порушили обидві сторони. Такі докази забезпечували постійну зв'язку «політик — спонсор» на майбутнє. Як сіамські близнюки.

Габріель тихенько сіла за стіл сенатора. Глибоко увібравши в легені повітря, вона поглянула на комп'ютер. Якщо сенатор бере хабарі від фонду «Космічний кордон», то докази мають бути тут. На екрані безперервно змінювався калейдоскоп слайдів з видами Білого дому та прилеглих ділянок. Цю заставку створила для сенатора Одна з його ревних прихильниць, що вирізнялася аж надто розвинутою уявою та творчим мисленням. Під зображеннями

плавали гасла «Президент Сполучених Штатів Седжвік Секстон», «Наш президент — Седжвік Секстон!» і так далі.

Габріель смикнула мишкою, і на екрані з'явилося вікно захищеного входу. ВВЕДІТЬ ПАРОЛЬ:

Так вона й знала! Але це не проблема. Минулого тижня вона якось увійшла до офісу, коли сенатор сидів за комп'ютером, вводячи пароль швидким натисканням кількох клавіш/

— Це що, пароль? — спитала вона.

Секстон відірвав погляд від екрана.

— Що?

— А я думала, ви приділяєте безпеці більше уваги, — пожартувала Габріель. — Невже ваш пароль складається лише з трьох знаків? Мені здавалося; що комп'ютерні спеці радили нам вводити принаймні шість.

— Ці спеці — зелені хлоп'ята. Нехай спробують запам'ятати шість випадкових літер, коли їм буде вже за сорок. До того ж двері оснащені сигналізацією. Сюди ніхто не зможе проникнути. '

Габріель, посміхаючись, підійшла до нього.

— А що, як хтось прослизне сюди, коли ви будете в туалеті?

— І почне похапцем перебирати можливі комбінації? — скептично посміхнувся сенатор. — Зазвичай я подовгу засиджуюся в клозеті, але не настільки.

— Б'юся об заклад на обід у «Девіді», що я вгадаю ваш пароль за десять секунд.

Секстон поглянув на неї з веселим здивуванням.

— Обід у «Девіді» сильно вдарить по твоїй кишені, Габріель.

— Ви злякалися? ,

І сенатор прийняв виклик, хоча з виразу його обличчя було видно, що йому вже наперед шкода свою асистентку.

— Кажеш, за десять секунд? — Він скасував свій пароль і кивнув Габріель, щоб та сіла і спробувала. — Ти ж знаєш, що в «Девіді» я замовляю лише сальтимбоку. А вона недешева.

Габріель знизала плечима, вмошуючись за стіл:

— Все одно вам платити.

ВВЕДІТЬ ПАРОЛЬ:

— Десять секунд, — нагадав Секстон.

Габріель не витримала й розсміялася. їй знадобилося лише дві. Навіть з дверей офісу було видно, що сенатор швидко клацнув по клавіатурі тричі своїм вказівним пальцем. Вочевидь, по тій самій клавіші. Необачно. Вона також встигла помітити, де саме на клавіатурі Секстон натиснув клавішу, і це значно обмежило вибір. Знайти потрібну було неважко: Габріель завжди подобалося бук-восполучення ССС— Сенатор Седжвік Секстон.

Треба завжди зважати на величезне его політиків.

Вона набрала ССС — і екранна заставка зникла.

У сенатора аж щелепа відвисла. '

Це було на тому тижні. І тепер, коли Габріель сиділа за комп'ютером, вона не сумнівалася, що сенатор не мав ані часу, ані бажання поміняти свій пароль. А навіщо? Він же мені начебто довіряє.

І вона набрала ССС.

ПАРОЛЬ ХИБНИЙ — ДОСТУП ЗАБОРОНЕНО

Габріель шоковано витріщилася на екран.

Вочевидь, вона переоцінила довіру сенатора до себе.

110

Атака почалася без попередження. У південно-західній частині неба низько над водою з'явився зловісний силует штурмового гелікоптера. Наче гігантська оса, він накинувся на «Гою». Рейчел ані миті не сумнівалася, що це таке і чому воно тут.

У темряві ночі пролунала черга — то з носа вертушки вирвалася злива куль і вгризлася в палубу «Гої», прокресливши лінію на кормі. Рейчел пірнула під укриття, але надто пізно — руку пронизав пекучий біль: куля чиркнула їй, не зачепивши кістку. Рейчел сильно ударилася об палубу, покотилася й опинилася за прозорою бульбашкою носової частини батискафа «Тритон»/

Над судном, оглушливо гуркочучи лопатями, промайнув вертоліт. Шум поволі вщух і перетворився на зловісне шипіння — машина пронеслася над поверхнею океану і, заклавши віраж, почала робити розворот на другий наліт.

Рейчел, трясучись від страху на палубі, затиснула руку й обернулася до Коркі та Толланда. Сховавшись від куль за господарською надбудовою, вони тепер спиналися, похитуючись і з жахом вдивляючись у небо. Рейчел насилу стала навколішки. Здавалося, що раптом увесь світ почав рухатися в уповільненому темпі, як у кіно.

Скоцюрбившись за носовою частиною батискафа, Рейчел з жахом поглянула на єдиний засіб порятунку—гелікоптер берегової охорони. Ксавія вже сіла в кабінку, несамовито махаючи іншим теж сідати в машину. Рейчел побачила також, як пілот кинувся до кабіни і почав шалено смикати важелі. Лопаті почали обертатися. .. Але якось повільно-повільно...

Надто повільно.

Швидше!

Рейчел відчула, що вже звелася на ноги, приготувалася бігти, на мить завагавшись — чи встигне перебігти через палубу, поки ворожий гелікоптер не зробить другий захід на ціль. Вона почула, як ззаду Коркі та Толланд теж кинулися за нею до вертольота. Нумо, мерщій!

Але тут вона побачила дещо.

За сотню ярдів від них з порожнечі неба з'явився тонкий, як олівець, скісний промінь яскраво-червоного світла і знищив по палубі «Гої». А

потім, знайшовши собі мішень, зупинився на борту вертольота берегової охорони.

Ця картина промайнула в її свідомості буквально за якусь мить. І в ту страшну мить Рейчел здалося, наче всі рухи на палубі розпалися на окремі блоки. Он Толланд і Коркі. Вони чимдуж біжать до неї. Он Ксавія — вона несамовито махає їм рукою. І чіткий лазерний промінь, що ножем розпанахує нічну темряву.

Надто пізно.

Рейчел крутнулася, обернувшись до Толланда й Коркі, які щосили бігли до вертольота. Розпростерши руки, вона кинулася їм назустріч, щоб не пустити їх до гелікоптера. Коли вона зіштовхнулася з ними, їй здалося, що на неї налетіла електричка, — вони впали на палубу безладним плетивом рук та ніг.

На відстані зблиснув сліпучий білий вогонь. З жахом дивилася Рейчел, як струмисько вихлопних газів пішов слід у слід за лазерним променем — просто до вертольота берегової охорони.

Коли ракета «хелфаер» влучила у вертоліт, той розлетівся на шматки, наче дитяча іграшка. Над палубою пронеслася гаряча вибухова хвиля, і дощем посипалися палаючі уламки. Охоплений полум'ям скелет вертольота впав назад на хвіст, гойднувся — і гепнувся в море, вибухнувши хмарою пари. Рейчел заплющила очі, у неї перехопило подих. Вона чула, як закричав Толланд, як сичали і булькотіли уламки гелікоптера, занурюючись у воду, де їх швидко підхопила сильна течія і понесла геть від судна. А потім відчула, як сильні чоловічі руки намагаються підняти її. Але вона не могла.

Загинули пілот і Ксавія.

Тепер настала їх черга. *

111

Негода на льодовиковому шельфі Мілна вгамувалася, і в житло-сфері стало тихо. Але навіть за таких умов директор НАСА Лоу-ренс Екстром і не думав спати. Він провів наодинці кілька годин, ходячи туди-сюди, зазираючи в наповнену водою шахту і погладжуючи борозенки на гігантському обвугленому валуні. Нарешті він зважився.

І; зараз він сидів за відеофоном у пункті зв'язку, вдивляючись у стомлені очі президента Сполучених Штатів; Зак Герні був у халаті і вигляд мав не дуже радісний. Екстром знав: після того, що він скаже президентові, настрої голови держави не покращяться.

Коли Екстром закінчив свою розповідь, у президента було якесь розгублене обличчя — наче він і досі не прокинувся і погано розумів, про що йдеться.

— Стривайте, — мовив Герні. — Мабуть, зв'язок поганий. Ви тільки-но сказали мені, що НАСА перехопила термінову радіопередачу з координатами метеорита, а потім підлаштувала все так, наче його виявив супутник-сканер?

Екстром, сидючи сам-один у темному залізному контейнері, страшенно хотів, щоб усе це виявилось жакливим кошмаром, від якого він ось-ось має прокинутися.

Вочевидь, його мовчання не дуже влаштовувало президента.

— Заради Бога, Ларрі, скажіть, що все це неправда!

У роті в Екстрома пересохло.

— Метеорит і справді знайшли, пане президент. І це єдина правда в усій цій історії.

— Я ж сказав підтвердити мені, що все це неправда!

Тиша у вухах Екстрома перетворилася на глухий гуркіт. «Потрібно було йому сказати, — дорікнув собі керівник НАСА. — Треба пережити найгірше, а потім стане краще».

— Пане президент, невдача із супутником-сканером нищила ваш рейтинг. Коли ми перехопили повідомлення про метеорит у товщі криги, то сприйняли це як шанс відновити позиції в боротьбі за президентське крісло. Герні отетерів.

— Відновити за рахунок підтасовки, приписування відкриття насівському супутнику?

— Супутник швидко мали полагодити, але не до виборів. Ваш рейтинг падав, Секстон несамовито нападав на НАСА, тому...

— Ви просто з глузду з'їхали! Ви мені збрехали, Ларрі!

— Надто вже спокусливою здавалася перспектива. Шкода було втрачати таку можливість. І я вирішив нею скористатися. Ми перехопили повідомлення від одного канадця, який пізніше загинув під час снігової бурі. Більше ніхто не знав, що той метеорит. Саме над цим районом проходив супутник-сканер. НАСА була потрібна перемога. Ми мали координати.

— Навіщо ви мені розповідаєте це тепер?

— Ви маєте знати.

— Ви знаєте, що зробить Секстон з цією інформацією, якщо дізнається? Екстром про це навіть подумати боявся.

— Скаже всьому світові, що НАСА та Білий' дім збрехали американському народу! І знаєте що? Він матиме рацію!

— Це не ви збрехали, сер, а я. І я подам у відставку, якщо...

— Ларрі, ви не розумієте, про що йдеться. Я намагався побудувати своє президентство на правді й шляхетності. Чорт вас забирай! Сьогоднішня ніч минула чудово і чесно. Шляхетно. А тепер виявляється, що я збрехав усьому світові?! —

— Це не брехня, а невеличка неправда.

— Немає такої речі у світі, як «невеличка неправда», Ларрі, — кинув, президент, закипаючи від обурення.

Екstromу здалося, що й без того малесенька кімната стала ще меншою і почала тиснути на нього. Він мав сказати президентові ще дуже багато, але решта могло почекати до ранку.

— Вибачте, що я вас розбудив, сер. Мені просто здалося, що ви маєте знати.

А на іншому кінці міста Седжвік Секстон іще раз приклався до пляшки з коньяком і закрокував кімнатою. Його роздратування зростало.

Де ж, у біса, та Габріель?

112

А Габріель Еш сиділа в темряві за столом сенатора, похмуро утупившись у комп'ютер.

ПАРОЛЬ ХИБНИЙ — ДОСТУП ЗАБОРОНЕНО

Вона спробувала ще кілька імовірних комбінацій, але жодна не спрацювала. Понишпоривши в офісі у пошуках відімкнених шухляд і можливих зачіпок, Габріель здалася. Вона вже хотіла повернутися, та раптом завважила щось дивне, якесь мерехтіння на настільному календареві Секстона. Хтось підкреслив день президентських виборів червоним, білим та блакитним світним фломастером. Звісно, що не сенатор. Габріель підсунула календар ближче до себе. На даті виборів виднівся вигадливий напис ПРЕСШ! Вочевидь, сповнена надмірного ентузіазму секретарка сенатора забажала вселити в нього додатковий оптимізм і впевненість у своїх силах. Аби Секстон мав про цю дату лише позитивні думки; Скорочення ПРЕСШ було кодовою назвою, якою користувалися американські секретні служби для

позначення першої посади у державі: ПРЕзидент Сполучених Штатів. Якщо все піде добре, в день виборів Секстон стане новим ПРЕСШ. Збираючись іти, Габріель повернула календар на місце і підвелася. Раптом вона зупинилася і кинула погляд на екран комп'ютера.

'А потім перевела його на календар.

ПРЕСШ.

І відчула новий приплив надії. Щось у цьому скороченні вразило її. Це був бездоганний пароль: простий і позитивний.

Бона швидко набрала це скорочення.

І, затамувавши подих, утїлася поглядом у монітор. Комп'ютер тоненько писнув і знову видав:

ПАРОЛЬ ХИБНИЙ – ДОСТУП ЗАБОРОНЕНО.

Габріель похнюпилася. Підвівшись, вона рушила до вбиральні, щоб повернутися тим самим шляхом, що й прийшла. Коли вона вл(е) була посередині кімнати, задзвонив її стільниковий телефон, Вона й так була «заведена» і тому аж підскочила від несподіванки. Зупинившись, вона витягла телефон і зиркнула на дорогий напільний годинник роботи майстра Вільяма Жур-дена. Майже четверта ранку. Габріель знала, що о такій ранній годині може дзвонити лише Секстон. Мабуть, непокоївся, куди це вона поділася. Відповісти чи нехай і далі дзеленчить? Якщо вона відповість, доведеться брехати. Але якщо не відповість, у Секстона з'являться підозри.

І вона натиснула на кнопку.

– Алло?

– Габріель! – нетерпляче гукнув Секстон. – Чому ти затрималася?

– Через Меморіал Рузвельта. Таксі потрапило в дорожній затор, а тепер ми...

– Щось не чути, що ти в таксі.

– Так, я не в таксі, – відповіла Габріель, червоніючи. – Я вирішила заїхати до свого офісу і взяти деякі документи, які можуть мати стосунок до супутника-сканера. І ніяк не можу їх знайти.

– Слухай-но, ворущися. Я хочу призначити на ранок прес-конференцію, і нам треба обговорити деталі.

– Незабаром буду, – відповіла Габріель.

На лінії на мить запала тиша. '

– А ти у своєму офісі? – Голос сенатора прозвучав якось знічено.

– Так. Іще десять хвилин – і я поїду до вас.

Іще одна пауза.

– Гарзд. Побачимося.

Габріель натиснула на кнопку, надто занурена у свої думки, щоб почути, як антикварний годинник виробництва майстра Вільяма Журдена, що стояв за кілька футів од неї, пробив четверту годину ранку своїм характерним потрійним передзвоном.

113

Майкл Толланд здогадався, що Рейчел поранена, тільки коли затягнув її в укриття за батискафом «Тритон». З виразу її обличчя він зрозумів, що болю вона не відчуває. Так-сяк всадовивши Рейчел, Толланд крутнувся подивитися, де ж Коркі. З переляканими очима астрофізик плентався до них через палубу.

«Треба знайти надійне укриття», – подумав Толланд, іще не повністю усвідомивши увесь жах того, що трапилося. Інстинктивно він обнишпорив поглядом палубу. Сходи, що вели на капітанський місток, було видно зусібіч, а сам місток був з прозорого скла – прекрасна мішень для

нападників згори. Іти туди дорівнювало самогубству, а це означало, що у них залишався тільки один напрямок для втечі.

На якусь мить океанограф зупинив погляд на батискафі – може, у ньому вдасться врятуватися від куль у воді?

Та ні, це абсурд. «Тритон» був розрахований на одну людину, а щоб опустити його» лебідкою тридцять футів завдовжки крізь люк у воду, знадобиться аж десять хвилин. До того ж без як слід заряджених батарей та компресорів батискаф нерухомо бовтати-метьсяуводі.

– Вони повертаються! – верескнув Коркі, показуючи в небо.

Толланд навіть де обернувся. Він швидко показав рукою на сусідню прибудову, де алюмінієві сходні вели на нижні палуби. Коркі не треба було заохочувати. Увібравши голову в плечі, він кинувся до отвору і зник під палубою. Толланд міцно вхопив Рейчел за талію і кинувся слідом за астрофізиком. І якраз вчасно: щойно вони зникли під палубою, над судном знову загуркотів гелікоптер, поливаючи його кулями. Толланд допоміг Рейчел збігти решітчастими сходами на підвісну платформу вниз. Коли вони спустилися, він відчув, як усе тіло Рейчел раптом заціпеніло. Толланд крутнувся на п'ятах, злякавшись, чи не влучила в неї рикошетом куля. Та, побачивши її обличчя, Толланд збагнув, що то не куля. Простеживши за її скам'янілим поглядом, він одразу все зрозумів.

Рейчел непорушно стояла на місці: ноги відмовлялися їй слухатися, а погляд зупинився на химерному світі, що відкрився перед нею.

Через особливості своєї конструкції «Гоя» мала не корпус, а радше опори і скидалася на гігантський катамаран. Утікачі зараз стояли на решітчастому вузькому місточку, що висів над зячою розщелиною, а під ними, на відстані тридцяти футів, шалено вирувало море. У цьому місці стояв оглушливий шум, посилюваний відлунням від внутрішніх стінок верхньої частини судна. Страх Рейчел збільшувала ще й та обставина, що увімкнені внутрішні ліхтарі кидали зеленкуватий відблиск на воду під її ногами. А у воді виднілися кілька темних примарних силуетів. То були гігантські акули-молоти; вони трималися проти течії, звиваючи свої гнучкі, немов гумові, тіла.

Раптом у її вухах залунав голос Толланда:

– Рейчел, усе нормально. Дивися лише поперед себе. Я позаду, одразу ж за тобою.

Він обережно простяг ззаду руки і почав потихеньку розгинати її пальці, що вчепилися в поруччя. Саме тоді Рейчел і побачила, як червона краплинка скотилася з її руки й упала у воду крізь решітчасту поверхню. Вона провела крапельку крові поглядом. Рейчел не помітила, як краплина торкнулася води, зате побачила, як на це жваво відреагували акули-молоти. Вони стрет пенулися в унісон, вдарили потужними хвостами – і закрутилися, розпочавши між собою бійки, мов собаки, ляскаючи зубами і розрізаючи плавцями воду.

Збільшені чуттєві долі головного мозку...

. Вони відчувають кров за милю...

– Дивися просто перед собою, – повторив Толланд рішуче і заспокійливо.

^

Тепер Рейчел відчула, як він узявся руками за її стегна, потихеньку підштовхуючи вперед. Викинувши зі свідомості провалля під ногами, Рейчел пішла по решітчастому містку. Вгорі знову почулося гуркотіння лопатей гелікоптера. Коркі вже встиг далеко відійти від них по місточку; охоплений панікою, він погойдувався, немов п'яний.

– Йди до найдалшої опори, Коркі! Не бійся, йди!

Тепер Рейчел побачила, куди вони прямували. Попереду виднілося кілька крутих сходів. А на рівні води на всю довжину судна тягнулася схожа на поличку палуба. З цієї палуби стирчали кілька невеличких плавучих пірсів, що робило її схожою на мініатюрний яхтовий причал під судном. Велика табличка повідомляла:

ЗОНА ПІРНАННЯ Плавці можуть виринути на поверхню знезацька Човни мають проходити обережно

Рейчел дуже хотілося сподіватися, що Майкл не змушуватиме їх пірнати у воду. Її страх посилювався, коли Майкл зупинився перед складськими блоками із сітчастого дроту, що витягнулися вздовж нижньої палуби. Він розчинив двері, і Рейчел побачила там плавальні костюми, трубки, ласты, рятувальні жилети і підводні рушніці. Не встигла вона заперечити, як він простягнув руку і схопив ракетницю.

— Ходімо.

І вони знову пішли.

А попередю Коркі вже встиг наполовину спуститися крутими сходами.

— Я бачу його! — скрикнув він майже радісно, долаючи шум вирухої води.

«Що він там побачив?» — подумала Рейчел, дивлячись, як Коркі побіг по вузькому місточку. Бо вона тільки й бачила, що акул та океанські хвилі, які хлюпали небезпечно близько біля її ніг. Толланд легенько підштовхнув її вперед, і вона нарешті побачила, чого так зрадів Коркі. У дальньому кінці міні-причалу був пришвартований маленький моторний човен.

Коркі кинувся до нього.

Рейчел отетеріло дивилася на астрофізика. Як?! Намагатися перегнати гелікоптер на моторному човні?

— Там є радіо, — пояснив Толланд. — І якщо ми зможемо заплисти достатньо далеко від зони глушіння, створюваної гелікоптером, то... Але Рейчел уже не чула, що він сказав. Бо помітила дещо, від чого її кров заохолола в жилах.

— Надто пізно, — видушила вона з себе надтріснутим голосом, простягнувши тремтячу руку.*— Нам кінець...

Толланд різко обернувся і побачив, що це дійсно так.

У дальньому кінці судна у проміжок між кораблем та водою вдивлявся гелікоптер — немов дракон, що зазирає у печеру. На мить Толландові здалося, що зараз машина рвоне просто до них під палубою судна. Але гелікоптер почав трохи повертати вбік, щоб зайняти зручну для стрільби позицію.

Толланд простежив напрям стволів кулемета. Ні!

Коркі, який скоцюрбився біля моторного човна, відв'язуючи його, підвів голову якраз тієї миті, коли гримнули постріли. Коркі хитнувся і різко смикнувся — схоже, у нього влучила куля. Несамовитим ривком він перескочив через борт і кинувся на дно човна, рятуючись від обстрілу. Кулемет замовк. Толланд побачив, як Коркі заповзає далі. Нижня частина його правої ноги закривавилася. Скрутившись під панеллю керування, Коркі простягнув руку і став, мацати її, аж поки не знайшов ключ. Двигун моторного човна ожив і заревів.

За мить з носа гелікоптера, що завис над палубою, з'явився лазерний промінь і почав намацувати моторний човен, щоб вразити його керованою ракетою.

Толланд зреагував радше інстинктивно, аніж обдумано, і націлив на гелікоптер ту єдину зброю, яку мав.

Океанограф натиснув на гачок, ракетниця в його руці засичала,! просто на гелікоптер гайнула сліпучо-біла, стрічка. Та навіть у цю мить Толланд

побачив, що запізнився. Ракета ось-ось мала вдарити в переднє скло кабіни, а пускова установка під черевом машини вже випустила свій спалах світла. Водночас гелікоптер різко взяв угору, ухиляючись від ракети, що на нього мчала.

— Стережись! — заволав Толланд, смикнувши Рейчел униз на місток.

Ракета збилася з курсу. Мало не зачепивши Коркі, вона пролетіла вздовж «Гої» та вдарилася в основу опори на тридцять футів нижче від того рівня, на якому перебували Толланд і Рейчел.

Звук вибуху був апокаліптичним. Під ними здійснювався вир води та вогню.

Шматочки погнутого металу злетіли в повітря. Скреготнув метал об метал — то судно трохи нахилилося, шукаючи нову точку рівноваги.

Коли розвіявся дим, Толланд побачив, що одну з головних опор «Гої» сильно пошкоджено. Потужні течії шарпали поплавці, загрожуючи відірвати.

Спіральні сходи, що вели донизу, схоже, висіли на волосинці.

— Мерщій! — заволав Толланд, підштовхуючи Рейчел до цих сходів. — Нам треба спуститися вниз!

Але було запізно. Сходи подалися, тріснули, відірвалися від пошкодженої опори і шубовснули у воду.

А над судном Дельта-Один намацав вимикачі та важелі і нарешті впорався з керуванням. На мить засліплений ракетою, що на нього летіла, він інстинктивно рвонув машину вгору, і тому ракета не влучила в ціль. Він вилаявся, завис над носом судна і приготувався знизитися, щоб закінчити роботу.

Знищити всіх пасажирів. Наказ контролера був чіткий і зрозумілий.

— Чорт забирай! Ти диви! — заволав Дельта-Два із заднього сидіння, показуючи у вікно. — Моторний човен!

Дельта-Один крутнувся і побачив зрешечений кулями моторний човен «крестлайнера», що нісся від «Гої» в передранкову темряву.

Керівникові групи належало прийняти рішення.

114

Тримавши штурвал закривавленими руками, Коркі погнав моторний човен геть, і той жваво застрибав по хвилях, гупаючи днищем об воду. Астрофізик дав повний газ, намагаючись вичавити з суденця максимальну швидкість. І тільки зараз він відчув пекучий пронизливий біль. Він поглянув униз і побачив, як з його правої ноги струмує, пульсуючи, кров. І від цієї картини нього відразу ж запаморочилося в голові. Прихилившись до штурвала, він обернувся і поглянув на «Гою», сподіваючись, що гелікоптер кине́ться навздогін. Толланд і Рейчел потрапили в пастку на містку, і Коркі вже не міг до них дістатися, тож мусив прийняти блискавичне рішення.

Розділяй і перемагай.

Коркі знав, що коли він заманить вертушку достатньо далеко від судна, то, можливо, Рейчел і Майку вдасться вийти на радіозв'язок і покликати на допомогу. Але, поглянувши через плече на освітлений корабель, він з сумом побачив, що гелікоптер і досі висить над ним, наче вагаючись.

Ну ж бо, виродку! Наздоганяй мене! •

Та гелікоптер не став його наздоганяти. Натомість він заклав віраж навколо корми судна, вирівнявся — і сів на палубу. Ні! Охоплений жахом, Коркі спостерігав, раптом збагнувши, що залишив Рейчел і Толланда на вірну смерть.

Зрозумівши, що тепер він має вийти на радіозв'язок, Коркі понишпорив по панелі і, знайшовши радіо, клацнув умикачем. Але нічого не сталося. Ані тобі світла, ані шуму. Він повернув регулятор гучності на всю. Все одно — нічого. Ну, вмикайся! Оживай! Відпустивши штурвал, він нахилився і

поглянув униз. Від цього руху пекучий біль пронизав йому ногу. Коркі зосередив погляд на радіо — і очам своїм не повірив. Панель була зрешечена кулями, а шкала радіоприймача розтрощена. Донизу звисали обірвані дроти. Коркі ошелешено витріщився на безрадісну картину. Щастить як потопельнику.

Коркі випростався, хоча ноги відмовлялися його слухати. «Що може бути гірше?» — подумав астрофізик. І коли поглянув на судно, то отримав відповідь на своє запитання. На палубу «Гої» зіскочили двоє озброєних військовиків. Потім вертушка піднялася знову, розвернулася і на повній швидкості рвонула в його напрямку.

Коркі похнюпився. Розділяй і перемагай. Вочевидь, цієї ночі не лише у нього виникла така думка. —

Коли Дельта-Три пройшов палубою і наблизився до решітчастих сходів, що вели донизу, він почув, як десь під ним скрикнула жінка. Він повернувся і кивнув Дельта-Два — мовляв, схожу і подивлюся. Його напарник кивнув, залишившись в укритті на верхній палубі. Ці двоє могли підтримувати зв'язок через кодований переговорний пристрій: глушільна система «кайови» була сконструйована таким винахідливим чином, що для цього кодованого передавача було залишено спеціальну частоту. —

Стискаючи в руках тупноосий короткоствольний автомат, Дельта-Три рушив тихцем до сходів, що вели на нижню палубу. Обережно, як і личить натренованому вбивці, він дюйм за дюймом просувався вперед, тримаючи наготові автомат.

Похилі сходи обмежували видимість, і Дельта-Три нахилився, щоб краще придивитися. Тепер крик чувся чіткіше і гучніше. На мить зупинившись, він рушив далі. Спустившись наполовину, він зміг побачити перевернутий вибухом лабіринт містків і переходів, прикріплених до нижньої частини судна. Крик став іще сильнішим.

І нарешті він побачив її. Стоячи-посередині поперечного містка, Рейчел Секстон вдивлялася вниз, у воду і розпачливо гукала Майкла Толланда. Схоже, Толланд упав униз у результаті вибуху?

Якщо це так, то завдання Дельта-Три значно полегшувалося. Йому залишалося тільки зробити ще кілька кроків униз, щоб вистрелити-майже впритул. Це було все одно, що стріляти рибу в акваріумі. Щоправда, на мить він завагався: Рейчел Секстон стояла біля розкритої підсобки для устаткування і могла бути озброєною — чи то підводною рушницею, чи то рушницею проти акул. Утім, ні перше, ні друге не могло змагатися з його автоматом. Пересвідчившись, що ситуація повністю під контролем, Дельта-Три підняв автомат і зробив іще один крок. Тепер Рейчел Секстон було прекрасно видно. Він націлив на неї автомат.

Іще один крок.

Унизу, під сходами, почулася якась метушня. Дельта-Три більше здивувався, аніж злякався, коли поглянув униз і побачив, як Майкл Толланд штрикнув якоюсь алюмінієвою палицею, йому в ноги. Хоча це і заскочило зненацька Дельта-Три, він мало не розсміявся з цієї недолугої спроби завдати йому шкоди.

І цієї миті він відчув, як кінчик палиці торкнувся його п'ятки.

Пролунав вибух — і хвиля нестерпного пекучого болю про-, стрелила все його тіло: у праву ногу щось ударило, і її стрімко підкинуло вгору. Втративши рівновагу, Дельта-Три хитнувся і покотився сходами вниз. Його автомат заторохтів по металевій решітці і упав на місток. Охоплений болем та люттю, Дельта-Три скрутився, щоб вхопитися за праву ступню, — але її у нього більше не було.

Толланд стрімко виріс біля свого ворога, тримаючи в руках, палицю, кінець якої і досі димів: то був п'ятифутовий вогнепальний пристрій для боротьби з акулами. Алюмінієва палиця на кінці була оснащена дробовиком дванадцятого калібру, який спрацьовував від контакту з ціллю. Він призначався для самозахисту в разі нападу акул. Толланд зарядив закіптюже-ний дробовик новим патроном і притиснув його до кадика нападника-невдахи. Той лежав на спині немов паралізований, витріщившись на Толланда очима, сповненими подиву і шаленої люті. Підбігла Рейчел. Вона хотіла підхопити автомат нападника, але той уже перелетів через край і впав у воду. Переговорний пристрій на ремені спецназівця затріскотів, і з нього почувся голос, схожий на голос робота:

— Дельта-Три? Що сталося? Я чув постріл.

Та чоловік навіть не поворухнувся, щоб відповісти.

У пристрої знову затріскотіло, і майже одразу почувся інший голос. Він теж був роботоподібним, але відрізнявся тим, що звучав на тлі шуму вертолітного двигуна та лопатей.

— Говорить Дельта-Один, — сказав пілот. — Переслідую човен. Дельта-Три, прийом. Як справи? Спустилися на нижню палубу? Підтримка потрібна? Толланд міцніше притиснув дуло дробовика до горла нападника. 4

— Скажи пілоту, щоб він летів геть від того човна. Якщо він уб'є мого друга — ти помреш.

Скривившись од болю, військовик підніс до рота пристрій. Дивлячись на Толланда, він натиснув кнопку і сказав:

— Дельта-Три на зв'язку. У мене все нормально. Знищ той човен.

Габріель Еш повернулася до туалету в офісі Секстона і приготувалася лізти назад. Дзвінок від сенатора залишив у неї почуття тривоги. Шеф явно завагався, коли вона сказала, що перебуває у своєму офісі, — наче він якимось чином дізнався, що вона йому бреше. Та хоч би там як, вона не змогла проникнути в комп'ютер Секстона і тепер не знала, що робити далі. Секстон на мене чекає.,

Коли вона стала на раковину готуючись підтягнутися, то почула, як щось зі стуком упало на кахляну підлогу. Зиркнувши вниз, Габріель із роздратуванням помітила, що збила запонки сенатора, які він, вочевидь, залишив на краю раковини.

Треба все залишити як було.

Зіскочивши вниз, Габріель підняла запонки і поклала їх на раковину. Знову стаючи на раковину, вона ще раз поглянула на запонки. Іншим разом вона б проігнорувала їх, але сьогодні монограма на запонках привернула її увагу.

— 116

Коркі Марлінсон більше не тримав кермо моторного човна. Він знав, що той нестиметься в нічну далечінь по прямій лінії — буде він триматися за кермо чи ні. Шлях найменшого опору.

Коркі сидів у кормі моторки, що жваво стрибала хвилями, і намагався оцінити, наскільки сильно пошкоджена нога. Куля увійшла у передню частину литки, ледь не зачепивши кістку. Вихідного отвору з протилежного боку не було, і тому астрофізик вирішив, що куля, напевне, застрягла десь у нозі. Понишпоривши довкола ^в пошуках чого-небудь, щоб зупинити кровотечу, він не знайшов нічого підходящого — якісь ласти, дихальна трубка та два рятівні жилети. Аптечки першої допомоги ніде не було. Коркі похапцем розкрив маленьку шухлядку і знайшов якісь інструменти, ганчірки, ізоляційну стрічку та інші матеріали для дрібного ремонту. Поглянувши на скривавлену ногу, він подумав, чи довго йому плисти, щоб опинитися поза межами території, де скупчилися акули.

Чорт, ще дуже довго.

Дельта-Один вів гелікоптер низько над океаном, намагаючись видивитися у темряві човен. Припустивши, що суденце, скоріш за все, чкурнуло на всіх парах до берега, намагаючись відірватися якомога далі від «Гої», Дельта-Один тримав «кайову» на цій здогадній траєкторії.

Я б мав уже його обігнати за цей час.

Зазвичай судно можна було легко вистежити за допомогою радара, але зараз, коли, система глушення поширювала радіоперешкоди на кілька миль поперед вертольота, користуватися власним радаром було неможливо. Вимкнути ж систему глушення він не міг, поки не отримає з «Гої» повідомлення, що там усі мертві. Сьогодні жоден виклик не мусить вийти з цього судна.

Секрет цього метеорита помре. Тут і зараз.

. Та Дельта-Один мав у розпорядженні й інший засіб знаходження моторного човна. Навіть за умови наявності в цій ділянці океану теплих течій човен запросто можна було знайти за допомогою тепловізорного приладу. І він увімкнув його. Океан навколо нього був теплий, проте температура вихлопних газів потужного двигуна моторки була на кілька сотень градусів вищою.

Уся нога Коркі Марлінсона зааніміла – і ступня, і литка, і стегно. Не придумавши кращого способу, він приклав до рани ганчірку і примотав її кількома шарами клейкої ізоляційної стрічки. З її допомогою він змайстрував для ноги щось на кшталт гіпсу – тугу блискучу оболонку. Кровотеча припинилася, але і руки, і одяг були у крові.

Сидячи на дні човна, Коркі не припиняв дивуватися – чому гелікоптер і досі його не знайшов. Він вдивлявся в обрій позаду, намагаючись побачити вже ледь помітну «Гою» та гелікоптер, що стрімко наближався. Дивно, але ні того ні іншого не було видно. Не міг же він заплисти так далеко?

У Коркі раптом з'явилася надія, що він зможе ртекти. Можливо, переслідувач загубив його у темряві. А можливо, Коркі навіть до берега встигне дістатися!

І саме тоді він помітив, що піниста хвиля, яку залишав по собі човен, не була прямою. Вона вигиналася плавною кривою лінією. Отже, він мч«ав не по прямій, а по дузі. Коркі сробував по: довжити дуту на океанський простір. І враз усе зрозумів.

«Гоя» залишилася ліворуч, на відстані менш ніж півмилі. Коркі охопив жах: він надто пізно усвідомив свою помилку. Без керма моторний човен безперервно вирівнювався вздовж найпотужнішої течії – коловороту води, утворюваного мегаплю-мом. От зараза! Та я ж рухаюся по замкненому колу! Він повернувся туди, звідки втік.

. Знаючи, що він і досі перебуває в межах насиченого акулами мегаплюму, Коркі пригадав слова Толланда про здатність цих морських тварюк відчувати кров на відстані милі. Навіть якщо крові лише краплина. І він розпачливо поглянув на свої заляпані кров'ю руки та скривавлену ногу в липкій стрічці.

Невдовзі тут буде гелікоптер.

Зірвавши з себе просякнутий кров'ю одяг, голий Коркі рушив до корми.

Знаючи, що акулам не наздогнати човен, він обмився якомога краще у потужній відбійній хвилі, що утворювалася позаду.

Вони відчують навіть одну-єдину краплину крові...

Коркі випростався, усвідомлюючи, що залишається єдиний вихід. Він знав, що тварини мітять територію власною сечею, бо вона видає найсильніший запах з усіх тілесних рідин.

«Може, навіть сильніший за кров», – з надією подумав Коркі. Шкодуючи, що він випив замало рідини, Коркі поставив поранену ногу на борт і спробував

помочитися на ізоляційну стрічку. Ну, давай! Він терпляче чекав. Як же тут сходиш до вітру, коли за тобою женеться гелікоптер?! Нарешті йому це вдалося. Коркі помочився на всю ногу, а залишком сечі промочив ганчірку і витер нею все тіло. Як приємно, чорт забирай! Раптом з темного неба скісний червоний цромінь лазера пронизав темряву, немов велетенський ніж гільйотини. На малій висоті швидко з'явився гелікоптер, пілот якого, вочевидь, був збитий з пантелику замкнутою траєкторією руху моторного човна, що повернувся знову до «Гої». Швидко натягнувши рятувний жилет, Коркі рушив на корму моторки. А на її днищі, за якихось п'ять футів від-того місця, де стояв Коркі, з'явилася яскраво-червона цятка.

Час.

Толланд на борту «Гої» не бачив, як його моторний човен вибухнув полум'ям і понісся, обертаючись у повітрі, немов феєрверк, охоплений вогнем і димом.

Але він почув вибух.

117

Зазвичай о такій годині в Західному крилі Білого дому було тихо, але поява там президента в халаті та капцях швидко підняла радників з імпровізованих ліжок і повиятувала черговий персонал з кімнат відпочинку.

— Я не можу знайти її, пане президент, — повідомив молодий помічник, поспішаючи за главою держави до Овального кабінету. — Я скрізь її шукав, але міс Тенч не відповідає на дзвінки.

Президент здивовано поглянув на нього.

— А ви дивилися в...

— Вона залишила будинок, сер, — заявив іще один помічник, кваплячись до них. — Позначку в журналі зроблено приблизно годину тому. Ваша радниця, найпевніше, поїхала до управління військово-космічної розвідки. Одна з телефоністок каже, що міс Тенч сьогодні увечері мала розмову з Вільямом Пікерінгом.

— З Пікерінгом?! — ошелешено перепитав президент. Та вони терпіти не можуть одне одного! — А ви йому телефонували?

— Він також не відповідає, сер. Комутатор управління військово-космічної розвідки не може вийти з ним на зв'язок. Кажуть, що телефон Пікерінга навіть не дзвонить. Він наче зник.

Герні кілька секунд простояв непорушно, мовчки дивлячись на своїх помічників. А потім пішов до бару і налив собі бурбону. Коли він підніс шкалик до губ, у кімнату вбіг агент спецслужби.

— Пане президенті Я не хотів вас будити, але ви мусите знати про те, що сьогодні вночі на Меморіалі Рузвельта вибухнула бомба, закладена в автомобіль.

— Що?! — Герні ледь не випустив шкалик. — Коли?

— Годину тому. ІФБР щойно ідентифікувало жертву... — додав спецагент з похмурим виразом обличчя.

118

Нога Дельти-Три нестерпно боліла. Його свідомість тьмарилася. Це що, смерть? Він спробував поворухнутися, але відчув, що не може, наче його паралізувало, до того ж він ледь міг дихати. Перед собою він бачив лише нечіткі силуети. Коліщата його пам'яті покотилися назад, і він пригадав вибух на катері, несамовиту лють в очах Толланда, коли той стояв над ним, притиснувши палицю з дробовиком йому до горла. ,
Скоріш за всеу він мене таки вбив...

Однак пронизливий нестерпний біль у правій нозі свідчив, що він все ж таки живий, хоча й поранений. І тут Дельта-Три нарешті пригадав, як усе було. Зачувши, як вибухнув моторний човен, Толланд несамовито й люто закричав, збагнувши, що втратив друга. А потім повернувся до супротивника і замахнувся падицею, наче наміряючись пробити йому горло. Але раптом завагався, немов думка про власну загибель стримала його. Розлючений Толланд різко відкинув убік палицю і щосили заїхав черевиком по ушкодженій нозі Дельти-Три.

Останнє, що Дельта-Три запам'ятав, — це те, що від страшного болю він почав блювати, а потім занурився в чорне безпам'ятство. А тепер поволі повертався до тями, не знаючи, скільки він пролежав непритомний. Військовик відчув, що його руки зв'язані за спиною дуже міцно, такий вузол міг зробити лише моряк. Його ноги теж були зв'язані, а потім загнуті назад і прив'язані до кистей рук. У результаті він був повністю знерухомлений і лежав непорушно, вигнувшись дутою. В його роті стирчав кляп.

Дельта-Три ніяк не міг второпати, що відбувається. Раптом він відчув легенький вітерець і побачив яскраві вогні. І збагнув, що перебуває на основній палубі «Гої». Він вигнувся, дивлячись, чи не йде хтось йому на допомогу, — і погляд уперся у страшну картину: власне віддзеркалення, перекивлене й опукле, у плек-сигласовій бульбашці глибоководного батискафа. Батискаф висів просто перед ним, і Дельта-Три здогадався, що лежить на палубі на величезній ляді. Але це налякало його набагато менше, аніж запитання, яке напрошувалося саме собою.

Якщо я тут, на палубі... то де ж тоді Дельта-Два?

А Дельта-Два відчував занепокоєння.

Попри те що його напарник заявив по радіо, що з ним усе гаразд, той єдиний постріл не був схожий на постріл з автомата. Вочевидь, Толланд і Рейчел Секстон з чогось вистрелили. Дельта-Два обережно підійшов до сходів, де зник його напарник, і побачив на них кров.

З автоматом навперейми він спустився і пішов по кривавому сліду, що тягнувся по місточку аж до носа корабля. І цей слід привів його до інших сходів і вивів назад, на головну палубу. На ній нікого не було. Зі зростаючою тривогою Дельта-Два пройшов по довгому сліду розмазаної крові вздовж борту назад, до кормової частини судна, де проминув отвір, у який щойно спускався.

Що за чортівня тут коїться? Здавалося, кривавий слід рухався по гігантському колу.

Виставивши попереду автомат, він обережно проминув вхід до тієї частини судна, де розташовувалася лабораторія. Слід ішов далі — на корму. Різко відхилившись убік, Дельта-Два визирнув з-за рогу, стежачи за кривавим слідом.

І раптом усе побачив.

Господи милосердний!

Неподалік від нього лежав Дельта-Три — зв'язаний і з кляпом у роті. Його безцеремонно запхали під носову частину батискафа. Навіть на відстані Дельта-Два побачив, що його напарнику бракує добрячої частини правої ноги:

Побоюючись потрапити в засідку, Дельта-Два виставив автомат і рушив уперед. Дельта-Три раптом почав звиватися, намагаючись щось сказати. Іронія полягала в тому, що той спосіб, у який він був зв'язаний, — руки та ноги за спиною — зберігав йому життя, бо кровотеча з зігнутої в коліні ноги уповільнилася.

Коли Дельта-Два наближався до батискафа, то мав рідкісну в таких випадках розкіш бачити, що робиться у нього за спиною: майже вся палуба судна відбивалася в заокругленому склі куполоподібного підводного апарата. Нарешті Дельта-Два підійшов до свого змученого партнера. І надто пізно побачив у нього в очах попередження.

Сріблястий спалах вирвався наче нізвідки.

Один з трьох механічних маніпуляторів «Тритона» різко рвонув уперед і зі страшною силою затиснув у своїх чіпких пазурах ліву ногу спецназівця.

Дельта-Два спробував вирватися, але пазурі впилися в ногу ще глибше. Він дико заверещав од болю, відчувши, як зламалася кістка, і стрельнув поглядом на кабіну батискафа. Крізь відображення палуби він побачив за склом чоловіка.

За важелями керування батискафа сидів не хто інший, як Майкл Толланд.

— Ти прогадав, хлопче, — зашипів од болю й люті Дельта-Два, приставив до плеча автомат і прицілився в лівий верхній кут грудей океанографа, які були за три фути від плексигласового скла підводного апарата.

Спецназівець натиснув на гачок — і автомат оглушливо заторохтів.

Шаленіючи від люті через те, що його обдурили, Дельта-Два тиснув і тиснув на гачок, аж поки останні гільзи не впали на палубу судна. Автомат клацнув і замовк. Хапаючи ротом повітря, Дельта-Два випустив автомат і люто вирячився на потрошений купол поперед себе.

— Тобі кінець! — видушив з себе військовик, намагаючись вивільнити ногу з механічного маніпулятора. Він різко сіпнувся, пазурі розрізали шкіру, і на нозі відкрилася глибока рана. — Чорт! — вилаявся спецназівець і простягнув руку до рації, що висіла у нього на ремені. Та не встиг він піднести її до рота, як друга «рука» батискафа сіпнулася вперед і схопила його за праву руку. Рация впала на палубу.

І цієї миті Дельта-Два побачив у вікні перед собою привид чоловіка, який уже мав бути мертвий. Блідий силует нахилився убік і поглянув на нього крізь непошкоджену частину скла. Дельта-Два отетеріло придивився до центру купола і второпав, що кулі нізачо не могли пробити товстелезне акрилове скло. Вони лише видзьобали в ньому маленькі вм'ятини та залишили подряпини.

За секунду верхні дверця батискафа відчинилися і вийшов Майкл Толланд.

Він був утомленим, проте на ньому не було жодної подряпини. Зійшовши алюмінієвими сходами на палубу, він оглянув вікно свого батискафа.

— Воно витримує тиск десять тисяч фунтів на квадратний дюйм, — зауважив він. — Треба було брати потужніший автомат.

А Рейчел, яка тієї миті сиділа в лабораторії, знала, що часу лишилося обмаль. Зачувши на палубі постріли, вона почала молити Бога, щоб усе сталося саме так, як запланував Толланд. їй уже було абсолютно байдуже, хто організував шахрайство з метеоритом: директор НАСА, Марджорі Тенч чи сам президент. Усе це вже не мало ані найменшого значення.

Це їм не зійде з рук. Хоч би хто це не був, правда все одно переможе.

Рана на її руці вже не кровоточила, і адреналін, що пульсував тепер у жилах, додавав Рейчел зосередженості, приглушуючи біль. Знайшовши олівець та ручку, вона нашкрябала повідомлення з двох рядків. Слова були прості й дещо незграбні, але вона не могла зараз дозволити собі таку розкіш, як елегантність стилю. Рейчел додала це повідомлення до стосу обвинувальних документів, які вже були в її розпорядженні: роздруківка результатів сканування льодовика, фотографії Ваупотомаш, статті про хондри океанічного походження та дані електронного мікро-аналізатора. Метеорит був шахрайством, і вона мала докази цього шахрайства.

Рейчел вставила увесь стос у факс у гідролабораторії. Знаючи напам'ять лише кілька номерів, вона мала обмежений вибір, але все одно вирішила надіслати це повідомлення та обвинувальні документи. Затамувавши подих, Рейчел ретельно і не поспішаючи набрала номер факсу. Натиснувши кнопку «надіслати», вона подумки молила Бога, щоб усе вийшло. Апарат писнув. /

ПОМИЛКА: СИГНАЛ НАБОРУ ВІДСУТНІЙ

Рейчел була до цього готова. Отже, апаратуру зв'язку «Гої» і досі глушили. Вона стояла, втупившись у факс, чекаючи, що ось-ось він запрацює — як у неї вдома.

Ну, давай!

Сплигло п'ять секунд, і апарат знову пискнув. 4 ПОВТОРНИЙ НАБІР НОМЕРА. Вийшло! Рейчел нетерпляче спостерігала, як машина увійшла в робочий режим.

ПОМИЛКА: СИГНАЛ НАБОРУ ВІДСУТНІЙ...

ПОВТОРНИЙ НАБІР...

ПОМИЛКА: СИГНАЛ НАБОРУ ВІДСУТНІЙ...

ПОВТОРНИЙ НАБІР...

Залишивши апарат у пошуках сигналу, Рейчел вискочила з гідролабораторії, бо почула, як угорі загуркотіли лопаті гелікоптера.

119

А за сто шістдесят миль від «Гої» Габріель Еш сиділа, ошелешено вдивляючись у комп'ютер сенатора. Її підозри підтвердилися.

Але вона й уявити не могла, як іскіпкихильно вони підтвердяться.

Вона гортала цифрові копії десятків банківських чеків, виписаних Секстону приватними космічними компаніями, та номери банківських рахунків на Кайманових островах. Найменший чек, який побачила Габріель, був на суму п'ятнадцять тисяч доларів. А декотрі перевищували суму півмільйона. А Секстон казав, що пожертви — це дріб'язок. І що всі вони не перевищують дозволenu суму дві тисячі доларів.

Сенатор усе-таки брехав. Брехав увесь час. Перед Габріель відкрилася картина безпрецедентного за масштабами нелегального фінансування виборчої кампанії. Біль образи та розчарування пронизав її серце. Він брехав. Вона почувалася останньою дурепою. Яку вимазали в багні. Але найсильнішим було відчуття божевілля.

Габріель сиділа на самоті у темряві, розуміючи, що не знає, що робити далі.

120

А тим часом Дельта-Один, заклавши віраж над кормою «Гої», вдивлявся униз і бачив перед собою абсолютно неочікувану картину.

Майкл Толланд стояв на палубі біля невеличкого глибоководного батискафа. У механічних «руках» батискафа, наче в лапах якоїсь хижої комахи, звивався Дельта-Два, марно намагаючись вивільнитися.

Господи, а це що таке?!

Він побачив картину не менш шокуучу; На палубу вийшла Рейчел Секстон і зайняла позицію біля скривавленого чоловіка, що лежав унизу, під батискафом. У руках Рейчел тримала автомат одного зі спецназівців і дивилася на гелікоптер, немов кидаючи йому виклик.

На мить Дельта-Один відчув себе збитим з пантелику. Він не міг второпати, як таке могло статися. Помилки, допущені підрозділом «Дельтам на льодовику Мілна, були рідкісними, але цілком поясненими. Але таке взагалі було важко уявити.

І за звичайних обставин приниження для Дельта-Один було б украй болісним. Зараз же воно неймовірно посилювалося через присутність ще однієї особи на борту гелікоптера, особи, чия присутність тут була незапланованою.

З ним летів контролер.

Після вдалої ліквідації на Меморіалі Рузвельта контролер наказав Дельта-Один летіти до безлюдного громадського парку неподалік Білого дому. Там командир групи посадив машину на невеличкий трав'янистий пагорбок серед дерев, а тим часом контролер, зупинивши своє авто неподалік, вийшов із темряви і сів на борт «кайови». І за кільканадцять секунд вони вже летіли потрібним маршрутом.

Хоча безпосередня участь контролера в операції була справою рідкісною, Дельта-Один не міг заперечувати. Контролер, стривожений невдачею підрозділу під час ліквідації свідків на льодовиковому шельфі Мілна, боявся, що у багатьох зацікавлених сторін виникнуть підозри і бажання розслідувати незрозумілі інциденти. І тому повідомив Дельта-Один, що завершальну частину операції контролюватиме особисто.

Тепер контролер, який сидів поруч, став свідком катастрофічної невдачі, якої Дельта-Один іще ніколи не доводилося зазнавати.

Час покласти цьому край. І негайно.

Контролер, визирнувши з вікна на палубу «Гої», здивувався, як таке могло статися. Усе пішло шкереберть: виникли підозри про справжність метеорита, ліквідувати свідків на льодовику Мілна не вдалося, до того ж довелося знищити високопосадовця – на Меморіалі Рузвельта.

– Контролере, – затинаючись, мовив Дельта-Один тоном людини, ошелешеної своєю ганьбою. – Я навіть припустити не міг...

«Я теж», – подумав контролер. Вочевидь, вони сильно недооцінили можливості своїх потенційних жертв.

Контролер поглянув на Рейчел Секстон – та якраз піднесла до рота рацію, стежачи поглядом за вертольотом. Коли її голос затріскотів у кабіні «кайови», контролер очікував почути вимогу летіти геть і вимкнути систему глушення, щоб Толланд міг покликати на допомогу. Але слова Рейчел Секстон несподівано виявилися –набагато страшнішими;

– Ви спізналися, – сказала вона. – Ми вже не єдині, хто знає.

Слова на мить повисли відлунням у кабіні гелікоптера. Хоча ця заява прозвучала неймовірною і притягнутою за вуха, усе ж якась імовірність її правдивості залишалася, і тому контролер на хвилюку замислився. Успіх проекту передбачав ліквідацію всіх, хто так чи інакше дізнався правду, і, хоча заради збереження таємниці довелося пролити багато крові, треба було пересвідчитися, що кровопролиття більше не буде.

Невже і справді хтось знає?..

Зважаючи на репутацію Рейчел Секстон як людини, схильної суворо дотримуватися правил поведінки з секретною інформацією, контролеру важко було повірити, що вона могла передати її комусь сторонньому.

Рейчел знову заговорила по кодованому каналу:

– Летіть геть, і ми збережемо життя ваших людей. Якщо рушите вперед хоч на дюйм – вони помруть. Геть звідси.

– Ви блефуете, – відрізав контролер, знаючи, що зараз Рейчел Секстон чує безстатевий механічний голос. – Ви нікому не сказали.

– Хочете ризикнути? Вперед! – вигукнула Рейчел. – Я не змогла зв'язатися з Пікерінгом, тому вирішила перестрахуватися.

Контролер нахмурився. Таке і справді могло трапитися.

– Вони не купуються на нашу хитрість, – сказала Рейчел, поглянувши на Толланда.

Військовик, який висів у механічних пазурах, гмикнув, долаючи біль.

— Ваш автомат порожній, і скоро вертушка відправить вас на той світ. Ви обидва помрете. Ваша єдина надія — це відпустити нас. «Чорта з два!» — подумала Рейчел, пхатгліво обмірковуючи наступний крок. Її погляд упав на зв'язаного чоловіка з кляпом у роті, який лежав під підводним апаратом. Від втрати крові у нього почалося марення. Вона схилилася над ним і зазирнула у злі непривітні очі.

— Зараз я витягну кляп і піднесу до твого рота рацію, а ти переконаєш вертоліт летіти геть. Ясно? Чоловік широко кивнув. Рейчел витягла кляп. І військовик плюнув Рейчел в обличчя згустком кривавої слини.

— Суко, я ще доживу до тієї миті, коли ти здохнеш. Вони заріжуть тебе, як свиню, а я втішатимуся кожною миттю твоєї агонії. Рейчел витерла гарячу слину з обличчя і відчула, як ззаду її підняли дужі руки Толланда і відставили вбік. Трохи притримавши Рейчел, поки вона не відновила рівновагу, він забрав у неї автомат. З його тремтливого дотику вона збагнула, що в душі його щось зламалося. Толланд підійшов до пульта керування, що розташовувався неподалік, поклав руку на важіль і поглянув у вічі чоловіку, який лежав на палубі.

— Удар номер два, завершальний, — сказав океанограф. — На моєму кораблі ти можеш розраховувати лише на це. З рішучістю та гнівом Толланд посунув важіль униз. І великий люк під «Тритоном» провис донизу, як ляда на шибениці. Зв'язаний військовик коротко верескнув від страху і полетів униз. Шубовснув у вируючий океан. Сплеск був рожевого кольору. Тієї ж миті на нього накинулися акули. Контролер затрясся від гніву, побачивши* як сильна течія винесла з-під корпусу судна рештки Дельта-Три. Вода, освітлена ліхтарями, була червона від крові. Кілька «молотків» собаки-лися за якийсь шмат тіла, схожий на руку.

Господи милосердний. , • - , Контролер поглянув униз на палубу «Гої». Дельта-Два і досі висів у пазурах «Тритона», але тепер під ним у палубі з'яяла велика діра. Його ноги дригалися над прірвою. Все, що мав зробити Толланд, — це розтиснути пазурі, і Дельта-Два складе компанію своєму нещасливому напарникові.

— Добре, — сказав контролер по рації. — Стривайте. І нічого не робіть. Рейчел стояла на палубі, уп'явшись поглядом у кабіну гелікоптера. Навіть з такої відстані контролер побачив рішучість у її очах. Рейчел підняла рацію до рота.

— І досі гадаєте* що ми блефуємо? — спитала вона. — А ви зателефонуйте до комутатора управління військово-космічної розвідки. Спитайте Джима Семільяна. Він зараз на нічному чергуванні в планово-аналітичному відділі. Я розповіла йому все про метеорит. І він вам підтвердить. Вона дає мені конкретне ім'я? Усе це дуже й дуже погано. Рейчел Секстон не була дурепою, і цей блеф контролер міг перевірити за кілька секунд. Сам контролер не знав чоловіка на ім'я Джим Семільян, але ж управління — величезна організація, тому цілком можливо, що Рейчел казала правду. Перш ніж віддати наказ про завершальну ліквідацію, контролер мав пересвідчитися, що це не блеф. , Дельта-Один спитав, поглянувши через плече:

— Мені вимкнути систему глушення, щоб ви могли подзвонити? Контролер споглядав Рейчел і Толланда, які стояли перед ними на палубі як на долоні. Якщо хтось із них спробує скористатися стільниковим Телефонном чи радіо, Дельта-Один швидко увімкне систему глушення знову і заблокує можливий дзвінок. Тому ризик був мінімальним.

^ — Вирубить глушилку, — наказав контролер, витягуючи стільниковий телефон. — Зараз я переконаюся, що вона бреше. А потім придумаємо, як урятувати Дельта-Два, і завершимо операцію.

А у Ферфаксі операторові центрального комутатора управління військово-космічної розвідки почав уриватися терпець.

— Кажу вам, я не бачу ніякого Джима Семільяна у списку співробітників планово-аналітичного відділу. ,

Проте людина, яка подзвонила, наполягала:

— А випробували інші варіанти написання прізвища? Перевіряли в інших відділах?

Оператор уже перевірила, але про всяк випадок глянула ще раз. За кілька секунд вона відповіла:

— У нас у штаті немає людини на ім'я Джим Семільян. У жодному з варіантів написання.

Дивно, але в голосі абонента прозвучало задоволення:

— Отже, ви абсолютно впевнені, що у вас не працює особа на ім'я Джим: Се...

Раптом: на лінії почулася якась похаплива метушня; Хтось закричав.

Абонент вилаявся і швидко від'єднався.

А на борту «кайови» Дельта-Один несамовито волав од люті, намагаючись якомога швидше увімкнути систему глушення. Надто пізно він усе зрозумів.

Серед величезного розмаїття освітлених вимикачів та світлодіодів він не одразу помітив блимання маленького давача, який показував, що з борту «Гої» ведеться передача через супутникову систему. Але як? Усі на палубі

Не встиг Дельта-Один увімкнути систему глушення, як передача з «Гої» завершилася сама, без його втручання;

Факс у лабораторії задоволено пропищав.

СИГНАЛ ЗНАЙДЕНО... ФАКС ВІДПРАВЛЕНО
121

Убивай, бо уб'ють тебе. Рейчел виявила частину своєї свідомості, про існування якої раніше навіть не здогадувалася. То був режим виживання: жорстока рішучість, підживлена страхом.

— Що було у відправленому факсі? — вимогливо спитав голос по рації.
^

Рейчел була рада почути підтвердження, що факс відправлено за планом.

— Залиште цю зону, — сказала Рейчел. — Усе скінчено. Ваша таємниця стала надбанням громадськості. — І вона переповіла нападникам усю щойно відправлену інформацію — неспростовні відомості про те, що метеорит — це шахрайство. — Якщо ви завдасте нам шкоди, то собі ж зробите гірше.

Настала гнітюча пауза,

— Кому ви надіслали факс?

Та Рейчел не збиралася відповідати на це запитання, їй і Тол-ландові треба було виграти якомога більше часу. І вони розташувалися на палубі біля відкритої ляди на прямій лінії з «Тритоном», щоб гелікоптер не міг поцілити в них, не влучивши при цьому й у військовика, який теліпався в механічних руках.

— Вільямові Пікерінгу, — з надією в голосі висловив припущення контролер. — Ви надіслали факс Вільямові Пікерінгу.

«Відповідь неправильна», — подумала Рейчел. Так, Пікерінг був би її найпершим варіантом, але вона була змушена зробити інший вибір, побоюючись, що нападники вже встигли ліквідувати її шефа. Такий зухвалий крок міг свідчити лише про одне про моторошну рішучість їхніх ворогів. Тієї миті, коли потрібно було терміново приймати рішення, Рейчел у відчаї надіслала інформацію на єдиний факсовий номер, який пам'ятала.

Вона надіслала факс до офісу свого батька.

Цей номер болісно закарбувався в її пам'яті після смерті матері, коли батько визнав за краще спілкуватися про численні деталі щодо статків, не зустрічаючись із Рейчел. Вона ніколи не думала, що їй доведеться звертатися до батька у скрутну годину, але сьогодні цей чоловік мав дві критично важливі риси: політичну спонуку без вагань оприлюднити інформацію про метеорит і достатній вплив, щоб зателефонувати до Білого дому, аби той відкликав свою команду кілерів.

Хоча, скоріш за все, о такій пізній годині батька в офісі не було, Рейчел знала, – що він надійно забезпечив його охорону, перетворивши на справжній сейф. Фактично Рейчел послала інформацію до сейфа, який має замок з годинниковим механізмом. Навіть якщо нападники і прознають, куди пішла інформація, навряд чи вони зможуть проникнути крізь щільну державну охорону в офісній будівлі імені Філіпа А. Гарта і непоміченими гірокрастися до батькового кабінету.

– Хоч би куди ви не надіслали факс, – почувся голос згори, – ви наражаєте ту людину на велику небезпеку. ' Рейчел знала, що має говорити з позиції сили, попри той страх, який вона відчувала. Вона кивнула на військовика, який теліпався в пазурах «Тритона» над прірвою. З висоти тридцяти футів краплі крові з його ноги падали в океан.

, – Єдиним, – хто наражається на небезпеку, є ваш агент, – сказала вона в мікрофон. – Усе. Забирайтеся геть. Інформація вже пішла. Ви програли. Залиште територію, інакше цей чоловік помре.

Міс Секстон, – наполягав контролер. – Ви просто не розумієте важливості...

– Не розумію?! – вибухнула Рейчел. – Я розумію, що ви вбили невинних людей. Я розумію, що ви брехали про метеорит! І я розумію, що тепер це вам не зійде з рук! Навіть якщо ви нас уб'єте, вам усе одно гаплик! Запала тиша. Нарешті почувся голос:

– Я спускаюся.

Рейчел відчула, як напружилися її м'язи. Спускається?

– Я не маю при собі зброї, – сказав голос. – І не робіть дурниць. Нам треба поговорити тет-а-тет.

Не встигла Рейчел відповісти, як гелікоптер буквально впав на палубу «Гої». Двері з пасажирського боку відчинилися, і на палубу хтось вийшов. То був непоказний чоловік у чорному піджаку й краватці. На мить розум Рейчел затьмарився.

Вона побачила перед собою Вільяма Пікерінга.

Вільям Пікерінг стояв на палубі «Гої» і з жалем дивився на Рейчел Секстон. Вона ніколи не думала, що ця страшна пригода матиме таке завершення. Коли він рушив до неї, то побачив у очах своєї підлеглої небезпечну суміш емоцій.

Потрясіння через зраду, сум'яття і лють.

«Що ж, її можна зрозуміти, – подумав керівник військово-космічної розвідки. – Але вона багато чого не знає».

На мить Пікерінг пригадав власну доньку, Діану, і подумав про те, які емоції вона переживала перед смертю. Діана та Рейчел були жертвами тієї самої війни, війни, яку Пікерінг поклявся вести до скону. Інколи жертви цієї війни були випадковими.

– Рейчел, – мовив Пікерінг. – Ми й досі маємо можливість усе владнати. Мені багато чого треба пояснити.

Рейчел була приголомшена. Її майже нудило. Толланд націлив автомат у груди Пікерінгу. На його обличчі теж застигло здивування.

— Назад! — закричав він.

Пікерінг зупинився за п'ять футів від Рейчел..

— Ваш батько бере хабарі. Відкати од приватних космічних компаній. Він планує розформувати НАСА і відкрити космос для приватного сектору. Його треба зупинити. Це питання національної безпеки.

Рейчел поглянула на нього непроникними очима.

Пікерінг зітхнув.

— НАСА, попри всі свої недоліки, мусить залишатися державною організацією.

Невже вона не розуміє небезпеки? Приватизація призведе до того, що найкращі уми НАСА потоком хлинуть у приватний сектор. Мозковий трест припинить своє існування. Військові втратять доступ до технологій.

Приватні компанії у гонитві за прибутками почнуть продавати патенти та ідеї НАСА всім, хто добряче заплатить. Будь-кому у світі!

Рейчел відповіла, і голос її тремтів:

— Ви підробили інформацію про метеорит і вбили безневинних людей... в ім'я національної безпеки?

— Ми не розраховували, що так станеться, — відповів Пікерінг. — План полягав у тому, щоб урятувати державне відомство. Він не передбачав убивства.

Пікерінг знав, що шахрайство з метеоритом, як і багато інших проектів спецслужб, стало породженням страху. Три роки тому, намагаючись поширити зону застосування гідрофонів розвідувального управління на глибоководні райони, щоб до них не змогли добратися ворожі агенти, Пікерінг очолив проект, у якому використовувалися розроблені в лабораторіях НАСА матеріали. Вони давали змогу створити неймовірно міцну субмарину, здатну транспортувати людей до найглибших районів океану — включно із Марсіанською западиною.

Цей підводний човен, із принципово нових надміцних матеріалів, було спроектовано із застосуванням креслень, викрадених з комп'ютера одного каліфорнійського інженера на ім'я: Грем Гоукс. Геніальний інженер плекав мрію: збудувати суперглибоководний апарат, який він назвав «Політ углиб-2». Та Гоукс мав проблеми з фінансуванням, а у Пікерінга був' практично необмежений бюджет.

Використовуючи секретний підводний човен, Пікерінг таємно послав команду підводників, щоб прикріпити нові гідрофони до стінок Маріанської западини, куди не зміг би дістатися жоден супротивник. Однак під час буріння схилів западини підводники виявили геологічні структури, які ще ніколи не траплялися на очі науковцям. Ці породи містили також хондри та кілька скам'янілих решток. І ясна річ, через те що здатність військово-космічної розвідки занурюватися на такі глибини була інформацією секретною, ніхто про знахідки так і не дізнався.

І лише не так давно, знову ж таки під впливом страху, Пікерінг та його таємна команда наукових радників вирішили скористатися інформацією про унікальну геологію Маріанської западини, щоб урятувати НАСА. Перетворення породи з Маріанської западини на метеорит виявилось завданням напрочуд простим. За допомогою силової установки, що працювала на скрапленому водні, науковці Національного управління військово-космічної розвідки обвуглили камінь, надавши йому правдоподібної кори правлення. А потім за допомогою транспортної субмарини спустилися під льодовиковий шельф Мілна і ввели камінь знизу в кригу. Коли шахта замерзла, камінь набув такого вигляду, наче він пролежав там триста років.

На жаль, як це часто трапляється, найграндіозніший з планів' зазнав фіаско через найменшу випадковість. І вчора ретельно створена ілюзія розбилася об таку тривіальну дрібницю, як біб-люмінесцентний планктон... З кабіни «кайови», двигун якої працював на холостих обертах, Дельта-Один спостерігав за драмою, що розгорталася перед ним. Рейчел і Толланд вважали, що-повністю контролюють ситуацію* і його смішила ця наївність¹. Автомат у руках Толланда був не корисніший за просту палку: навіть з такої відстані Дельта-Один завважив, що обойма порожня. Кинувши погляд на свого товариша, який борсався у пазурах «Тритона», Дельта-Один зрозумів, що має поспішати. Увагою на Палубі повністю заволодів Пікерінг, і тепер Дельта-Один мав змогу діяти. Залишивши двигун увімкненим, він вислизнув ззаду гелікоптера і під його прикриттям проскочив непоміченим до трапа на правий борт. Стискаючи в руках власний автомат, він рушив до носової частини. Перед посадкою на палубу Пікерінг дав йому недвозначний наказ, і Дельта-Один не збирався схибити, виконуючи таке просте завдання.

Він знав, що за якихось кілька хвилин усе буде скінчено.

122

Так і не перевдягнувши халаїта, Заїк Герні сидів за своїм столом в Овальному кабінеті, і кров важко гупала у його скронях. Щойно з'явився ще один фрагмент головоломки.

Загинула Марджорі Тенч.

Помічники Герні повідомили йому, що Марджорі Тенч поїхала до Меморіалу Рузвельта для приватної зустрічі з Вільямом Пікерінгом. Тепер, коли Пікерінг загадково зник, співробітники Білого дому побоювалися, що директор управління військово-космічної розвідки теж міг загинути. Останнім часом президент був із Пікерінгом на; ножах. Кілька місяців.тому Герні дізнався, що той займався незаконною діяльністю від імені президента Сполучених Штатів, аби врятувати його культаву виборчу кампанію.

Завдяки можливостям свого управління Пікерінг зібрав достатньо бруду на сенатора, Щоб потопити його, – скандальні сексуальні фото Седжвіка Секстона в обіймах його асистентки Габріель Еш та обвинувальні фінансові документи, які доводили, що сенатор брав хабарі від приватних космічних компаній. Пікерінг анонімно надіслав ці папери Марджорі Тенч, гадаючи, що Білий дім скористається ними якнайкраще. Але Герні^ ознайомившись із цією інформацією, заборонив Тенч її використовувати.

Сексуальні скандали та хабарництво роз'їдали Вашингтон, мов ракова пухлина, тому оприлюднення ще одного компромату лише б посилювало недовіру народу до уряду.

Цинізм убиває нашу країну.

Хоча Герні й міг знищити сенатора цим скандалом, унаслідок цього постраждало б реноме сенату Сполучених Штатів, а цього Герні допустити не міг.

Годі вже чорнухи. Він мав намір перемогти Секстона у серйозних питаннях державної ваги.

Пікерінг, розлючений відмовою Білого дому скористатися наданою інформацією, спробував запустити скандал, поширивши чутку, що Секстон переспав з Габріель Еш. На жаль, сенатор заявив про свою невинуватість із таким переконливим обуренням, що президентові довелося особисто вибачатися за цей витік інформації. І в результаті вийшло, що Пікерінг завдав більше шкоди, аніж користі. Герні попередив Пікерінга, що, коли той іще раз втрутиться у виборчу кампанію, він висуне йому офіційне звинувачення. Іронія ж полягала в тому, що Пікерінг недолюбливав

президента. Спроби директора військово-космічної розвідки допомогти пояснювалися лише його занепокоєністю долею НАСА. І Зак Герні був меншим з двох зол.

Невже хтось і Пікерінга вбив?

Усе це просто не вміщалося у свідомості.

— Пане президент! — звернувся до нього помічник. — Як ви й просили, я зв'язався з Лоуренсом Екстромом і повідомив йому про Марджорі Тенч.

— Дякую.

— Він хотів би з вами поговорити, сер.

Президент і досі був розлючений тим, що директор НАСА збрехав йому про супутник-сканер.

— Передай, що я поговорю з ним уранці.

— Пан Екстром наполягає, сер, — занепокоєно мовив помічник. — Він чимось дуже засмучений.

Засмучений? Герні відчув, що його гнів скоро вихлюпнеться за вінця. Йдучи до телефону, президент подумав, що іще поганого могло трапитися цієї ночі.

У Рейчел Секстон, котра стояла на палубі «Гої», камінь упав з душі.

Загадковість, що оповивала її немов туман, майже розвіялася. Але чітке усвідомлення реальності змусило її відчувати себе оголеною і сповненою огиди. Вона дивилася на незнайомця поперед себе і ледь чула його голос.

— Нам треба було змінити імідж НАСА, — продовжував Пікерінг. — Падіння її популярності та зменшення фінансування почали загрожувати небезпеками на багатьох рівнях. — Пікерінг на мить замовк і пильно подивився, їй у вічі. — Рейчел, НАСА був конче необхідний триумф. І хтось мав його організувати.

«Треба щось робити», — подумала Рейчел.

Метеорит став фінальним актом відчаю. Пікерінг і решта пробували врятувати НАСА за рахунок підпорядкування іншим розвідувальним відомствам, де вона отримала б розширене фінансування та посилені секретність і безпеку. Але Білий дім регулярно відкидав ці спроби, вважаючи їх нападками на чисту науку. Це був короткозорий ідеалізм. Популярність антинасівської риторики сенатора Секстона зростала, і Пікерінг разом зі своєю когортою силовиків усвідомлював, що час спливає. І тому вони вирішили вразити уяву платників податків та конгресу, щоб кардинально покращити імідж космічної агенції та врятувати її від розпродажу приватним космічним компаніям. Щоб НАСА вижила, потрібно було зробити щось на кшталт нової ін'єкції величі, яка нагадала б пересічним американцям про славетні дні підкорення Місяця. І якщо Зак Герні зібрався перемагати сенатора Секстона, то Пікерінг був готовий йому в цьому допомогти.

«І я намагався йому допомогти», — сказав Пікерінг сам собі, пригадавши вбивчий компромат, який він передав Марджорі Тенч. На жаль, Герні заборонив його використовувати, тому Пікерінгу довелося вдатися до рішучих кроків.

— Рейчел, — вів далі її керівник. — Інформація, котру ви щойно переслали з судна, є вкрай небезпечною. І ви мусите це зрозуміти. Якщо вона стане надбанням широкого загалу, Білий дім та НАСА матимуть вигляд співучасників злочину. Важко навіть уявити, наскільки катастрофічними будуть наслідки для президента і НАСА. Рейчел, глава держави і космічна агенція не знають нічого. Вони невинні й дійсно вважають, що метеорит справжній.

Пікерінг навіть не намагався зробити Герні та Екстрома учасниками змови, бо знав, що це ідеалісти, які не погодяться на обман, навіть якщо він

забезпечить порятунок космічній агенції, а Герні — перемогу на виборах. Єдиним гріхом Екстрона було те, що він переконав свого фахівця збрехати про супутник-сканер, про що він уже напевне пошкодував, щойно дізнався, скільки уваги привернув метеорит.

Марджорі Тенч, пригнічена тим, що Герні наполягав на неприпустимості використання компромату під час виборчої кампанії, змовилася з Екстромом брехати про супутник-сканер, сподіваючись, що цей маленький успіх «Системи спостереження за Землею» допоможе президентові відбити наскоки сенатора Секстона, що ставали дедалі агресивнішими.

Якби Тенч використала фотографії та докази хабарництва, які я їй надав, то нічого б не трапилося.

Вбивство Тенч — крок сам по собі прикрий — стало неминучим після того, як Рейчел зателефонувала їй і звинуватила в шахрайстві. Пікерінг знав, що Тенч займеться безжальним і принциповим розслідуванням і неодмінно докопається до причин, що спонукали Рейчел кинути такі страшні звинувачення. А такого розслідування Пікерінг, звісно, не міг допустити. До того ж смерть Тенч стане тим завершальним епізодом, який схилить симпатії виборців на бік президента і кине підозру на сенатора Секстона, бо саме Марджорі Тенч привселюдно знеславила його під час дебатів на Сі-ен-ен.

Та Рейчел не складала зброї.

— Зрозумійте, Рейчел, — продовжував Пікерінг, ви можете поховати політичну кар'єру непричетного до цього шахрайства президента і безневинної космічної агенції, провівши у Білий дім дуже небезпечну людину. Тому мені треба знати, кому ви надіслали факс.

Коли директор військово-космічної розвідки вимовив ці слова, на обличчі Рейчел з'явився дивний вираз. То був вираз людини, яка щойно зрозуміла, що зробила велику помилку.

Обігнувши ніс і вийшовши на лівий борт, Дельта-Один опинився в гідролабораторії, з якої — як він встиг побачити — вийшла Рейчел, коли вертоліт з'явився над судном. На екрані комп'ютера. в лабораторії виднілася лячна заставка — глибоководний вир, що, вочевидь, обертався і пульсував над океанським дном десь під «Гоєю».

«Це ще одна причина, щоб вшитися звідси якомога швидше», — подумав спецназівець, наближаючись до об'єкта.

Факсовий апарат стояв на столі у протилежному кінці кімнати. Його лоток, як і здогадувався Пікерінг, був заповнений стосом документів. Дельта-Один підняв цей стос. Згори лежало повідомлення Рейчел. Тільки два рядки. Він прочитав його.

«Що ж, стисло і по суті», — резюмував спецназівець.

Погортавши сторінки, він був здивований і водночас розлючений тим, скільки доказів про шахрайство з метеоритом вдалося зібрати Рейчел і Толланду. Той, хто побачить ці роз-друківки, не вимагатиме більше аргументів. На щастя, військовику навіть не треба було натискати кнопку «повторний набір номера», щоб дізнатися, куди ці роздруківки пішли. На екрані дисплея і досі світився номер факсу.

„ Вашингтону округ Колумбія, міський код.

Він ретельно скопіював номер факсу, забрав усі документи і вийшов з лабораторії.

Толланд тримав спітнілими руками автомат, націлюючи його в груди Вільямові Пікерінгу. Директор і досі напосідав на Рейчел, щоб та сказала, куди надіслала факс. У Толланда виникла підозра, що Пікерінг намагається відтягнути час. Для чого?

— Білий дім та НАСА невинні, — вкотре повторив Пікерінг. — Підіть мені назустріч. Не дозвольте, щоб мої помилки зруйнували залишки довіри до НАСА. Бо космічна агенція буде винуватцем, якщо ця інформація вийде назовні. Ми з вами можемо прийти до порозуміння й укласти угоду. Країні потрібен цей метеорит. Скажіть, кому ви надіслали цей факс, поки не пізно.

— ІЩоб ви ще когось убили? — запитала Рейчел. Мені від вас гидко. Толланда вразила рішучість Рейчел. Вона зневажала свого батька, але не мала наміру підставляти ані сенатора, ані когось іншого. На жаль, план Рейчел переслати документи батькові вдарив бумерангом. Навіть якщо сенатор прийде до свого офісу, знайде факс, а потім зателефонує президенту і скаже, щоб він відкликав убивць, ніхто у Білому домі і гадки не матиме, про що йдеться і де вони зараз перебувають.

— Повторюю востаннє, — погрозово сказав Пікерінг, втупившись у Рейчел лиховісним ПОГЛЯДОМ; — Ця ситуація надто складна, щоб ви могли її повністю усвідомити. Ви припустилися величезної помилки, переславши факс з цього судна. В результаті над країною нависла загроза. Тепер Толланд чітко зрозумів, що Пікерінгу потрібно виграти час. І одразу ж збагнув причину. Бо причина наближалася до них легкою невимушеною ходою з лівого борту судна. Побачивши військовика, що неквапливо крокував зі стосом паперів та автоматом у руках, Толланд відчув страх, що хвилику прокотився його тілом.

І зреагував з рішучістю, яка здивувала навіть його самого. Стиснувши автомат, він прицілився і натиснув на гачок. Автомат клацнув — і все.

— Я знайшов номер факсу, — повідомив військовик, подаючи Пікерінгові паперову смужку. — А в пана Толланда немає патронів.

124

Сенатор Седжвік Секстон ураганом пронісся по коридору офісної будівлі. Він не знав, як Габріель це вдалося, але вона проникла до його кабінету. Коли вони розмовляли по телефону, він виразно почув на задньому плані характерний потрійний удар свого напільного журденівського годинника. Усе, що могло спасти йому на думку, — це те, що Габріель, дізнавшись про його зустріч з представниками фонду, відчула до нього недовіру і вирішила підкріпити цю недовіру доказами.

Як жеу в біса, вона примудрилася пробратися до мого офісу?!

«Добре, що я змінив пароль», — подумав сенатор.

Підійшовши до свого кабінету, Секстон увів код, аби вимкнути систему сигналізації. Потім понишпорив у кишені і знайшов ключ. Відімкнувши двері, він рвучко їх розчинив і увірвався всередину, сподіваючись заскочити Габріель на місці злочину.

Але в офісі було порожньо й темно, світився тільки екран комп'ютера.

Сенатор увімкнув світло й понишпорив очима по кімнаті. Усе виглядало так, як і раніше. Усе було на своїх місцях. Стояла мертва тиша, за винятком клацання годинника.

Де вона Є?

Раптом він почув у туалеті шерхіт, кинувся туди й увімкнув світло. У туалеті теж нікого не було; Він зазирнув за двері — і там нікого. *

,

Секстон отетеріло поглянув на себе в дзеркало — чи, бува, він не забагато сьогодні випив. Але ж я чув удари годинника. Спантичений і пригнічений, він пішов назад до свого кабінету.

— Габріель! — гукнув Секстон.

І пішов коридором до її офісу. В жіночій вбиральні зашуміла вода, і Секстон змінив напрямок. Він підійшов до жіночого туалету якраз тоді, коли звідти виходила Габріель, витираючи руки.

— О Господи, як ви мене злякали! — вигукнула вона, широко здивувавшись.

— Що ви тут робите?

— Ти сказала, що поїхала до свого офісу забрати документи про НАСА, — суворо мовив він, підозріло зиркнувши на її порожні руки. — І де ці документи?

— Я так і не змогла їх знайти. Усе перерила. Тому й затрималася.

— Ти була в моєму кабінеті? — спитав сенатор, поглянувши їй просто в очі.

«Цьому факсові я завдячую своїм життям», — подумала Габріель.

Кілька хвилин тому вона сиділа за комп'ютером Секстона, намагаючись зробити роздруківки документів, що доводили хабарництво Секстона. Але ці файли мали якийсь захист, і їй знадобився б час, щоб їх роздрукувати.

Вона, мабуть, і досі займалася б цим, якби не факс, який раптом увімкнувся, повернувши її до реальності. Габріель сприйняла це як підказку долі забиратися геть. Не завдаючи собі клопоту поглянути, що то за факс, вона вийшла з комп'ютера сенатора, прибрала на столі, і подалася до туалету, аби повернутися тим самим шляхом, що й прийшла. Габріель якраз вибиралася з туалету Секстона, коли той влетів до свого кабінету. І тепер, коли перед нею стояв сенатор і незмигтно на неї дивився, Габріель зрозуміла, що він шукає в її очах натяк на брехню. А вона знала, що сенатор відчував брехню як ніхто інший. Якщо вона йому збреше, він одразу ж здогадається.

— Ви добряче випили, — ухильно відповіла вона, відвертаючись.

Звідки він знає, що я була в його офісі?

Секстон поклав руку їй на плече і повернув обличчям до себе.

— Ти була в моєму кабінеті?

Габріель відчула зростаючий страх. Секстон і справді багато випив. Його дотик був грубим.

— У вашому кабінеті? — іронічно перепитала вона, роблено хихикнувши. — А що я там забула?

— Я чув, як на задньому плані вдарив мій напільний годинник, коли я трібі телефонував.

Габріель внутрішньо зіщулилася. Його годинник? Їй навіть на думку це не могло спасти.

— Ваш годинник? Не смішіть мене. Це звучить абсурдно.

— Я проводжу в своєму кабінеті увесь день. І я знаю, як звучить мій годинник.

Габріель відчула, що має покласти цьому край — причому негайно. Напад — найкращий захист. Принаймні так її вчила Йоланда Коул. І, взявши руки в боки, вона перейшла в наступ, збираючись використати все, що мала у розпорядженні. Нахилившись до Секстона, вона увіп'яла у нього недобрый погляд.

— Слухайте, що я вам скажу, сенаторе. Зараз четверта година ранку, ви добряче випили, почули в телефоні якесь клацання і хутко гайнули сюди? — Вона з обуренням махнула рукою на його двері. — Ви що, вважаєте, ніби я вимкнула систему сигналізації, взяла відмички, проникла до вашого офісу і повелася настільки по-дурному, що стала відповідати на ваш телефонний дзвінок під час скоєння злочину? А потім, виходячи, знову увімкнула сигналізацію і зайшла дорогою до вбиральні, гадаючи, що мені вдасться просто так вшитися?

Секстон дивився на неї, отетеріло кліпаючи очима.

— Щоб людина пила на самоті, має бути причина, — сказала Габріель уже м'якше. — Так вам потрібна інформація про на-сівський супутник-сканер чи ні?

Коли сенатор повертався до свого кабінету, його думки плуталися.

Підійшовши до бару, він налив собі пепсі. Він не почувався п'яним, це однозначно, Як же він міг помилитися? А у протилежному кутку кімнати, немов знушаючись, клацав годинник роботи майстра Журдена. Секстон випив пепсі і налив іще.

— Будеш? — спитав він, обертаючись. Але Габріель не пішла за сенатором до кабінету. Вона й досі стояла на порозі, потираючи носа. — Заради Бога, припини. Заходь, розкажи мені, про що ти дізналася в НАСА.

— Здається, що з мене на сьогодні досить, — сказала вона якимось відсторонено. — Поговорімо про це завтра.

Та Секстону ніколи було гратися. Ця інформація була потрібна йому зараз, і він не збирався її випрошувати. Сенатор стомлено зітхнув. Утвори ланцюжок довіри. Бо все впирається в довіру.

— Я винен перед тобою, я утнув дурницю, — мовив він. — Вибач, будь ласка. Вчора був жаклиний день. Я просто не тямив, що роблю. \ . Але Габріель так і не переступила через поріг.

Сенатор підійшов до свого столу і поставив пепсі. А потім кивнув на своє шкіряне крісло — то був його своєрідний владний трон.

— Сідай, випий пепсі, а я тим часом сходжу до туалету і охолону. — З цими словами Секстон пішов до вбиральні.

Але Габріель як стояла, так і залишилася стояти.

— Здається, мені прийшов якийсь факс, — кинув він через плече, входячи до туалету. Продемонструй, що довіряєш їй. — Проглянь його за мене, добре?

Секстон зачинив двері і наповнив раковину холодною водою. Потім побризкав нею обличчя, але думки все одно не прояснилися. Такого з ним досі не траплялося: почуватися, настільки впевненим у власній правоті і водночас — настільки невпевненим. Секстон був чоловіком, який довіряв своїй інтуїції, а інтуїція підказувала йому, що Габріель Еш таки заходила до його кабінету.

Але як'ій це вдалося? Неможливо!

Секстон зусиллям волі змусив себе про це забути, щоб зосередитися на нагальній поточній справі — НАСА. Зараз Габріель була йому потрібна, як ніколи. Тому не час відштовхувати її та налаштовувати вороже. Він мусить знати те, що знає вона. Забудь про свою інтуїцію. Ти помилився.

Секстон витер обличчя, відкинув назад голову й увібрав повні легені повітря. «Розслабся і заспокойся, — сказав він самому собі. — І не поведься грубо». Він заплющив очі, знову глибоко вдихнув — і відчув, як його відпустило.

Вийшовши з туалету, Секстон з полегшенням побачив, що Габріель уже пересердилася й увійшла до його офісу. «От і добре, — подумав він. — Тепер до справи». Габріель стояла біля факсу, гортаючи отримані папери, Однак, коли сенатор побачив її обличчя, його оптимістичний настрій змінився на збентеження. На обличчі Габріель відбилися страх і розгубленість.

— Що сталося? — спитав сенатор, наближаючись до неї.

Габріель хитнулася, наче ось-ось знепритомніє.

— Що там таке? ' .

— Метеорит... — ледь видушила вона, подаючи йому тремтячою рукою стос паперів. — І ваша донька... вона в небезпеці. .

Ошелешений Секстон швидко підійшов до Габріель і забрав у неї отримані факсом папери. Горішній аркуш був повідомленням, написаним від руки. Сенатор умить упізнав почерк. Повідомлення шокувало своєю незграбністю і прямою.

Метеорит — шахрайство. Ось докази. НАСА і Білий дім намагаються мене вбити. Допоможіть! — Р. С.

Рідко траплялося так, що сенатор чогось не розумів з першого разу, зазвичай він усе хапав на льоту, але зараз, кілька разів перечитавши повідомлення Рейчел, він так і не зміг збагнути, що воно означає.

Метеорит — шахрайство? НАСА та Білий дім намагаються її убити?

Не знаючи, що й думати, сенатор почав тасувати півдюжини аркушів. На першому виднівся результат сканування якогось льодового масиву. Секстон помітив на роздруківці метеоритну шахту, про яку так багато теревенили по телебаченню. Його погляд швидко привернула якась подоба тіла, що в цій шахті плавала. Потім він побачив дещо, що вразило його набагато сильніше: чіткий обрис іще однієї шахти просто під тим місцем, де лежав метеорит, — наче камінь ввели у кригу знизу.

Що це таке, заради Бога?

Швидко перегорнувши цей аркуш, на наступному сенатор побачив фотографію якоїсь сучасної океанської істоти під назвою ВаШупошоиз дідапіеиз. Він витріщився на неї, страшенно здивований. Це ж та скам'яніла комаха з метеорита!

Знявши похапливо ще один аркуш, він побачив діаграму, що демонструвала вміст іонізованого водню в корі метеорита. На цьому аркуші від руки було написано: «Обпалено за допомогою скрапленого водню? У двигуні, винайденому НАСА?» .

Секстон очам своїм не повірив. Кімната довкола нього пішла обертом. Він перегорнув передостанній документ, і на останньому аркуші побачив фото скельної породи з металевими вкрапленнями, які були точнісінько як ті, що в метеориті. Супровідне пояснення запевняло, що ця порода була продуктом вулканічних явищ в океані. «Скельна порода з океану? — здивувався сенатор. — Але ж НАСА стверджувала, що хондри утворюються лише в космосі!»

Секстон поклав стос на стіл і рухнувся у крісло. Лише чверть хвилини знадобилося йому для того, аби скласти до купи все, що він щойно побачив. Потенційні наслідки цього факсу були абсолютно чіткими та зрозумілими. Навіть людина нетямуща могла досить швидко второпати, що ці фото доводили.

Метеорит НАСА — шахрайство!

Жоден день кар'єри сенатора не був наповнений такими екстремальними злетами та падіннями. Але сьогоднішній день був як американські гірки надії та відчаю. Ошелешеність і навіть деяка повага до виконавців такої ретельно продуманої й так само ретельно виконаної фальсифікації швидко випарувалися геть, коли він збагнув, що це шахрайство обіцяло йому в плані політичної вигоди.

Якщо я вийду з цією інформацією на публіку, можна буде вважати, що президентська посада у мене в кишені!

У хвилину радісного піднесення сенатор зовсім забув, що його доньці загрожує небезпека.

— Рейчел у небезпеці, — нагадала Габріель. — У посланні йдеться, що НАСА та Білий дім намагаються її...

Раптом факс Секстона знову задзвонив. Габріель різко крутнулася і витріщилася на нього. Секстон спіймав себе на тому, що зробив те саме.

Він навіть приблизно не міг здогадатися, що іще могла надіслати йому Рейчел. Якісь докази? Але їх і так уже цілком достатньо. Проте, коли факс відповів на дзвінок, жодної сторінки надіслано не було. І апарат, не зафіксувавши сигналу про надходження інформації, перемкнувся в режим автовідповідача.

«Здрастуйте, — затріщало в динаміку записане привітання. — Це офіс сенатора Седжвіка Секстона. Якщо ви хочете надіслати факс, можете зробити це в будь-який час. Якщо ні, можете залишити своє повідомлення після сигналу».

Не встиг сенатор підняти трубку, як машина писнула.

— Сенаторе Секстон? — почувся чоловічий голос, у якому звучала неприхована погроза. — Це Вільям Пікерінг, директор Національного управління військово-космічної розвідки. Вочевидь, о цій ранній годині ви ще не в офісі, але м^ні треба дещо повідомити вам негайно. — Він замовк, наче очікуючи, що хтось підніме слухавку. Габріель простягнула руку.

Та Секстон різко схопив її і рвучко відкинув геть.

Габріель отетеріло витріщилася на нього.

— Але ж це директор Національного...

— Сенаторе, — продовжив Пікерінг, явно відчувши полегшення через те, що ніхто не відповів на його дзвінок. — Боюся, що маю дуже неприємну новину. Тільки-но до мене потрапила інформація, що вашій доньці Рейчел загрожує велика небезпека. Зараз, коли я говорю по телефону, група під моїм керівництвом намагається їй допомогти. Я не можу розповісти деталі по телефону, але мені щойно доповіли, що вона, можливо, переслала вам певну інформацію стосовно метеорита НАСА. Я цієї інформації не бачив, але люди, які погрожують вашій доньці, попередили мене, що коли хтось цю інформацію оприлюднить, то ваша донька помре. Вибачте за прямоту, але життю вашої доньки загрожує велика небезпека. Якщо вона й справді щось переслала вам факсом, то ні з ким цією інформацією не діліться. Зачекайте. Бо від цього залежить життя вашої доньки. Залишайтеся там, де ви зараз перебуваєте. Я невдовзі прибуду — Пікерінг на мить замовк. — Якщо поталанить, сенаторе, на той час, коли ви прокинетесь, усе буде позаду. Якщо трапиться так, що ви отримаєте це повідомлення до того, як я з'явлюся у вашому офісі, залишайтеся там, де ви є, і нікому не телефонуйте. Я роблю все, що в моїх силах, аби визволити вашу доньку. І Пікерінг поклав слухавку.

Габріель уся тремтіла.

— Рейчел взяли в заручники?

Секстон відчув, що, навіть попри своє розчарування в ньому, асистентка не могла не співчувати талановитій молодій жінці, що потрапила в біду.

Дивно, але Секстону ніяк не вдавалося вичавити з себе те ж саме. Більша частина його ества почувалася як мала дитина, яка щойно отримала давно омріяний різдвяний подарунок і нікому не збиралася віддавати його.

Невже Пікерінг і справді думає, що я про це мовчатиму?

Він якусь мить мовчки постояв, намагаючись збагнути, що все це означало.

Холодна, прагматична частина мозку Секстона запрацювала на повну потужність — політичний комп'ютер, що розраховував кожен імовірний сценарій та оцінював наслідки кожного варіанту розвитку подій. Він поглянув на стос паперів у своїх руках і відчув усю грубу нестримну силу цих зображень і документів. Насівський метеорит на друзки розбив його мрію про президентство. Та виявилось, що то брехня. Підробка, і тепер ті, хто був до неї причетний, заплатять сповна. Метеорит, сфальшований для

того, щоб його знищити, зробить сенатора таким могутнім, що їм і не снилося в найстрашніших кошмарах. І про це потурбувалася його донька. Він знав, що існує єдиний спосіб дії. Єдиний курс, гідний справжнього лідера.

Загіпнотизований блискучими картинами власного воскресіння та відродження, Секстон не йшов через кімнату, а плив. Він підійшов до копіювального приладу й увімкнув його, збираючись скопіювати документи, які йому надіслала Рейчел.

— Що ви робите? — ошелешено спитала Габріель.

— Вони не.уб'ють Рейчел, — упевнено відказав сенатор.

Секстон знав, що, навіть коли щось піде не так, загибель доньки від рук ворогів лише додасть йому сили і зробить іще могутнішим в очах широкого загалу. Хоч так, хоч інакше, а він все одно переможе. Ризик був цілком прийнятним.

— Для кого ви робите ці копії? — вимогливо спитала Габріель. — Вільям Пікерінг наказав не розголошувати цю інформацію!

Секстон відвернувся від машини, поглянув на Габріель і здивувався — наскільки непривабливою вона зараз йому здалася. Цієї миті сенатор був наче острів. Недсяжний і величний.

Усе, чого він потребував для втілення своїх мрій, він тримав зараз у руках. Тепер його ніщо не зупинить. Ані звинувачення в хабарництві. Ані чутки про секс із помічницею. Ніщо.

— Йди додому, Габріель. Ти мені більше не потрібна.

«Усе, кінець»* — подумала Рейчел.

Вони з Толландом сиділи пліч-о-пліч на палубі, вдивляючись у дуло автомата, який націлив на них військовик підрозділу «Дельта». На жаль, тепер Пікерінг знав, куди Рейчел надіслала факс — до офісу сенатора Секстона.

Рейчел сумнівалася, що її батько коли-небудь отримає повідомлення, яке щойно записав Пікерінг. Скоріш за все, директор військово-космічної розвідки проникне до офісу сенатора рано-вранці, коли той ще спатиме, випередивши всіх. Якщо Пікерінг зможе туди дістатися, тихцем забрати факс і стерти телефонне послання, відпаде потреба завдавати шкоди сенаторові. Вільям Пікерінг був одним з небагатьох людей у Вашингтоні, хто міг обманним шляхом і без особливого шуму проникнути до офісу будь-якого сенатора Сполучених Штатів. Рейчел завжди дивувалася, як багато огидного можна зробити, прикриваючись «національною безпекою».

«Якщо такий варіант не пройде, — подумала вона, — Пікерінг може просто пролетіти повз офісну будівлю і ненароком випустити ракету «хелфаєр» у вікно, щоб знищити факс». Але внутрішній голос підказував їй, що до цього справа не дійде.

І зараз, сидячи поруч із Толландом, Рейчел з подивом відчула, як його рука лагідно торкнулася її долоні. У тому дотикові відчувалася ніжна сила, і їхні пальці переплелися так природно, що Рейчел здалося, ніби вони знайомі вже давно-давно і робили це багато-багато разів. Усе, чого їй зараз хотілося, — це лежати в його обіймах і відчувати себе захищеною від гнітючого ревіння нічного океану, що крутився довкола них спіральними течіями.

«Ніколи, — збагнула вона. — Цьому ніколи не судилося бути».

Майкл Толланд почувався як людина, якій посміхнулася надія на шляху до шибениці.

Життя просто насміхається з мене.

Упродовж років після смерті Селії Толландові часто доводилося переживати ночі, коли йому хотілося померти, години болю та самотності, яких,

здавалося, можна було позбутися разом із самим життям. І сьогодні він, уперше за весь час, почав розуміти те, що завжди казали йому друзі. Майкле,, на самоті у тебе нічого не вийде. Знайди собі нове кохання. Тримавши руку Рейчел у своїй, Толланд відчував злу іронію теперішньої ситуації, з якою було важко змиритися. Часто доля вкрай жорстоко розташовує події в часі. З його серця ніби спала товста броня. На мить на цій потертій палубі «Гої» Толланд відчув, як над ним витає дух Селії, як це часто бувало раніше. Її голос чувся в шумі вируючої води.

— Тобі жити далі, — прошепотів голос. — Обіцяй, що знайдеш нове кохання.

— Я ніколи не захочу іншого кохання, — відповів їй тоді Толланд. Селія посміхнулася мудрою посмішкою.

— Ти мусиш.

І зараз, сидючи на палубі «Гої», Толланд відчув, як у його душі раптом піднялася хвиля глибокого й сильного почуття. Він здогадався, що то щастя.

І разом з цим почуттям прийшло непереборне бажання жити.

Пікерінга охопила дивна байдужість, коли він ішов до двох полонених. Він зупинився перед Рейчел, трохи здивований тим, як легко це йому дається.

— Інколи, — сказав він, — ситуація змушує до жакливого вибору.

Погляд Рейчел був твердий і рішучий.

— Ви самі створили цю ситуацію.

— Війни без жертв не буває, — вже жорсткіше відрізав Пікерінг. Спитай Діану Пікерінг та будь-кого з тих, хто загинув, захищаючи нашу країну. — Кому, як не вам, Рейчел, це розуміти? — Він зосередив на ній погляд. — Іасіига раисогит вегуа тиков. , '

Пікерінг побачив, що вона пригадала це прислів'я — воно часто вживалося у відомствах, що займалися національною безпекою. «Пожертвуй кількома, щоб урятувати багатьох».

Рейчел поглянула на шефа з неприхованою огидою.

— То нам з Майком «пощастило» потрапити до отих ваших «кількох»?

Пікерінг замислився. Іншого виходу не було. Він обернувся до Дельта-Один. . — Визволяйте вашого напарника, час завершувати операцію.

Дельта-Один кивнув.

Пікерінг востаннє надовго затримав погляд на Рейчел, а потім підійшов до поруччя з лівого борту і став вдивлятися в океан, що вирував унизу. Цієї картини він волів не бачити.

Дельта-Один відчув, як до нього повернулося почуття власної могутності і значущості. Він міцніше стиснув автомат і кинув погляд на свого напарника, який теліпався в механічних «руках» батискафа. Усе, що залишалося, — це зачинити люк під ногами Дельта-Два, вивільнити його із залізних пазурів, а потім ліквідувати Рейчел Секстон та Майкла Толланда. Дельта-Один встиг звернути увагу на складність панелі керування, розташованої біля люка, — то була ціла низка непозначених важелів та цифрових шкал, призначених для керування люком, лебідкою, а також для виконання інших функцій. Він не збирався натиснути неправильну кнопку чи посунути не той важіль, ризикуючи життям напарника.

Необхідно усунути будь-який ризик. Ніколи не поспішай.

Він вирішив змусити Толланда виконати операцію зі звільнення напарника.

Щоб убезпечити себе від несподіванки, Дельта-Один вдався до перестраховки, відомої в його роботі під назвою «біологічна застава».

Використовуй своїх ворогів одне проти одного. Дельта-Один крутнувся і націлив автомат на обличчя Рейчел, зупинивши його за якихось кілька

дюймів від її лоба. Рейчел заплющила очі, і Дельта-Один помітив, як стиснувся кулак Толланда від безсилої люті.

— Міс Секстон, піднімайтеся, — скомандував Дельта-Один.
Вона підвелася.

Міцно притиснувши автомат до її спини, Дельта-Один провів Рейчел до переносного алюмінієвого трапа, що вів нагору «Тритона» з його тильної частини.

— Піднімайтеся і ставайте наші батискафа.

. На обличчі Рейчел з'явився переляканий і розгублений вираз.

— Робіть, що вам сказали, — скомандував спецназівець.

Коли Рейчел піднімалася алюмінієвим трапом на «Тритон», їй здавалося, що її оточує кошмар. Вона зупинилася на вершечку трапа, не маючи бажання переступати через прірву, яка відділяла її від підвішеного батискафа.

— Залізайте на батискаф, — наказав їй військовик, повернувшись до Толланда і націливши на нього автомат.

Перед Рейчел у пазурах «Тритона» висів військовик; він поглянув на неї! завовтузився, скривившись од болю і, вочевидь, передчуваючи момент, коли його звільнять. Рейчел поглянула на Толланда, якому Дельта-Один тепер приставив автомат до голови. Залізайте на батискаф. Вона не мала вибору. Відчуваючи, немов підходить до краю каньйону, Рейчел ступила на кожух двигуна — маленький плаский майданчик позаду куполоподібного вікна. Сам батискаф висів над льодом. Підвішений на лебідці дев'ятитонний батискаф ледве зреагував на прихід Рейчел. Гойднувшись на якихось кілька міліметрів, він знову завмер, відновивши рівновагу.

— А тепер до справи, — скомандував спецназівець Толланду. — Підійдіть до панелі й зачиніть люк.

. Толланд, супроводжуваний іззаду військовиком, почав наближатися до панелі керування. Злегка уповільнивши крок, він пронизливо поглянув на Рейчел, і їй здалося, що він хоче передати якесь таємне повідомлення. Толланд глянув просто на неї, а потім униз, на відчинений люк у горішній частині підводного апарата.

Рейчел поглянула вниз, куди показував очима Толланд. Люк у неї під ногами був відкритий, і крізь круглий отвір виднілася одномісна кабіна.

Він хоче, щоб я стрибнулатуди? Побояючись,

що вона неправильно його зрозуміла, Рейчел знову перевела погляд на Толланда, який уже майже дійшов до панелі керування. Толланд зустрівся з нею очима. Цього разу він сказав самими губами: «Стрибай усередину! Негайно!»

Краєм ока Дельта-Один побачив, як поворухнулася Рейчел, і, крутнувшись на п'ятах, інстинктивно відкрив вогонь, та Рейчел уже опинилася всередині, ледь уникнувши зграї куль, що про-свистіли у неї над головою. Кулі, викресавши іскри з кришки люка, штовхнули її донизу, і вона гучно зачинилася за Рейчел.

Толланд, шойно відчув, що автомат більше не впирається йому в спину, вирішив діяти. Він пірнув ліворуч, убік від льоди під батискафом, упав на палубу і кілька разів перекутився, у той час як військовик рвучко обернувся до нього і полосонув чергою з автомата. Кулі вдарилися позаду Толланда, який встиг сховатися на кормі за якірний барабан — величезний, оснащений двигуном циліндр, на який намотувалися кілька тисяч футів сталевих ланцюгів, до якого кріпився якір. ^.

Толланд придумав план і мав діяти швидко. Коли спецназівець кинувся до нього, він швидко вхопився обома руками за фіксатор якоря і різко смикнув його донизу. Тієї ж миті циліндр почав розмотувати сталевий ланцюг, і «Гоя» смикнулася у сильній течії. Від її різкого ривка усе на палубі

гойднулося вбік. Судно ще раз сіпнулося, вирівнюючись за течією, а барабан розмотував ланцюг дедалі швидше.

«Давай, крихітко, давай!» — підбадьорював його Толланд.

Спецназівець відновив рівновагу і знову кинувся до Толланда. Почекавши, коли той опиниться максимально близько до нього, Майкл напружився і щосили рвонув важіль назад, угору, заблокувавши механізм. Ланцюг аж забринів від сильного натягу; корабель різко зупинився і затремтів усім корпусом. Усе на палубі полетіло догори ногами. Військовик біля Толланда заточився і впав навколішки. Пікерінга відірвало від поруччя і кинуло на палубу. А «Тритон» гойднувся, наче маятник, на своєму тросі.

З-під палуби почулося скреготіння металу, судно здригнулося — і пошкоджена опора врешті-решт не витримала. Правий кормовий бік «Гої» почав осідати під власною вагою. Судно похилилося по діагоналі, наче стіл, що втратив одну зі своїх ніжок. Шум, що доносився з-під палуби, був оглушливий: то вищав і скреготів метал, перекидаючи гуркіт вируючої течії.

Вчепившись у ручки так, що аж пальці побіліли, Рейчел заціпеніла від жаху в кабіні «Тритона», а дев'ятитонний батискаф гойдався, як маятник, над отвором у палубі, що круто нахилилася. Крізь скляну долівку батискафа вона бачила внизу вируючий океан. А коли Рейчел підвела очі, шукаючи поглядом Толланда, то стала свідком химерної драми, що розігралася буквально за кілька секунд. За якийсь ярд від неї затиснутий пазурами «Тритона» спецназівець завивав од болю, теліпаючись у різні боки, як ганчір'яна лялька; Толланд щосили вчепився у важіль якірного барабана, намагаючись не ковзнути вниз, у воду. Коли ж Рейчел побачила, як біля Толланда підвівся військовик з автоматом, намагаючись відновити рівновагу, вона несамовито закричала:

— Майкле, стережись!

Та Дельта-Один, здавалося, зовсім забув про океанографа. Він дивився назад, на працюючий на холостих обертах вертоліт, аж рота розкривши від жаху. Штурмовий гелікоптер «кайова», лопаті якого повільно оберталися, почав сповзати з нахиленої палуби. Його довгі металеві опори перетворилися тепер на лижі на крутому схилі. І саме тоді Рейчел здогадалася, що великий гелікоптер сповзає просто на батискаф.

Видряпавшись похилою палубою до сповзаючого гелікоптера, Дельта-Один заліз до кабіни. Він не збирався дозволити їхньому єдиному засобу втечі сповзти в океан. Заскочивши на сидіння, Спецназівець різко смикнув на себе штурвал. Підйом, чорт забирай! Над головою оглушливо завив двигун, загуркотіли лопаті, натужно намагаючись відірвати від палуби важко озброєний вертоліт. Піднімайся, бісова штука! Гелікоптер ковзав просто на «Тритон», і Дельта-Один несамовито потягнув штурвал на себе, аж повиснувши на ньому.

Нарешті відірвавшись від палуби, «кайова» через свій виступаючий ніс та довгі лопаті рвонула не стільки вгору, скільки

вперед, прямуючи з прискоренням до батискафа, немов гігантський шершень.

— Злітай! — несамовито волав Дельта-Один, повиснувши на штурвалі і шкодуючи, що не скинув раніше в океан півтонни ракет «хелфаєр», які тягнули машину донизу.

Лопаті мало не зачепили голову Дельта-Два і вершечок батискафа, але гелікоптер рухався надто швидко. І ніяк не міг оминати трос, на якому висів «Тритон».

Коли, сталеві лопаті «кайови», що крутилися зі швидкістю. 300 обертів на хвилину, вдарили об сталевий трос лебідки, здатний витримувати вагу 15 тонн, ніч вибухнула верескливим скреготом металу об метал. Цей звук міг

викликати в уяві стороннього спостерігача картини епічних битв. З броньованої кабіни вертольота Дельта-Один побачив, що лопаті наскочили на трос глибоководного апарата, ніби газонакосарка, яка натрапила на невидиму в траві залізку. Вибухнув сліпучий сніп іскор – і уламки лопатей розлетілися навсібіч. Дельта-Один відчув, як вертолiт гепнувся вниз, сильно вдарившись лижами об палубу. Він спробував хоч якось втримати машину під контролем, але, втративши лопаті, такої можливості вже де мав. Гелікоптер двічі підстрибнув похилою палубою, потім ковзнув і вдарився об поруччя. На якусь мить спецназівцю здалося, що поруччя витримає.

Але наступної миті він почув гучний тріск. Вертолiт перекинувся через край і полетів у океан.

А у «Тритоні» сиділа заціпеніла від страху Рейчел Секстон, втиснувшись спиною в сидіння. Батискаф шалено сіпнуло, коли лопаті гелікоптера зачепили трос і він намотався на них, але «Тритон» якось примудрився не впасти. Лопаті не торкнулися корпусу підводного апарата, але Рейчел знала, що трос сильно пошкоджено. Усе, про що вона думала цієї миті, – це якомога швидше вибратися з батискафа. Скривавлений військовик, затиснутий механічними «руками», і досі дивився на неї безумним поглядом. Його сильно поранили уламки лопатей. А позаду нього Рейчел побачила Пікерінга, який висів на похилій палубі, тримаючись за якусь планку. А де ж Майкл? Його ніде не було видно. Та паніка тривала лише якусь мить, бо її витіснив новий жах: у неї над головою пошкоджений трос «Тритона» видав звук, схожий на удар батога, – то рвалося його плетиво. Раптом почувся гучний тріск, і Рейчел збагнула, що трос не витримує.

Батискаф полетів униз, і Рейчел на мить відчула стан невагомості: палуба зникла над головою, повз вікно пронеслися місточки нижньої частини судна. Військовик, стиснутий пазурами, побілів од страху, витріщившись на Рейчел безумними очима. Але батискаф летів униз.

І це падіння здавалося безкінечним.

Коли «Тритон» шубовснув у воду під судном, Рейчел сильно ударилася об сидіння. Її хребет боляче стиснуло, а освітлений ліхтарями океан зімкнувся у неї над головою. У Рейчел аж па-мороки забило, коли глибоководний апарат спочатку уповільнився і зупинився під водою, а потім різко вискочив на поверхню і затанцював на хвилях, наче поплавець. Акули з'явилися миттєво. Заклякнувши од страху, Рейчел влипла в сидіння і спостерігала жорстоке видовище, що розгорталося лише за кілька футів від неї.

Дельта-Два відчув, як довгаста голова акули довбонула його з неймовірною силою. Гострі як бритва зуби впилися в його праву руку, прокусили плоть і вчепилися намертво в кістку. Спелелючий спалах страшного болю пронизав мозок Дельта-Два, коли акула, несамовито звиваючись і мотаючи головою, вирвала його руку з суглоба. Потім на нього накиннулися й решта акул, їхні зуби-ножі рвали його на шматки, і військовик у воді не мав змоги кричати в нестерпній агонії. Останнє, що він побачив, – це схожий на півмісяць рот, що розкрився, погойдуючись із боку в бік, а потім зубаста паща зімкнулася у нього на голові.

І світ померкнув.

Нарешті гепання молотоподібних голів 96 скляний купол «Тритона» вшухло. Рейчел розплющила очі. Чоловік, що висів перед нею, зник. Вода, що омивала скло, була рожевою від крові.

Шокowana Рейчел скоцюрбилася на сидінні, притиснувши коліна до грудей.

Вона відчула, як рухається батискаф. Його несло течією, дряпаючи об нижню

палубу «Гої». Вона відчула також, що рухається ще в одному напрямку — униз.

Ззовні дедалі гучніше чулося булькотіння — то вода заповнювала баластні баки. Океан поволі, дюйм за дюймом, поглинав її.

Я тону!

Хвиля страху штовхнула Рейчел, і вона рвучко підхопилася. Простягнувши руки догори, вона вчепилася в люк. Якщо вона зараз вибереться на спину «Тритона», то ще встигне перескочити на нижню палубу «Гої». Рейчел була від неї на відстані кількох футів. .

Я мушу вибратися звідси!

На люкові були чіткі позначки — куди треба крутити, щоб відчинити його. Рейчел штовхнула люк. Та він не піддався. Вона спробувала знову — і знову нічого не вийшло. Вочевидь, його заклинило. Зігнуло і заклинило. Страх піднімався в її душі, як океан довкола неї. Рейчел востаннє штовхнула люк.

Ляда навіть не зрушила з місця.'

«Тритон» опустився ще на кілька дюймів у воду, прощально стукнувся об «Гою» — і вплив з-під скаліченого корпусу судна у відкритий океан.

126

— Не робіть цього, — благала Габріель сенатора, коли той закінчив робити копії. — Ви ризикуєте життям своєї доньки!

Секстон проігнорував її і підійшов до столу, тримаючи в руках десять однакових стосів фотокопій. Кожен стос містив копії сторінок, що їх переслала Рейчел, включно із запискою про те, що метеорит — це фальсифікація і що НАСА та Білий дім намагаються її вбити.

«Таких вражаючих повідомлень в історії мас-медіа ще не було», — подумав Секстон, ретельно розкладаючи «комплекти» по конвертах. На кожному з конвертів було ім'я Секстона, адреса його офісу та сенаторська печатка — щоб не виникло жодного сумніву, звідки виходить ця інформація. «Це буде політичний скандал сторіччя, — посміхнувся подумки сенатор, — і саме я розпочну його!»

Габріель і досі прохала його подумати про безпеку Рейчел, але Секстон її не чув. Пакуючи конверти, він уже перебував у особливому власному світі. Кожна політична кар'єра має свій визначальний момент. І саме такий момент настав для мене.

У своєму телефонному повідомленні Пікерінг зазначив, що коли Секстон оприлюднить інформацію про метеорит, то життя Рейчел опиниться під загрозою. Та хоч би як прикро це не було для Рейчел, сенатор знав також, що коли він оприлюднить інформацію про шахрайство НАСА, то лише сам цей акт відчайдушної сміливості проштовхне його до Білого дому. До того ж усе це супроводжуватиметься такою політичною драмою, якої ще ніколи не знала американська політика.

«Життя повниться важкими рішеннями, — подумав він. — І переможцями стають ті, хто такі рішення приймає».

Габріель Еш уже доводилося бачити в очах Секстона цей вираз. Вираз сліпої й бездумної амбіційності. Він завжди її лякав. І тепер вона остаточно переконалася, що марно. Вже не було сумніву, що Секстон збирався пожертвувати життям своєї дочки заради того, щоб першим заявити про шахрайство, до якого вдалася НАСА. '

— Невже ж ви не розумієте, що вже перемогли? — наполягала Габріель. — Усе одно Заку Герні та НАСА не вдасться пережити цей скандал. І тому не важливо, хто оприлюднить цю інформацію! Зачекайте, поки не переконаєтеся, що Рейчел у безпеці! Зачекайте, поки не поговорите з Пікерінгом!

Та сенатор і справді її не чув. Висунувши шухляду, він витяг звідти аркуш, фольги, до якого були прикріплені десятки липучих сургучних печаток з його ініціалами. Кожна з них була завбільшки з п'ятицентову монету. Габріель знала, що він зазвичай користувався цим набором для офіційних запрошень, але, мабуть, сенаторові здалося, що коли на конверти ще й наліпити рожеві печатки, то це лише додасть ситуації певної театральності і драматичності. Відриваючи печатки від фольги, Седжвік Секстон заліплював ними стик кожного конверта.

Серце Габріель забилося частіше від почуття гніву, яке її охопило. Вона згадала про переведені в цифровий формат копії незаконних чеків, що зберігалися в його комп'ютері. Якщо вона щось скаже, він просто їх видалить — і все.

— Не робіть цього, — попередила вона, — інакше я оприлюдню всю правду про наш роман.

Секстон гучно розреготався, наліплюючи печатки.

— Та невже? Так вони вам і повірять, вам — спраглий до влади асистентці, якій відмовили в посаді в моїй адміністрації і яка тепер намагається будь-що помститися. Я все заперечуватиму.

— Білий дім має фотографії, — заявила Габріель, Та Секстон навіть голови не підвів.

— Немає у них фото. А навіть якщо і є, це не має жодного значення. — Із цими словами сенатор наліпив останню печатку. — Тепер я невразливий для будь-якого скандалу. Ці конверти затьмарять собою все, що вони можуть мені закинути.

Габріель розуміла, що він має рацію. З повною безпорадністю вона спостерігала, як Секстон милувався результатами свого «рукоділья»: на столі вишикувалися десять елегантних конвертів і на кожному — темно-червона сургучева печатка з ініціалами сенатора. Ці конверти скидалися на королівські листи. Часто люди ставали королями і завдяки менш потужній та скандальній інформації.

Секстон зібрав конверти і приготувався йти. Габріель підвелася і заступила йому шлях.

— Ви робите помилку. Це може почекати.

Секстон просвердлив її пекучим поглядом.

— Габріель, я витяг вас із грязі в князі, а тепер знову відпускаю в грязь.

— Факс від Рейчел зробить вас президентом. Ви перед нею в боргу. ,

„

— Я вже й так багато їй дав.

— А якщо з нею щось трапиться?!

— Тоді я стану про Неї ще кращої думки!

Габріель ошелешено втупилася в нього, не вірячи, що Секстон міг таке не те що сказати, а навіть подумати. З огидою в душі вона потягнулася до телефону.

— Зараз я зателефоную до Білого дому і...

Секстон крутнувся і сильно вдарив її долонею по обличчю.

Габріель заточилася і відчула, як з розбитої губи потекла кров.

Ухопившись за край столу, вона утримала рівновагу й отетеріло витріщилася на чоловіка, якого колись обожнювала.

Сенатор кинув на неї довгий лиховісний погляд.

— Навіть не здумай стати мені на заваді, інакше шкодуватимеш про це решту свого життя. — Він стояв, стиснувши в руках конверти, і його очі палали несамовитою люттю.

Коли Габріель вийшла з офісного будинку на прохолодне нічне повітря, її губа все ще кровоточила. Сівши у таксі, вона вперше відтоді, як приїхала до Вашингтона, втратила самовладання і розплакалася.

127

«Тритон» упав...

Майкл Толланд, похитуючись, зіп'явся на ноги. Залишок троса, на якому колись висів «Тритон», усе ще розгойдувався. Різко крутнувшись до корми, океанограф почав вдивлятися у воду і побачив, як батискаф щойно винесло течією з-під корми. З полегшенням завваживши, що батискаф непошкоджений, Толланд прикипів поглядом до люка, очікуючи, що він ось-ось відчиниться і звідти з'явиться Рейчел ціла й неушкоджена. Та люк залишався закритим. Толланд подумав, що, можливо, Рейчел знепритомніла від різкого удару об воду.

Навіть з палуби Майклу було видно, що «Тритон» сидить у воді незвичайно низько — значно нижче нормальної ватерлінії на початку занурення.

Батискаф тоне. Толланд не міг збагнути чому, але причина зараз не мала значення.

Я мушу витягнути Рейчел з батискафа. Негайно.

Толланд хотів кинутися до краю палуби, як над ним заторохтіла автоматна черга і кулі вдарили в якірний барабан, викресавши з нього сніп іскор. Майкл швидко присів. От зараза! Визирнувши, він побачив на верхній палубі Пікерінга, який цілився у нього з автомата. Поспіхом залізаючи до гелікоптера, спецназівець випустив автомат, який і знайшов Пікерінг. І тепер мав величезну перевагу.

Не маючи можливості вибратися з-за барабана, Толланд у відчаї поглянув на «Тритон». «Ну ж бо, Рейчел, вибирайся!» — по-думки благав він. Та люк не відкрився. Зиркнувши на палубу «Гої», Майкл зміряв на око відкриту ділянку між своїм укриттям та поруччям на кормі. Приблизно двадцять футів. Надто багато, щоб подолати таку відстань без будь-якого прикриття. Толланд увібрав повні легені повітря і прийняв рішення. Зірвавши з себе сорочку, він шпурнув її праворуч на відкриту палубу. І поки Пікерінг дірявив її, Толланд кинувся вліво похилою палубою у напрямку корми. Шаленим стрибком він перенісся через поруччя, відштовхнувшись від корми. Описуючи високо у повітрі дугу, Толланд почув, як засвистіли повз нього кулі, і збагнув, що одна-єдина подряпина вмить зробить його сніданком для ненаситних тварук з молотоподібними головами.

Рейчел Секстон почувалася, як дика тварина у клітці. Вона знову і знову намагалася вибити люк, та все марно. їй було чути, що десь під нею в резервуар набирається вода, за рахунок якої батискаф занурювався все нижче. Темні води океану, немов чорна завіса, піднімалися дедалі вище ііо прозорому скляному куполу.

Крізь нижню частину скла Рейчел бачила океанську порожнечу, що притягувала до себе, як темна гробниця. Безмежна порожнеча загрожувала поглинути її. Рейчел знову вхопилася за механізм люка, але він не піддавався. їй стиснуло легені, й си-риий сморід двоокису вуглецю почав пощипувати ніздрі. Єдина думка невідступно переслідувала її. .

Я загину під водою.

Рейчел швидко обдивилася панель керування батискафа, але всі індикатори були темні. Це означало, що глибоководний апарат знеструмлений. Вона опинилася замкнутою в глухому сталевому склепі, який поволі опускався на океанське дно.

Здавалося, булькотіння в резервуарі посилилося, а вода піднялася ще вище по склу, залишивши незатопленими лише кілька футів. А далеко на обрії, за безкраїм пласким обширом з'явилася тоненька рожева стрічка. Починався

ранок. Рейчел злякалася, що це може бути останній ранок у її житті. Щоб не думати про неминучу страшну розв'язку, Рейчел заплющила очі — і в її свідомість хлинули жакливі спогади дитинства.

Вона провалюється крізь кригу. І сповзає під воду.

їй нічим дихати. Вона не може піднятися догори. Вона тоне.

Матір гукає її: «Рейчел, Рейчел!»

Щось гепнуло об корпус «Тритона» і рвучко вихопило Рейчел зі стану марення. Вона різко розплющила очі.

— Рейчел! — гукав її приглушений голос.

У склі з'явилося чиясь примарне обличчя з розпатланими чорними кучерями.

Вона ледь упізнала його у темряві.

— Майкле!

Толланд випірнув на поверхню і полетшено зітхнув, побачивши, що Рейчел ворушиться всередині кабіни. Слава Богу, вона жива. Кількома потужними гребками Толланд підплив до тильної частини «Тритона» і видряпався на занурений у воду плаский майданчик на кожусі двигуна. Відчуваючи тепло течії, що омивала його, він розташувався якомога зручніше, щоб ухопитися за круглу ручку люка. Аби не стати легкою мішенню, Майкл намагався не надто підніматися над водою, хоча сподівався, що вже перебуває поза межами досяжності автомата Пікерінга.

Корпус «Тритона» майже повністю пішов під воду, і Толланд розумів, що коли він хоче відкрити люк і визволити Рейчел, то йому доведеться поспішати. Батискаф виступав над поверхнею води всього на кілька дюймів, і ці дюйми швидко зникали під водою. Якщо відкрити люк після занурення, то в батискаф хлине потік води, який не дасть Рейчел вибратися, а сам апарат каменем піде на дно.

— Зараз або ніколи, — видихнув Толланд, вхопив коліща люка і крутнув його проти годинникової стрілки.

Марно. Він спробував ще раз, вклавши в цей рух усю свою силу. І знову коліща вперто залишилося на місці.

Він почув, як унизу, потойбіч люка, рухається Рейчел. У її голосі прозвучали відчай і страх.

— Я вже пробувала! — вигукнула вона. — Але не змогла його повернути! А вода вже хлюпала біля самого люка.

— Спробуємо повернути разом! — крикнув їй Толланд. — Тобі треба крутити за годинниковою стрілкою! — Він знав, що на коліщаті з протилежного боку є чіткі позначки. — Раз, два, три!

Толланд уперся в баластний резервуар і щосили крутнув коліща. І почув, як Рейчел зробила те саме. Коліща крутнулося на півдюйма, скреготнуло — і зупинилося.

Раптом Толланд побачив, у чому річ. Люк сидів у отворі нерівно. Його заїло — як кришку в банці, яку вставили з перекосом і закрутили. Хоча гумова прокладка сиділа нормально, люкові задрайки зігнулися, а це означало, що люк можна було відкрити лише за допомогою автогену.

Цієї миті люк накрило водою, і Толланда раптом охопив неймовірний всепоглинальний жах. Рейчел Секстон не зможе вибратися з «Тритона».

А на глибині дві тисячі футів під ними зім'ятий фюзеляж гелікоптера «кайова», заповнений боеприпасами та ракетами, швидко ішов на дно, потрапивши в полон до сили земного тяжіння та глибоководного виру. У його кабіні лежав труп Дельта-Один, жакливо спотворений до невпізнанності страшним глибоководним тиском. —

І поки вертоліт з навісними ракетами «хелфаер» спускався кругами, Купол магми на океанському дні, що сяяв у темряві, чекав на нього, немов розжарений посадковий майданчик. Під його триметровою корою булькала і

сичала лава, розігріта до тисячі градусів за Цельсієм. Вона дедалі сильніше тиснула, і це означало, що підводний вулкан неминуче вибухне.

128

Стоячи по коліна у воді на кожусі двигуна, Толланд відчайдушно намагався придумати, як урятувати Рейчел.

Не можна дозволити батискафу потонути!

Він обернувся, поглянув на «Гою» і подумав, чи не можна якось причепити до підводного апарата лебідку, щоб тримати його біля поверхні води. Ні, не вийде. Їх уже відділяли п'ятдесят ярдів, а Пікерінг вивищувався на капітанському містку, наче римський імператор у головній ложі Колізею під час кривавого видовища.

«Думай, думай! — наказав собі Толланд. — Чому тоне батискаф?»

Механіка плавучості батискафа була надзвичайно простою: баластні баки заповнювалися водою або повітрям залежно від того, куди мав рухатися апарат — угору чи вниз.

Ясно, що зараз баластні баки заповнювалися водою.

Але ж такого не мало бути!

Баластний бак на кожному батискафі мав отвори внизу і вгорі. Унизу — для впуску води, а угорі — для випуску повітря. Нижні отвори називалися заливними отворами, а верхні — випускними клапанами. Останні відкривалися, щоб випустити повітря і впустити воду.

Може, верхні клапани «Тритона» з якоїсь причини виявилися відкритими? Але Толланд не міг собі такого уявити. Він помацав руками верхню частину одного з баластних баків. Випускні клапани були закриті. Та коли він намацував їх, то виявив ще дещо.

Отворивід куль.

Чорт! Коли Рейчел заскочила всередину, спецназівець зрешетив «Тритон» кулями. Толланд негайно пірнув і підплив під батискаф, ретельно проводячи руками по найважливішому з баластних баків — цистерні швидкого занурення. Британці називали її «експресом на дно», німці — «свинцевими черевиками». В обох випадках значення було більш ніж прозорим. Цистерна швидкого занурення, якщо її наповнити водою, надзвичайно швидко тягнула апарат під воду. Провівши рукою по стінках бака, Толланд виявив десятки кульових отворів. І відчув, як вода швидко наповнює бак. «Тритон» готувався до різкого ривка на глибину, подобалося це Толланду чи ні.

Батискаф перебував тепер на глибині трьох футів. Перемістившись до носа, Толланд притиснув обличчя до скла. Рейчел гепала руками об скло і щось кричала. Зачувши в її голосі страх, Майкл відчув себе безсилим. На мить він перенісся в минуле, коли сидів у шпиталі й спостерігав, як помирає кохана жінка, але нічого не міг вдіяти. Однак зараз, під водою, Толланд пообіцяв собі, що такого більше не повториться. «Тобі жити», — сказала Селія, але він не збирався жити далі сам... як колись. Не збирався. Легені Толланда криком кричали, благаючи повітря, але він усе одно залишався поряд із Рейчел. Щоразу, коли вона біла по склу, зринали зграйки повітряних бульбашок, а батискаф просідав усе глибше й глибше. Рейчел щось кричала про воду, яка проходить крізь скло. і

Передне скло пропускає воду.

Дірка від кулі? Навряд чи. Його легені вже не витримували, і Толланд зібрався на поверхню. Коли він пропливав нагору повз велике акрилове скло, то зачепив пальцями шматок гуми, який висмикнувся. Отже, ущільнення пошкодилося під час падіння батискафа. Ще одна погана новина.

На поверхні Толланд тричі глибоко вдихнув, намагаючись прочистити думки. Вода, що просочувалася в кабінку, лише прискорить спуск батискафа на дно. Він уже був на п'ять футів під водою, і Толланд ледь торкався його

ступнями. Якщо він добереться до моторного відсіку і знайде балон зі стиснутим повітрям, то зможе скористатися ним для того, щоб продутися цистерну швидкого занурення. Хоча продування пробитого бака – Сизифів труд* ця процедура могла б утримати «Тритон» біля поверхні води ще якусь хвилину-дві, а потім пробитий бак заповниться знову.

І що тоді?

Не маючи вибору, Толланд приготувався пірнути. Увібравши в легені максимум повітря, він неприродно розширив їх так, що вони аж заболіли. Треба збільшити ємкість легенів. Набрати більше кисню. Аби більше пробути під водою. Та коли він відчув, як розширилися легені, йому на думку спала дивна ідея.

А що, як збільшити тиск усередині самого підводного апарата? Купол мав пошкоджене ущільнення. Якщо Толланд збільшить тиск усередині кабіни, скляне вікно може луснути й відскочити і Рейчел матиме змогу вибратися. – Він видихнув і постояв на поверхні батискафа, обмірковуючи такий варіант і його реальність. Зрештою, підводний апарат побудували так, що він витримував величезний тиск лише в одному напрямку – ззовні. Логічно? Зсередини ж міцність була набагато нижчою.

Більше того, у «Тритоні» використовувалися уніфіковані з «Госю» перепускні клапани, щоб зменшити кількість запасних частин, які доводилося мати на судні. Толланд може просто приєднати шланг подачі балона високого тиску до перепускного клапана аварійної вентиляції, розташованого ліворуч! Від нагнітання тиску в кабіні Рейчел стане дуже боляче, але це допоможе їй вибратися назовні.

Толланд набрав повні легені повітря і пірнув.

На той момент батискаф уже занурився на вісім футів, і темрява та течії сильно заважали орієнтуватися у воді. Швидко знайшовши балон, Толланд приєднав шланг до кабіни і приготувався нагнітати стиснене повітря. Та коли він уже схопився рукою за стопорний клапан, жовтий напис на боці глибоководного апарата нагадав йому, наскільки небезпечним може виявитися такий крок: **ОБЕРЕЖНО! СТИСНУТЕ ПОВІТРЯ – 3000 ф/кв. дюйм.**

Три тисячі фунтів на квадратний дюйм! Залишалося тільки сподіватися, що скляний купол «Тритона» відскочить іще до того, як величезний тиск у кабіні розчавить легені Рейчел. Це було все одно, що встромляти потужний пожежний брандспойт у гумову кулю з водою і сподіватися, що ця куля швидко лусне.

Він знову взявся рукою за стопорний клапан – і прийняв рішення.

Зависнувши на спині тонучого батискафа, Толланд повернув ручку клапана.

Шланг одразу ж напружився і став як залізний; Толланд почув, як у кабіну з величезною силою хлинуло стиснене повітря.

А у «Тритоні» Рейчел відчула, як раптом гострий біль пронизав їй голову. Вона хотіла закричати, але повітря увірвалося в її легені з такою силою, що їй здалося, наче вони ось-ось луснуть. їй здалося, що очі втискаються глибоко в череп. Оглушливий гуркіт ударив по її барабанних перетинках, і вона мало не знепритомніла. Рейчел інстинктивно заплющила очі, міцно зімкнувши повіки, і руками затиснула вуха. Але біль посилювався.

Раптом вона почула перед собою гепання. Вона на мить розплющила очі – якраз щоб побачити у темній воді розпливчастий силует Майкла Толланда. Він притиснувся обличчям до скла. І жестами закликав її щось робити.

Але що?

Рейчел ледь бачила його у темряві. Її зір затьмарився, бо очні яблука деформувалися від високого тиску. Але навіть у такому стані вона угледіла, що батискаф занурився у воду далі, ніж сягали промені підводних ліхтарів «Гої». Навколо було лише суцільне чорне провалля.

Толланд прилип до вікна «Тритона» і все гупав і гупав. Його легені боліли, благаючи повітря, і він знав, що, за кілька секунд йому доведеться повертатися на поверхню за новим ковтком повітря.

«Штовхни скло!» – намагався він підказати їй. Толланд чув, як стиснуте повітря виходить бульбашками з кабіни. Отже, десь відійшло ущільнення. Він помацав руками край, сподіваючись знайти це місце. Але нічого не знайшов.

Кисень у легенях скінчився, поле його зору різко звузилося, і Толланд востаннє вдарив рукою по склу. Він більше не бачив Рейчел* бо було надто темно. У відчаї він прокричав, випускаючи залишки повітря зі своїх легенів:

Рейчел!.. Штовхни... скло!

Але замість крику вийшло приглушене булькотіння.

А у кабіні «Тритона» Рейчел здалося, що її голову затиснули в якомусь середньовічному знарядді тортур. Скоцюрбившись біля сидіння, вона відчула, як на неї звідусіль насувається смерть.. А у воді перед напівкруглим скляним куполом уже нікого не було. Тільки темрява. Гупання припинилося.

Толланд полишив її.

Сичання стисненого повітря, що надходило з отвору над головою, нагадало Рейчел оглушливе ревіння катабатичного вітру на льодовику Мілна. На підлозі вже набралось води з фут завглибшки. Випустить мене звідси! Тисячі різних думок та спогадів понеслися крізь її свідомість спалахами блакитного світла.

Раптом батискаф нахилився у темній воді, і Рейчел захиталася.

Перечепившись через сидіння, вона впала уперед і сильно вдарилася об напівкругле скло. Різкий біль пронизав її плече. Коли вона вдарилася об купол, у неї з'явилося несподіване відчуття раптового зниження тиску довкола. Тиск на її вушні перетинки істотно зменшився, і вона навіть почула булькотіння повітря, що виходило з «Тритона».

Не минуло й секунди, як Рейчел здогадалася, що трапилося. Кола вона впала на скло, то якимось чином зсунула його вперед і частина повітря вийшла крізь послаблене ущільнення. Тепер ясно – скляний купол зсунувся з місця! Раптом Рейчел здогадалася, що хотів зробити Толланд, нагнітаючи тиск у кабіні.

Він намагається витиснути скло!

А вторі балон продовжував напамповувати стиснене повітря. І Рейчел відчула, як тиск знову посилювався. Цього разу вона була майже рада цьому, хоча відчула, як задущлива хватка знову штовхає її до межі неприємності. Насилу підвівшись, Рейчел натиснула на скло. Аледього разу булькання не почулося. Скло не піддалося. –

Вона знову кинулася всією вагою свого тіла на акриловий купол. І знову безрезультатно. Кульова рана на її руці розболілася, і вона поглянула на неї. Кров уже встигла засохнути. Вона хотіла спробувати ще раз, але не встигла. Раптом пошкоджений батискаф почав перекидатися – догори носом. Його важкий моторний відсік переважив баластні баки, і «Тритон» почав тонути.

Рейчел відлетіла і вдарилася спиною об задню стінку кабіни. Наполовину покрита водою, що просочилася в кабіну, вона лежала і дивилася на скляний купол, що нависав над нею, наче величезний прозорий люк. За склом була ніч... і тисячі тонн океанської води, що тиснули на нього.

' Зусиллям волі Рейчел спробувала змусити себе підвестися, але тіло було важке й заціпеніле. І знову в її пам'яті зринули неприємні картини, коли вона борсалася у цупких пазурах крижаної води в замерзлій річці. ^

— Не здавайся, Рейчел! — кричала матір, простягаючи руку, щоб витягнути доньку з води. — Хапайся!

Рейчел заплющила очі. Я тону. Ковзани враз здалися свинцевими і тягнули її на дно. Вона бачила, як мати лежить на кризі, розкинувши руки для зменшення власного тиску на кригу, і намагається до неї дотягнутися.

— Рухай ногами, Рейчел, штовхайся!

. І Рейчел шосили відштовхнулася ногами. Її тіло трохи піднялося угору в крижаній ополонці. З'явилася іскорка надії. І цієї миті матері вдалося схопити її.

— Є! — скрикнула матір. — Допоможи мені витягнути тебе! Штовхайся ногами! ^

Матір тягнула її догори, а Рейчел, зібравши до купи останні сили, відштовхнулася ногами, на яких висіли важучі ковзани. І матір вихопила її зі смертельних обіймів крижаної води. А потім, витягнувши промоклу дочку по льоду аж на засніжений берег річки, знесилена упала і розридалася, а Рейчел, відчуваючи, як стає дедалі задушливіше, розплющила очі і побачила навколо себе темряву. Вона почула, як матір шепоче їй з того світу, і голос її звучав чітко і ясно в тісному просторі потопаючого «Тритона». Штовхайся ногами.

Рейчел поглянула на купол угорі. Зібравши залишки сил та рішучості, вона влаштувалася на сидінні, яке зараз набуло майже горизонтального положення. Лежачи на спині, Рейчел зігнула коліна, підтягнула ноги скільки змогла, націлила і шосили випрямила вгору. З несамовитим криком відчаю і напруження вона вдарила ногами в центр купола. Нестерпний біль гострим лезом штрикнув її в литки і віддався аж у мозку, від чого вона мало не знепритомніла. Раптом у її вухах загуркотіло, і вона відчула, як тиск у кабіні зі свистом вирівнявся. Ущільнення з лівого боку купола зрушило з місця, і величезна скляна бульбашка частково змістилася і прочинилася, як двері.

У кабіну хлинув стрімкий потік води і кинув Рейчел до задньої стінки. Океан увірвався всередину, завирував під її спиною, підняв Рейчел і закрутив, як шкарпетку в пральній машині. Вона сліпо намагалася намацати за що вхопитися, але надто вже швидко її обертало в усі боки. Коли кабіна заповнилася водою, Рейчел відчула, як батискаф почав вільне падіння на дно. Потік води вдарив її об скло угорі й притиснув до нього. Довкруг вибухнула хмара бульбашок, і Рейчел знову потягнуло — тепер ліворуч і вгору. Вона сильно вдарилася стегном об скляний купол.

І врешті опинилася на свободі.

Перекручуючись і обертаючись у теплій водянистій темряві, Рейчел відчула, як починають боліти її легені, вимагаючи повітря. Вибирайся на поверхню! Вона обдивилася довкола, шукаючи світла, але не побачила нічого. Її світ був однаковим у всіх напрямках. Чорна темрява. Відсутність тягіння. Незрозуміло, де верх, а де низ.

І цієї моторошної миті Рейчел усвідомила, що і гадки не має, куди плисти. А за тисячу футів під нею тонучий гелікоптер «кайова» зігнувся і зібгався під безжальним тиском води, як дитяча іграшка. П'ятнадцять потужних протитанкових ракет «хелфаер» ще витримували страшну вагу, що на них тиснула, але довго так тривати не могло.

За сто футів над океанським дном потужний мегаплум підхопив рештки вертольота, засмоктав їх униз і кинув на розжарену кору магматичного купола. Як у сірникової коробці, де один сірник підпалює решту, ракети «хелфаер» вибухнули і пробили в магматичному куполі зячу діру.

V

Випливши на поверхню за ковтком повітря, а потім знову у відчаї пірнувши, Майкл Толланд завис на глибині п'ятнадцять футів, вдивляючись у темну воду. І якраз тоді вибухнули ракети на гелікоптері. Сліпучо-білий спалах рвонув догори й освітив моторошну вражаючу картину – цей стоп-кадр запам'ятався океанографу на все життя.

За десять футів під ним у товщі води бовталася Рейчел Секстон – як ганчір'яна лялька на ниточці. А під нею на дно каменем ішов «Тритон» з розчиненим люком. Акули, що перебували в цьому районі, враз кинулися навтьоки, відчувши неминучу катастрофу, яка ось-ось мала грянути. Побачивши Рейчел, Толланд зрадів, але радість швидко змінилася усвідомленням того, що невдовзі мало статися. Запам'ятавши положення Рейчел перед тим, як спалах вибуху згас, він щосили пірнув униз, несамовито вгрибаючись руками у воду.

А на глибині багатьох тисяч футів розтрощена кора магматичного купола розлетілася навсібіч, і підводний вулкан вибухнув, вивергнувши в море стовп розжареної магми, температура якої сягала тисячі двохсот градусів за Цельсієм. Розпечена лава вмить випарувала всю воду довкола себе і кинула догори величезний стовп пари, який рвонув до поверхні вздовж центральної осі мегаплюму. Підкорюючись тим самим законам, що й торнадо, вертикальне переміщення енергії пари урівноважувалося спіраллю води, яка обкручувалася навколо цього парового стовпа, несучи енергію в протилежному напрямку.

Обертаючись униз по спіралі довкола цієї газоподібної колони, що піднімалася догори, океанічні течії пришвидшувалися і посилювалися. Пара, що виривалася на поверхню, створювала уводі гігантську ділянку вакууму, що всмоктував униз мільйони, літрів морської води, які входили в контакт з розпеченою магмою. Нова вода, торкнувшись дна, теж перетворювалася на пару і теж: потребувала «маршруту втечі». У вигляді пари вона входила в газоподібну колону і мчала догори, витягуючи під себе нові й нові маси води. І що більше води всмоктувалося вниз, то потужнішим ставав вир. Коловорот ширився, видовжувався і щосекунди ставав дедалі сильнішим, а його верхній край невинно наближався до поверхні.

Так утворилася океанська чорна діра.

Рейчел почувалася, як дитина в утробі матері. Спекотна й волога темрява огортала її. Думки сплуталися. Вдихнути повітря. Але вона подолати дихальний рефлекс. Спалах світла, який вона щойно бачила, міг прийти тільки з поверхні, але ж він здавався таким далеким... Може., то оптичний обман. Вибирайся на поверхню! І Рейчел кволо попливла у тому напрямку, де побачила світло. Ось вона знову побачила його, цього разу – далеке й лячне червонувате світіння. Що то, рожеве світанкове сонце? Вона стала завзято гребти в його напрямку.

Чиясь рука схопила її за литку.

Рейчел скрикнула під водою – і випустила з легенів залишок повітря.

Рука потягнула її назад, потім обкрутила і показала у зворотному напрямку. Рейчел відчула на своїй руці вже знайому хватку. То був Майкл Толланд, він тягнув її разом із собою в протилежному напрямку.

Розум Рейчел казав їй, що Майкл тягне її донизу. Та серце підказувало, що він знає, що робить.

Штовхайся ногами, знову почула вона голос матері.

І Рейчел щосили відштовхнулася.

130

Витягнувши Рейчел на поверхню, Толланд збагнув, що це кінець. Магматичний купол вибухнув. Щойно вершок виру сядне поверхні, гігантський підводний

смерч почне тягнути все на дно. Дивно, але світ навколо нього зовсім не нагадував той тихий ранок, який іще кільканадцять секунд тому він бачив навкруги.. З оглушливим шумом на нього накинувся вітер, немов, поки він був під водою, розпочався сильний шторм.

Від браку кисню у Толланда йшла обертом голова. Він спробував підтримувати Рейчел у воді, але щось тягнуло її з його рук. Течія! Толланд намагався втриматися, але невидима сила смикнула ще сильніше, загрожуючи відірвати від нього Рейчел. Раптом його хватка ослабла і Рейчел вислизнула з його рук – але догорі! Толланд спантеличено дивився, як тіло Рейчел піднімалося з води. А угорі над ними висів літак берегової охорони «оспрі» з поворотними гвинтами. Двадцять хвилин тому берегова охорона отримала повідомлення про вибух у морі. Втративши зв'язок з гелікоптером «дельфін», який мав бути саме в тому районі, берегова охорона побоювалася, що сталася катастрофа. Увівши в навігаційну систему останні координати гелікоптера, вони вилетіли на пошуки, сподіваючись на краще.

Приблизно за милю від освітленої «Гої» рятувальники помітили охоплені вогнем уламки, які несло течією. Уламки були схожі на залишки моторного човна. Поблизу у воді борсався чоловік і несамовито вимахував руками. Рятувальники затягнули його на літак. Чоловік був повністю голий – за винятком однієї ноги, обмотаної липкою стрічкою.

Зморений Толланд поглянув угору, на череву літака, що здіймав оглушливі пориви вітру. Коли Рейчел на тросі підтягнули до дверей, кілька рук ухопили її і втягнули всередину. Спостерігаючи за порятунком Рейчел, Толланд помітив знайомого чоловіка, що сидів навпочіпки у дверному отворі.

«Коркі?! – У Толланда аж серце сіпнулося від радості. – Ти живий!» Згори знову подали рятувальний трос із кріпленням. Він упав за десять футів від Майкла. Толланд поплив до нього, але раптом відчув, що його починає затягувати вниз коловорот мегапльому. Океан схопив його своєю безжальною хваткою і не хотів відпускати.

Течія тягнула Толланда донизу. Він щосили опирався, намагаючись залишитися на поверхні, але втома брала гору. «Ти мусиш жити», – хтось сказав йому. Відштовхнувшись ногами, він відчайдушно рвонув до поверхні. Коли його голова з'явилася, над водою, трос і досі був поза межами досяжності. А підводна течія ще сильніше тягнула вглиб. Поглянувши вгору, туди, звідки доносилися гуркіт і шалені пориви вітру, Толланд побачив Рейчел. Вона невідривно дивилася на нього, поглядом немов притягуючи до себе.

Чотирма потужними помахами рук Толланд добрався до троса. Зібравши останні сили, він просунув руки у спеціальні петлі – і безсило обвис. Й одразу ж океан почав віддалятися від нього.

Толланд поглянув униз якраз тієї миті, коли на поверхні з'явився зяючий вир. Нарешті мегапльом сягнув поверхні.

Вільям Пікерінг стояв на містку «Гої» і, залякнувши від побожного страху, спостерігав за видовищем, яке довкола нього розгорталося. Праворуч на поверхні моря почав утворюватися гігантський чашкоподібний котлован. Цей коловорот мав сотні ярдів у поперечнику і швидко розширювався. Океан по спіралі вливався в нього, переливаючись через край з химерною і лячною плавністю. Повітря довкола забриніло низьким гортанним стогоном, що виривався із глибин. Пікерінг мовчки отетеріло спостерігав, як діра поширювалася і підбиралася до нього, наче паша зголоднілої міфічної істоти, що збирається заковтнути свою жертву.

«Цього не може бути, — подумав Пікерінг. — У мене просто почалося марення».

Раптом почулися зловісне сичання і сильний вибух, від якого аж шибки повилітали на капітанському містку «Гої», — то з виручої води вирвався височенний гриб пари. З оглушливим гуркотом колосальний гейзер злетів угору, і його вершина зникла у темному небі.

І тієї ж миті стінки гігантського виру різка стали крутішими, і він почав розширюватися ще швидше, немовби пережовуючи і заковтуючи океан довкола себе. Корма «Гої» різко рвонулася до стрімко зростаючої западини. Втративши рівновагу, Пікерінг упав навколішки. Як дитя, що молиться Богу, він втупився поглядом у величезну прірву.

Останні його думки були про доньку Діану. Він молив Бога, щоб перед смертю вона не пізнала такого страху, який відчував зараз він.

Вибухова хвиля від пари, що вирвалася назовні, сильно кинула літак убік.

Поки пілоти вирівнювали машину, заклавши низький віражлад приреченою «Гоєю», Рейчел і Толланд трималися одне за одного. Поглянувши вниз, вони побачили Вільяма Пікерінга, що стояв навколішках у своєму чорному костюмі з краваткою біля поруччя судна, на яке чекала неминуча загибель, Коли корма зависла над краєм величезного водяного торнадо, якірний ланцюг нарешті не витримав і луснув. Високо й гордо задравши носа догори, «Гоє» ковзнула через кромку западини, всмоктувана гігантською водяною спіраллю. І якусь мить під водою ще жевріли її ліхтарі.

131

Ранок у столиці Сполучених Штатів був чистий і прозорий. Біля підніжжя монумента Вашингтона легенький вітерець кружляв маленькі вихорці сухого листя. Зазвичай найбільший у світі обеліск спокійно прокидався вранці і бачив у Дзеркальному озері своє відображення. Але сьогоднішній ранок почався з хаотичної метушні репортерської братії, що зібралася біля підніжжя монумента.

Коли сенатор Седжвік Секстон вийшов зі свого лімузина і кроком лева-переможця рушив до майданчика преси біля підніжжя обеліска, він почувався величнішим за самого Джорджа Вашингтона. Він запросив сюди представників десяти найбільших у країні мереж масової інформації і пообіцяв їм скандал десятиріччя.

«Ніщо так не приваблює стерв'ятників, як запах смерті», — подумав сенатор.

У руці Секстон стискав десять білих конвертів, кожен елегантно запечатаний печаткою з його монограмою. Якщо інформація — це зброя, то зараз сенатор тримав у руках ядерну боеголовку.

Підходячи, він відчув запаморочливе піднесення і з приємністю відзначив, що імпровізована сцена має дві «ширми слави» — великі пересувні перегородки, що виокремлювали його трибуну, наче дві темно-сині завіси. До такого прийому колись вдавався Рональд Рейган, щоб добре вирізнитися на будь-якому тлі.

Секстон вийшов на сцену справа, вигулькнувши з-за ширми, наче актор.

Репортери швидко повсідалися на розкладні крісла, поставлені перед трибуною. На сході сонце тільки почало підніматися над куполом Капітолію, кидаючи на Секстона рожево-золотисті промені, неначе то було світло з раю.

Прекрасний і доречний день, щоб стати наймогутнішою людиною в світі. .

— Доброго ранку, пані та панове, — мовив Секстон, поклавши конверти на підставку перед собою. — Я волію зробити свій виступ якомога коротшим та настільки безболісним, наскільки можливо. Чесно кажучи, інформація, якою

я хочу з вами поділитися, є доволі бентежною. В цих конвертах міститься доказ шахрайства в найвищих ешелонах влади. Мені соромно говорити про це, але півгодини тому президент телефонував мені і благав – так-так, саме благав – не оприлюднювати ці докази.

Секстон зробив промовисту паузу і підняв угору конверти, немов спокушаючи журналістів, що сиділи перед трибуною. Їхні очі прикипіли до цих конвертів, і вони почали невідривно стежити за ними, наче собаки, що забачили ласий шматок. .

Президент дійсно телефонував сенаторові півгодини тому і все пояснив. Герні вже встиг поговорити з Рейчел, котра – ціла і неушкоджена – перебувала на борту якогось літака. Хоч би як неймовірно це не було, але виявилось, що НАСА та Білий дім стали безневинними співучасниками шахрайської змови, замисленої і виконаної Вільямом Пікерінгом.

' «Зараз це не має значення, – подумав Секстон. – Заку Герні тепер не відкрутитися. Він приречений».

Секстон пошкодував, що він не муха на стіні Овального кабінету і не може бачити обличчя президента, коли той спостерігатиме за оприлюдненням цієї інформації. Сенатор погодився зустрітися з Герні просто зараз, щоб обговорити, як найкраще розповісти країні правду про метеорит. Мабуть, цієї миті шокований Герні стояв перед телевізором, усвідомлюючи, що Білий дім не в змозі зробити нічого, щоб зупинити руку самої Долі.

– Панове! – продовжив сенатор, обводячи поглядом натовп. – Я довго зважувався на цей крок, і це було непросте рішення. Я міркував над тим, щоб піти назустріч бажанню президента зберегти цю інформацію в секреті, але мушу чинити так, як велить мені серце. – Секстон зітхнув і опустив голову, немов людина, якій випала важка історична місія. – Але правда є правда. Я не претендую на те, щоб якимось впливати на вашу інтерпретацію цих фактів. Я просто надам вам інформацію такою, як вона є.

Раптом Секстон почув удалині гуркіт лопатей важкого гелікоптера. На мить йому здалося, що то сюди поспішає з Білого . дому сам президент, аби зупинити прес-конференцію. «Це тільки покращить ситуацію! – задоволено подумав сенатор. – Якщо Герні це зробить, то виглядатиме ще виннішим!»

– Те, що я зараз збираюся зробити, я робитиму з важким серцем, – продовжив Секстон, відчувши, що прекрасно вибрав момент. – Але я вважаю своїм обов'язком повідомити американському народу, що йому збрехали. Машина, оглушливо гуркочучи, приземлилася праворуч на Еспланаді. Коли сенатор підвів на неї погляд, то з подивом побачив, що то не президентський гелікоптер, а літак «оспрі» з регульованими пропелерами. На фюзеляжі виднівся напис: БЕРЕГОВА ОХОРОНА СПОЛУЧЕНИХ ШТАТІВ.

Спантеличений Секстон побачив, як двері салону відчинилися і в них з'явилася жінка. На ній була помаранчева куртка берегової охорони. Жінка мала скуйовджений та зморений вигляд, наче щойно повернулася із зони бойових дій. Упевненим кроком рушила вона до майданчика преси. Якусь мить сенатор не міг її упізнати, а потім його немов блискавкою вразило.

Ртчеп? У нього від потрясіння аж щелепа відвисла: «Якого біса вона тут забула?»

У натовпі почувся шепіт розгубленості і здивування.

Швидко приклеївши до обличчя широку фальшиву посмішку, Секстон обернувся до преси і, немов вибачаючись, підняв угору падець.

Вибачте, можна я на хвилюк відлучуся? Мені дуже шкода, що я змушую вас чекати. – І він зітхнув, зобразивши втомлену добродушну посмішку. –

Родина на першому місці.

Кілька репортерів розсміялася,

Секстон, побачивши, як з правого боку до нього наближається Рейчел, швидко дійшов висновку, що довгоочікуване примирення доньки з батьком краще проводити у приватній обстановці. Але саме придатності наразі і бракувало. Секстон стрельнув очима на велику ширму, що стояла праворуч. Не припиняючи приязно посміхатися, Секстон привітно помахав рукою доньці й відійшов од мікрофона. Рушивши під кутом їй навперейми, він пішов так, щоб Рейчел довелося зайти за ширму, аби з ним зустрітися. Опинившись поза очима та вухами преси, він вигукнув, посміхаючись і розкриваючи їй обійми:

— Доню! Яка несподіванка!

Рейчел мовчки підійшла до нього і заліпила, йому гучного ляпаса^ Опинившись сам-на-сам з батьком за ширмою, Рейчел поглянула на нього з невимовною огидою. Вона сильно ударила його по обличчю, але він навіть не змигнув. Проявивши моторошне самовладання, він швидко прибрав фальшиву посмішку з лиця і змінив її на докірливу недобру гримасу.

— Чого ти сюди приперлася? Ти не мала тут бути! — перейшов він на лиховісний шепіт.

Рейчел побачила лютя у його очах, але вперше в житті не злякалася. ■ . ,

— Я звернулася до тебе по допомогу, а ти мене продав! Мене ледь не вбили!

— Щось не схоже, як на тебе поглянути! — кинув він майже розчаровано.

— У НАСА не знали про це шахрайство, і президент тобі це сказав! — Нетривалий переліт Рейчел до Вашингтона був позначений метушливим обміном телефонними дзвінками між нею, Білим домом, батьком та навіть Габріель Еш. — Ти ж пообіцяв Заку Герні, що поїдеш до Білого дому! :

— А я й поїду туди. Після перемоги на виборах.

Рейчел огидно було усвідомлювати, що цей чоловік — її батько.

— Те, що ти збираєшся зробити, — безумство.

— Та невже? — хихикнув Секстон. Він^повернувся і змахнув рукою, показуючи на трибуну, що виднілася з-за ширми позаду нього. На ній очікувально лежав стос білих конвертів. — У конвертах; інформація, яку ти мені надіслала, Рейчел. Ти. Тому кров президента і на твоїх руках.

— Я переслала тобі ту інформацію, бо потребувала твоєї допомоги! Коли вважала, що президент і НАСА теж винні!

— Зважаючи на ці свідчення, складається враження, що НАСА дійсно винна:

— Але це не так! Вони заслуговують на шанс усе пояснити! Ти вже й так виграв ці вибори. Заку Герні кінець. Тож дай цьому чоловікові зберегти хоч трохи гідності.

Сенатор досадливо простогнав.

— Ти така, наївца. Головне — не перемога на виборах, Рейчел, головне — це влада. Головне — переконлива перемога, величні діяння, придушення опозиції та контроль над політичними силами у Вашингтоні, щоб можна було здійснити реальні зміни у цій країні.

— Такою ціною?

— Не будь аж надто добродесною. Я просто надам докази. А люди нехай самі вирішують, хто винен, а хто — ні.

— Ти ж знаєш, який вигляд усе це матиме.

Секстон знизав плечима.

— Що ж, мабуть, просто настав час для НАСА відійти в минуле.

Сенатор відчув, як у представників преси за перегородкою зростає нетерпіння, і він більше не збирався стояти тут і читати лекції власній дочці. На нього чекав момент слави.

— Нам більше немає про що говорити, — сказав він. — У мене прес-конференція.

— Я тебе прохаю як донька, — благально сказала Рейчел. — Не роби цього. Лишень подумай про наслідки. Є кращий шлях.

— Але не для мене.

Раптом з гучномовців на сцені почулося виття. То якась спізніла репортерка нахилилася над трибуною, чіпляючи свій мікрофон до одного з тримачів у вигляді «гусячої шиї».

«Ця ідіотка не могла прийти завчасно?» — подумав Секстон, закипаючи від люті.

Поспішаючи зайняти місце серед представників преси, репортерка мимоволі зіштовхнула з трибуни стос приготованих сенаторомдонвертів.

. Чорт забирай! Секстон широким кроком підійшов до трибуни, подумки клянучи дочку за те, що вона його відволікла. Коли він підійшов, жінка якраз стояла навколішках, збираючи розсипані конверти. Секстон не бачив її обличчя, але то вочевидь була представниця великої медіа-мережі: у кашеміровому пальті до п'ят, зі стильним, під колір пальта, кашне та в низько насунутому мохеровому береті з прикріпленим бейджиком «Ей-бі-сі». «От дурепа чортова!» — подумав Секстон.

— Давайте все сюди, — жорстко кинув він і простягнув руку.

Підібравши останній, жінка подала конверти сенаторові, навіть не повернувшись до нього.

— Вибачте... — знічено промимрила вона.

І, похнюпившись від сорому, швидко розчинилася в натовпі репортерів.

Секстон швидко порахував конверти. Десять. От і добре. Ніхто сьогодні не вкраде у нього цю нищівну зброю. Випроставшись, він поправив мікрофони і жартівливо посміхнувся репортерам.

— Гадаю, краще роздати вам усе це зараз, поки комусь не стало зле! Зголодніла до сенсацій репортерська братія розреготалася.

Секстон відчув присутність Рейчел. Його донька стояла за .-ширмою неподалік.

— Не роби цього, — сказала вона. — Ти пошкодуєш.

Та Секстон проігнорував її.

— Благаю, повір мені, — знову мовила вона, вже гучніше. — Ти робиш величезну помилку.

Та Секстон підняв конверти і розгладив їх краї.

— Татку, — з притиском благально сказала Рейчел. — Це твій останній шанс вчинити правильно.

Вчинити правильно? Накривши мікрофон рукою, Секстон обернувся — наче для того, щоб прокашлятись. Уважно поглянувши на доньку, він кинув:

— Ти така ж, як і твоя матір, — ідеалістична й дріб'язково-нетямуща.

,

А коли Седжвік Секстон обернувся назад до нетерплячих репортерів, то вже забув про дочку. Високо підвівши голову, він походжав біля трибуни, роздаючи конверти в руки спраглих медійників. А потім постояв, спостерігаючи, як ці конверти швидко розійшлися серед натовпу. Над майданчиком запала тиша.

Секстон відчув, що визначальний момент його політичної кар'єри настав.

Метеорит — це фальсифікація. їятою чоловік, який цю фальсифікацію викрив.

Секстон знав, що репортерам знадобиться кілька секунд для того, аби усвідомити вміст конвертів: зображення потаємної шахти у кризі, через яку ввели метеорит; фото сучасної істоти з океану, аналогічної тій, яку знайшли скам'янілою в метеориті; свідчення про те, що хондри можуть утворюватися і на Землі. І все це вело до одного шокувального висновку.

— Сер! — озвався, затиноючись, якийсь журналіст, зніяковіло поглянувши на конверт у своїх руках. — Усе це справжнє?
Секстон похмуро зітхнув. }

— Так, боюсь, що справжнє.

Ніякове бурмотіння хвилику прокотилося по натовпу.

— Я почекаю — нехай кожен встигне проглянути ці сторінки, — сказав Секстон. — А потім я відповім на запитання і спробую кинути світло на те, що ви зараз тримаєте в руках.

— Сенаторе! — спантеличено звернувся до нього ще один репортер. — Ці зображення — справжні?.. Несфальсифіковані? —

— На сто відсотків — ні, — твердо заявив Секстон. — Інакше я б їх вам не надав.

Сум'яття і розгубленість у натовпі зросли ще більше, і Секстону навіть почувся сміх — зовсім не така реакція, на яку він сподівався. Він почав побоюватися, що переоцінив здатність представників мас-медіа робити висновки з очевидного.

— Е-е-е... сенаторе, — озвався хтось із дивними іронічними нотками в голосі. — Ви повністю ручаетесь за справжність цих фото? —
Секстон почав злитися.

— Друзі мої, кажу вам востаннє: свідчення, які ви тримаєте в руках, на сто відсотків правдиві. І якщо хтось доведе мені, що це не так, то я готовий з'їсти власного капелюха.

Секстон сподівався, що ця його ремарка викличе сміх, але він його так і не почув.

, Запала мертва тиша. Репортери втупилися в нього нічого не розуміючими поглядами.

Хлопець, який щойно ставив запитання сенаторові, підійшов до нього, тасуючи на ходу фотокопії.

— Сенаторе, ви маєте рацію. Це надзвичайно скандальна інформація. — Репортер помовчав і почухав потилицю. — Тому ми й розгубилися, чому ви вирішили нею поділитися, якщо раніше заповзято це спростовували.

Секстон не розумів, про що той говорить. Репортер подав йому фотокопії. Секстон поглянув на аркуші — і на мить його свідомість згасла.

Він стояв, не в змозі вимовити ані слова.

Сенатор втупився у фотографії, яких раніше ніколи не бачив. Чорно-білі фотографії. На них — двоє людей. Голих. Руки й ноги переплетені. Кілька секунд він не міг второпати, що бачить. А потім збагнув. І це було як снаряд, що влучив йому нижче пояса.

Охоплений жахом, Секстон рвучко підвів голову і поглянув у натовп. Там почали сміятися. Половина присутніх уже телефонували до своїх редакцій, сповіщаючи про нову сенсаційну історію.

Сенатор відчув, як хтось легенько поплескав його по плечу.

Очманілий, він крутнувся нап'ятах.

Ззаду нього стояла Рейчел.

— Ми намагалися зупинити тебе, — сказала вона. — Ми дали тобі шанс. Тремтячи від люті й жаху, Секстон перевів погляд на жінку, яка стояла біля Рейчел. То була репортерка в кашеміровому пальті та мохеровому береті. Це вона збила на підлогу його конверти. Секстон побачив її обличчя — і кров похолола в його жилах.

Пронизавши його пекучим поглядом, Габріель простягнула руку, розкрила пальто — і показала акуратний стос конвертів, який тримала під другою рукою.

В Овальному кабінеті було темно; його освітлювало лише м'яке сяйво мідної лампи на робочому столі Зака Герні. Високо піднісши голову, Габріель Еш стояла перед президентом. А за вікном на галявині згущувалися сутінки.

— Я чув, що ви нас залишаєте, — розчаровано сказав Герні. Габріель кивнула. Хоча президент і пообіцяв їй необмежений у часі притулок у Білому домі, поза очима всюдисущої преси, Габріель визнала за краще не перечікувати ураган у його епіцентрі, їй захотілося бути від нього якомога далі. Принаймні деякий час. Герні з широко повагою поглянув на неї через стіл.

— Сьогодні вранці ви зробили дуже нелегкий для себе вибір, Габріель... Я просто вражений.

Він на мить замовк, наче йому забракло слів. Вираз його очей був простим і ясним. Вони нічим не були схожі на оті загадкові глибокі озера, які свого часу так привабили її до сенатора Седж-віка Секстона. Але навіть на тлі такого символу могутності та влади, як Білий дім, Габріель побачила у погляді президента справжню доброту, честь і гідність, які вона забуде не скоро.

— Я зробила це і заради себе, — нарешті мовила вона. Герні кивнув.

— Усе одно я перед вами у великому боргу. — Він підвівся і жестом запросив іти за ним до залу. — Якщо чесно, я сподівався, що ви затримаєтеся достатньо довго, щоб я встиг запропонувати вам роботу в моєму бюджетному відділі.

Габріель кинула на нього погляд, у якому читався сумнів.

— Годі марнувати, час ремонтувати?

Президент розсміявся.

— Щось на кшталт цього.

— Гадаю, ми обидва прекрасно розуміємо, сер, що зараз я для вас скоріше вразливе місце, а не цінне надбання.

Герні знизав плечима.

— А ви кілька місяців почекайте. Нехай усе вгамується. Багато видатних чоловіків та жінок пережили непрості ситуації в житті, щоб потім піднятися до величчя. — Він підморгнув. — Дехто з цих чоловіків навіть лримудрився стати президентом Сполучених Штатів.

Габріель знала, що він каже правду. Пробувши без роботи лише кілька годин, вона вже встигла відхилити дві пропозиції: одну від Йоланди Коул з Ей-бі-сі, а другу — від агенції «Сен-Мартінз Прес», яка навіть пообіцяла скромний аванс, якщо вона напише свою відверту автобіографію. Ні, дякую. Ідучи з президентом по коридору, Габріель згадала про ті знімки її оголеного тіла, що зараз гуляли екранами телевізорів.

. «Інакше іміджу країни було б завдано нищівного удару, — подумала вона.

— А це — набагато гірше, ніж те, що доведеться пережити мені».

Сходивши до Йоланди у студію Ей-бі-сі, щоб забрати свої фото і позичити у подруги її журналістське посвідчення, Габріель знову прокралася до офісу сенатора і приховала такі самі конверти. А заодно роздрукувала з комп'ютера копії чеків тих пожертв від членів фонду, які отримав Секстон. Після сутички біля Меморіалу Вашингтона Габріель вручила отетерілому сенаторові копії банківських документів і висунула свою вимогу. Дайте президентові можливість, самому заявити про помилку з метеоритом, інакше інформація про ваші хабарі теж стане надбанням широкого загалу: Сенатор Секстон зиркнув на стос фінансових доказів, швидко всівся в лімузин і поїхав геть. Відтоді ніхто про нього нічого не чув.

Зараз, коли , вони зупинилися перед службовим входом до прес-центру, Габріель почула за дверима шум натовпу. Вже вдруге за останню добу увесь світ зібрався для того, щоб послухати термінове звернення президента.

— Що ви збираєтеся їм сказати? — спитала Габріель.

Герні зітхнув, і вираз його обличчя був напрочуд спокійний.

— За багато років мені вдалося добре засвоїти одну річ... — Він поклав руку їй на плече і посміхнувся. — У світі просто не існує заміника правди.

Коли президент упевненим кроком ішов до трибуни, Габріель несподівано охопило відчуття гордості і пошани. Зак Герні йшов до прес-Центру, щоб розповісти про найбільшу помилку свого життя, і, хоч як це не дивно, ніколи раніше не виглядав він так по-президентськи.

133

Коли Рейчел прокинулася, у кімнаті було темно.

На годиннику світилося 22:14. Вона озирнулася — це було не її ліжко. Кілька секунд вона пролежала нерухомо, намагаючись збагнути, де вона. І поволі, потроху все почало пригадуватися... мегаплум... ранок біля Меморіалу Вашингтона... президентське запрошення перечекати шторм у Білому домі...

«Я в Білому домі, — здогадалася Рейчел. — І проспала тут цілісінький день».

За наказом президента гелікоптер берегової охорони перевіз зморених Майкла Толланда, Коркі Марлінсона та Рейчел Секстон від пам'ятника Вашингтону до Білого дому, де їх нагодували розкішним сніданком, оглянули лікарі, а потім запропонували вибрати собі для відпочинку яку завгодно з чотирнадцяти спалень Білого дому.

І всі вони не відмовилися від цієї пропозиції.

Рейчел повірити не могла, що проспала так довго. Увімкнувши телевізор, вона з подивом побачила, що президент Герні вже скінчив прес-конференцію. Рейчел та її товариші запропонували свою присутність поруч із ним, коли він оголошуватиме світу невтішні новини про метеорит. Бо це наша спільна помилка. Та Герні на поліг на тому, щоб самому нести цей важкий хрест.

«Хоч як це не сумно, — казав по телевізору якийсь політолог, — але схоже, що НАСА не вдалося виявити ознак позаземного життя. Це "вже вдруге за останнє десятиріччя, коли НАСА хибно класифікувала метеорит як такий, що містить ознаки позаземного життя. Однак цього разу серед введених в обіг виявилися і декілька незалежних цивільних фахівців».

«Мушу сказати, — підключився до обговорення ще один аналітик, — що за інших обставин блеф такого масштабу означав би кінець кар'єри нинішнього президента, однак, беручи до уваги події, що розгорнулися сьогодні вранці біля монумента Вашингтона, можна сказати, що шанси Зака Герні на збереження своєї посади виглядають гарними як ніколи».

Перший аналітик кивнув: «Що ж, немає життя в космосі, але у кампанії сенатора Секстона життя, немає також. А тепер, коли починає спливати інформація про фінансові негаразди, що переслідують його останнім часом...»

Стук у двері відвернув увагу Рейчел.

«Мабуть, це Майкл», — з надією подумала вона і вимкнула телевізор. Після сніданку вона його не бачила. Потрапивши до Білого дому, Рейчел хотіла одного — заснути в його обіймах. Хоча вона бачила, що Майкл почувався так само, усе зіпсував Коркі, який вмовився на ліжку Толланда і захоплено розповідав знову і знову, як він здогадався помочитися Бобі на ногу і таким чином урятував загальну ситуацію. Нарешті Рейчел і Толланд, повністю виснажені, розійшлися по окремих спальнях і повкладалися спати.

І тепер, підходячи до дверей, Рейчел на мить зупинилася перед дзеркалом, оцінливо поглянула на себе — вигляд вона мала сміховинний. Усе, що вона знайшла надягнути в ліжку, — це стара футболка з емблемою Пенсільванського університету, яку виявила у комоді. Футболка теліпалася нижче колін, як нічна сорочка.

Стук не припинявся.

. Рейчел розчинила двері і з розчаруванням побачила жінку-агента спецслужби Сполучених Штатів. Вона була по-спортивному підтягнутою та гарненькою.

— Міс Секстон, джентльмен у Спальні Лінкольна почув, як запрацював ваш телевізор. Він попросив мені передати-вам, що коли ви вже прокинулися, то... — Вона на мить замовкла і вигнула дутою брови — ця жінка явно була не новачком і дещо знала про нічні пригоди на верхніх поверхах Білого дому.

Рейчел густо почервоніла і відчула на шкірі легке поколювання.

— Дякую. —

Агент провела Рейчел по бездоганно обставленому коридору до непоказних сусідніх дверей.

— Це Спальня Лінкольна, — повідомила жінка. — Опиняючись біля цих дверей, я завжди маю сказати: «Доброї ночі і стережіться привидів». Рейчел кивнула. Легенди про привидів у Спальні Лінкольна були такими ж старими, як і сам Білий дім. Кажуть, що колись Вінстон Черчилль бачив там привид Лінкольна, як і багато хто інший, включно з Елеонорою Рузвельт, Емі Картер, актором Річардом Дрейфусом та десятками прибиральниць. Кажуть, що собака Рональда Рейгана годинами гавкав, вступившись у ці двері.

Думки про привидів історичних діячів раптом змусили Рейчел пригадати, яким священним місцем була ця кімната. Вона знітилася, стоячи тут босоніж, у довжелезній футболці, відчуваючись наче якась студентка, що прокрадається до хлопчачої кімнати.

Жінка-агент підморгнула..

— Наша політика на цьому поверсі має назву «Не питай і не кажи». . Рейчел посміхнулася.

— Дякую. — І вона простягнула руку до дверної ручки з радісним передчуттям того, що її чекало там, за дверима.

— Рейчел! — пролунав у коридорі гугнявий голос, мелодійний, як циркулярка.

Рейчел та агент спецслужби обернулися. До них на милицях чимчикував Коркі Марлінсон, і його поранена нога вже була професійно забинтована.

— Я теж не можу заснути!.

Рейчел похнюпилася, відчувши, як її романтичний настрій одразу ж випарувався.

Коркі з цікавістю поглянув на гарненьку жінку-агента. Й обдарував її сліпучою посмішкою.

— Мені подобаються жінки в уніформі.

У відповідь жінка відхилила полу куртки, під якою виявився грізного виду пістолет.

Коркі одразу ж охолонув.

— На мене завжди діяли переконливі аргументи, — зауважив він і повернувся до Рейчел. — А Майк теж не спить? — Коркі не терпілося скласти їм компанію.

Рейчел простогнала.

— Взагалі-то, Коркі...

— Докторе Марлінсон, — втрутилася агент, витягуючи якусь записку з кишені куртки. — Згідно з цим посланням, яке залишив мені пан Толланд, я маю чіткий наказ супроводити вас на кухню, попросити шеф-кухаря приготувати все, що ваша душа забажає, а потім попросити розповісти мені, не уникаючи найменших подробиць, як вам вдалося уникнути неминучої смерті завдяки тому, — агент скорчила гримасу, — що ви помочилися на себе. Агент промовила магичні слова — це було однозначно. Коркі відразу ж кинув милиці, обійняв жінку за плечі для підтримки і скомандував:

— Уперед, на кухню, моє кохання!

Ошелешена жінка повела кульгавого Коркі коридором, і Рейчел не мала ані найменшого сумніву, що він почувається зараз на сьомому небі.

— Найголовніше — це сеча, — почувла вона його слова. — Бо ці тварюки зі своїми розвиненими чуттєвими частками головного мозку здатні відчувати абсолютно все!

Коли Рейчел увійшла до Спальні Лінкольна, там було темно. Вона з подивом побачила, що ліжко порожнє і неторкнуте, а Майкла Толланда ніде не видно. Біля ліжка горіла старовинна олійна лампа, і в її слабкому світлі Рейчел ледь розгледіла брюссельський килим... знамените різьблене ліжко з червоної деревини... портрет дружини Лінкольна, Мері Тодд... і навіть стіл, на якому Лінкольн підписав маніфест про звільнення рабів.

Коли Рейчел зачинила за собою двері, то відчула ногами протяг. Де ж він? На розчиненому вікні гойдалися од вітру білі прозорі штори. Вона підійшла до вікна, щоб зачинити його, і раптом почувла зі стінної шафи лячний химерний голос:

— Ме-е-е-ер-р-рі...

Рейчел сіпнулася з переляку і крутнулася на п'ятах. *

— Ме-е-е-ер-р-рі... — знову стиха промимрив голос. — Це ти? Мері Тодд Лі-і-і-і-і-інкольн?

Рейчел швидко зачинила вікно і повернулася до шафи. Її серце несамовито калатало, хоча вона знала, що це несерйозно.

— Майкле, виходь, я знаю, що це ти.

— Ні-і-і-і... — завив голос. — Я не Майкл... Я Е-е-е-е-ейб.

Рейчел взяла руки в боки. ,

— Та невже? Чесний Ейб? —

У шафі почувся приглушений сміх.

— Так. Відносно чесний... Ейб.

Тепер і Рейчел розсміялася.

— Бі-і-і-ійся мене! — простогнав голос із шафи. — Бійся мене д уже — д у-у-у-уже!

— А я не боюся.

— Будь ласка, бійся хоч трохи, — наполягав голос. — Бо у людських істот емоції страху та сексуального збудження тісно переплетені.

Рейчел не витримала і розреготалася.

— Це так ти зваблюєш жінку?

— Ви-и-и-ибач, — промимрив голос. — Я вже забу-у-у-ув, коли востаннє був із жінкою.

— Помітно, — відповіла Рейчел і рвучко розчинила дверцята шафи.

Там стояв Майкл Толланд* з лукавою посмішкою». В темно-синіх піжамних штанах та сорочці він виглядав непереборно звабливо., Рейчел здивовано увіп'ялася поглядом у президентську печатку, зображену на сорочці.

— Піжама президента? * .

Він знизав плечима.

— Я знайшов її у комоді.

— А я ось футболку собі відірвала.

— Треба було вибрати Спальню Лінкольна.
— А чому ти не запропонував?
— Тому що знав про незручні антикварні матраци, набиті кінським волосом. — Толланд підморгнув, кивнувши на загорнутий пакунок на столі. — Це тобі як компенсація.
— Мені? — зворушено спитала Рейчел.
— Я попросив одного з президентських радників сходити і купити це для тебе. Щойно принесли. Дивись не розхлюпай.
Рейчел обережно розкрила пакунок, оголивши його важкий вміст. Усередині виявився великий кришталевий акваріум, у якому плавали дві огидні на вигляд золоті риби. Рейчел витріщилася на них з розчаруванням і сум'яттям.
— Це жарт?
— Неіозіота їеттіпські, — гордо заявив Толланд.
Ти купив для мене рибку?
Це рідкісна китайська цілувальна рибка. Дуже романтично.
— Риби — це не романтично, Майкле.
— А ти їм це скажи. Вони цілуються годинами.
— То це ще один спосіб мене звабити і завести?
— Я відвик од романтики. У скільки балів ти оціниш мої зусилля?
— На майбутнє мушу зазначити, Майку, що риби не заводять. Спробуй квіти.
Толланд дістав з-за спини букет білих лілій.
— Я хотів нарвати троянд, але охоронець мене мало не застрелив, коли я спробував проникнути до Трояндового саду.
Притягнувши до себе Рейчел і вдихнувши м'який аромат її волосся, Толланд зрозумів, що роки тихої самотності, які накопичилися в його душі, вмиль розвіялися і щезли. Він спрагло поцілував її, відчуючи, як вона припадає до нього. Білі лілії впали їм під ноги, і високі мури усамітнення, які він мимоволі потроху збудував у своїй свідомості, раптом почали танути, як крига.
Примари зникли.
Рейчел поволі підштовхувала його до ліжка. Вона прошепотіла йому на вухо:
— Невже ти й справді вважаєш, що риби — це романтично? . — Вважаю, — відповів він і знову поцілував її. — Бачила б ти ритуальний шлюбний танець медуз. Неймовірно еротично!
Рейчел підвела його до ліжка і штовхнула горілиць на твердий матрац. А потім накрила його своїм струнким тілом.
— А морські коники... — мовив Толланд, задихаючись від пристрасті, відчувши її дотик крізь атлас своєї піжами. — Морські коники виконують неймовірно звабливий і чуттєвий любовний танець.
— Годі про риб, — прошепотіла вона, розстібаючи йому піжаму. — А що ти можеш мені розповісти про шлюбні ритуали високорозвинених приматів?
Толланд зітхнув.
— Боюсь, що в царині приматів я дилетант.
Рейчел скинула з себе футболку.
— Що ж, незайманий хлопчино, сподіваюся, що з тебе вийде гарний учень.

ЕПІЛОГ

Транспортний літак НАСА круто пішов угору в небі над Атлантичним океаном. А на його борту керівник космічного відомства Лоуренс Екстром востаннє поглянув на обвуглений валун, що лежав у вантажному відсіку. «Повертайся до океану, — подумав він. — Туди, де тебе знайшли».
За командою Екстрема пілот відчинив люк вантажного відсіку і відчепив валун від Кріплення. Мовчки спостерігали вони, як величезний камінь випав

з літака і полетів униз. Описавши в сонячному небі над океаном круту дугу, він зник під хвилями, здійнявши стовп сріблястих бризок. Гігантський камінь пішов на дно.

На глибині триста футів майже не було світла, і його силует ледь виднівся. А на глибині п'ятсот футів валун огорнула непроникна темрява. Камінь стрімко падав на дно.

Дедалі швидше й глибше.

Падіння тривало майже дванадцять хвилин.

А потім, наче метеорит, що вдаряється об темний бік Місяця, камінь врізався в широку пласку долину на океанському дні, здійнявши хмару мулу. Коли донний осад улігся, одна з тисяч іще не вивчених океанських істот підпливла до дивного прибульця.

І, не помітивши в ньому нічого цікавого, розчаровано попливла собі далі.

БРАУНДен Точка обману

Головний редактор С. С. Скляр Відповідальний за випуск К. В. Шаповалова

Редактор Т. М. Віланова Художній редактор Т. М. Коровіна Технічний

редактор А. Г. Верьовкін Коректор Г. В. Сологуб

Підписано до друку 07.10.2010. Формат 84х108/32. Друк офсетний. Гарнітура «Мініоп». Ум. друк. арк. 27,72. Дод. наклад 10000 пр. Зам. № 10-449.

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля» Г.Св. № ДК65 від 26.05.2000

61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а Е-шайІ: sor@bookslib.ua

Віддруковано з готових діапозитивів у ВАТ «Білоцерківська книжкова фабрика»

09117, м. Біла Церква, вул. Леся Курбаса, 4 впроваджена система управління якістю згідно з міжнародним стандартом РШ ЕМ180 9001:2000

Видавництво Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»

_ ууууу.іга